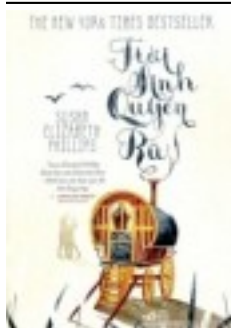

Trời Sinh Quyển Rũ

Contents

Trời Sinh Quyển Rũ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	21
4. Chương 4	38
5. Chương 5	45
6. Chương 6	52
7. Chương 7	61
8. Chương 8	67
9. Chương 9	75
10. Chương 10	81
11. Chương 11	86
12. Chương 12	93
13. Chương 13	99
14. Chương 14	106
15. Chương 15	116
16. Chương 16	128
17. Chương 18	137
18. Chương 19	148
19. Chương 20	157
20. Chương 21	163
21. Chương 22	177
22. Chương 23	186
23. Chương 24	197
24. Chương 25	208

Trời Sinh Quyển Rũ

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Dịch giả: Rubi Thúy Không phải ngày nào cũng có một con hải ly không đầu đứm

1. Chương 1

Không phải ngày nào người ta cũng có thể nhìn thấy một con hải ly không đầu diễu hành bên lề đường, ngay cả trong cái thế giới đầy màu sắc của Dean Robillard cũng không. “Chó ch...” Dean giậm phanh chiếc Aston Martin Vanquish mới cóng của mình và ngoặt lái đổ xích ngay trước mặt nó.

Con hải ly diễu hành thẳng qua, cái đuôi bẹp gí to bự nảy tung tung trên vỉa hè lát sỏi, còn cái mũi nhỏ nhọn hoắt chìa lên trời. Thẳng đứng. Trông con hải ly này cực kỳ diên tiết.

Đó chắc chắn là một con hải ly cái vì cái đầu hải ly đã biến mất, để lộ ra mái tóc đen bết mồ hôi được buộc lại thành đuôi gà ngắn cũn, xộc xệch. Vốn đã cầu nguyện có chút gì đó tiêu khiển từ chuyến đi chán ngắt của mình, anh liền mở tung cửa xe bước ra ngoài lề đường Colorado. Đôi boots Dolce & Gabbana mới cấu xuất hiện trước, theo sau là phần còn lại của anh, 1m90 cơ bắp rắn như thép, phản xạ nhạy bén như dao cạo và vẻ chói ngời vô đối... hay ít ra đó là những gì mà đại diện truyền thông của anh thích nói. Mô tả đó cũng khá đúng, mặc dù Dean không quá phù phiếm như những gì anh để người khác nghĩ về mình. Chẳng qua việc đề cao vẻ bề ngoài là một cách hữu hiệu để ngăn không cho người khác đến gần anh hơn so với những gì anh mong muốn.

“Ừm, cô à... Cô cần giúp gì không?”

Đôi chân hải ly của cô nàng không hề lạc nhịp. “Anh có súng chứ?”

“Không đem theo người.”

“Thế thì cóc cần anh.”

Cô nàng vẫn bước tiếp.

Anh cười toe bước theo cô nàng. Với đôi chân dài hơn đôi chân cũn cớn phủ lông thú của cô, chỉ vài bước là anh đã theo kịp. “Trời đẹp thật,” anh nói. “Nóng hơn một chút so với với tháng Năm mà tôi biết, nhưng tôi sẽ chẳng phàn nàn gì đâu.”

Cô trừng trừng nhìn anh bằng đôi mắt tròn xoe hình keo mút nho, một thứ tròn trịa hiếm hoi ở cô. Hầu hết những phần còn lại của cô đều sắc cạnh và thuần nhọn, từ hai gò má cao mỏng manh, sống mũi nhỏ nhắn hình mũi tên đến cái cằm đủ nhọn để cắt được thủy tinh. Nhưng ngoài những bộ phận đó ra, mọi thứ khác đều trở nên nguy hiểm. Vết trùng sắc lèm đánh dấu chính giữa bờ môi trên rộng và đầy đặn đến sừng sốt. Môi dưới thậm chí còn đầy đặn hơn, nó tạo cho anh cảm giác bồn chồn rằng bằng cách nào đó cô đã thoát ra từ một bài ru phiến bản người lớn.

“Diễn viên à,” cô cất lời, giọng thoáng giễu cợt. “May mắn làm sao.”

“Điều gì khiến cô nghĩ tôi là diễn viên?”

“Anh còn đẹp hơn cả đám bạn gái của tôi.”

“Đó là tai họa thì có.”

“Anh thậm chí còn không biết xấu hổ à?”

“Có một số thứ ở bản thân mà cô buộc phải chấp nhận.”

“Anh giai ơi...” Cô thốt lên ghê tởm.

“Là Heath,” cô vừa bước tiếp, anh liền cất lời: “Heath Champion ”

“Nghe điều lắm.”

Đúng là điều, nhưng không phải theo ý cô ám chỉ.

“Cô cần súng làm gì?” Dean hỏi.

“Giết gã nhân tình cũ.”

“Hắn chính là kẻ đã chọn quần áo cho cô à?”

Cô quay sang, cái đuôi to bự như mái chèo quạt vào chân anh. “Biến đi, được chứ?”

“Để mà bỏ lỡ vụ hay ho này à?”

Cô liếc nhìn xe hơi thể thao của anh, một chiếc Aston Martin Vanquish S đen tuyền chết người với động cơ V-12. Chiếc máy này đã tiêu tốn của anh mất hai trăm nghìn đô, nhưng thể cũng chẳng thấm vào đâu so với đồng tài sản mà anh có. Làm tiền vệ công chính thức cho đội Chicago Stars cũng khá giống với việc sở hữu một ngân hàng.

Mắt như lõi khói trông, cô gạt một lọn tóc bết mồ hôi trên má bằng thứ móng vuốt trông không có vẻ gì là có thể tách ra được. “Tôi có thể xin đi quá giang chứ.”

“Cô có định cào nệm ghế của tôi không?”

“Đừng gây hấn với tôi.”

“Xin tạ lỗi.” Lần đầu tiên trong ngày hôm nay anh mới thấy mừng vì đã quyết định ra khỏi đường cao tốc liên bang. Anh nghiêng đầu về phía chiếc xe. “Vào thôi.”

Dù là ý của mình nhưng cô vẫn do dự. Cuối cùng, cô lê chân theo anh. Lẽ ra anh nên giúp cô vào xe - anh có mở cửa xe cho cô - nhưng rồi anh chỉ lùi lại chứng kiến cảnh hay ho.

Chủ yếu là do cái đuôi. Cái thứ chết tiệt đó làm theo nguyên lý lò xo, và khi cô cố sức len người vào chiếc ghế bọc da cạnh ghế lái, nó cứ quất vào đầu cô. Cô nổi điên đến nỗi cố xé tung nó ra, và khi không xé được, cô liền giẫm lên nó.

Anh gãi cằm. “Không phải cô hơi quá mạnh tay với chú hải ly tội nghiệp sao?”

“Thế cơ à!” Cô hùng hổ quay người định bỏ đi.

Anh cười toe toét gọi với theo cô. “Tôi xin lỗi. Kiểu bình phẩm đó chính xác là lý do khiến cánh phụ nữ hét tôn trọng đàn ông. Tôi tự cảm thấy hổ thẹn rồi. Nào, để tôi giúp cô”

Anh nhìn cô vật lộn giữa lòng kiêu hãnh và nhu cầu, rồi chẳng ngạc nhiên khi thấy nhu cầu chiến thắng. Khi đã quay lại cạnh anh, cô để anh giúp cô gấp cái đuôi lại. Đợi cô ôm nó vào ngực xong xuôi, anh liền hướng dẫn cô vào xe. Cô phải ngồi nghiêng và nhìn qua cái đuôi mới thấy bên ngoài kính chắn gió. Anh ngồi vào sau vô lăng. Bộ cánh hải ly tỏa ra mùi xạ, gợi anh nhớ đến tủ đồ ở trường trung học. Anh hạ kính xe xuống vài phân rồi lái ra đường. “Thế chúng ta đi đâu đây?”

“Đi thẳng khoảng một dặm. Rẽ phải ở nhà thờ Eternal Life Bible ”

Cô đang đổ mồ hôi như một hậu vệ dưới đám lông hôi sì đó, anh bèn bật điều hòa hết công suất. “Có nhiều cơ hội tìm việc trong thị trường lao động hải ly không?”

Ánh mắt chế nhạo của cô cho anh biết cô thừa hiểu anh thích thú đến mức nào trước nỗi đau khổ của cô. “Tôi đang thực hiện một chương trình quảng bá cho xưởng gỗ Đại Hải ly của Ben, được chứ?”

“Cô nói quảng bá nghĩa là...”

“Công việc kinh doanh của Ben gần đây xuống dốc... đúng hơn là người ta bảo tôi thế. Tôi mới đến thị trấn chín ngày trước.” Cô hát cảm về trước. “Con đường này dẫn đến Rawlins Creek và xưởng gỗ của Ben đấy. Còn đường cao tốc bốn làn phía sau kia dẫn đến siêu thị Home Depot.”

“Tôi bắt đầu hình dung ra rồi.”

“Rồi. Cứ mỗi dịp cuối tuần, Ben lại có thuê người đứng ngoài đường cao tốc cầm bảng hiệu để lôi kéo vài kẻ mua hàng. Tôi là con nóc mới nhất của anh ta.”

“Là đứa nhóc mới toe trong thị trấn.”

“Cũng khó tìm được ai đủ tuyệt vọng để làm công việc này hai dịp cuối tuần liên tiếp.”

“Thế bằng hiệu đầu? Thôi khỏi. Cô bỏ nó lại với cái đầu rồi chứ gì.”

“Đeo cái đầu đó vào thì tôi làm sao cuộc bộ quay lại thị trấn được.”

Cô chỉ ra điều đó như thể anh là kẻ chậm hiểu. Anh ngờ rằng nếu có mặc gì khác bên trong, hẳn cô sẽ chẳng đời nào cuộc bộ quay về trong bộ cánh hải ly đó. “Tôi không thấy chiếc xe nào đỗ ở đầu kia,” anh nói. “Lúc đầu cô làm thế nào ra được ngoài này?”

“Vợ ông chủ thả tôi xuống đây sau khi chiếc Camaro của tôi chọn buổi sáng hôm nay để vĩnh viễn đi đời nhà ma. Lẽ ra chị ta phải quay lại từ một giờ trước để đón tôi, nhưng chẳng thấy chị ta đâu cả. Lúc còn đang cố nghĩ xem phải làm gì thì tôi bỗng thấy một tên khốn chạy vụt qua trên chiếc Ford Focus mà tôi đã góp phần trả tiền mua.”

“Gã bạn trai à?”

“Bạn trai cũ.”

“Chính là kẻ mà cô đang sẵn sàng hạ sát chứ gì.”

“Cứ giả vờ như tôi đang đùa đi.” Cô liếc nhìn qua cái đuôi. “Nhà thờ kia rồi. Rẽ phải nào.”

“Nếu tôi đưa cô đến địa điểm gây án, tôi có bị biến thành kẻ tòng phạm không?”

“Anh có muốn thế không?”

“Chắc rồi. Sao không chứ?” Anh rẽ vào một con phố gấp ghe, bán dân cư, nơi này có những ngôi nhà theo kiểu nông trại nằm lổn nhổn trên những khu đất đầy cỏ. Thị trấn Rawlins Creek chỉ cách Denver có hai mươi dặm về phía Đông, nhưng dường như nơi đây chẳng có mấy nguy cơ trở thành một cộng đồng nổi tiếng tập trung dân làm ăn.

“Ngôi nhà màu xanh có bằng hiệu trên sân kia kìa” cô nói.

Anh đỗ xe trước một ngôi nhà nông trại trát vữa, ở đó có một chú hươu kim loại đứng gác trước hàng chong chóng hoa hướng dương và một tấm biển đề ROOMS TO LET. Có điều kẻ vui tính nào đó đã chèn một chữ I rất to ở giữa TO và LET[1]. Một chiếc Focus màu bạc bản thủ đang đỗ nhưng động cơ trong buồng lái vẫn chạy. Cạnh đó, một cô nàng da ngăm đen đang tựa hông vào cửa phụ hút thuốc lá. Thấy chiếc xe của Dean, cô nàng liền đứng thẳng người dậy.

[[1]] ROOM TO LET nghĩa là CHO THUÊ PHÒNG. Thêm I vào giữa TO và LET sẽ trở thành ROOMS TOILET, nghĩa là NHÀ VỆ SINH.

“Đó hẳn là Sally,” Hải ly rít lên. “Kẻ thảm hại mới nhất trong tay Monty đấy. Tôi là người tiền nhiệm của cô ta.”

Sally còn trẻ, gầy, vòng một cỡ bự và trang điểm cực đậm, điều đó đặt Hải ly tóc bết mồ hôi vào thế bất lợi rõ ràng, mặc dù việc xuất hiện trong chiếc Aston Martin thể thao và anh ngồi sau vô lăng hẳn đã có thể san bằng được tỉ số. Qua kính chắn gió, Dean thấy một gã tóc dài, trông có vẻ nghệ sĩ đeo cặp kính nhỏ viền kim loại xuất hiện từ trong nhà. Đây chỉ có thể là Monty. Hẳn ta mặc quần hăm hố cùng với áo sơ mi dệt trông như thể được một băng những nhà cách mạng Nam Mỹ làm thủ công. Hẳn ta lớn tuổi hơn Hải ly - có lẽ khoảng ba mấy - và chắc chắn lớn hơn Sally, cô nàng này không thể nào quá mười chín tuổi được.

Monty đứng sững lại khi thấy chiếc Vanquish. Sally dí mũi xăng đan hồng nhạt lên điều thuốc và trở mắt nhìn. Dean nhả nha ra khỏi xe, lưng thừng vòng qua trước mũi xe cửa phụ để Hải ly có thể bắt đầu công cuộc vui chơi chém giết của mình. Thật không may, khi cô cố lẳng mấy cái móng vuốt để hạ xuống đất, cái đuôi lại chần đường. Cô thử nghiêng nó sang bên, nhưng rồi nó lại bung ra thúc vào cằm cô. Chuyện đó khiến cô cúi tiết đến nỗi cô gạt phăng cái đuôi đi, và thế là cô mất thăng bằng, ngã úp mặt xuống chân anh, cái đuôi mái chèo to bự màu nâu phe phẩy trong gió.

Monty trở mắt nhìn cô. “Blue à?”

“Đó là Blue á?” Sally hỏi. “Chị ta là hề hay gì?”

“Lần cuối anh thấy cô ta thì không.” Monty chuyển sự chú ý từ Hải ly, lúc này đang lồm cồm cố bò dậy, sang Dean. “Anh là ai?”

Âm điệu sành sỏi giả vờ trong giọng nói của gã này làm Dean chỉ muốn nhổ thuốc lá ra kêu lên “ôi xời”. “Một người đàn ông bí ẩn,” anh dài giọng. “Vài kẻ yêu quý. Nhiều người kính sợ.”

Monty có vẻ hoang mang, nhưng cuối cùng, khi Hải Ly đứng dậy được, vẻ mặt hắn liền chuyển sang thù địch. “Nó đâu rồi, Blue ? Em đã làm gì với nó?”

“Đồ khốn dối trá, đồ khẩu Phật tâm xà!” Cô lê chân trên lối đi rải sỏi, mồ hôi lấp lánh trên gương mặt nhỏ sắc cạnh, mắt ánh lên vẻ chết chóc.

“Anh không dối trá.” Hắn nói với điệu bộ chiều cổ khiến ngay cả Dean cũng muốn sững cồ, vậy nên anh có thể hình dung được Hải ly tiếp nhận chuyện này như thế nào. “Anh chưa bao giờ nói dối em,” hắn nói tiếp. “Anh đã giải thích mọi thứ trong thư rồi còn gì.”

“Lá thư mà tôi không hề nhận được cho đến khi phải cự tuyệt ba khách hàng và lái xe một nghìn ba trăm dặm băng qua đất nước ấy à. Và tôi đã tìm thấy gì khi đến đây nào? Tôi có tìm thấy thằng đàn ông vừa mất đến hai tháng cầu xin tôi rời Seattle để đến nơi này không ? Tôi có tìm thấy thằng đàn ông đã khóc như trẻ con trên điện thoại, nói đến chuyện tự tử, rồi bảo rằng tôi là người bạn thân nhất hắn từng có và là người phụ nữ duy nhất hắn từng tin tưởng không? Không, tôi không tìm thấy. Thứ mà tôi tìm thấy là một lá thư bảo với tôi rằng thằng đàn ông từng thề thốt rằng tôi là điều duy nhất giữ cho hắn sống sót không còn cần tôi nữa vì hắn đã yêu một con bé mười chín tuổi. Lá thư đó cũng bảo rằng tôi không nên để chuyện này khơi dậy vấn đề bị bỏ rơi của mình. Anh thậm chí còn chẳng có gan nói thẳng với tôi nữa!”

Sally bước tới trước, vẻ mặt chân thành. “Vì chị là kẻ chỉ muốn người khác làm theo ý mình thôi, Blue à.”

“Cô thậm chí còn chưa biết tôi!”

“Monty kể tôi nghe mọi chuyện rồi. Và không phải vì lảm chuyện mà tôi nói thế này, nhưng có thể việc trị liệu tâm lý sẽ tốt cho chị đấy. Nó sẽ giúp chị không còn cảm thấy bị đe dọa quá mức trước thành công của người khác nữa. Đặc biệt là thành công của Monty.”

Má Hải ly biến thành hai lá cờ đỏ rực. “Monty kiếm sống bằng việc tham gia các cuộc thi thơ và viết bài nghiên cứu cho bọn nhóc đại học quá lười biếng không chịu tự làm lấy.”

Mặt Sally thoáng hiện lên vẻ tội lỗi khiến Dean ngờ rằng đây chính là tình huống mà cô nàng quen Monty. Nhưng cô nàng không để mình bị luống cuống lâu. “Anh nói đúng, Monty ạ. Chị ta thật độc địa.”

Hải ly siết hàm lại bắt đầu tấn công Monty lần nữa. “Anh bảo cô ta là tôi độc địa á?”

“Không phải độc địa nói chung,” Monty nói, ngạo mạn hết chỗ nói. “Chỉ là với quá trình sáng tạo của anh thôi.” Hắn ta đẩy cặp kính cao hơn trên sống mũi. “Giờ cho anh biết cái đĩa CD Dylan ở đâu rồi. Anh biết em đã tìm thấy nó.”

“Nếu tôi độc địa đến thế thì sao anh lại không viết nổi một bài thơ nào kể từ khi rời khỏi Seattle hả? Tại sao anh lại bảo tôi là nguồn cảm hứng chết tiệt của anh chứ?”

“Đó là trước khi anh ấy gặp tôi,” Sally xen vào. “Trước khi chúng tôi yêu nhau. Giờ tôi mới là nguồn cảm hứng cầu anh ấy.”

“Mới có hai tuần trước thôi đấy!”

Sally kéo dây áo lót. “Trái tim luôn biết khi nào nó gặp được bạn tâm giao.”

“Bạn dứt giao thì đúng hơn,” Hải ly đáp trả.

“Cay nghiệt quá, Blue à, và khiến người khác tổn thương lắm đấy,” Sally nói. “Chị biết sự yếu đuối của Monty chính là điều khiến anh ấy trở thành một nhà thơ vĩ đại cơ mà. Và đó chính là nguyên nhân khiến chị cứ công kích anh ấy. Vì chị ghen tị với sức sáng tạo của anh ấy.”

Sally càng lúc càng làm Dean điên đầu, thế nên anh chẳng ngạc nhiên khi Hải ly quay sang đập lại cô nàng, “Nếu cô còn nói thêm một lời nào nữa, tôi sẽ quật ngã cô đấy. Hiểu chứ? Đây là chuyện giữa Monty và tôi.”

Sally há hốc miệng, nhưng hần về mặt Hải ly đã ngăn trở cô nàng vì cô nàng liền ngậm miệng lại. Tệ quá nhỉ. Anh thích được chứng kiến cảnh Hải ly hạ đo ván cô nàng lắm. Mặc dù trông Sal cũng giống như người có tập tành.

“Anh biết em buồn bực,” Monty nói, “nhưng một ngày nào đó em sẽ mừng cho anh.”

Gã này đúng là đã tốt nghiệp lớp học ngu xuẩn ở vị trí đầu lớp. Dean nhìn Hải ly rướn người trên đầu mấy cái móng vuốt. “Mừng á?”

“Anh sẽ không tranh cãi với em đâu,” Monty vội vàng nói. “Em luôn muốn biến mọi thứ thành chiến trận.” Sally gật đầu. “Đúng đấy, Blue.”

“Anh nói chuẩn rồi đấy!” Không hề cảnh báo gì thêm Hải ly lao vọt lên, và Monty ngã huych ra đất.

“Cô làm gì thế? Dừng lại ngay! Bỏ tôi ra!”

Hắn ta hét lên the thé như đàn bà, Sally liền lao tới giúp. “Bỏ anh ấy ra!”

Dean tựa người vào chiếc Vanquish thưởng thức màn kịch.

“Kính của tôi!” Monty rú lên. “Cẩn thận kính của tôi!” Hắn ta cố cuộn người lại khi Hải ly bỏ một cú xuống đầu. “Cặp kính đó là tôi trả tiền!”

“Dừng lại ngay! Bỏ anh ấy ra!” Sally túm đuôi Hải ly rồi lấy hết sức bình sinh kéo thật mạnh.

Monty bị giằng xé giữa việc bảo vệ thứ duy trì nòi giống và cặp kính quý giá. “Cô hoàn toàn phát điên rồi!”

“Ảnh hưởng từ anh đấy!” Hải ly cố tát hần ta nhưng không thành công cho lắm. Quá nhiều móng vuốt.

Sally đúng là có chút sức lực, và cô nàng bắt đầu có tiến triển trong công cuộc lôi kéo cái đuôi, nhưng Hải ly đã tham gia trò chơi, và cô không định đầu hàng trước khi đòi được chút máu. Dean chưa hề chứng kiến một vụ ẩu đả nào thú vị như thế này từ sau ba mươi giây cuối trong trận đấu với Giants mùa giải vừa rồi.

“Cô làm vỡ kính của tôi rồi!” Monty rên rỉ, hai tay úp lên mắt.

“Đầu tiên là kính. Giờ đến cái đầu của anh!” Hải ly lại vung một cú nữa.

Dean rụt người lại, nhưng cuối cùng Monty cũng nhớ ra rằng mình có nhiễm sắc thể Y trong người, rồi với sự giúp đỡ của Sally, hắn đã có thể đẩy Hải ly ra và lồm cồm đứng dậy. “Tôi sẽ gọi người bắt cô!” Hắn rít lên như con mèo hen. “Tôi sẽ đòi bồi thường.”

Không thể chịu thêm được nữa, Dean lững thững bước tới. Nhiều năm qua, anh đã nhìn mình trên màn ảnh đủ để biết cái ẩn tượng mà bản thân anh tạo nên khi bước đi lững thững - toàn bộ cơ thể cao lớn phối bày với đầy đủ lợi thế. Anh cũng ngờ là trời chiều có thể đã tạo nên những tia lấp lánh đầy cảm hứng trên mái tóc vàng sậm của mình. Từ nhỏ đến khi hai tám tuổi, anh đã luôn chưng diện một đôi hoa tai đính kim cương, nhưng đó là sự thái quá của tuổi trẻ, còn giờ anh chỉ đeo mỗi đồng hồ.

Thậm chí với cặp kính đã vỡ, Monty vẫn thấy anh bước tới, hần liền tái nhợt đi. “Có anh làm chứng,” cậu bé nhà thơ thút thít. “Anh thấy những gì cô ta đã làm rồi đấy.”

“Tất cả những gì tôi thấy...” Dean dài giọng, “...là thêm một lý do nữa để không mời anh đến dự đám cưới của chúng tôi.” Anh bước đến cạnh Hải ly, quàng tay quanh vai cô và âu yếm nhìn vào đôi mắt kẹo mút sưng sốt của cô. “Anh xin lỗi, em yêu. Lẽ ra anh nên tin em khi em bảo rằng tay William Shakespeare này không xứng đáng được kết thúc mối quan hệ với em. Nhưng anh lại cứ khuyến khích em đến nói chuyện với thằng khốn nạn này. Lần tới nhớ nhắc anh tin vào đánh giá của em nhé. Nhưng em phải thừa nhận là lẽ ra em nên nghe theo anh mà thay cái bộ đồ hóa trang này ra trước. Đời sống tình ái của chúng ta đâu có liên quan đến bất kỳ ai khác chứ.”

Hải ly trông không giống kiểu đàn bà dễ dàng bị chuyện gì đó làm sưng sốt, nhưng có vẻ như anh đã làm được điều này, và với một kẻ kiếm sống bằng lời lẽ, khả năng mở miệng của Monty đã cạn khô. Sally tội nghiệp thì chỉ có thể khàn khàn thốt lên. “Anh cưới Blue á?”

“Bản thân tôi cũng không thể ngạc nhiên hơn.” Dean nhún vai vẻ khiêm tốn. “Ai mà ngờ cô ấy lại hợp hôn tôi được chứ?”

Và, thật tình, họ còn có thể nói gì nữa sau câu đó chứ?

Khi đã thở lại được, Monty lại bắt đầu than vãn về chuyện Blue đã làm gì đó với “nó”, thứ mà cuối cùng Dean cũng hiểu ra được là đĩa CD Blood on the Tracks lậu của Bob Dylan, bản phát hành lần đầu có vẻ giá trị mà hắn đã vô tình để quên ở căn nhà dẫy cho thuê.

“Chỉ còn có một nghìn bản thôi đấy!” Hắn ta rên rỉ.

“Chín trăm chín mươi chín” Hải ly đáp trả. “Bản của anh đã ra đi cùng với đồng rác ngay cái giây phút tôi đọc xong lá thư của anh rồi.”

Sau đó Monty tỏ vẻ vô cùng đau khổ, nhưng Dean vẫn không thể ngăn mình xoáy thêm lưỡi dao. Khi Anh Chàng Thơ Ca và Sally bắt đầu chui vào xe, anh liền quay lại với Hải ly và lên tiếng đủ lớn để lời nói của mình bay đến được với hai kẻ kia. “Đi nào, em yêu. Tiến thẳng về thành phố để mình có thể mua cái nhẫn kim cương hai cara mà em đã rất ưng ý nào.”

Anh thề là mình đã nghe thấy tiếng rên rỉ của Monty.

Chiến thắng của Hải ly chỉ tồn tại trong phút chốc. Chiếc Focus chỉ vừa ra khỏi lối đi thì cửa trước ngôi nhà nông mốt tung ra và một người phụ nữ đậm người với mái tóc nhuộm đen, lông mày xăm và gương mặt bệnh bạch千金 khạng xuất hiện trên hiên nhà. “Có chuyện gì ngoài này thế?”

Hải ly nhìn chằm chằm theo đám bụi trên đường, hai vai sum xuống yếu ớt hơn bao giờ hết. “Mâu thuẫn cá nhân ấy mà.”

Người phụ nữ khoanh tay trên bộ ngực phì nhiêu. “Ngay từ lúc nhìn thấy cô tôi đã biết là cô là rắc rối rồi. Lẽ ra tôi không bao giờ nên để cô ở lại đây.” Mụ ta bắt đầu xài xể Hải ly, cứ thế, Dean đã có đủ thông tin để ghép các mảnh sự kiện lại với nhau. Có vẻ như Monty đã sống trong khu nhà dẫy cho thuê mãi cho đến tận mười ngày trước, thế rồi hắn biến mất cùng với Sally. Ngày hôm sau đó Hải ly xuất hiện, cô tìm thấy lá thư chia rã của hắn và quyết định ở lại cho đến khi nghĩ ra được phải làm gì tiếp theo.

Mồ hôi túa ra trên trán mụ chủ nhà. “Tôi không muốn cô ở trong nhà tôi.”

Hải ly dường như chẳng thể kiềm chế tinh thần chiến đấu của mình. “Việc đầu tiên tôi làm vào sáng mai là ra khỏi đây.”

“Tốt nhất cô nên có số tiền tám mươi hai đô còn nợ tôi.”

“Dĩ nhiên tôi có...” Đầu Hải ly ngẩng phắt lên. Lầm bầm một tiếng nguyên rửa, cô bước qua mụ chủ nhà lao vào bên trong.

Người phụ nữ chuyển sự chú ý sang Dean và chiếc xe của anh. Nói chung, toàn bộ người dân Bắc Mỹ sẽ xếp hàng để được xu nịnh anh, nhưng dường như mụ ta không xem bóng bầu dục nhiều lắm. “Dân buôn thuốc hả? Cậu mà có thuốc trong cái xe kia là tôi gọi cảnh sát trưởng đấy.”

“Có ít thuốc Tylenol tăng lực ấy mà.” Thêm vài lọ thuốc giảm đau theo đơn mà anh quyết định sẽ không nhắc đến.

“Cậu đúng là khôn lỏi đấy.” Mụ chủ nhà hằm hằm nhìn anh rồi quay vào nhà. Dean tiếc nuối nhìn mụ đi khuất. Rõ ràng trò vui đã hết rồi.

Anh chẳng trông mong gì chuyện quay lại đường đi, mặc dù đúng là anh đã thực hiện chuyến đi này để có thể sắp xếp lại một số chuyện. Chủ yếu là vấn đề chuỗi may mắn không ngừng nghỉ của anh đã kết thúc. Anh từng gặp phải những vết sưng u và thâm tím vì chơi bóng, nhưng chẳng có gì nghiêm trọng. Tám năm chơi trong NFL anh chưa bao giờ bị gãy cổ chân, đứt dây chằng đầu gối hay bong gân gót chân. Chẳng có gì nghiêm trọng như kiểu bị gãy ngón tay cả.

Nhưng cách đây ba tháng điều đó đã chấm dứt trong hiệp bốn của trận đấu loại trực tiếp giải AFC gặp đội Steelers. Anh bị trật khớp và rách dây chằng bả vai. Cuộc phẫu thuật sau đó thành công. Vai anh vẫn còn dùng được thêm vài mùa giải nữa, nhưng nó sẽ chẳng bao giờ ngon lành như lúc đầu, và đó chính là vấn đề.

Anh đã quen nghĩ về mình như một kẻ bất khả chiến bại. Chấn thương xảy đến với các cầu thủ khác, chứ không phải anh, cho đến tận bây giờ.

Cuộc sống đầy phép màu của anh trên các phương diện khác cũng đã kết thúc. Anh bắt đầu tốn quá nhiều thời gian ở các câu lạc bộ. Chẳng bao lâu, những kẻ mà anh gần như chẳng biết đã chuyển đến phòng dành cho khách trong nhà anh, và những cô nàng trần truồng ngất ngư trong bồn tắm của anh. Cuối cùng anh quyết định một mình làm chuyến chu du trên đường, nhưng khi đến năm mươi dặm ngoài ranh giới Vegas, anh đã kết luận rằng Thành phố Tội lỗi[2] không phải là nơi tuyệt nhất để chấn chỉnh lại đầu óc, đó là nguyên do vì sao anh lại tình cờ hướng về phía Đông bằng qua bang Colorado.

[2] Nguyên văn: Sin City, tên gọi khác của thành phố Las Vegas.

Thật không may, anh đối phó với tình trạng đơn độc chẳng tốt lắm. Thay vì thêm được chút triển vọng, kết cục anh chỉ chán nản thêm. Mấy vụ lùm xùm của Hải ly đã giúp anh phân tán tư tưởng rất tuyệt, nhưng buồn thay, cũng kết thúc rồi.

Anh vừa dợm bước quay lại xe thì đột nhiên tiếng phụ nữ the thé cãi nhau vang lên. Loáng cái, cánh cửa chấn bật mở tung, và một chiếc va li bay vèo ra. Nó hạ cánh xuống sân, mở bung ra, hất tung đồ đạc bên trong gồm quần jean và áo ba lỗ, một cái áo lót tím, mấy cái quần lót da cam. Tiếp theo là túi đồ cá nhân màu xanh hải quân. Và rồi đến Hải ly.

“Đồ ăn quýt!” Mụ chủ nhà gào lên trước khi sập cửa.

Hải ly phải túm cái cột sắt để khỏi ngã từ trên hiên nhà xuống. Khi đã lấy lại thăng bằng, dường như chẳng biết phải làm gì, cô bèn buông người xuống bậc thềm trên cùng và gục đầu lên đồng móng vuốt.

Cô đã nói xe của cô bị hỏng, điều đó cho anh lý do hay hóm để trì hoãn việc chịu đựng chuyến đi tồi tệ của riêng mình. “Muốn quá giang không?” Anh gọi với lên.

Ngẩng đầu lên, cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy anh vẫn còn ở đó. Việc một phụ nữ quên mất sự hiện diện của anh là rất bất thường, điều đó càng làm anh thấy hứng thú hơn. Cô lưỡng lự rồi loạng choạng đứng dậy. “Được thôi.”

Anh giúp cô thu dọn lại đồ đạc, chủ yếu là cầm những thứ té nhị yêu cầu phải khéo tay. Quần lót chẳng hạn. Như một kẻ sành sỏi, anh kết luận cô thuộc tip mặc bền hơn là mặc đẹp, nhưng cô vẫn có một bộ sưu tập bikini bắt mắt sáng màu với hình in rõ nét. Nhưng chẳng có quần lót dầy. Và, cụt hứng nhất là chẳng có đồ ren gì. Vì gương mặt nhòn nhon, thanh tú của Hải ly - không tính đến đồng hồ và lớp lông đi kèm - thuộc về một cuốn truyện Mother Goose[3], nên lẽ ra phải có ren mới đúng.

[3] Mother Goose (Bà Mẹ Ngỗng) là nhân vật tưởng tượng khá quen thuộc trong các câu chuyện thần tiên và các bài hát ru Anh Mỹ. Nhân vật này thường được miêu tả là một phụ nữ nông thôn có tuổi đời chiếc mũ bêrê và quần khăn, mặc bộ đồ nông dân cũ kỹ hồi đầu thế kỷ 20.

“Theo thái độ mụ chủ nhà cũ của cô mà nói,” anh nói khi chất va li và túi đồ của cô vào cốp chiếc Vanguard, “tôi đoán cô đã mất tám mươi hai đô tiền thuê phòng.”

“Còn hơn thế. Tôi đã giấu hai trăm đô trong căn phòng đó.”

“Vậy là cô bị chuối vận rủi bám theo rồi.”

“Tôi quen rồi. Không phải tất cả đều là vận rủi. Một số đơn giản chỉ là do ngu xuẩn.” Cô nhìn về phía ngôi nhà. “Tôi biết Monty sẽ quay lại đây ngay từ lúc tìm thấy cái đĩa CD Dylan đó dưới gầm giường. Nhưng thay vì giấu tiền trong xe, tôi lại nhét vào cuốn Peope ẩn bản mới. Monty ghét tạp chí People. Hắn ta nói chỉ có bọn ngu si mới đọc nó, thế nên tôi cứ chắc chắn là tiền sẽ an toàn ở đó.”

Dean không phải là độc giả thường xuyên của People, nhưng anh có lòng trung thành nhất định. Trong suốt thời gian anh chụp ảnh cho tạp chí, nhân viên ở đó dễ mến không chịu nổi.

“Tôi đoán cô muốn đến xưởng gỗ Đại Hải ly của Ben,” anh nói sau khi đã giúp cô vào xe. “Trừ phi cô đang cố tạo trào lưu thời trang.”

“Anh thôi đi được không?” Hải ly đã hình thành một mối ác cảm mãnh liệt dành cho anh, điều đó thật kỳ lạ, vì cô là phụ nữ còn anh là... chà... là Dean Robillard. Cô phát hiện ra tấm bản đồ mà anh đã quăng xuống. “Tennessee à?”

“Tôi có một nhà nghỉ dưỡng không quá xa Nashville.” Tuần trước anh đã rất thích âm thanh của những từ này. Giờ anh chẳng chắc nữa. Có thể anh sống ở Chicago, nhưng anh là một cậu bé California từ trong ra ngoài, vậy tại sao anh lại mua một trang trại ở Tennessee chứ?

“Anh là ca sĩ nhạc đồng quê miền Tây à?”

Anh ngẫm nghĩ chuyện đó. “Không. Ban đầu cô gần đúng rồi đấy. Tôi là ngôi sao điện ảnh.”

“Tôi chưa bao giờ nghe nói đến anh.”

“Cô đã xem phim mới của Reese Witherspoon chưa?”

“Rồi.”

“Tôi đóng trong phim ngay trước phim đó.”

“Chắc rồi.” Cô thở dài thườn thượt rồi ngã đầu tựa vào lưng ghế. “Anh có một chiếc xe không tưởng. Quần áo đắt tiền. Cuộc đời tôi thì càng lúc càng chó má. Lại còn tình cờ gặp phải một gã buôn thuốc.”

“Tôi không buôn thuốc!” Anh phản pháo dữ dội.

“Anh chẳng phải ngôi sao điện ảnh.”

“Đừng xát muối lên vết thương như thế. Sự thật là, tôi là một người mẫu nam mới nổi với tham vọng trở thành ngôi sao điện ảnh.”

“Anh là gay.” Cô khẳng định, chứ chẳng hỏi han gì, điều này lẽ ra sẽ khiến rất nhiều dân thể thao bực bội, nhưng anh lại có một đội rất đông người hâm mộ là dân đồng tính, và anh không thích thể hiện sự thiếu tôn trọng những người ủng hộ mình.

“Ừ, nhưng tôi giữ kín lắm.”

Là người đồng tính cũng có một số thuận lợi, anh kết luận, Không phải ở bản chất của việc đồng tính - anh thậm chí còn chẳng thể nghĩ đến điều này - nhưng thế thì có thể lang thang với những cô nàng thú vị mà không phải lo sẽ làm họ nảy sinh tình cảm. Mười lăm năm qua, anh đã tốn bao công sức tỏ rõ cho một số phụ nữ hết sức dễ mến hiểu rằng họ sẽ không trở thành mẹ những đứa con của anh, nhưng người đồng tính thì sẽ chẳng bao giờ gặp rắc rối này. Họ có thể thư giãn và làm bạn bè của nhau. Anh liếc qua cô. “Nếu tin đồn về giới tính lộ ra thì nó sẽ hủy hoại sự nghiệp của tôi, thế nên tôi sẽ biết ơn nếu cô giữ thông tin này cho riêng mình.”

Cô nhướn một bên mày khẽ nhại. “Làm như đó là bí mật lớn không bằng. Năm giây sau khi gặp anh tôi đã biết anh là gay rồi.”

Hắn là cô đang giỡn mặt với anh.

Cô lại bắt đầu nhay nhay môi dưới. “Anh không phiền nếu hôm nay tôi bám theo anh một lúc chứ?”

“Cô định bỏ xe lại à?”

“Nó không đáng sửa. Ben có thể gọi người cầu nó đi. Với vụ mất đầu hải ly và những thứ khác, tôi cá là mình sẽ chẳng được thanh toán đâu, thế nên anh ta nợ tôi.”

Dean nghĩ về chuyện đó. Sally đã nói đúng. Hải ly là kẻ chỉ thích người khác làm theo ý mình, kiểu phụ nữ mà anh ít thích nhất. Nhưng cô cũng có giá trị giải trí. “Chúng ta sẽ thử vài giờ xem sao,” anh nói, “nhưng tôi không hứa hẹn gì nhiều hơn thế đâu đấy.”

Họ đỗ lại trước một tòa nhà lợp tôn mái gợn sóng sơn màu ngọc lam buồn thảm. Chiều Chủ nhật, bãi đỗ rải sỏi ở xưởng gỗ Đại Hải ly của Ben chỉ có hai chiếc xe, một chiếc Camaro xanh gỉ sét và một chiếc bán tải lỗi thời. Một tấm bảng ĐÓNG CỬA du đưa trên hai núm hút cao su trên cánh cửa vẫn đang hé mở để đón cơn gió nhẹ. Vẫn lịch thiệp như thường lệ, anh ra ngoài giúp cô. “Cẩn thận cái đuôi kia.”

Cô ném cho anh cái nhìn coi thường, cổ ra khỏi xe một cách duyên dáng hơn chút đỉnh rồi lê chân về phía cửa xưởng gỗ. Khi cô mở cửa ra, anh liếc thấy một gã ngực phệ đang đứng khoe người. Cô biến mất vào trong.

Anh chỉ vừa quan sát xong quang cảnh buồn tẻ xung quanh - hàng loạt các thùng rác lớn và ít đường dây điện - thì cô đã lao ngược ra, một đồng quần áo trên tay. “Vợ Ben bị đứt tay, anh ta phải đưa vợ đến phòng cấp cứu. Đó là lý do chị ta không đến đón tôi. Thật không may, tôi không thể tự mình cởi bỏ cái thứ này ra.” Cô ném ánh mắt bất bình về phía gã đàn ông trong nhà kho. “Và tôi không đồng ý để một kẻ biến thái chuyên nghiệp cởi khóa cho tôi đâu.”

Dean mỉm cười. Ai mà biết được lối sống khác lại có nhiều lợi thế đến vậy? “Tôi rất vui được giúp cô.”

Anh theo cô vòng sang hông tòa nhà, ở đó có một cánh cửa kim loại tróc vẩy gắn hình một con hải ly bạc màu đeo nơ trên đầu. Phòng vệ sinh loại đơn, không hẳn là sạch sẽ, nhưng nói chung chấp nhận được, với những bức tường khối màu trắng loang lổ và một tấm gương lồi dóm trần treo trên bồn rửa. Khi cô nhìn quanh tìm chỗ sạch để đặt đồng quần áo, anh liền hạ nắp bồn cầu xuống và rồi - theo đúng kiểu của các anh em đồng tính - phủ lên trên ít giấy vệ sinh.

Cô đặt quần áo xuống rồi quay lưng về phía anh. “Có khóa kéo đấy.”

Trong bốn mảnh kín mít, bộ đồ hải ly bốc mùi còn hơn cả một phòng thay đồ cho vận động viên, nhưng là một chiến binh kỳ cựu với số ngày tập hai buổi không thể đếm được, anh đã ngửi thấy những mùi còn tệ hơn. Tệ hơn nhiều. Một ít tóc tơ sẫm màu ẩm ướt đã thoát ra khỏi cái thứ tàn tạ được gọi là đuôi gà, anh liền gạt nó ra khỏi cái gáy trắng như sữa ngoại trừ một đường gân xanh cực mờ nhạt. Anh nhìn quanh đồng lông xơ xác đến khi tìm thấy khóa. Dù cực kỳ giỏi trong chuyện cởi đồ cho phụ nữ, nhưng anh mới kéo cái khóa xuống được một đoạn thì nó đã vướng vào lớp lông. Anh gỡ nó ra, nhưng thêm một đoạn nữa, nó lại mắc kẹt.

Và chuyện diễn ra như thế, dừng rồi lại bắt đầu, phần lông tách ra để lộ làn da trắng ngần hình chữ V mở rộng và công cuộc mở khóa càng kéo dài thì anh lại càng cảm thấy mình ít đồng tính hơn. Anh cố làm mình phân tâm bằng cách nói chuyện. “Thế điều gì đã làm tôi bị lộ? Sao cô biết tôi không phải người bình thường?”

“Anh có chắc là mình sẽ không cảm thấy bị xúc phạm không?” Cô hỏi với vẻ lo lắng giả vờ.

“Sự thật sẽ giải thoát cho tôi.”

“Chà, anh rất lực lưỡng, nhưng đó là đám cơ bắp nhân tạo. Anh mà lao động tay chân bình thường thì đã chẳng có bộ ngực như thế.”

“Rất nhiều đàn ông tập thể hình.” Anh kim chế thôi thúc muốn thối vào làn da ẩm ướt của cô.

“Phải, nhưng đàn ông đích thực gì mà lại chẳng có sẹo trên cằm, hay vết sưng trên mũi chứ? Nét mặt của anh còn mang vẻ điêu khắc hơn là núi Rushmore[4].”

[4] Núi Rushmore: ngọn núi ở Nam Dakota, Hoa Kỳ, trên đó chứa Khu Tưởng niệm Quốc gia - tác phẩm điêu khắc được tạc vào khối đá granit thể hiện bốn gương mặt tổng thống Mỹ là George Washington, Thomas Jefferson, Theodors Roosevelt và Abraham Lincoln.

Điều đó thì đúng. Mặt Dean vẫn còn nguyên vẹn một cách khác thường. Thế nhưng, vai anh lại là một câu chuyện khác.

“Rồi còn tóc anh nữa. Dày, bóng, vàng. Sáng nay anh đã bôi trát bao nhiêu thứ lên đó thế? Thôi bỏ đi. Chuyện đó chỉ làm tôi thấy mình tệ hại hơn.”

Thứ duy nhất lúc sáng anh dùng cho tóc là dầu gội. Dầu gội xịn, đúng thế, nhưng vẫn chỉ là dầu gội thôi. “Đó hoàn toàn là do kiểu cắt,” anh nói, đảm nhiệm việc cắt tóc cho anh là nhà tạo mẫu tóc của Oprah.

“Cái quần jean đó không phải là hàng Gap.”

Đúng thế.

“Và anh đi đôi boot đồng tính.”

“Đây không phải bất đồng tính! Tôi đã phải trả 1200 đô cho nó đấy.”

“Chính xác,” cô hoan hỉ nói. “Đàn ông đích thực gì mà lại trả 1200 đô để mua bất chứ?”

Ngay cả câu đánh giá ngu xuẩn của cô về giày dép của anh cũng không thể giúp anh bớt bức bối vì anh đã tiến đến eo cô, và đúng như anh hình dung, cô không mặc áo lót. Những mấu xương sống của cô biến mất ở đỉnh chữ V lông lá của bộ hóa trang, trông như chiếc vòng cổ ngọc trai thanh mảnh đang bị con quái vật Bigfoot nuốt chửng. Phải huy động toàn bộ sự tự chủ mãnh liệt thì anh mới không luồn tay vào bên trong, trượt xung quanh mà khám phá xem chính xác Hải ly có gì trong đó.

“Sao anh lâu thế?” cô hỏi.

“Cái khóa cứ bị kẹt, lý do đấy.” Giọng anh có vẻ cáu kỉnh, nhưng quần jean của anh không được thiết kế đủ phù hợp cho nhu cầu hiện tại. “Nếu cô nghĩ mình có thể làm việc này nhanh hơn thì cứ việc thử.”

“Trong này nóng quá.”

“Ý tôi là thế đấy.” Với lần kéo cuối cùng, anh đã tiến đến điểm cuối của dây khóa, khoảng mười lăm phân dưới eo cô.

Anh nhìn bờ hông cong cong đi cùng với một dải cao su hẹp màu hồng.

Cô nhích ra, và khi quay lại phía anh, cô bắt chéo hai tay đầy móng vuốt trên ngực để giữ bộ hóa trang. “Từ đây tôi có thể tự lo.”

“Ồ, cho tôi xin đi. Làm như cô có gì đó mà tôi thích nhìn không bằng.”

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, nhưng anh không chắc là vì buồn cười hay cáu kỉnh. “Ra ngoài.”

Ồ, chà... Anh đã cố.

Trước khi anh ra, cô đưa chìa khóa của cô cho anh và nhờ anh - không lịch sự cho lắm - lấy đồ đạc trong xe của cô ra. Trong cốp chiếc xe xập xệ, anh tìm thấy hai thùng nhựa vốn đựng sữa chứa đầy dụng cụ vẽ, mấy hộp vật dụng dính đầy sơn và một cái giá đỡ tranh lớn. Anh vừa mới chất đồ đó lên xe mình thì gã đàn ông đang làm việc trong nhà bước ra sẫm soi chiếc Vanquish. Hắn ta có mái tóc bóng nhờn và cái bụng bia. Có gì đó mách bảo Dean rằng đây được cho là kẻ biến thái đã phải nhận cơn phẫn nộ của Hải ly.

“Trời, đúng là cổ máy ngon lành. Tôi đã thấy một con như thế trong phim James Bond.” Và rồi, khi hắn nhìn kỹ Dean, “Chết tiệt thật! Anh là Dean Robillard. Anh làm gì ở quanh đây thế?”

“Chỉ đi ngang qua thôi.”

Gã đàn ông bắt đầu lắp bắp. “Cha mẹ ơi. Lẽ ra Ben nên bảo Sheryl tự đi mà lê mông đến bệnh viện. Cứ chờ đến lúc tôi bảo anh ta là Boo đã đến đây xem.”

Bạn đại học của Dean đã gán cho anh cái biệt danh này vì hồi đó anh suốt ngày phơi mặt ở bãi biển Malibu, nơi được dân địa phương gọi vui là “Boo”.

“Tôi đã xem pha anh bị quật ngã trong trận đấu với Steelers. Vai anh thế nào rồi?”

“Đang bình phục,” Dean trả lời. Nó sẽ bình phục tốt hơn nhiều nếu anh thôi lái xe vòng quanh đất nước tự xót thương bản thân để mà bắt đầu chữa trị bằng vật lý trị liệu.

Gã đàn ông giới thiệu mình là Glenn rồi sa vào bài bình luận về toàn bộ mùa giải của Stars. Dean máy móc gật đầu, trong suốt thời gian đó cầu mong Hải ly nhanh lên. Nhưng đúng mười phút sau cô mới xuất hiện. Anh nhìn bộ quần áo của cô.

Không phù hợp một chút nào.

Bo Peep[5] đã bị một lũ Thiên thần Địa ngục bắt cóc mất rồi. Thay vì chiếc váy dài xếp nếp, mũ bê rê hồng và cái gậy chặn cừu, cô lại diện cái áo sơ mi không tay màu đen bạc thếp, quần jean rộng thùng thình và một đôi ủng làm việc cũ kỹ to đùng mà anh đã thấy trong phòng vệ sinh nhưng ơn trời đã quên mất. Không lông lá, mảnh khảnh, có lẽ cô cao khoảng 1m65, và gầy đúng như anh hình dung xuống tận bộ ngực rất nữ tính, nhưng không đáng nhớ lắm. Rõ ràng cô dùng phần lớn số thời gian trong phòng vệ sinh để tắm rửa,

vì khi cô đến gần hơn, anh ngửi thấy mùi xà phòng thay vì mùi lông lá mốc meo. Mái tóc đen ẩm ướt dính bết vào đầu có như mực đổ. Cô không trang điểm, không có nghĩa là cô cần trang điểm nhiều với làn da mịn màng đó. Thế nhưng, một chút son và mascara chuốt nhẹ sẽ chẳng hại gì cho cô lắm.

[5] Bo Peep: nhân vật cô gái chăn cừu trong ta hát ru tiếng Anh nổi tiếng xuất hiện từ thế kỷ 19.

Cô quăng bộ cánh hải ly vào Glenn theo đúng nghĩa đen. “Cái đầu và bảng hiệu ở ngoài đường cao tốc ấy. Tôi nhét chúng phía sau hộp điện.”

“Cô muốn tôi làm gì trong chuyện này chứ?” Glenn đáp trả.

“Tôi chắc anh sẽ nghĩ ra cách gì đó ”

Dean mở cửa xe trước khi cô quyết định tung một cú đấm khác. Cô vừa trèo vào xe, Glenn liền vung bàn tay không về phía Dean. “Nói chuyện với anh tuyệt lắm. Cứ chờ đến lúc tôi kể với Ben là Dean Robillard đã đến đây mà xem.”

“Gửi lời chào anh ta hộ tôi.”

“Anh bảo tôi tên anh là Heath cơ mà,” Hải ly nói khi anh đánh xe ra khỏi bãi đậu.

“Heath Champion là nghệ danh của tôi. Tên thật là Dean.”

“Làm sao Glenn biết tên thật của anh?”

“Năm ngoái chúng tôi gặp nhau trong một quán bar cho người đồng tính ở Reno.” Anh đeo cặp kính phi công Prada có mắt màu xanh và gọng bằng đồng thiếc vào.

“Glenn là gay á?”

“Đừng giả vờ là cô không biết chứ.”

Tiếng cười khàn khàn của Hải ly mang hàm ý xấu xa đáng ngại, như thể cô đang thưởng thức trò đùa của riêng mình. Nhưng rồi, khi cô quay đi nhìn ra ngoài cửa xe, tiếng cười đó dần biến mất và vẻ bất an làm đôi mắt kẹo nho của cô tối lại. Điều đó khiến anh tự hỏi không phải Hải ly cũng có vài bí mật che giấu phía sau vẻ bề ngoài quàu quạu đó hay sao.

2. Chương 2

Blue tập trung đếm hơi thở của mình, hy vọng điều đó sẽ giúp cô bình tĩnh lại, nhưng cơn hoảng loạn trong cô cứ sôi sục. Cô lên nhìn Cậu Bé Xinh Trai. Anh ta thật lòng hy vọng cô tin anh ta là gay sao? Thì đúng, kia là đôi mắt đồng tính và còn cả vẻ bề ngoài tốt mã đến từng sớ của anh ta. Nhưng ngay cả thế thì anh ta cũng phát ra đủ lượng hoóc môn nam để thấp sáng cho toàn bộ phái nữ trên đời này. Chắc chắn anh ta đã làm điều đó kể từ khi ra khỏi bụng mẹ, lướt nhìn bóng mình trong mắt kính của bác sĩ sản khoa, và giờ hai ngón tay chiến thắng chào cuộc đời.

Mới đây cô còn nghĩ rằng sự phản bội của Monty là tai họa cuối cùng trong chuỗi bi kịch chóng vánh trải dài đã trở thành cuộc đời mình, thì giờ cô lại phải nhận lòng thương hại của Dean Robillard. Cô sẽ chẳng bao giờ vào xe của cầu thủ bóng bầu dục chuyên nghiệp này nếu không nhận ra anh ta. Cái thân hình gầy như trần trỗng và lực lưỡng đến không tưởng của anh ta vẫn thường được dán lên bảng ở mọi nơi có quảng cáo End Zone, một thương hiệu đồ lót nam với khẩu hiệu dễ nhớ “Hãy đặt mộng lên Zone”. Gần đây hơn, cô đã thấy ảnh của anh ta trên chuyên đề “50 người đẹp nhất” của tạp chí People. Anh ta đang bước chân trần trên bãi biển và mặc một bộ lễ phục với tay áo xấn lên. Dù không nhớ anh ta chơi cho đội nào, nhưng cô biết chắc đây là loại đàn ông mà cô sẽ tránh bằng mọi giá, nói vậy không có nghĩa những gã như anh ta có thói quen xuất hiện trong cuộc đời cô. Nhưng giờ anh ta là tất cả những gì đang đứng giữa cô, một kẻ vô gia cư, và một bảng hiệu Vẽ TRANH ĐỐI LẤY THỨC ĂN.

Ba ngày trước, cô đã phát hiện ra cả khoản tiết kiệm với số tiền dự trữ tám nghìn đô cùng tài khoản séc của mình đều bị rút sạch. Giờ Monty còn đánh cắp nốt hai trăm đô tiền sống còn của cô. Tất cả những gì cô còn lại trên đời giờ nằm trong ví - mười tám đô la. Cô thậm chí còn chẳng có thể tính toán - một tính toán sai lầm lớn của cô. Cô dành cả quãng đời trưởng thành đảm bảo rằng mình sẽ không bao giờ trở nên bất lực nhưng giờ thì thế này đây. “Anh đến Rawlins Creek làm gì?” Cô cố tỏ vẻ như mình đang bắt chuyện thay vì tích lũy những thông tin có thể giúp cô từ từ đối phó với anh.

“Đi theo một bảng hiệu chỉ dẫn đến nhà hàng Taco Bell,” anh nói, “nhưng tôi e vụ gặp gã người yêu của cô đã khiến tôi hết ngon miệng.”

“Người yêu cũ. Rất cũ.”

“Đây là điểm tôi không hiểu. Ngay lúc nhìn thấy thằng cha đó, tôi đã biết hắn là kẻ thất thế. Không có người bạn nào của cô ở Seattle buồn chỉ ra điều đó sao?”

“Tôi di chuyển rất nhiều.”

“Quý tha ma bắt, cô đã có thể vớ phải một kẻ lạ mặt ở trạm xăng.”

“Giờ mới biết thì đã muộn rồi.”

Anh liếc nhìn cô. “Cô sẽ òa lên khóc bất cứ lúc nào, đúng không?”

Cô phải mất một lúc mới hiểu ra ý anh là gì. “Tôi đang tỏ ra kiên cường đây,” cô nói với vẻ mỉa mai bóng gió.

“Cô không phải giả vờ với tôi. Cứ xả ra đi. Cách tốt nhất để hàn gắn trái tim tan vỡ đấy.”

Monty không làm trái tim cô tan vỡ. Hắn khiến cô điên tiết. Thế nhưng, hắn không phải là người đã vét sạch tài khoản ngân hàng của cô, và cô biết mình đã phản ứng thái quá khi tấn công hắn ta. Cô và Monty mới yêu nhau được hai tuần thì cô đã biết rằng mình muốn làm bạn hắn hơn, và thế là cô đã hất ra khỏi giường vĩnh viễn. Họ có những sở thích chung, và bất chấp tính ích kỷ của hắn, cô dần trở nên thích có hắn bầu bạn. Họ đã lang thang cùng nhau, đi xem phim và đến các phòng trưng bày, hỗ trợ công việc của nhau. Cô biết hắn có thể hơi kịch quá mức, nhưng những cuộc điện thoại hoảng hốt của hắn từ Denver đã khiến cô lo lắng.

“Tôi chưa bao giờ yêu anh ta,” cô nói. “Tôi không yêu đương. Nhưng chúng tôi quan tâm đến nhau, và cứ mỗi lần gọi điện anh ta lại có vẻ phiền muộn hơn. Tôi bắt đầu lo là anh ta sẽ tự tử thật. Với tôi bạn bè là quan trọng. Tôi không thể quay lưng lại với anh ta.”

“Với tôi bạn bè cũng quan trọng, nhưng nếu một người bạn của tôi gặp rắc rối, tôi sẽ nhảy lên máy bay thay vì gói ghém đồ đạc chuyển đi.”

Cô giật từ trong túi ra một sợi dây thun và buộc lại mái tóc rũ rượi thành đuôi gà. “Dù sao tôi cũng đang định rời khỏi Seattle. Chỉ là không phải đến Rawlins Creek thôi.”

Họ vượt qua một tấm bảng quảng cáo bán cừu. Cô thăm điểm qua những người bạn thân thiết nhất, cố tìm ai đó mà cô có thể hỏi vay một khoản, nhưng tất cả bọn họ đều có hai điểm chung. Trái tim ấm áp và nghèo khổ đến khốn nạn. Đứa bé mới sinh của Brinia gặp phải căn bệnh đáng sợ, ông Grey thì chỉ vừa đủ ăn nhờ khoản phúc lợi xã hội, Mai thì vẫn chưa hồi phục lại từ vụ cháy đã thiêu rụi xưởng phim của cô ấy, và Tonya thì đã đi phượt ở Nepal. Điều đó khiến cô phải phụ thuộc vào một người lạ. Thời thơ ấu của cô quay lại, và cô cảm ghét nỗi sợ hãi quá quen thuộc đang dâng lên trong mình.

“Vậy, Hải ly này, kể tôi nghe về cô đi.”

“Tôi là Blue^[1].”

[1] Blue nghĩa là chán nản, thất vọng. Trong truyện còn nhiều đoạn các nhân vật thường nói đùa mỗi khi Blue giới thiệu tên mình.

“Cưng à, nếu tôi có khẩu vị đáng ngờ về đàn ông như cô thì tôi cũng không quá vui mừng đâu.”

“Tên tôi là Blue. Blue Bailey.”

“Nghe điều lắm.”

“Vào ngày làm giấy khai sinh cho tôi, mẹ tôi hơi chán đời. Lẽ ra tên tôi là Harmony[2], nhưng lúc đó ở Nam Phi đang có bạo loạn, còn Angola là một đồng hồ độn...” Cô nhún vai. “Đó không phải là ngày tốt để làm một Harmony.”

[2] Harmony nghĩa là hài hòa, cân đối, hòa hợp.

“Mẹ cô hẳn rất có ý thức về xã hội.”

Blue bật cười ử rử. “Có thể nói thế.” Ý thức xã hội của mẹ cô đã dẫn đến tình trạng tài khoản ngân hàng của cô hiện thời trống rỗng.

Anh nghiêng đầu về phía đuôi xe. Cô phát hiện ra dải tai anh có lỗ. “Mấy thứ dụng cụ vẽ mà tôi chất trong cốp xe...,” anh nói “Là sở thích hay nghề nghiệp?”

“Nghề nghiệp. Tôi vẽ chân dung cho bọn trẻ và vật nuôi. Cả vài bức tranh tường nữa.”

“Cứ di chuyển nhiều như cô thì không phải hơi khó gây dựng nhóm khách hàng quen thuộc sao?”

“Không hẳn. Tôi xác định một khu dân cư cao cấp và nhét tờ rơi sản phẩm mẫu của mình vào các hòm thư. Thông thường cứ thế là ăn tiền, mặc dù trong cái thị trấn như Rawlins Creek, nơi chẳng có lấy một khu dân cư cao cấp thì không.”

“Điều đó giải thích cho bộ cánh hải ly. Mà, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi. Và không, tôi không nói dối. Tôi không làm gì được với vẻ ngoài của mình.”

“Mạng lưới An toàn.”

Blue nhảy dựng lên khi một giọng phụ nữ vô hồn cất lên trong xe.

“Kiểm tra xem bọn em có giúp gì được không,” giọng nói đó ngân nga.

Dean vượt qua một chiếc máy kéo chậm rì. “Elaine à?”

“Là Claire đây. Hôm nay Elaine nghỉ.”

Giọng nói phát ra từ mấy cái loa trên xe.

“Này Claire. Lâu rồi anh không nói chuyện với em đây.”

“Em phải đi thăm mẹ. Thế đường xá đối xử với anh thế nào?”

“Chẳng có gì phàn nàn.”

“Trên đường về Chicago, sao anh không dừng lại ở St. Louis? Em có mấy miếng thịt nướng đề tên anh trong tủ lạnh đấy.”

Dean chỉnh tấm che nắng. “Em quá tốt với anh, cưng à.”

“Với khách hàng Mạng lưới An toàn ưa thích của em thì chẳng có gì là quá tốt cả.”

Cuối cùng khi anh đã ngắt liên lạc, Blue đảo tròn mắt. “Anh bắt họ xếp hàng rồi đánh số, đúng không? Phí phạm làm sao.”

Anh không chơi trò của cô. “Cô đã bao giờ có thôi thúc muốn ổn định ở một nơi chưa? Hay chương trình bảo vệ nhân chứng cứ buộc cô phải di chuyển?”

“Thế giới còn quá nhiều thứ để chiêm ngưỡng khiến tôi không thể ổn định được. Có thể tôi sẽ bắt đầu nghĩ đến chuyện đó khi đã bốn mươi tuổi. Quý cô của anh đã nhắc đến Chicago. Tôi tưởng anh đang đến Tennessee chứ.”

“Thì đúng. Nhưng Chicago là nhà.”

Giờ thì cô nhớ ra rồi. Anh chơi cho đội Chicago Stars. Cô nhìn bảng điều khiển và cần số đầy ấn tượng trên chiếc xe thể thao với vẻ thèm muốn. “Tôi sẽ rất vui nếu được đảm nhiệm việc lái xe.”

“Với cô, lái chiếc xe không xả khói là quá phức tạp.” Anh bật đài phát thanh vệ tinh lên, một thứ kết hợp giữa rock cổ điển cùng với kiểu hòa âm hiện đại hơn.

Trong hai mươi dặm tiếp theo, cô nghe nhạc và cố thưởng thức cảnh vật xung quanh, nhưng cô quá lo lắng. Cô cần một trò tiêu khiển, và cô đang tính chọc tức anh bằng cách hỏi anh thấy điều gì là hấp dẫn nhất ở một người đàn ông, nhưng việc duy trì câu chuyện hư cấu rằng anh đồng tính là có lợi cho cô, và cô không muốn ép anh quá đáng. Thế nhưng, cô không thể ngăn mình hỏi chẳng lẽ anh không muốn tìm đài nào khác chơi nhạc Streisand[3] hay sao.

[3] Lúc mới khởi đầu sự nghiệp là ca sĩ, Barbara Streisand đã hát trong một hộp đêm của dân đồng tính nam và đã thành công từ đó.

“Tôi không định tỏ ra thô lỗ,” anh trả lời với vẻ nghiêm trang cứng nhắc, “nhưng dân đồng tính chúng tôi cảm thấy hơi mệt mỏi với những định kiến xưa cũ.”

Cô cố hết sức tỏ ra hối lỗi. “Tôi xin lỗi.”

“Lời xin lỗi được chấp nhận.”

U2 xuất hiện trên đài, sau đó là Nirvana. Blue ép mình phải giật đầu chút ít để anh khỏi nghi ngờ cô tuyệt vọng đến mức nào. Anh đệm theo Nickelback bằng giọng nam trung ngọt ngào và khá ấn tượng, sau đó hát cùng Coldplay bài “Sound Speed”. Nhưng khi Jack Patriot cất giọng lên với bài “Why Not Smile?” Dean liền chuyển sóng.

“Quay lại bài đó đi,” cô nói. “Why Not Smile?” đã giúp tôi vượt qua năm cuối ở trường trung học đấy. Tôi yêu Jack Patriot”

“Tôi thì không.”

“Như thế giống như không thích... Chúa ấy.”

“Mỗi người một sở thích.” Về quyền rũ dễ chịu đã biến mất. Trông anh xa cách và dửng dưng, không còn là ngôi sao bóng bầu dục chuyên nghiệp vô tư lự giả vờ là người mẫu đồng tính với giấc mơ trở thành ngôi sao điện ảnh nữa. Cô ngờ đây là lần đầu tiên cô thoáng thấy con người thật phía sau cái mã ngoài lấp lánh đó, và cô không thích chuyện này. Cô thích nghĩ anh là một kẻ ngớ ngẩn và ngênh ngạo hơn, nhưng chỉ có vẻ sau là đúng.

“Tôi thấy đói.” Anh quyết định quay lại với con người mà anh muốn cô nhìn thấy. “Tôi hy vọng cô không thấy phiền khi vào một quầy ăn mua mang đi. Nếu không tôi lại phải tìm người trông xe.”

“Anh phải tìm người trông xe á?”

“Máy tính trên ổ khóa được mã hóa nên chẳng ai ăn trộm được, nhưng nó thu hút khá nhiều sự chú ý, điều đó biến nó trở thành mục tiêu phá hoại lớn.”

“Anh không nghĩ cuộc đời đã đủ phức tạp rồi, không cần phải thuê một cô trông trẻ cho cái xe của anh nữa hay sao?”

“Theo đuổi lối sống tao nhã là công việc khó nhằn.” Anh nhấn một cái nút trên bảng điều khiển và được một người tên là Missy hướng dẫn đường đến một điểm dã ngoại.

“Cô ta gọi anh là gì?” Blue hỏi sau khi cuộc đàm thoại kết thúc.

“Boo. Gọi tắt của Malibu. Tôi lớn lên ở Nam California và ở trên bãi biển suốt. Vài người bạn đã để ý chuyện đó.”

“Boo” là một trong những biệt danh bóng bầu dục. Điều đó giải thích tại sao tờ People lại chụp ảnh anh đang đi dạo trên bãi biển. Cô chìa ngón cái về phía loa xe. “Mấy cô nàng hâm mộ ngớ ngẩn đó... Anh có từng cảm thấy tội lỗi vì đã đưa đẩy họ chưa?”

“Tôi cố bừa đáp chuyện đó bằng cách làm bạn tốt.”

Anh chẳng để lộ điều gì. Cô quay đi giả vờ quan sát xung quanh. Anh vẫn chưa nói gì về chuyện đá cô ra khỏi xe, nhưng rồi anh sẽ làm thế. Trừ phi cô khiến anh thấy chuyện giữ cô bên cạnh là đáng giá.

Anh trả hai tờ hai mươi đô cho món ăn nhanh và bảo thằng bé ở quầy hàng cứ giữ tiền lẻ, Cô suýt nữa không ngăn được mình lao người qua xe mà giật lại số tiền đó. Bản thân từng làm phục vụ quán ăn nhiều lần, cô thích những khoản bo ngon lành, nhưng không ngon lành đến mức đó.

Họ tìm thấy khu vực ăn ngoài trời bên đường cách đường cao tốc vài dặm, có vài cái bàn được kê dưới mấy gốc dương. Trời đã lạnh hơn, cô bèn lục trong túi cá nhân tìm chiếc áo len trong khi Dean dọn đồ ăn ra. Cô chưa ăn gì từ tối qua, và mùi khoai tây chiên làm cô ứa nước miếng.

“Đồ ăn xong rồi ” anh nói khi cô đến gần.

Cô đã gọi những thứ rẻ nhất có thể tìm thấy và đặt hai đô ba lăm xu tiền lẻ trước mặt anh. “Chỗ này trả cho phần của tôi.”

Anh nhìn đồng xu với vẻ ghê tởm công khai. “Tôi mời.”

“Tôi luôn trả cho phần của mình,” cô bướng bỉnh đáp trả. “Lần này thì không.” Anh đẩy đồng xu về phía cô. “Thay vào đó cô có thể vẽ cho tôi một bức phác họa.”

“Tranh phác họa của tôi có giá đắt hơn nhiều hai đô ba lăm xu.”

“Đừng quên xăng xe.”

Xét cho cùng có thể cô sẽ xoay sở được chuyện này. Trong lúc xe cô lướt qua trên đường cao tốc, cô tận hưởng từng miếng khoai tây chiên béo ngậy và chén hamburger. Anh thì đặt miếng burger ăn dở của mình sang bên và lấy ra chiếc BlackBerry. Anh cau mày nhìn màn hình nhỏ trong lúc kiểm tra email.

“Bạn trai cũ làm phiền à?” cô hỏi.

Anh ngáy người ra một chốc, rồi lắc đầu. “Quản gia mới của tôi ở Tennessee thôi. Bà ta gửi mail đều đều cập nhật chi tiết thông tin, nhưng dù tôi có gọi điện vào giờ nào thì cũng chỉ nhận được hộp thư thoại. Đã hai tháng rồi, thế mà tôi vẫn chưa nói chuyện trực tiếp được với bà ta. Có gì đó không ổn.” Blue không hình dung ra được chuyện sở hữu một ngôi nhà, chứ đừng nói đến chuyện có quản gia.

“Đại diện nhà đất của tôi thì ừ là bà O’Hara rất tuyệt, nhưng tôi phát mệt vì cứ phải làm việc qua máy móc rồi. Chỉ một lần thôi, tôi ước gì bà ta nhắc cái ống nghe quái quỷ ấy lên.” Anh bắt đầu lướt qua các tin nhắn.

Blue cần tìm hiểu thêm về anh. “Nếu sống ở Chicago thì sao anh lại mua nhà ở Tennessee thế?”

“Mùa hè năm ngoái tôi xuống dưới đó với vài người bạn. Tôi đã tìm mãi một nơi ở Bờ Tây, nhưng rồi khi tôi thấy cái trang trại đó tôi bèn mua luôn ” Anh đặt chiếc BlackBerry lên bàn. “Chỗ đó nằm ở giữa thung lũng đẹp nhất mà cô từng thấy trên đời. Nó có một cái hồ nhỏ. Rất riêng tư. Chuồng ngựa, ấy là thứ tôi vốn luôn muốn có. Ngôi nhà đó cần phải sửa rất nhiều thứ, thế nên đại diện nhà đất của tôi đã tìm một nhà thầu và thuê bà O’Hara này về giám sát mọi việc.”

“Nếu tôi mà có nhà, tôi sẽ muốn tự mình tu sửa nó.”

“Tôi gửi ảnh kỹ thuật số và mẫu sơn cho bà ta. Bà ta có gu thẩm mỹ tốt và tự mình đưa ra các ý tưởng. Công việc khá trôi chảy.”

“Thế nhưng... như thế vẫn chẳng giống anh có mặt ở đó.”

“Đó chính là lý do tôi quyết định đến thăm bất ngờ làm bà ấy ngạc nhiên.” Anh mở một email khác, cau mày, rồi rút điện thoại di động ra. Vài giây sau, con mắt của anh đã ở đầu dây bên kia. “Heathcliff, tôi đã nhận được email của anh, và tôi chẳng ham hố gì cái hợp đồng nước hoa này đâu. Sau End Zone, tôi đã hy vọng tránh xa khỏi loại công việc đó rồi.” Anh đứng dậy bước ra khỏi bàn vài bước. “Tôi đang nghĩ có thể là một thứ đồ uống dành cho dân thể thao hay...” Anh dừng lại. Vài giây sau, miệng anh cong lại thành nụ cười chậm rãi. “Nhiều thế à? Chết tiệt. Gương mặt đẹp đẽ của tôi ngon lành như mấy tính tiền ấy nhỉ.”

Đầu dây bên kia nói gì đó đáp lại khiến Dean bật cười, một thứ âm thanh mạnh mẽ đầy nam tính. Anh gác một chân đi bót lên gốc cây. “Phải đi rồi. Nhà tạo mẫu tóc không thích tôi đến muộn, và chúng tôi sẽ vấy highlight đấy. Ôm hôn bọn nhóc cho tôi nhé. Và bảo vợ anh là cô ấy được mời đến ngủ qua đêm ở nhà tôi

ngay khi tôi quay về thành phố. Chỉ có Annabelle và tôi thôi đấy.” Với một tiếng cười xảo quyệt, anh sắp điện thoại lại đút vào túi. “Nhà đại diện của tôi.”

“Ước gì tôi có nhà đại diện,” Blue nói. “Như thế khi nói chuyện tôi có thể lờ đi từ này ra dọa người khác. Nhưng tôi đoán mình không phải là loại người có đại diện.”

“Tôi chắc cô có những phẩm chất tốt khác.”

“Cả đồng,” cô ử rử nói.

Dean hướng về phía đường cao tốc ngay khi họ quay lại lộ trình. Blue nhận ra mình đang nhai móng tay cái, liền nhanh chóng xếp hai tay để trong lòng. Anh lái xe thật nhanh nhưng vẫn giữ một tay vững vàng trên vô lăng, chính là kiểu lái xe cô thích. “Thế cô muốn tôi thả cô xuống đâu?” anh hỏi.

Câu hỏi mà cô đang sợ chết khiếp. Cô giả vờ trầm ngâm suy nghĩ. “Thật không may, chẳng có thành phố nào thực sự lớn giữa Denver và Kansas. Tôi nghĩ Kansas được đấy.”

Anh ném cho cô ánh mắt cô-nghĩ-mình-đang-đùa-với-ai-thế. “Tôi đã nghĩ một nơi nào đó trên đường đến trạm nghỉ tiếp theo thì hơn.”

Cô nặng nhọc nuốt khan. “Thế nhưng anh rõ ràng là một người thân thiện, và anh sẽ phát chán nếu không có bạn đồng hành. Tôi sẽ giúp anh tiêu khiển mà.”

Ánh mắt anh rời xuống ngực cô. “Cụ thể là cô định làm thế bằng cách nào?”

“Chơi trò chơi trên xe,” cô trả lời nhanh. “Tôi biết cả tá trò.” Anh khịt mũi, và cô vội thêm vào. “Tôi cũng là người vui chuyện nữa, và tôi có thể đối phó với người hâm mộ giúp anh. Tôi sẽ ngăn không để những cô nàng kinh tởm đó lao vào anh.” Đôi mắt xanh xám của anh hấp háy, nhưng vì câu tiết hay buồn cười, cô cũng không biết được. “Để tôi xem,” anh nói.

Trước sự ngạc nhiên của Dean, tối đó khi anh rời khỏi đường cao tốc liên bang chỗ nào đó ở Tây Kansas và lái xe về phía một tấm biển đề Nhà trọ Merry Time, Hải ly vẫn còn trên xe anh. Cô khê cửa mình khi anh rẽ vào bãi đỗ. Trong lúc cô ngủ, anh có thoải mái thời gian ngắm ngực cô nhô lên rồi hạ xuống dưới chiếc áo không tay. Hầu hết phụ nữ anh từng chơi bởi cùng bơm ngực lên gấp bốn lần so với kích cỡ thông thường, nhưng Hải ly thì không. Anh biết một số đàn ông thích những bộ ngực bơm quá đà - quý tha ma bất, anh đã từng thích - nhưng từ lâu rồi Annabelle Granger Champion đã làm hỏng niềm vui thú đó của anh.

“Cứ mỗi lần đám đàn ông như cậu liếc mắt đưa tình với một nàng có vòng một nhân tạo cỡ E là cậu đã khuyến khích một cô gái gây thương tích với bộ ngực hoàn hảo chạy theo dao kéo. Phụ nữ nên tập trung vào việc mở rộng tầm nhìn của mình, chứ không phải bộ ngực.”

Cô khiến anh thấy mình phải chịu trách nhiệm cho cái xấu xa trong việc bơm ngực, nhưng Annabelle là như thế. Cô có rất nhiều quan điểm quyết liệt, và cô không hề chỉ trích theo kiểu dè dặt. Annabelle là người bạn đích thực của anh, nhưng trong khoảng thời gian từ lúc cô kết hôn với Heath Champion, nhà đại diện khát máu của anh, cho đến khi sinh đứa con thứ hai, cô chẳng còn nhiều thời gian thơ thẩn với anh nữa.

Hôm nay anh đã nghĩ về Annabelle rất nhiều, có lẽ vì Hải ly cũng có những quan điểm quyết liệt, và cô dường như cũng chẳng thích thú gì chuyện gây ấn tượng với anh. Anh thấy thật kỳ cục khi ở cạnh một cô nàng chẳng mê mẩn gì mình. Dĩ nhiên, anh có bảo với cô là mình đồng tính, nhưng cô đã đoán ra chuyện nhảm nhí từ ít nhất cả trăm dặm trước rồi. Thế mà cô vẫn cứ cố chơi anh. Có điều đóng vai cô nàng Bo Peep Bé nhỏ là hơi quá sức đối với cô.

Miệng cô đang ngáp dài bỗng khựng lại khi cô thấy cái khách sạn ba tầng sáng trưng. Dù cô đã làm anh câu tiết bao nhiêu lần trong ngày, nhưng anh vẫn chưa sẵn sàng đưa cho cô vài trăm đô và quăng cô ra khỏi xe. Vì một lý do, anh muốn cô phải lên tiếng xin tiền anh. Một lý do khác, trong ngày cô đã là người bạn đồng hành dễ chịu. Và rồi còn cái trạng thái hứng tình cứ quấy rầy anh trong suốt hai trăm dặm vừa rồi nữa.

Anh rẽ vào bãi đỗ. “Những nơi thế này nhận hầu hết các loại thẻ tín dụng.” Lẽ ra anh nên cảm thấy mình như một tên ma cô, nhưng cô chứa đầy lời lẽ nanh nọc và vênh vao nên anh chẳng cảm thấy gì cả.

Môi cô mím lại. “Thật không may, tôi chẳng có thẻ tín dụng.”

Chẳng có gì ngạc nhiên.

“Vài năm trước tôi đã lạm dụng đặc quyền,” cô nói tiếp, “và từ đó không còn tin tưởng bản thân nữa.” Cô quan sát biển hiệu Nhà trọ Merry Time. “Anh định làm gì với cái xe?”

“Boa cho bảo vệ để anh ta trông nó.”

“Bao nhiêu?”

“Sao cô lại quan tâm?”

“Tôi là nghệ sĩ. Tôi có hứng thú với hành vi cư xử của con người.”

Anh đánh xe vào một chỗ trống. “Tôi đoán bây giờ là năm mươi đô. Sáng mai sẽ thêm năm mươi đô nữa.”

“Tuyệt lắm.” Cô chìa tay ra. “Thỏa thuận rồi đây.”

“Cô không trông xe cho tôi đêm nay đâu.”

Cổ họng cô nhấp nhô khi cô nuốt khan. “Chắc chắn có chứ. Đừng lo. Tôi ngủ tỉnh lắm. Tôi sẽ thức dậy ngay khi ai đó đến quá gần.”

“Cô cũng sẽ không ngủ trên xe.”

“Đừng bảo tôi anh là một kẻ dễ tiện phân biệt giới tính nghĩ rằng phụ nữ không thể làm việc tốt như đàn ông đâu.”

“Điều mà tôi nghĩ là cô không có khả năng thuê phòng.” Anh ra khỏi xe. “Tôi sẽ bao cô.”

Mũi cô hếch lên trời và cô theo anh ra ngoài “Tôi chẳng cần ai bao cả.”

“Thật thế?”

“Điều tôi cần là anh để tôi gác xe cho anh.”

“Không có chuyện đó đâu.”

Anh có thể thấy cô cố tìm cách đối phó với anh, và không hề ngạc nhiên khi cô bắt đầu diểm nhanh bằng giá dành cho tranh chân dung. “Kể cả trừ ra chi phí thuê khách sạn và vài bữa ăn, anh vẫn phải đồng ý rằng mình có lợi nhất trong giao dịch này,” khi đã xem xong cô nói. “Sáng mai trong bữa diểm tâm tôi sẽ bắt đầu vẽ anh.”

Anh không bao giờ cần một bức chân dung nữa của mình. Điều anh thực sự cần là... “Cô có thể bắt đầu từ tối nay.” Anh mở cốp xe.

“Tối nay á? Giờ đã... khuya khoắt lắm rồi.”

“Mới có chín giờ.” Đội này chỉ có thể có một tiện vệ công, và đó là anh.

Cô lăm bằm và bắt đầu lục tìm đồ trong cốp xe. Anh lôi va li của mình và túi đồ cá nhân xanh hải quân ra. Cô với qua người anh giật một hộp vật dụng cụ vẽ, và vẫn còn lăm bằm, cô theo anh đến lối vào. Anh dàn xếp với người phục vụ duy nhất của nhà trọ vụ trông xe rồi hướng về phía bàn tiếp tân. Hải ly theo sát anh. Căn cứ vào tiếng nhạc sống phát ra từ quán bar và lượng người dân địa phương nôn mửa trong sảnh, hẳn Merry Time là điểm nóng đêm thứ Bảy của thị trấn nhỏ này. Anh nhận thấy nhiều người quay nhìn về phía mình. Đôi khi anh có thể ra ngoài vài ngày mà không ai nhận ra nhưng tối nay thì không. Vài người trong đám đông trở mắt nhìn công khai. Cái quảng cáo End Zone thật chết tiệt. Anh đặt va li xuống bàn tiếp tân.

Nhân viên lễ tân, một anh chàng miền Trung Đông có vẻ siêng năng khoảng hai mấy tuổi, lịch sự chào anh, nhưng không hề nhận ra. Hải ly chọc vào sườn anh và hất hàm về phía quầy bar. “Người hâm mộ của anh kia,” cô nói, lăm như anh chưa nhận thấy hai gã đã tự tách ra khỏi đám đông hướng về phía anh. Cả hai đều ở độ tuổi trung niên và thừa cân. Một người mặc áo sơ mi Hawaii bó chặt bụng. Người kia có hàm ria mép hình ghi đông xe đạp và đi đôi ủng cao bồi.

“Đến lúc tôi bắt đầu công việc rồi,” Hải ly trích thượng lên tiếng. “Tôi sẽ lo vụ này.”

“Không, đừng. Tôi sẽ...”

“Này, ở đây,” áo Hawaii lên tiếng. “Hy vọng cậu không phiền, nhưng tôi và anh bạn Bowman đã cá với nhau cậu là Dean Robillard.” Ông ta chìa tay ra.

Trước khi Dean kịp phản ứng, thân hình nhỏ nhắn của Hải ly đã chắn ngang tay ông ta, và chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì anh đã thấy cô đang chào hỏi người đàn ông đó bằng một giọng nước ngoài nghe như kiểu giao thoa giữa tiếng Serbia-Croatia và tiếng Do Thái. “Ai cha, cái gã Dean hay-đi-lang ấy, rúc nổi tiếng ở Mỹ, đúng hông? Ông chồng đáng thương của tôi” - cô nắm cánh tay Dean - “tiếng Anh của anh rúc, rúc tẹt, và anh hồng hiểu chuyện này. Nhưng tiếng Anh của tôi lại rúc, rúc tốt, đúng hông? Và cứ nơi nào chúng tôi đến, mấy người - người như hai ông - cứ đến gặp anh và nói anh là gã đó, cái gã Dean hay-đi-lang đó. Nhưng tôi bảo hông, chồng tôi hồng nổi tiếng ở Mỹ, nhưng rúc nổi tiếng ở đất nước chúng tôi. Anh - người ta nói sao nhỉ - là nhà làm phim - khêu dâm rúc nổi tiếng.”

Anh suýt nữa thì chết sặc.

Cô cau mày. “Sao? Tôi nói hông đúng hử? Anh làm những bộ phim dơ bẩn.”

Dean thay đổi vẻ ngoài nhanh đến nỗi bản thân anh cũng ngỡ ngàng. Thế nhưng, Hải ly xứng đáng được anh ủng hộ vì công việc khó khăn của mình - mặc dù là làm đường - anh bèn nở nụ cười toe toét và cố ra vẻ mình không nói được tiếng Anh.

Cô đã khiến hai gã tội nghiệp nọ vô cùng hoang mang, và họ chẳng biết xử lý chuyện đó thế nào. “Chúng tôi, ừm... Chà... Xin lỗi, thế đấy. Chúng tôi tưởng...”

“Hông sao,” cô kiên quyết nói. “Chuyện thường ấy mà.”

Lóng ngóng tay chân, họ quay người bỏ đi.

Hải ly vênh vác nhìn anh. “Tôi quá trẻ mà đã tài năng thế này rồi. Giờ không phải anh rất mừng vì hôm nay tôi đã quyết định bám theo anh sao?”

Anh cho cô điểm cao về khả năng sáng tạo, nhưng vì lúc này anh đang đưa thẻ Visa của mình cho tay lễ tân nên nỗ lực của cô nhằm giữ kín thân thể của anh thế là đi tong. “Tôi sẽ lấy phòng suite tốt nhất của cậu,” anh nói. “Và một phòng nhỏ cạnh thang máy cho cô bạn điên rồ của tôi. Nếu đó là vấn đề, cứ cho cô ấy ở cạnh bất kỳ máy làm đá cũ nào.”

Nhà trọ Merry Time đã đào tạo nhân viên của mình rất tốt, nên tay lễ tân gần như không chớp mắt. “Thật không thưa quý khách, tối nay chúng tôi đầy phòng rồi, phòng suite của chúng tôi đã có người.”

“Không có phòng suite à?” Hải ly dài giọng. “Những chuyện khủng khiếp có bao giờ kết thúc?”

Tay lễ tân quan sát màn hình máy tính với vẻ khổ sở. “E là chúng tôi chỉ còn lại hai phòng. Một phòng tôi tin là hai vị sẽ thấy khá hài lòng, nhưng phòng còn lại đã được lên kế hoạch sửa chữa lại.”

“À, quỷ tha ma bắt, cô gái nhỏ bé này ở phòng đó cũng được, không sao đâu. Tôi chắc các cậu đã giặt sạch vết máu trên thảm rồi. Hơn nữa, các ngôi sao khiêu dâm có thể ngủ ở bất kỳ nơi đâu. Và ý tôi đúng là bất kỳ nơi đâu đấy.”

Anh đang cảm thấy vô cùng khoái trá, nhưng tay lễ tân được đào tạo quá tốt nên không hề mỉm cười. “Dĩ nhiên, chúng tôi sẽ tính cho anh mức giá thấp.”

Blue tựa người vào quầy. “Cứ tính phí gấp đôi cho anh ta. Nếu không, anh ta sẽ thấy bị xúc phạm đấy.”

Khi anh đã chứng minh ngược lại cái lý lẽ vớ vẩn đó, hai người họ hướng về phía thang máy. Cửa vừa đóng lại, Hải ly liền ngược lên nhìn anh, đôi mắt kẹo nho tròn xoe ngây thơ. “Mấy gã đến gặp anh đó biết tên thật của anh. Tôi không biết trên đời lại có nhiều người đồng tính đến thế.”

Anh nhấn nút thang máy. “Sự thật là tôi có chơi bóng bầu dục chuyên nghiệp ít lâu bằng tên thật của mình. Tuy chỉ là bán thời gian thôi, cho đến khi sự nghiệp phim ảnh của tôi cất cánh.”

Hải ly giả vờ tỏ ra bị ấn tượng. “Oa. Tôi không nhận ra anh có thể chơi bóng bầu dục bán thời gian đấy.”

“Không có ý xúc phạm đâu, nhưng có vẻ cô chẳng biết nhiều lắm về thể thao.”

“Thế nhưng... một gã đồng tính chơi bóng bầu dục. Khó hình dung nhỉ.”

“Ồ, có cả đồng người bạn tôi ấy chứ. Chắc phải chiếm một phần ba trong NFL ấy.” Anh chờ xem cuối cùng cô có bảo anh là đồ nhảm nhí không, nhưng cô chẳng vội gì chấm dứt trò chơi này.

“Thế mà người ta cứ nghĩ dân thể thao vô cảm cơ đấy,” cô nói.

“Người ta nghĩ thế thôi.”

“Tôi thấy anh xỏ lỗ tai kia.”

“Lúc đó tôi còn trẻ.”

“Và anh cũng muốn khoe của nữa, đúng không?”

“Mỗi tai hai cara.”

“Bảo tôi là anh không còn đeo chúng nữa đi.”

“Chỉ khi nào tôi thấy khó ở trong người thôi.” Cửa thang máy mở ra. Họ bước theo hành lang dẫn đến phòng nghỉ. Đối với một người nhỏ con, Hải ly quả có sải chân dài. Thường thì anh không hay gây gổ với phụ nữ, nhưng mà cô gần như chẳng phải phải yếu, bất chấp bộ ngực nhỏ nhắn tròn trịa và cơn hứng tình ngang bướng của anh.

Hai phòng sát cạnh nhau. Anh mở cánh cửa đầu tiên. Sạch sẽ, nhưng hơi mờ mịt, đúng là hạng thường.

Cô vượt qua anh. “Thông thường tôi sẽ gợi ý chúng ta tung đồng xu, nhưng vì anh là người trả tiền nên điều đó có vẻ chẳng công bằng lắm.”

“Chà, nếu cô nhất quyết thế.”

Cô cầm lấy túi đồ và lần nữa cố giữ khoảng cách với anh. “Tôi làm việc tốt nhất dưới ánh sáng ban ngày. Chúng ta sẽ chờ đến mai.”

“Nếu không biết rõ hơn, tôi sẽ nghĩ cô sợ phải ở một mình với tôi đấy.”

“Được rồi, anh bắt nạt được tôi rồi đấy. Sẽ ra sao nếu tôi vô tình bước vào giữa anh và tấm gương? Biết đâu anh lại trở nên bạo lực ”

Anh cười toe. “Nửa tiếng nữa gặp lại cô nhé.”

Khi đã vào phòng mình, anh mở ti vi xem nửa sau trận đấu của đội Bulls, cởi bớt và dỡ đồ đạc ra. Anh đã có nhiều bản vẽ và ảnh của mình đến mức chẳng còn biết nên làm gì với chúng, nhưng đó không phải vấn đề. Anh cầm một lon bia từ quầy bar mini, cùng với một lon lạc. Annabelle từng có lần gợi ý anh gửi vài bức hình đẹp mê hồn mà người ta đã chụp cho anh trong mấy năm qua về cho mẹ anh, nhưng anh đã bảo cô đi mà lo việc của mình ấy. Anh không để bất kỳ ai xía vào mối quan hệ rắc rối đó.

Anh duỗi người trên giường trong chiếc quần jean và áo sơ mi Marc Jacobs trắng đóng cúc lên tận cổ mà bên PR của nhà thiết kế đã gửi cho anh vài tuần trước. Đội Bulls yêu cầu hội ý. Một đêm nữa, trong một phòng khách sạn nữa. Anh sở hữu hai căn chung cư cao cấp ở Chicago, một căn không xa hồ lắm và căn còn lại ở ngoại ô phía Tây gần trụ sở của Stars dùng trong trường hợp anh không thích vật lộn với tình trạng giao thông trong thành phố. Nhưng vì anh lớn lên trong các phòng ký túc xá ở trường nội trú nên chẳng nơi nào thực sự đem lại cảm giác như nhà cả. Cảm ơn mẹ.

Trang trại ở Tennessee có quá khứ và nguồn gốc rất sâu xa, mọi thứ mà anh còn thiếu. Thế nhưng, anh không thường xuyên bốc đồng như thế, và anh đang tính mua một nơi chẳng hề gần biển. Một ngôi nhà với hàng trăm mẫu đất vây quanh báo hiệu một sự lâu dài mà anh chưa từng trải qua và có thể là chưa sẵn sàng. Vậy nhưng, đó chỉ là nhà dành cho kỳ nghỉ. Nếu không thích, anh luôn có thể bán nó đi.

Anh nghe thấy tiếng nước chảy ở phòng bên cạnh. Một mẫu tin phát trên ti vi làm tiền đề cho câu chuyện ca sĩ đồng quê miền Tây Marli Moffatt chết đuối xảy ra sau đó. Họ chiếu mẫu tin tức đã mười hai năm tuổi khi Marli cùng Jack Patriot bước ra khỏi một nhà thờ ở Reno trong lễ cưới. Anh bấm nút tắt tiếng.

Anh đang mong lột trần Hải ly trong đêm nay. Chuyện anh chưa bao giờ ở cùng ai giống cô làm cho viễn cảnh này càng trở nên thú vị hơn. Anh tổng cả nắm lạc vào miệng và nhắc nhở bản thân rằng mình đã thôi cái trò tình một đêm nhiều năm rồi. Cái ý tưởng anh có thể sẽ trở thành người như mẹ anh – một người quá bận rộn với việc hít ma túy và thổi kèn cho lũ đàn ông đến mức quên mất mình còn có một đứa con trai – khiến anh quá ngán ngẩm, thế nên anh tự giới hạn mình với mấy cô bạn gái ngắn hạn, những mối quan hệ chỉ kéo dài từ vài tuần đến vài tháng. Thế mà giờ anh lại sắp phá vỡ nguyên tắc phản đối tình dục tùy tiện đã kéo dài cả thập kỷ qua mà chẳng hề cảm thấy bất cứ chút nào. Hải ly chẳng phải là một cô nàng fan cuồng tí tởn. Dù mới ở cùng nhau có một ngày - và bất chấp chuyện cô chọc tức anh bằng mọi cách - nhưng họ có một mối quan hệ thực sự, được tạo nên bởi kiểu nói chuyện thú vị, những bữa ăn chung và sở thích tương đồng đối với âm nhạc. Quan trọng hơn cả, Hải ly đã tự chứng tỏ mình là đối tác phù hợp với phần thô bỉ trong anh.

Hiệp cuối trận đấu của Bulls vừa mới bắt đầu thì tiếng gõ cửa từ phòng liền kêu vang lên. Anh cần khởi đầu đêm nay bằng cách cho cô biết ai mới là người cầm trịch. “Tôi không mặc gì đâu,” anh gọi với ra.

“Tuyệt đấy. Nhiều năm rồi tôi chưa vẽ tranh người lớn khỏa thân. Tôi cần thực hành.”

Cô không cần câu. Anh mỉm cười nắm chặt cái điều khiển từ xa. “Đừng tự ái nhé, nhưng ý tưởng khỏa thân trước phụ nữ thật đáng ghê tởm.”

“Tôi là người chuyên nghiệp. Như bác sĩ ấy. Anh có thể phủ vùng kín của mình nếu cảm thấy không thoải mái.”

Anh cười toe. Vùng kín của anh ư?

“Không thì tốt hơn là chúng ta sẽ chờ đến mai khi anh đã có cơ hội quen với ý tưởng này.”

Trò chơi kết thúc. Anh tợp một ngụm bia. “Không sao. Tôi sẽ mặc quần áo vào.” Anh mở mấy cúc áo trên cùng ra và nhìn gã hậu vệ mới của Bulls bắt hụt cú ném lỗi trước khi tắt ti vi và băng qua phòng mở cửa.

3. Chương 3

Sự coi thường thời trang của Hải ly rõ ràng được mang sang cả mảng đồ ngủ. Cô mặc cái áo phong nam màu nâu sậm cùng quần thể thao đen bạc màu nhẵn tít dài đến hai mắt cá chân nhỏ nhắn. Chẳng có gì liên quan đến gợi cảm dù là mơ hồ trong cả hai thứ đó, ngoại trừ thứ bí ẩn mà chúng đang phủ lên. Anh lùi lại nhường lối cho cô. Từ cô toát ra mùi xà phòng thay vì mùi nước hoa.

Anh hướng về phía quầy bar mini. “Để tôi lấy gì đó cho cô uống.”

Cô kêu ré lên. “Ôi Chúa ơi, anh không dùng thứ đó thật đấy chứ?”

Anh không thể ngăn mình nhìn xuống đống quần.

Tuy nhiên, cô lại dán mắt vào quầy bar mini. Cô thả tập giấy vẽ xuống, phóng đến trước mặt anh giật lấy bảng giá. “Nhìn xem. Hai đô rưỡi cho một chai nước bé xíu. Ba đô cho một thanh kẹo Snickers. Một thanh Snickers đấy!”

“Cô trả tiền không chỉ cho thanh kẹo,” anh chỉ ra. “Cô trả cho sự tiện lợi khi được ăn kẹo vào chính xác lúc cô muốn ăn.”

Nhưng cô đã nhìn thấy lon lạc trên giường, và anh không thể ngăn cô lại. “Bây đô. Bây đô la! Sao anh có thể chứ?”

“Cô có cần túi giấy để thở không?”

“Anh chỉ cần đưa ví đây là được ”

“Thường thì tôi sẽ không đề cập đến chuyện này,” anh nói, “nhưng tôi giàu.” Và trừ phi toàn bộ nền kinh tế Mỹ sụp đổ, còn thì anh sẽ luôn luôn giàu. Khi còn nhỏ, tiền bạc đến từ những khoản đóng góp nuôi con đáng kể. Khi đã lớn, nó đến từ một nguồn tốt đẹp hơn nhiều. Là mồ hôi nước mắt của chính anh.

“Tôi không quan tâm anh giàu đến mức nào. Bẫy dõ cho một lon lạc là móc túi trắng trợn.”

Anh nhận ra Hải ly có một số vấn đề nghiêm trọng liên quan đến tiền bạc, nhưng như thế không có nghĩa là anh phải tin vào điều đó. “Rượu hay bia, chọn đi. Không thì tôi sẽ chọn cho cô bởi vì, dù thể này hay thể khác, tôi sẽ mở một chai ra bây giờ.”

Cô vẫn vùi đầu vào bảng giá. “Anh chỉ cần đưa tôi sáu đô thôi, và tôi sẽ giả vờ là mình đang uống bia, được chứ?”

Anh nắm vai cô đẩy sang một bên để có thể đến gần quầy. “Đừng nhìn nếu nó làm cô quá đau đớn.”

Cô nhặt lại tập giấy vẽ và lui về phía chiếc ghế bên kia phòng. “Trên đời vẫn còn những người chết đói đấy.”

“Đừng tỏ ra là kẻ thăm hại đau buồn như thế.”

Cô miễn cưỡng cầm lon bia. Thật may, căn phòng chỉ có một cái ghế, điều này cho anh lý do hoàn hảo để được nằm dài trên giường. “Cứ tạo dáng cho tôi theo cách cô muốn.”

Anh hy vọng cô lại gợi ý vụ phẫu thuật, nhưng cô không nói tới.

“Anh cứ thấy thoải mái là được.” Cô đặt lon bia lên thảm, khoan chân lại theo phong cách cậu bé cứng rắn và đặt cân tập giấy vẽ trên chiếc quần thể thao màu đen xấu kinh ấy. Bất chấp tư thế ngổ ngáo của mình, trông cô vẫn lo lắng. Cho đến giờ mọi chuyện vẫn ổn.

Anh chống người lên một khuỷu tay và cởi hết cúc áo. Anh đã tạo dáng cho đủ loại ảnh ọt vớ vẩn của End Zone để biết được cánh phụ nữ thích gì, nhưng vẫn hoàn toàn không hiểu được làm sao họ có thể thích một thứ ngớ ngẩn thế này hơn là loạt ảnh thể thao đang chụp anh ném một cú bóng xoáy hoàn hảo. Đúng là phụ nữ.

Một lọn tóc đen tuyền đã thoát ra khỏi cái đuôi gà vĩnh viễn bất trị của Hải ly, nó rủ xuống một bên gò má sắc nét khi cô tập trung chú ý vào tập giấy vẽ. Anh để vạt áo phanh ra đủ để lộ những cơ bắp nở nang mà anh đã phải rèn luyện vất vả hơn một thập kỷ mới có được, nhưng vẫn không đủ để lộ những vết sẹo mới toanh trên vai. “Tôi không...” anh nói, “... thực sự là gay.”

“Ồ, cưng à, anh không cần phải giả vờ với tôi.”

“Sự thực là...” Trượt ngón tay cái vào trong cạp quần, anh kéo quần jean xuống trễ hơn. “Đôi khi, khi tôi ra ngoài, những đòi hỏi dành cho người nổi tiếng trở nên quá sức đối với tôi, thế là tôi viện đến những phương pháp cực đoan để che giấu thân thể của mình. Mặc dù, thành thực với bản thân mà nói, tôi chưa hề đánh mất phẩm cách. Ví dụ như, tôi sẽ không đi xa đến mức chui vào trong một bộ đồ hóa trang dành cho thú vật. Ở đó có đủ ánh sáng không thể?”

Chiếc bút chì của cô di chuyển ngang tập giấy vẽ. “Tôi cá nếu tìm được người đàn ông phù hợp, anh sẽ vượt qua được cảm giác phủ nhận của mình. Tình yêu đích thực mạnh mẽ lắm.”

Cô vẫn muốn chơi trò này. Cảm thấy hứng thú, anh tạm thời thay đổi chiến thuật. “Đó là điều cô nghĩ mình đã có với anh bạn già Monty à?”

“Tình yêu đích thực á, không. Tôi bị thiếu nhiễm sắc thể. Nhưng tình bạn đích thực thì có. Anh không phiền quay sang bên kia chứ?”

Thế anh sẽ đối diện với tường ư? Không đời nào. “Hông bị đau.” Anh co đầu gối lại. “Tất cả những thứ Monty nói về lòng tin và vấn đề bỏ rơi ấy... rác rưởi cả à?”

“Nghe này, đồ lảm chuyện, tôi đang cố tập trung đấy.”

“Vậy là không phải rác rưởi.” Cô không nhìn anh. “Tôi này, tôi đã yêu cả gần chục lần. Tất cả đều là trước khi sang tuổi mười sáu, thế nhưng...”

“Chắc chắn đã có ai khác kể từ lúc đó chứ.”

“Chà, biết nói thế nào nhỉ.” Chuyện anh chưa phải lòng ai bao giờ làm Annabelle cáu điên. Cô chỉ ra rằng ngay cả Heath, chồng cô, một kẻ điên rồ hiếm thấy trên đời, còn từng yêu một lần trước khi gặp được cô nữa là.

Tay Hải ly đưa ngang tờ giấy. “Sao phải ổn định khi mà thế giới là sân chơi của anh, đúng không?”

“Tôi bị chuột rút,” anh nói. “Không phiền nếu tôi vươn vai tí chứ?” Anh không chờ cô trả lời mà lẳng lơng chân sang cạnh giường. Anh nhả nha đứng dậy rồi vươn vai đôi chút, làm bụng hóp lại và chiếc quần jean tụt xuống đủ thấp để lộ ra phần trên chiếc quần đùi End Zone màu xám bó căng.

Hải ly vẫn dán chặt mắt vào tập giấy vẽ.

Có lẽ anh đã sai lầm về chiến thuật khi nhắc đến Monty, nhưng anh không thể chấp nhận chuyện một người có cá tính mạnh mẽ như Hải ly lại bị một thằng cha dễ tiện như thế cuốn hút. Anh chống hai tay lên hông, cổ tình đẩy hai vạt áo phanh ra để có thể khoe hết vùng cơ ngực. Anh bắt đầu cảm thấy mình như một vũ công thoát y, nhưng cuối cùng cô cũng ngẩng lên. Quần jean của anh tụt xuống thêm vài phân nữa, và tập giấy vẽ của cô trượt xuống sàn. Cô chồm người tới nhặt nó lên thì va cằm vào tay ghế bành. Rõ ràng cô cần chút thời gian để làm quen với cái ý tưởng cho phép anh khám phá cơ thể hải ly của mình.

“Tôi đi tắm qua chút đây,” anh nói. “Gột sạch bụi đường ấy mà.”

Cô dùng một tay kéo tập giấy vẽ vào lòng trở lại, tay còn lại vẫy đuổi anh đi.

Cửa phòng tắm đóng sập. Blue rên lên thả hai chân xuống thảm. Lẽ ra cô nên giả vờ mình bị bệnh đau nửa đầu... hay bị phong - bất cứ điều gì để không phải sang phòng anh trong đêm nay. Tại sao người dừng lại giúp cô hôm nay không phải là hai ông bà già tốt bụng đã nghỉ hưu chứ? Hay là một anh chàng nghệ sĩ ngọt ngào mà cô cảm thấy vô cùng thoải mái khi ở bên?

Tiếng nước chảy từ vòi hoa sen vẫn róc rách. Cô hình dung ra những tia nước nhỏ giọt trên cái thân hình quảng cáo đó. Anh sử dụng cơ thể như một vũ khí, và vì chẳng có ai khác ở đây, anh liền nhắm vào cô. Nhưng dần ông như anh là để người ta khao khát từ một khoảng cách an toàn.

Cô nuốt ực một ngụm bia. Tự nhắc nhở bản thân rằng Blue Bailey không trốn chạy. Không bao giờ. Bề ngoài mảnh mai, như thể cơn gió nhẹ nhất cũng có thể thổi tung được, nhưng cô mạnh mẽ ở những nơi quan trọng nhất. Nội tâm. Đó là cách cô đã sống sót qua thời thơ ấu nay đây mai đó của mình.

Hạnh phúc của một bé gái, dù thân yêu đến nào, có nghĩa lý gì trước sự sống của hàng ngàn bé gái bị đe dọa bởi bom đạn, lính tráng và mìn chứ? Đó là một ngày đau đớn, và những ký ức cũ cuộn cuộn tràn về trong cô.

“Blue này, Tom và bác muốn nói chuyện với con.”

Blue vẫn còn nhớ cái đi văng bực vãi ca rô văng xuống trong căn hộ chật chội của Olivia và Tom ở San Francisco và điệu bộ của Olivia khi vỗ lên cái gối bên cạnh. Blue nhỏ bé so với đứa trẻ lên tám, nhưng không đủ nhỏ để vẫn còn ngồi trong lòng Olivia, thế nên cô đã đến ngồi nép vào cạnh bác. Tom ngồi phía bên kia xoa xoa đầu gối cô. Blue yêu họ hơn bất kỳ ai trên đời, bao gồm cả người mẹ mà đã gần một năm trời cô không gặp. Blue đã sống với Olivia và Tom từ khi lên bảy, và cô sẽ sống với họ suốt đời. Họ đã hứa thế.

Olivia tết mái tóc nâu nhạt thành bím sau lưng. Từ bà toát ra mùi bột cà ri và cây bạc hà, mỗi khi nặn bình bà luôn cho Blue chơi đất sét. Tom thì có mái tóc xoắn dài mềm mại và viết bài cho tờ báo ngầm. Ông đưa Blue đến công viên Golden Gate và để cô ngồi trên vai khi đi trên đường. Nếu gặp ác mộng, cô liền trèo vào giường của họ và ngủ thiếp đi trong tư thế má tựa lên bờ vai ấm áp của Tom và tay quần trong mớ tóc dài của Olivia.

“Con có nhớ không, cún con,” Olivia hỏi, “chuyện hai bác đã kể con nghe về em bé đang lớn lên trong bụng bác ấy?”

Blue nhớ chứ. Họ đã cho cô xem những bức ảnh trong sách.

“Em bé sắp chào đời rồi.” Olivia nói tiếp. “Thế nghĩa là từ giờ sẽ có rất nhiều thứ khác đi.”

Blue không muốn họ khác đi. Cô muốn họ vẫn cứ y như thế này. “Em bé sẽ ngủ trong phòng con ạ?” Cuối cùng Blue cũng đã có phòng riêng của mình, và cô không muốn phải chia sẻ nó với ai.

Tom và Olivia nhìn nhau trước khi Olivia trả lời. “Không, cún con à. Chuyện này hay hơn. Con nhớ Norris, cái cô đã đến thăm chúng ta tháng trước, cô thợ dệt đã khởi đầu dự án Nghệ sĩ vì Hòa bình chứ? Cô ấy đã kể con nghe rất nhiều về ngôi nhà của cô ấy ở Albuquerque và cậu bé Kyle con trai cô ấy, đúng không? Hai bác đã chỉ cho con biết Mexico ở đâu trên bản đồ rồi. Con có nhớ con quý cô Norris nhiều thế nào không?”

Blue sung sướng gật đầu, hoàn toàn không biết gì.

“Chà, đoán thử xem.” Olivia nói. “Mẹ con cùng với bác và bác Tom đã sắp xếp để từ giờ con sẽ đến sống với cô Norris đấy.”

Blue không hiểu. Cô nhìn chằm chằm hai gương mặt với nụ cười tươi giả lả. Tom xoa ngực qua lớp áo flannel và chớp mắt như thể sắp khóc. “Bác Olivia và bác rất nhớ con cho xem, nhưng con sẽ có sân chơi đấy.”

Đó là khi Blue hiểu ra. Cô bắt đầu nôn khan. “Không! Con không muốn có sân. Con muốn ở lại đây! Hai bác đã hứa rồi. Hai bác đã bảo con có thể sống ở đây mãi mãi!”

Olivia vội đưa cô vào phòng vệ sinh và giữ đầu cô trong khi cô nôn ọe. Tom ngồi thụp xuống thành bồn tắm cũ kỹ sứt mẻ. “Hai bác đã muốn con ở lại, nhưng... đó là trước khi hai bác biết có em bé. Tình hình tiền bạc và các thứ khác trở nên phức tạp. Ở nhà cô Norris, sẽ có một bạn nữa chơi cùng con. Không phải thế sẽ vui sao?”

“Ở đây con cũng sẽ có bạn chơi cùng!” Blue nức nở. “Con sẽ có em bé. Đừng bắt con đi. Xin hai bác đấy! Con sẽ ngoan. Con sẽ ngoan đến mức chẳng bao giờ khiến hai bác phiền lòng mà.”

Thế là tất cả bọn họ cùng khóc, nhưng cuối cùng Olivia và Tom đã đưa cô đến Albuquerque trên chiếc xe tải màu xanh han gỉ và rồi trốn cô về mà không nói lời tạm biệt.

Cô Norris béo ú dạy Blue cách dệt. Cậu bé Kyle chín tuổi dạy cô chơi bài và cùng chơi Star Wars với cô. Một tháng qua rồi lại một tháng nữa. Dần dần, Blue thôi không còn nghĩ quá nhiều về Tom và Olivia mà bắt đầu yêu quý Norris và Kyle. Kyle là người anh trai bí mật của cô, Norris là người mẹ bí mật, và cô sẽ ở với họ suốt đời.

Nhưng rồi Virginia Bailey, người mẹ thực thụ của cô, trở về từ Trung Mỹ đưa cô đi. Họ đến Texas, ở đó họ ở với một nhóm nữ tu sĩ hoạt động xã hội và dành khoảng thời gian rảnh rỗi cùng nhau. Cô và mẹ đọc sách, thực hiện các dự án nghệ thuật, thực hành tiếng Tây Ban Nha và nói chuyện rất lâu về mọi thứ. Một ngày trọn vẹn trôi qua mà Blue không hề nghĩ đến Norris và Kyle. Blue quay lại yêu quý người mẹ dịu dàng của mình và rồi đau buồn khôn nguôi khi Virginia lại ra đi.

Norris đã tái hôn, thế nên Blue không thể quay lại Albuquerque được nữa. Các nữ tu sĩ giữ cô lại đến hết năm học, và Blue chuyển tình yêu thương của mình sang xơ Carolyn. Xơ Carolyn đưa Blue đến Oregon, ở đó Virginia đã sắp xếp cho cô ở với một người nông dân canh tác hữu cơ tên là Blossom. Blue tuyệt vọng nín lấy xơ Carolyn khi xơ cô ra về đến nỗi Blossom phải tách cô ra.

Cái vòng đó lặp lại từ đầu, chỉ có điều lần này Blue đã khép kín bản thân đôi chút với Blossom, và khi phải rời khỏi đó, cô phát hiện ra mình không đau đớn như trước đây. Kể từ khi đó, cô trở nên thận trọng hơn. Cứ mỗi lần di chuyển về sau, cô lại giữ khoảng cách nhiều hơn với những người mình ở cùng, cuối cùng, cho đến khi chuyện chia ly gần như không còn đau đớn nữa.

Blue ngậy người nhìn về phía cái giường trong phòng khách sạn. Dean Robillard đang hứng tình, và anh ta trông mong cô giải quyết cho mình, nhưng anh ta không biết cô có ác cảm sâu đậm đến mức nào đối với việc quan hệ tình dục qua đường. Ở trường đại học, cô đã chứng kiến các bạn gái của mình, phê với Sex and the City, ngủ với bất kỳ ai họ muốn vào bất kỳ lúc nào họ thích. Nhưng thay vì cảm thấy mình đầy quyền lực, hầu hết bọn họ cuối cùng trở nên suy sụp, Blue đã phải chịu đựng đủ từ những mối quan hệ ngắn ngủi trong suốt thời thơ ấu, và cô sẽ không làm cho danh sách đó dài thêm nữa. Nếu không tính đến Monty, mà cô chẳng tính đến thật, thì cô chỉ có hai người tình, đều là nghệ sĩ, những gã trai ích kỷ sẵn lòng để cô cầm trịch. Mọi chuyện ổn hơn theo cách đó.

Tay cầm cửa phòng tắm khẽ xoay. Cô cẩn trọng đối phó với Dean vì sợ là sáng mai anh ta sẽ đi mất. Thật không may, khéo léo không phải là thế mạnh của cô.

Anh bước ra khỏi phòng tắm, chiếc khăn tắm quấn trễ quanh hông. Trông anh như một vị thần La Mã tạm nghỉ ngơi giữa một cuộc truy hoan trong khi chờ thánh nữ tiếp theo được dâng lên cho mình. Nhưng ánh sáng chiếu thẳng vào anh, những ngón tay của cô siết lại quanh cây bút vẽ. Đây là bức tượng đá hoa cương không chút tỳ vết của một vị thần La Mã. Anh có thân hình của một chiến binh – sung mãn, vóc dáng đồ sộ và sẵn sàng lâm trận.

Anh thấy cô nhìn ba đường sọc mỏng trên vai anh. “Gã chồng cáu tiết đấy.”

Trong một chốc cô không tin điều đó. “Sự nguy hiểm của tội lỗi thì có.”

“Nói đến tội lỗi...” Nụ cười lười biếng của anh rỉ ra đầy cảm dỗ. “Tôi đã nghĩ đến... đêm khuya... hai người lạ cô đơn... một cái giường êm ái... Tôi không nghĩ ra cách nào để chúng ta tiêu khiển hay hơn là tận dụng hoàn cảnh này.”

Anh không thêm ý tứ gì nữa mà lao thẳng vào cầm địa. Gương mặt tuyệt đẹp và danh tiếng trong thể thao đã khiến anh cảm thấy mình có quyền năng trong các vấn đề liên quan đến phụ nữ. Cô hiểu điều đó. Nhưng người phụ nữ này thì không. Anh đến gần hơn. Cô ngửi thấy mùi xà phòng và ham muốn. Cô nghĩ đến chuyện viện lý do đồng tính lẫn nữa, nhưng, đã đến thế này rồi thì còn bận tâm gì nữa? Cô có thể lấy cớ đau đầu và trốn chạy khỏi căn phòng này... hoặc cứ cư xử như chính con người mình từ trước đến giờ và đối mặt với thách thức. Cô đuổi người ra trên ghế. “Mọi chuyện sẽ thế này, Boo à. Anh không phiền nếu tôi gọi anh là ‘Boo’ chứ?”

“Thực ra thì...”

“Anh rất điển trai, gợi cảm và sẵn chắc. Anh có sự mê hoặc hơn bất kỳ người đàn ông nào cần có. Anh có gu âm nhạc sành sỏi, và anh giàu có - đây là điểm cộng lớn đấy. Anh cũng rất thông minh nữa. Đừng nghĩ là tôi không nhận thấy. Nhưng vấn đề là, anh không làm tôi nổi hứng.”

Hai hàng lông mày của anh nhíu chặt. “Tôi... không làm cô nổi hứng?”

Cô cố tỏ vẻ áy náy. “Không phải do anh. Mà là do tôi.”

Anh chớp mắt, còn hơn là sững sốt. Cô không thể đổ lỗi cho anh được. Rõ ràng bản thân anh đã sử dụng câu nói “Không phải do em. Mà là do anh” hàng ngàn lần rồi, và thật chứng hững khi những lời đó bị quăng trả vào mặt.

“Cô đang đùa tôi, phải không?”

“Thực tế trần trụi là tôi thấy thoải mái với đám thảm hại như Monty hơn, dù không phải là tôi định lặp lại sai lầm đó. Nếu tôi lên giường với anh - và tôi đã nghĩ đến chuyện này rất lâu rất kỹ rồi...”

“Chúng ta mới chỉ gặp nhau tám giờ trước.”

“Ngực tôi phẳng lì, và tôi không xinh đẹp gì cho cam. Tôi biết anh chỉ lợi dụng tôi vì tôi sẵn có mặt ở đây thôi, chuyện đó khiến tôi thấy mình như rác rưởi, nó sẽ khởi đầu một đợt tụt dốc không phanh nữa của tôi, và nói thật nhé, tôi đã có đủ thời gian ở trong các bệnh viện tâm thần rồi.”

Nụ cười của anh thoáng vẻ tính toán. “Còn gì nữa?”

Cô thu dọn lại tập giấy vẽ cùng với lon bia. “Điểm mấu chốt là, anh là người đàn ông sống để được người ta ngưỡng mộ, mà tôi thì chẳng chơi trò ngưỡng mộ.”

“Ai bảo cô không xinh ?”

“Ồ, chuyện đó không làm tôi bận tâm đâu. Tính cách của tôi đã quá phức tạp rồi, thêm sắc đẹp vào đám hỗn độn đó sẽ là quá tham lam. Thành thật mà nói, trước tối nay chuyện xấu đẹp chưa từng là vấn đề. Chà, ngoại trừ với Jason Stanhope, nhưng đó là từ hồi lớp Bảy rồi.”

“Hiểu rồi.” Trông anh vẫn có vẻ buồn cười.

Tổ vẽ bình thường hết mức, cô tiến ra mở cửa thông. “Anh nên cảm thấy mình đã tránh được một viên đạn.”

“Điều tôi cảm thấy chủ yếu là hứng tình.”

“Đó là lý do khách sạn có phim khiêu dâm.” Cô nhanh chóng đóng cửa lại hít vào hơi trong lành đầu tiên. Mảnh khoe để đi trước Dean Robillard một bước là phải làm anh ta hoang mang, nhưng chuyện cô có thể làm được thế đến tận thành phố Kansas hay không cũng là vấn đề đau đầu như chuyện cô sẽ làm gì khi đã đến nơi.

Hải ly hẳn phải thức khuya lắm vì sáng hôm sau bức vẽ của cô đã hoàn thành. Cô chờ đến khi họ dừng lại nghỉ tại điểm dừng xe ở trung tâm Kansas rồi mới đặt nó trước anh. Dean trở mắt nhìn tác phẩm đã hoàn thành. Chả trách sao cô lại rộng túi thế.

Hải ly nén ngáp. “Nếu có thêm thời gian, tôi đã có thể vẽ bằng màu phấn.”

Xem xét đến sự thảm hại mà cô đã trình diễn với cây bút chì thì màu phấn chắc cũng chẳng khả quan hơn. Thì đúng là cô đã vẽ gương mặt anh, nhưng các nét bị lệch lạc nghiêm trọng: hai mắt quá sát nhau, đường chân tóc thì bị dời ra sau đến năm phân, và anh bị béo lên vài cân, khiến cằm xệ xuống. Tai hại nhất là cô giảm kích thước mũi anh xuống vừa đủ để nó trông như bị ép chặt vào mặt. Anh hiếm khi rơi vào tình trạng không nói nên lời, nhưng hình ảnh mà cô đã vẽ khiến anh á khẩu.

Cô cắn một miếng bánh rán phủ sô cô la. “Thật kinh ngạc, đúng không, mọi chuyện đối với anh đã có thể dễ dàng tồi tệ hơn bao nhiêu.”

Đó là lúc anh nhận ra cô cố ý vẽ thế này. Nhưng trông cô có vẻ trầm tư hơn là vênh váo. “Tôi hầu như chẳng bao giờ thực hành được,” cô nói. “Anh là đối tượng hoàn hảo.”

“Thật vui vì được phục vụ cô,” anh lạnh lùng đáp lại.

“Đương nhiên, tôi đã vẽ một bức khác.” Cô lôi bức vẽ thứ hai từ tập giấy mang theo vào trạm nghỉ và sỗ sàng quăng lên bàn, nó rơi xuống cạnh cái bánh nướng xốp chưa hề đụng tới của anh. Bức tranh vẽ anh nằm ườn trên giường, đầu gối dựng lên, áo phanh ra trên ngực, chính xác tư thế anh đã tạo ra để khiêu khích cô. “Lông lấy dễ đoán,” cô nói, “nhưng buồn tẻ, anh có nghĩ vậy không?”

Không chỉ buồn tẻ, mà còn hơi đều - tư thế của anh quá tính toán, vẽ mặt quá vênh váo. Cô đã nhìn thấu anh, và anh không thích thế. Anh vẫn còn thấy khó tin chuyện tối qua cô cự tuyệt anh. Lẽ nào anh đã mất đi ưu thế của mình? Hay có lẽ anh chưa từng có ưu thế. Vì phụ nữ có xu hướng sà vào lòng anh, nên anh chẳng có nhiều kinh nghiệm làm kẻ mồi tình. Anh cần phải chấn chỉnh điều đó.

Một lần nữa, anh quan sát bức vẽ đầu tiên, và khi nhìn kỹ gương mặt biến đổi kia của mình, anh bắt đầu nghĩ đến tất cả các hướng mà cuộc đời anh sẽ đi theo nếu anh sinh ra với gương mặt mà Hải ly đã vẽ. Sẽ không có hợp đồng quảng cáo béo bở với End Zone, đó là điều chắc chắn. Ngay từ khi còn nhỏ, vẻ ngoài của anh cũng đã cho anh rất nhiều lợi thế. Về lý thuyết anh hiểu điều đó, nhưng bức vẽ của cô khiến nó trở nên cụ thể hơn.

Mặt Hải ly tối sầm lại. “Anh ghét bức đó, đúng không? Lẽ ra tôi nên biết anh sẽ không hiểu được, nhưng tôi cứ tưởng... Đừng bận tâm.” Cô vói tay lấy lại bức vẽ.

Anh giật nó lại trước khi cô kịp chạm tới. “Nó làm tôi ngạc nhiên, thế thôi. Chắc tôi chẳng treo nó trên lò sưởi đâu, nhưng tôi không ghét nó. Nó... khơi dậy thách thức. Thực ra, tôi thích bức vẽ này. Tôi rất thích.”

Cô quan sát xem anh có thật lòng hay không. Càng ở cạnh cô lâu thì nỗi tò mò trong anh càng tăng thêm. “Cô chưa kể tôi nghe nhiều về bản thân cô,” anh nói. “Cô lớn lên ở đâu.”

Cô xé một mẫu bánh rán. “Nay đây mai đó.”

“Thôi nào, Hải ly. Sau vụ này cô sẽ chẳng bao giờ tình cờ gặp tôi nữa đâu. Xổ bí mặt ra xem nào.”

“Tên tôi là Blue. Và nếu anh muốn có bí mật. Thì anh phải xổ ra trước.”

“Tôi sẽ tóm gọn lại cho cô biết. Quá nhiều tiền. Quá nhiều danh tiếng. Quá đẹp trai. Cuộc đời thật chó má.”

Anh chủ tâm chọc cô cười. Thay vào đó, cô quan sát anh thật chăm chú khiến anh trở nên không thoải mái. “Đến lượt cô,” anh vội nói.

Cô từ tốn ăn bánh rán. Anh ngờ là cô đang cố quyết định xem nên nói cho anh biết đến đâu. “Mẹ tôi là Virginia Bailey,” cô nói. “Chắc anh chưa bao giờ nghe nói đến bà ấy, nhưng bà ấy nổi tiếng trong giới hòa bình.”

“Giới linh xình á?”

“Giới hòa bình. Bà ấy là nhà hoạt động xã hội.”

“Cô không muốn biết tôi đang tưởng tượng điều gì đâu.”

“Mẹ tôi dẫn dắt các cuộc biểu tình tuần hành ở khắp nơi trên thế giới, bị bắt nhiều lần đến nỗi tôi không thể nhớ nổi, và hai lần bị giam trong nhà tù liên bang cảnh mật tối đa vì tội xâm nhập trái phép các địa điểm phóng tên lửa hạt nhân.”

“Chà chà.”

“Vẫn chưa là gì đâu. Mẹ tôi đã suýt chết trong những năm tám mươi khi tham gia một cuộc đình công tuyệt thực để phản đối chính sách của Mỹ ở Nicaragua. Sau đó, bà phớt lờ sắc lệnh của Liên Hiệp Quốc mà cứ đem thuốc đến Iraq.” Hải ly chà chà một mẩu kem sô cô la giữa hai ngón tay, vẻ mặt xa vắng. “Năm 2003 khi lính Mỹ tiến vào Baghdad, bà đã có mặt ở đó với một nhóm gìn giữ hòa bình quốc tế. Một tay bà giơ khẩu hiệu chống đối. Tay còn lại ném chai nước vào đám lính. Kể từ khi tôi còn nhớ được, bà đã chủ ý duy trì thu nhập của mình dưới 3100 đô để không phải nộp thuế thu nhập ”

“Thế là gây ông đập lưng ông à?”

“Bà không chịu đựng được ý nghĩ tiền của bà bị tiêu vào bom đạn. Tôi không đồng ý với bà về rất nhiều thứ, nhưng đúng là tôi có nghĩ rằng chính phủ liên bang nên để người đóng thuế được lựa chọn lĩnh vực đầu tư số tiền thuế của mình. Anh không muốn đảm bảo là toàn bộ số tiền hàng triệu đô mà anh nộp cho Chú Sam được đầu tư vào trường học và bệnh viện thay vì vào đầu đạn hạt nhân sao ?”

Nói thực là anh muốn thế lắm chứ. Sân chơi cho thiếu niên, các chương trình mẫu giáo cho bọn nhỏ hơn, và phẫu thuật lasik bắt buộc cho các trọng tài NFL. Anh đặt tách cà phê xuống. “Nghe chừng mẹ cô đặc biệt nhỉ.”

“Ý anh là gần dễ chứ gì?”

Anh đủ lịch sự để không gạt đầu.

“Vẫn mà không đâu. Mẹ tôi đặc biệt thật đấy, dù tốt hay xấu. Bà đã được đề cử giải Nobel Hòa bình hai lần rồi ”

“Được rồi, giờ tôi thấy ấn tượng rồi đấy.” Anh ngả người ra ghế. “Còn bố cô thì sao?”

Cô nhúng một phần khăn ăn vào ly nước và lau chỗ kem bánh rán trên ngón tay. “Bố tôi đã mất một tháng trước khi tôi ra đời. Cái giềng ông đang đào ở El Salvador bị sập. Bố mẹ tôi vẫn chưa kết hôn.”

Thêm một điểm tương đồng nữa giữa anh và Hải ly.

Cho đến lúc này, cô đã cho anh biết rất nhiều sự kiện mà vẫn không tiết lộ quá nhiều về bản thân. Anh đuổi chân ra. “Ai chăm sóc cô trong khi mẹ cô ở ngoài kia cứu thế giới?”

“Một loạt những người tốt bụng.”

“Thế không ổn chút nào.”

“Cũng chẳng tệ. Hầu hết họ là dân hippie - các nghệ sĩ, một giáo sư đại học, vài nhân viên xã hội. Chẳng ai đánh đập hay lạm dụng tôi. Lên mười ba, tôi sống với một nhà buôn thuốc ở Houston, nhưng theo lời bà chữa của mẹ, bà không biết Luisa vẫn còn làm nghề đó, và ngoài một lần ngồi trên xe nổ súng bắn người ra, còn thì tôi thích ở với cô ấy.”

Anh hy vọng Blue đang nói đùa.

“Tôi sống ở Minnesota sáu tháng với một mục sư Luther, nhưng mẹ tôi là tín đồ Thiên Chúa sùng đạo, thế nên có khá nhiều thời gian tôi ở với các vị xơ hoạt động xã hội.”

Thời thơ ấu của cô thậm chí còn bấp bênh hơn anh nhiều. Thật khó tin.

“Thật may, bạn bè của mẹ có khuynh hướng thương người. Tôi cũng học được rất nhiều kỹ năng mà phần lớn mọi người không có.”

“Ví dụ?”

“Chà... Tôi đọc được tiếng Latin, một ít tiếng Hy Lạp. Tôi có thể dựng ván lát tường, trồng một vườn cây hữu cơ bạt ngàn, sử dụng máy khoan, và là một đầu bếp khủng. Tôi cá là anh không đo được đâu.”

Anh nói tiếng Tây Ban Nha như gió và cũng thích tự mình dùng máy khoan, nhưng anh không muốn làm cô mất vui. “Tôi ném bốn cú chuyền thành bàn trong trận đấu với đội Ohio trên sân Rose Bowl.”

“Và làm trái tim mấy nàng Công chúa Hoa hồng rung rinh.”

Hải ly rất thích xiên xỏ anh, nhưng cô làm điều đó với một vẻ hứng thú công khai đến nỗi chẳng bao giờ thái quá trở thành ác ý. Kỳ lạ thật. Anh uống cạn tách cà phê. “Di chuyển nhiều như thế, chuyện học hành hẳn phải thách thức lắm.”

“Khi liên tục phải làm người mới, anh sẽ phát triển những kỹ năng sống sành sỏi.”

“Cá là vậy.” Anh bắt đầu hiểu cái thái độ đối đầu của cô từ đâu mà ra. “Có học đại học không?”

“Một trường nghệ thuật tự do nhỏ thôi. Tôi có học bổng toàn phần, nhưng vừa vào năm thứ ba thì bỏ học. Thế nhưng đó vẫn là khoảng thời gian dài nhất mà tôi chỉ ở một chỗ.

“Sao cô lại bỏ ?”

“Thích lang thang. Tôi sinh ra là để đi rong, cưng à.”

Anh nghi ngờ điều đó. Hải ly không phải là một kẻ cực đoan bẩm sinh. Nếu được nuôi dạy khác đi, hẳn giờ cô đã lập gia đình, có khi còn đang dạy ở trường mẫu giáo và có vài đứa con rồi cũng nên.

Anh quăng hai mươi đô lên bàn, và thấy anh không chờ tiền trả lại, cô liền phản ứng với vẻ bị xúc phạm dễ đoán. “Hai cà phê, một bánh rán và một bánh nướng xốp chưa đựng đến!”

“Bỏ qua chuyện đó đi.”

Cô giật lấy cái bánh nướng của anh. Khi họ băng qua bãi đỗ xe, anh quan sát hai bức tranh mà cô vẽ anh và nhận ra rằng mình đã có lời trong giao dịch của họ. Với cái giá vài bữa ăn và chỗ ở cho một đêm, anh đã nhận được một món ăn tinh thần, chuyện như thế đâu có thường xảy ra chứ?

Nhiều giờ nữa trôi qua, Dean nhận thấy Hải ly càng lúc càng trở nên bồn chồn hơn. Khi anh dừng lại đổ xăng, cô liền đi vệ sinh và để lại cái túi vải bạt đen bám bụi. Anh mở nắp thùng xăng, nghĩ về điều đó trong chốc lát rồi tiến hành nhiệm vụ thám hiểm. Bỏ qua điện thoại di động và vài tập giấy vẽ, anh lôi ví của cô ra. Trong ví chứa một tấm bằng lái xe của Arizona - cô đúng là ba mươi tuổi - thẻ thư viện ở Seattle và San Francisco, một thẻ ATM, mười tám đô tiền mặt và tấm ảnh chụp một phụ nữ trung tuổi vóc dáng thanh mảnh đang đứng với vài đứa trẻ lang thang trước một tòa nhà bị phá hủy. Dù tóc người phụ nữ đó màu sáng, nhưng bà có nét mặt góc cạnh, nhỏ nhắn giống Hải ly. Đây hẳn là Virginia Bailey. Anh lục sâu hơn trong túi xách của cô lôi ra một quyển séc cùng một cuốn sổ tiết kiệm do ngân hàng Dallas phát hành. Một nghìn tư đô ban đầu và lần thứ hai hơn hẳn. Anh cau mày. Hải ly có một khoản dự phòng vậy tại sao cô lại xử sự như thể mình cháy túi thế chứ?

Cô đã quay lại xe. Anh bèn cất mọi thứ vào túi, đóng lại đưa cho cô. “Tôi tìm kẹo bạc hà.”

“Trong ví của tôi á?”

“Sao cô lại có kẹo bạc hà trong ví ?”

“Anh đã lục ví của tôi!” Cách nói của cô ngụ ý rằng việc lục lọi nói chung chẳng làm cô bận tâm, chỉ trừ phi hành động đó nhằm trực tiếp vào cô thôi. Một cách chua cay để nhắc anh phải giữ ví sát bên mình. “Prada

sản xuất túi xách,” anh vừa nói vừa đánh xe ra khỏi trạm xăng quay lại đường cao tốc. “Gucci cũng làm túi. Cái thứ đó trông như đi với một bộ cờ lê mở lết cùng một cuốn lịch các cô gái ấy.”

Cô nổi khùng lên cầm phẫn. “Không tin được anh lại lục đồ người khác.”

“Không tin được tôi qua cô lại xin tôi một phòng khách sạn. Cô có túng thiếu gì cho cam.”

Đón chào anh là sự im lặng. Cô quay nhìn trên trên ra ngoài cửa xe. Vóc người nhỏ nhắn, đôi bờ vai hẹp, hai khuỷu tay thanh mảnh nhô lên từ dưới ống tay áo của chiếc áo phông đen quá khổ kỳ cục - toàn bộ những dấu hiệu yếu đuối đó lẽ ra phải khuấy động bản năng bảo vệ trong anh. Nhưng không.

“Ba ngày trước có người đã vét sạch tài khoản ngân hàng của tôi,” cô nói thẳng thừng. “Tôi tạm thời cháy túi.”

“Để tôi đoán xem. Con rần đọc Monty.”

Cô lơ đãng giật giật tai. “Ừ. Con rần đọc Monty.”

Cô đang nói dối. Hôm qua cô không hề nói một lời về tài khoản ngân hàng lúc xông vào hành hung Monty. Nhưng về mặt ử dột kia xác nhận có người đã lấy trộm của cô. Hải lý cần nhiều hơn là chuyện quá giang. Cô cần tiền.

Anh tự hào mình là gã đàn ông rộng rãi nhất trên đời. Anh đối xử với những phụ nữ mình hẹn hò như nữ hoàng và tặng những món quà xa hoa khi các mối quan hệ chấm dứt. Anh chưa bao giờ chơi trò bắt cá hai tay, và anh là một người tình không hề ích kỷ chút nào. Nhưng cái cách Blue cứ kháng cự lại anh đã ngăn cái thiên hướng mở ví bấm sinh của anh lại. Anh nhìn mái tóc rối bời và bộ cánh tồi tàn tội nghiệp của cô. Cô thậm chí còn chẳng có nét nào quyến rũ, và trong hoàn cảnh thông thường anh hẳn sẽ chẳng bao giờ để ý đến cô. Nhưng tối qua, cô đã giơ một tấm biển dừng màu đỏ thật lớn, và trận đấu đã bắt đầu.

“Thế cô định sẽ làm gì?” anh hỏi.

“Chà...” Cô cắn môi dưới. “Tôi không thực sự biết ai ở thành phố Kansas, nhưng có một người bạn cũ cùng phòng hồi đại học sống ở Nashville. Bởi vì anh sẽ đi ngang qua nơi đó...”

“Cô muốn quá giang đến Nashville á?” Anh nói như thể đó là mặt trăng vậy.

“Nếu anh không thấy phiền ”

Anh không thấy phiền chút nào. “Tôi không biết nữa. Đường đến Nashville còn xa lắm, và tôi sẽ phải trả tiền cho tất cả các bữa ăn của cô cộng thêm một căn phòng khách sạn nữa. Trừ phi...”

“Tôi không ngủ với anh đâu đấy!”

Anh nhìn cô cười uể oải. “Tình dục là tất cả những gì cô nghĩ đến à? Tôi không muốn làm cô tổn thương, nhưng thành thật nhé, như thế khiến cô trở nên có chút tuyệt vọng đấy.”

Đó là bẫy của kẻ non tay, và cô không dính câu. Thay vào đó, cô đeo cặp kính râm phi công rẻ tiền vào khiến cô trông giống Bo Peep đang chuẩn bị nhận lệnh từ một chiếc phi chiến đấu F-18. “Chỉ việc lái xe và tỏ ra bóng lộn đi xem nào,” cô nói. “Không cần phải đánh thuế bộ óc bằng cách nói chuyện đâu.”

Cô bạo gan hơn bất kỳ người phụ nữ nào anh từng gặp.

“Vấn đề là, Blue này, tôi không chỉ có gương mặt đẹp, tôi còn là doanh nhân nữa, điều đó có nghĩa là tôi kỳ vọng được nhận gì đó từ món đầu tư của mình.” Đáng lẽ anh phải cảm thấy mình đều cẳng như câu nói vừa thốt ra, nhưng anh đang vô cùng khoái trá nên không nhận thấy điều đó.

“Anh sẽ có một tấm chân dung gốc do Blue Bailey vẽ,” cô nói. “Anh cũng sẽ có một chân bảo vệ cho chiếc xe của mình và một vệ sĩ ngăn cản đám người hâm mộ. Thành thực mà nói, tôi nên tính phí anh mới phải. Tôi nghĩ mình sẽ tính phí đấy. Hai trăm đô từ đây đến Nashville.”

Anh chưa kịp bảo cô xem mình nghĩ gì trước ý tưởng ấy thì Mạng lưới An toàn đã cắt ngang.

“Chào Boo, là Steph đây.”

Blue ngả người về phía loa phát. “Boo, đồ quỷ à. Anh làm gì với quần lót của em thế?”

Một khoảng lặng kéo dài theo sau. Anh quắc mắt nhìn cô. “Giờ tôi không nói chuyện được, Steph. Tôi đang nghe đọc sách, và có người sắp bị đâm đến chết.”

Hải ly kéo đôi kính phi công xuống mũi khi anh ngắt liên lạc và liếc nhìn anh qua viền kính. “Xin lỗi. Tôi chán quá.”

Anh nhướn mày nhìn cô. Dù đang phụ thuộc vào lòng thương của anh, nhưng cô không chịu nhường một bước nào. Thật thú vị.

Anh bật đài lên và hỗ trợ ban nhạc Gin Blossoms với màn đánh trống từng bừng trên vô lăng. Tuy nhiên, Blue lại chìm vào thế giới riêng của mình. Cô thậm chí còn chẳng thêm ý kiến gì lúc anh chuyển sóng sau khi Jack Patriot lại xuất hiện với bài “Why Not Smile”

Blue hầu như không nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ radio. Cô cảm thấy quá lạc lõng trước Dean Robillard như thể anh ta đến từ một hành tinh khác vậy. Mấu chốt là không được để anh ta nhận ra rằng cô biết điều đó. Cô tự hỏi không biết anh ta có tin vào lời nói dối của cô về Monty và tài khoản ngân hàng hay không. Anh ta không để lộ gì nhiều, thế nên rất khó nói nhưng cô không chịu đựng nổi nếu để anh ta biết chính mẹ ruột của cô mới là kẻ xấu.

Virginia là người thân duy nhất của Blue, thế nên đương nhiên bà là người đồng sở hữu tất cả các tài khoản của cô. Mẹ cô không bao giờ là người đi ăn trộm đồ của kẻ khác. Virginia vui vẻ mua quần áo ở các cửa hàng tiết kiệm của đội quân cứu tế và ngủ trên đi văng của bạn bè mỗi khi ở Mỹ. Chỉ có một cơn khủng hoảng nhân đạo tầm cỡ sử thi mới có thể khiến bà lấy mất số tiền của Blue.

Blue đã phát hiện ra vụ mất cắp vào thứ Sáu, ba ngày trước, khi cô cố dùng thẻ ATM. Virginia đã gửi một tin nhắn vào di động cho cô.

“Mẹ chỉ có vài phút, con yêu. Hôm nay mẹ đã rút tài khoản ngân hàng của con. Mẹ sẽ viết thư sớm nhất có thể để giải thích mọi chuyện.” Mẹ cô hiếm khi mất kiểm soát, nhưng giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào của bà đã lạc đi. “Hãy tha thứ cho mẹ, con yêu. Mẹ đang ở Colombia. Hôm qua một nhóm các cô gái mà mẹ đang làm việc cùng đã bị một băng cướp có vũ trang bắt cóc. Họ sẽ bị... cưỡng hiếp, bị ép buộc trở thành sát thủ. Mẹ... mẹ không thể để điều đó xảy ra. Mẹ có thể dùng tiền của con mua lại tự do cho họ. Mẹ biết con sẽ coi đây như hành động phá vỡ lòng tin không thể tha thứ, con yêu, nhưng con mạnh mẽ còn những người khác thì không. Xin con hãy tha thứ cho mẹ và... và nhớ rằng mẹ yêu con rất nhiều.”

Blue nhìn quang cảnh vùng đồng bằng Kansas bằng ánh mắt vô hồn. Từ nhỏ đến giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thế này. Khoản tiền dự trữ vốn là thứ duy nhất cô từng biết cho cô cảm giác an toàn tới giờ đã trở thành tiền chuộc. Cô phải bắt đầu lại thế nào đây với chỉ mười tám đô la? Chỗ đó thậm chí còn không đủ trả cho tờ rơi quảng cáo mới. Cô sẽ thấy khá hơn đôi chút nếu có thể gọi cho Virginia và hét vào mặt bà, nhưng mẹ cô không có điện thoại. Nếu có cần đến, bà chỉ đơn giản là đi mượn.

“Con mạnh mẽ còn những người khác thì không.” Blue lớn lên cùng với việc nghe những lời này. “Con không phải sống trong sợ hãi. Con có thể tự mình sống tốt. Con không cần phải lo lắng bọn lính sẽ xông vào nhà lôi con nhốt vào tù đâu.”

Blue cũng chẳng phải lo lắng về chuyện bọn lính sẽ làm nhiều thứ kinh khủng hơn.

Cô cố không bao giờ nghĩ về những gì mẹ cô đã từng phải chịu đựng ở nhà tù Trung Mỹ. Người mẹ tốt bụng, dịu dàng của cô từng là một nạn nhân của những tội ác không thể nói ra, nhưng bà không giữ lòng căm hận. Hằng đêm bà vẫn cầu nguyện cho linh hồn của những kẻ đã cưỡng hiếp bà.

Qua ghế ngồi Blue nhìn Dean Robillard, kể cho rằng sức hấp dẫn mê hồn của anh ta là điều đương nhiên. Ngay lúc này cô cần anh, và có lẽ chuyện cô không ngã xuống chân anh chính là vũ khí của cô, dù phải thừa nhận đó chỉ là một vũ khí mỏng manh. Tất cả những gì cô phải làm là khiến anh thấy thú vị và giữ được nguyên quần áo trên người, cho tới khi họ đến Nashville

Ở một trạm dừng lúc nhá nhem tối ngay phía Tây St. Louis, Dean nhìn Blue đứng nghe điện thoại di động bên chiếc bàn ăn ngoài trời. Cô đã bảo anh là sẽ gọi cho người bạn chung phòng cũ ở Nashville để tìm một nơi ngủ mai gặp mặt, nhưng cô vừa mới đá một vỉ than và tổng điện thoại vào túi xách. Tinh thần anh trở nên phấn khởi. Trận đấu thế là vẫn chưa kết thúc.

Vài giờ trước anh đã mắc sai lầm khi nhận cuộc điện thoại từ Ronde Frazier, một đồng đội cũ đã giải nghệ và chuyển đến St. Louis. Ronde cứ khẳng định là tối nay họ phải gặp nhau cùng với vài cầu thủ khác ở nơi này. Vì Ronde đã bọc hậu cho Dean trong suốt năm mùa giải nên anh không thể kiếm cớ gì thoái thác, dù chuyện này phá hỏng kế hoạch của anh về một đêm với Blue. Nhưng có vẻ như mọi chuyện không diễn ra theo cách mà cô mong muốn. Anh nhìn về mặt cầu kính của cô khi cô ủ rũ quay lại phía anh. “Có chuyện à?” anh hỏi.

“Không. Không có gì.” Cô với tay cầm cửa xe và rồi buông thông xuống. “Chà, có lẽ có, một vấn đề nhỏ. Không có gì mà tôi không thể xử lý được.”

“Làm như đến lúc này cô đã xử lý mọi việc được suôn sẻ không bằng.”

“Anh chỉ cần tỏ ra thông cảm đôi chút không được à.” Cô giật cửa mở ra và trừng mắt nhìn anh qua nóc xe. “Điện thoại của cô ấy bị cắt. Rõ ràng cô ấy đã chuyển nhà mà không cho tôi biết.”

Cuộc đời vừa mới tặng cho anh một cốc bia lạnh để giải khát. Thật ngạc nhiên là anh thấy thỏa mãn biết bao khi có một phụ nữ như Blue Bailey phải phụ thuộc vào lòng thương hại của mình. “Rất tiếc khi nghe thế,” anh nói với vẻ chân thành hết cỡ. “Giờ cô định làm gì?”

“Tôi sẽ nghĩ ra điều gì đó.”

Khi đã quay lại đường cao tốc, anh kết luận là thật tệ vì bà O'Hara không chịu nghe điện thoại, không thì anh đã có thể báo với bà ta là anh đang trên đường về trang trại... và đem theo người khách qua đêm đầu tiên của mình.

“Tôi đã cân nhắc những khó khăn gần đây của cô, Blue à.” Anh vượt qua một chiếc mũ trần màu đỏ. “Tôi đang định gọi ý thế này...”

Cô Norris béo ú dạy Blue cách dệt. Cậu bé Kyle chín tuổi dạy cô chơi bài và cùng chơi Star Wars với cô. Một tháng qua rồi lại một tháng nữa. Dần dần, Blue thôi không còn nghĩ quá nhiều về Tom và Olivia mà bắt đầu yêu quý Norris và Kyle. Kyle là người anh trai bí mật của cô, Norris là người mẹ bí mật, và cô sẽ ở với họ suốt đời.

Nhưng rồi Virginia Bailey, người mẹ thực thụ của cô, trở về từ Trung Mỹ đưa cô đi. Họ đến Texas, ở đó họ ở với một nhóm nữ tu sĩ hoạt động xã hội và dành khoảng thời gian rảnh rỗi cùng nhau. Cô và mẹ đọc sách, thực hiện các dự án nghệ thuật, thực hành tiếng Tây Ban Nha và nói chuyện rất lâu về mọi thứ. Một ngày trọn vẹn trôi qua mà Blue không hề nghĩ đến Norris và Kyle. Blue quay lại yêu quý người mẹ dịu dàng của mình và rồi đau buồn khôn nguôi khi Virginia lại ra đi.

Norris đã tái hôn, thế nên Blue không thể quay lại Albuquerque được nữa. Các nữ tu sĩ giữ cô lại đến hết năm học, và Blue chuyển tình yêu thương của mình sang vợ Carolyn. Vợ Carolyn đưa Blue đến Oregon, ở đó Virginia đã sắp xếp cho cô ở với một người nông dân canh tác hữu cơ tên là Blossom. Blue tuyệt vọng níu lấy vợ Carolyn khi vợ cố ra về đến nỗi Blossom phải tách cô ra.

Cái vòng đó lặp lại từ đầu, chỉ có điều lần này Blue đã khép kín bản thân đôi chút với Blossom, và khi phải rời khỏi đó, cô phát hiện ra mình không đau đớn như trước đây. Kể từ khi đó, cô trở nên thận trọng hơn. Cứ mỗi lần di chuyển về sau, cô lại giữ khoảng cách nhiều hơn với những người mình ở cùng, cuối cùng, cho đến khi chuyện chia ly gần như không còn đau đớn nữa.

Blue ngậy người nhìn về phía cái giường trong phòng khách sạn. Dean Robillard đang hứng tình, và anh ta trông mong cô giải quyết cho mình, nhưng anh ta không biết cô có ác cảm sâu đậm đến mức nào đối với việc quan hệ tình dục qua đường. Ở trường đại học, cô đã chứng kiến các bạn gái của mình, phê với Sex and the City, ngủ với bất kỳ ai họ muốn vào bất kỳ lúc nào họ thích. Nhưng thay vì cảm thấy mình đầy quyền lực, hầu hết bọn họ cuối cùng trở nên suy sụp, Blue đã phải chịu đựng đủ từ những mối quan hệ ngắn ngủi trong suốt thời thơ ấu, và cô sẽ không làm cho danh sách đó dài thêm nữa. Nếu không tính đến Monty, mà cô chẳng tính đến thật, thì cô chỉ có hai người tình, đều là nghệ sĩ, những gã trai ích kỷ sẵn lòng để cô cầm trịch. Mọi chuyện ổn hơn theo cách đó.

Tay cầm cửa phòng tắm khẽ xoay. Cô cân trọng đối phó với Dean vì sợ là sáng mai anh ta sẽ đi mất. Thật không may, khéo léo không phải là thế mạnh của cô.

Anh bước ra khỏi phòng tắm, chiếc khăn tắm quấn trễ quanh hông. Trông anh như một vị thần La Mã tạm nghỉ ngơi giữa một cuộc truy hoan trong khi chờ thánh nữ tiếp theo được dâng lên cho mình. Nhưng ánh sáng chiếu thẳng vào anh, những ngón tay của cô siết lại quanh cây bút vẽ. Đây là bức tượng đá hoa cương không chút tỳ vết của một vị thần La Mã. Anh có thân hình của một chiến binh – sung mãn, vóc dáng đồ sộ và sẵn sàng lâm trận.

Anh thấy cô nhìn ba đường sẹo mỏng trên vai anh. “Gã chồng cáu tiết đấy.”

Trong một chốc cô không tin điều đó. “Sự nguy hiểm của tội lỗi thì có.”

“Nói đến tội lỗi...” Nụ cười lười biếng của anh rỉ ra đầy cảm dỗ. “Tôi đã nghĩ đến... đêm khuya... hai người lạ cô đơn... một cái giường êm ái... Tôi không nghĩ ra cách nào để chúng ta tiêu khiển hay hơn là tận dụng hoàn cảnh này.”

Anh không thêm ý tứ gì nữa mà lao thẳng vào cảm dục. Gương mặt tuyệt đẹp và danh tiếng trong thể thao đã khiến anh cảm thấy mình có quyền năng trong các vấn đề liên quan đến phụ nữ. Cô hiểu điều đó. Nhưng người phụ nữ này thì không. Anh đến gần hơn. Cô ngửi thấy mùi xà phòng và ham muốn. Cô nghĩ đến chuyện viện lý do đồng tính lẩn nữa, nhưng, đã đến thế này rồi thì còn bận tâm gì nữa? Cô có thể lấy cớ đau đầu và trốn chạy khỏi căn phòng này... hoặc cứ cư xử như chính con người mình từ trước đến giờ và đối mặt với thách thức. Cô đuổi người ra trên ghế. “Mọi chuyện sẽ thế này, Boo à. Anh không phiền nếu tôi gọi anh là ‘Boo’ chứ?”

“Thực ra thì...”

“Anh rất điển trai, gợi cảm và sẵn chắc. Anh có sự mê hoặc hơn bất kỳ người đàn ông nào cần có. Anh có gu âm nhạc sành sỏi, và anh giàu có - đây là điểm cộng lớn đấy. Anh cũng rất thông minh nữa. Đừng nghĩ là tôi không nhận thấy. Nhưng vấn đề là, anh không làm tôi nổi hứng.”

Hai hàng lông mày của anh nhíu chặt. “Tôi... không làm cô nổi hứng?”

Cô cố tỏ vẻ áy náy. “Không phải do anh. Mà là do tôi.”

Anh chớp mắt, còn hơn là sững sốt. Cô không thể đổ lỗi cho anh được. Rõ ràng bản thân anh đã sử dụng câu nói “Không phải do em. Mà là do anh” hàng ngàn lần rồi, và thật chững chạc khi những lời đó bị quăng trả vào mặt.

“Cô đang đùa tôi, phải không?”

“Thực tế trần trụi là tôi thấy thoải mái với đám thảm hại như Monty hơn, dù không phải là tôi định lặp lại sai lầm đó. Nếu tôi lên giường với anh - và tôi đã nghĩ đến chuyện này rất lâu rất kỹ rồi...”

“Chúng ta mới chỉ gặp nhau tám giờ trước.”

“Ngực tôi phẳng lì, và tôi không xinh đẹp gì cho cam. Tôi biết anh chỉ lợi dụng tôi vì tôi sẵn có mặt ở đây thôi, chuyện đó khiến tôi thấy mình như rác rưởi, nó sẽ khởi đầu một đợt tụt dốc không phanh nữa của tôi, và nói thật nhé, tôi đã có đủ thời gian ở trong các bệnh viện tâm thần rồi.”

Nụ cười của anh thoáng vẻ tính toán. “Còn gì nữa?”

Cô thu dọn lại tập giấy vẽ cùng với lon bia. “Điểm mấu chốt là, anh là người đàn ông sống để được người ta ngưỡng mộ, mà tôi thì chẳng chơi trò ngưỡng mộ.”

“Ai bảo cô không xinh ?”

“Ồ, chuyện đó không làm tôi bận tâm đâu. Tính cách của tôi đã quá phức tạp rồi, thêm sắc đẹp vào đám hỗn độn đó sẽ là quá tham lam. Thành thật mà nói, trước tối nay chuyện xấu đẹp chưa từng là vấn đề. Chà, ngoại trừ với Jason Stanhope, nhưng đó là từ hồi lớp Bảy rồi.”

“Hiểu rồi.” Trông anh vẫn có vẻ buồn cười.

Tổ vẽ bình thường hết mực, cô tiến ra mở cửa thông. “Anh nên cảm thấy mình đã tránh được một viên đạn.”

“Điều tôi cảm thấy chủ yếu là hứng tình.”

“Đó là lý do khách sạn có phim khiêu dâm.” Cô nhanh chóng đóng cửa lại hít vào hơi trong lành đầu tiên. Mảnh khoe để đi trước Dean Robillard một bước là phải làm anh ta hoang mang, nhưng chuyện cô có thể làm được thế đến tận thành phố Kansas hay không cũng là vấn đề đau đầu như chuyện cô sẽ làm gì khi đã đến nơi.

Hải ly hẳn phải thức khuya lắm vì sáng hôm sau bức vẽ của cô đã hoàn thành. Cô chờ đến khi họ dừng lại nghỉ tại điểm dừng xe ở trung tâm Kansas rồi mới đặt nó trước anh. Dean trở mắt nhìn tác phẩm đã hoàn thành. Chả trách sao cô lại rỗng túi thế.

Hải ly nén ngáp. “Nếu có thêm thời gian, tôi đã có thể vẽ bằng màu phấn.”

Xem xét đến sự thảm hại mà cô đã trình diễn với cây bút chì thì màu phấn chắc cũng chẳng khả quan hơn. Thì đúng là cô đã vẽ gương mặt anh, nhưng các nét bị lệch lạc nghiêm trọng: hai mắt quá sát nhau, đường chân tóc thì bị dời ra sau đến năm phân, và anh bị béo lên vài cân, khiến cằm xệ xuống. Tai hại nhất là cô giảm kích thước mũi anh xuống vừa đủ để nó trông như bị ép chặt vào mặt. Anh hiếm khi rơi vào tình trạng không nói nên lời, nhưng hình ảnh mà cô đã vẽ khiến anh á khẩu.

Cô cắn một miếng bánh rán phủ sô cô la. “Thật kinh ngạc, đúng không, mọi chuyện đối với anh đã có thể dễ dàng tồi tệ hơn bao nhiêu.”

Đó là lúc anh nhận ra cô cố ý vẽ thế này. Nhưng trông cô có vẻ trầm tư hơn là vênh váo. “Tôi hầu như chẳng bao giờ thực hành được,” cô nói. “Anh là đối tượng hoàn hảo.”

“Thật vui vì được phục vụ cô,” anh lạnh lùng đáp lại.

“Đương nhiên, tôi đã vẽ một bức khác.” Cô lôi bức vẽ thứ hai từ tập giấy mang theo vào trạm nghỉ và sỗ sàng quăng lên bàn, nó rơi xuống cạnh cái bánh nướng xốp chưa hề đụng tới của anh. Bức tranh vẽ anh nằm ườn trên giường, đầu gối dựng lên, áo phanh ra trên ngực, chính xác tư thế anh đã tạo ra để khiêu khích cô. “Lông lấy dễ đoán,” cô nói, “nhưng buồn tẻ, anh có nghĩ vậy không?”

Không chỉ buồn tẻ, mà còn hơi đều - tư thế của anh quá tính toán, vẽ mặt quá vênh váo. Cô đã nhìn thấu anh, và anh không thích thế. Anh vẫn còn thấy khó tin chuyện tối qua cô cự tuyệt anh. Lẽ nào anh đã mất đi ưu thế của mình? Hay có lẽ anh chưa từng có ưu thế. Vì phụ nữ có xu hướng sà vào lòng anh, nên anh chẳng có nhiều kinh nghiệm làm kẻ mồi tình. Anh cần phải chấn chỉnh điều đó.

Một lần nữa, anh quan sát bức vẽ đầu tiên, và khi nhìn kỹ gương mặt biến đổi kia của mình, anh bắt đầu nghĩ đến tất cả các hướng mà cuộc đời anh sẽ đi theo nếu anh sinh ra với gương mặt mà Hải ly đã vẽ. Sẽ không có hợp đồng quảng cáo béo bở với End Zone, đó là điều chắc chắn. Ngay từ khi còn nhỏ, vẻ ngoài của anh cũng đã cho anh rất nhiều lợi thế. Về lý thuyết anh hiểu điều đó, nhưng bức vẽ của cô khiến nó trở nên cụ thể hơn.

Mặt Hải ly tối sầm lại. “Anh ghét bức đó, đúng không? Lẽ ra tôi nên biết anh sẽ không hiểu được, nhưng tôi cứ tưởng... Đừng bận tâm.” Cô vói tay lấy lại bức vẽ.

Anh giật nó lại trước khi cô kịp chạm tới. “Nó làm tôi ngạc nhiên, thế thôi. Chắc tôi chẳng treo nó trên lò sưởi đâu, nhưng tôi không ghét nó. Nó... khơi dậy thách thức. Thực ra, tôi thích bức vẽ này. Tôi rất thích.”

Cô quan sát xem anh có thật lòng hay không. Càng ở cạnh cô lâu thì nỗi tò mò trong anh càng tăng thêm. “Cô chưa kể tôi nghe nhiều về bản thân cô,” anh nói. “Cô lớn lên ở đâu.”

Cô xé một mẫu bánh rán. “Nay đây mai đó.”

“Thôi nào, Hải ly. Sau vụ này cô sẽ chẳng bao giờ tình cờ gặp tôi nữa đâu. Xổ bí mặt ra xem nào.”

“Tên tôi là Blue. Và nếu anh muốn có bí mật. Thì anh phải xổ ra trước.”

“Tôi sẽ tóm gọn lại cho cô biết. Quá nhiều tiền. Quá nhiều danh tiếng. Quá đẹp trai. Cuộc đời thật chó má.”

Anh chủ tâm chọc cô cười. Thay vào đó, cô quan sát anh thật chăm chú khiến anh trở nên không thoải mái. “Đến lượt cô,” anh vội nói.

Cô từ tốn ăn bánh rán. Anh ngờ là cô đang cố quyết định xem nên nói cho anh biết đến đâu. “Mẹ tôi là Virginia Bailey,” cô nói. “Chắc anh chưa bao giờ nghe nói đến bà ấy, nhưng bà ấy nổi tiếng trong giới hòa bình.”

“Giới linh xình á?”

“Giới hòa bình. Bà ấy là nhà hoạt động xã hội.”

“Cô không muốn biết tôi đang tưởng tượng điều gì đâu.”

“Mẹ tôi dẫn dắt các cuộc biểu tình tuần hành ở khắp nơi trên thế giới, bị bắt nhiều lần đến nỗi tôi không thể nhớ nổi, và hai lần bị giam trong nhà tù liên bang cảnh mật tối đa vì tội xâm nhập trái phép các địa điểm phóng tên lửa hạt nhân.”

“Chà chà.”

“Vẫn chưa là gì đâu. Mẹ tôi đã suýt chết trong những năm tám mươi khi tham gia một cuộc đình công tuyệt thực để phản đối chính sách của Mỹ ở Nicaragua. Sau đó, bà phớt lờ sắc lệnh của Liên Hiệp Quốc mà cứ đem thuốc đến Iraq.” Hải ly chà chà một mẩu kem sô cô la giữa hai ngón tay, vẻ mặt xa vắng. “Năm 2003 khi lính Mỹ tiến vào Baghdad, bà đã có mặt ở đó với một nhóm gìn giữ hòa bình quốc tế. Một tay bà giơ khẩu hiệu chống đối. Tay còn lại ném chai nước vào đám lính. Kể từ khi tôi còn nhớ được, bà đã chủ ý duy trì thu nhập của mình dưới 3100 đô để không phải nộp thuế thu nhập ”

“Thế là gây ông đập lưng ông à?”

“Bà không chịu đựng được ý nghĩ tiền của bà bị tiêu vào bom đạn. Tôi không đồng ý với bà về rất nhiều thứ, nhưng đúng là tôi có nghĩ rằng chính phủ liên bang nên để người đóng thuế được lựa chọn lĩnh vực đầu tư số tiền thuế của mình. Anh không muốn đảm bảo là toàn bộ số tiền hàng triệu đô mà anh nộp cho Chú Sam được đầu tư vào trường học và bệnh viện thay vì vào đầu đạn hạt nhân sao ?”

Nói thực là anh muốn thế lắm chứ. Sân chơi cho thiếu niên, các chương trình mẫu giáo cho bọn nhỏ hơn, và phẫu thuật lasik bắt buộc cho các trọng tài NFL. Anh đặt tách cà phê xuống. “Nghe chừng mẹ cô đặc biệt nhỉ.”

“Ý anh là gần dễ chứ gì?”

Anh đủ lịch sự để không gạt đầu.

“Vây mà không đâu. Mẹ tôi đặc biệt thật đấy, dù tốt hay xấu. Bà đã được đề cử giải Nobel Hòa bình hai lần rồi ”

“Được rồi, giờ tôi thấy ấn tượng rồi đấy.” Anh ngả người ra ghế. “Còn bố cô thì sao?”

Cô nhúng một phần khăn ăn vào ly nước và lau chỗ kem bánh rán trên ngón tay. “Bố tôi đã mất một tháng trước khi tôi ra đời. Cái giếng ông đang đào ở El Salvador bị sập. Bố mẹ tôi vẫn chưa kết hôn.”

Thêm một điểm tương đồng nữa giữa anh và Hải ly.

Cho đến lúc này, cô đã cho anh biết rất nhiều sự kiện mà vẫn không tiết lộ quá nhiều về bản thân. Anh đuổi chân ra. “Ai chăm sóc cô trong khi mẹ cô ở ngoài kia cứu thế giới?”

“Một loạt những người tốt bụng.”

“Thế không ổn chút nào.”

“Cũng chẳng tệ. Hầu hết họ là dân hippie - các nghệ sĩ, một giáo sư đại học, vài nhân viên xã hội. Chẳng ai đánh đập hay lạm dụng tôi. Lên mười ba, tôi sống với một nhà buôn thuốc ở Houston, nhưng theo lời bà chữa của mẹ, bà không biết Luisa vẫn còn làm nghề đó, và ngoài một lần ngồi trên xe nổ súng bắn người ra, còn thì tôi thích ở với cô ấy.”

Anh hy vọng Blue đang nói đùa.

“Tôi sống ở Minnesota sáu tháng với một mục sư Luther, nhưng mẹ tôi là tín đồ Thiên Chúa sùng đạo, thế nên có khá nhiều thời gian tôi ở với các vị xơ hoạt động xã hội.”

Thời thơ ấu của cô thậm chí còn bấp bênh hơn anh nhiều. Thật khó tin.

“Thật may, bạn bè của mẹ có khuynh hướng thương người. Tôi cũng học được rất nhiều kỹ năng mà phần lớn mọi người không có.”

“Ví dụ?”

“Chà... Tôi đọc được tiếng Latin, một ít tiếng Hy Lạp. Tôi có thể dựng ván lát tường, trồng một vườn cây hữu cơ bạt ngàn, sử dụng máy khoan, và là một đầu bếp khủng. Tôi cá là anh không đo được đâu.”

Anh nói tiếng Tây Ban Nha như gió và cũng thích tự mình dùng máy khoan, nhưng anh không muốn làm cô mất vui. “Tôi ném bốn cú chuyền thành bàn trong trận đấu với đội Ohio trên sân Rose Bowl.”

“Và làm trái tim mấy nàng Công chúa Hoa hồng rung rinh.”

Hải ly rất thích xiên xỏ anh, nhưng cô làm điều đó với một vẻ hứng thú công khai đến nỗi chẳng bao giờ thái quá trở thành ác ý. Kỳ lạ thật. Anh uống cạn tách cà phê. “Di chuyển nhiều như thế, chuyện học hành hẳn phải thách thức lắm.”

“Khi liên tục phải làm người mới, anh sẽ phát triển những kỹ năng sống sành sỏi.”

“Cá là vậy.” Anh bắt đầu hiểu cái thái độ đối đầu của cô từ đâu mà ra. “Có học đại học không?”

“Một trường nghệ thuật tự do nhỏ thôi. Tôi có học bổng toàn phần, nhưng vừa vào năm thứ ba thì bỏ học. Thế nhưng đó vẫn là khoảng thời gian dài nhất mà tôi chỉ ở một chỗ.

“Sao cô lại bỏ ?”

“Thích lang thang. Tôi sinh ra là để đi rong, cưng à.”

Anh nghi ngờ điều đó. Hải ly không phải là một kẻ cực đoan bẩm sinh. Nếu được nuôi dạy khác đi, hẳn giờ cô đã lập gia đình, có khi còn đang dạy ở trường mẫu giáo và có vài đứa con rồi cũng nên.

Anh quăng hai mươi đô lên bàn, và thấy anh không chờ tiền trả lại, cô liền phản ứng với vẻ bị xúc phạm dễ đoán. “Hai cà phê, một bánh rán và một bánh nướng xốp chưa đựng đến!”

“Bỏ qua chuyện đó đi.”

Cô giật lấy cái bánh nướng của anh. Khi họ băng qua bãi đỗ xe, anh quan sát hai bức tranh mà cô vẽ anh và nhận ra rằng mình đã có lời trong giao dịch của họ. Với cái giá vài bữa ăn và chỗ ở cho một đêm, anh đã nhận được một món ăn tinh thần, chuyện như thế đâu có thường xảy ra chứ?

Nhiều giờ nữa trôi qua, Dean nhận thấy Hải ly càng lúc càng trở nên bồn chồn hơn. Khi anh dừng lại đổ xăng, cô liền đi vệ sinh và để lại cái túi vải bạt đen bám bụi. Anh mở nắp thùng xăng, nghĩ về điều đó trong chốc lát rồi tiến hành nhiệm vụ thám hiểm. Bỏ qua điện thoại di động và vài tập giấy vẽ, anh lôi ví của cô ra. Trong ví chứa một tấm bằng lái xe của Arizona - cô đúng là ba mươi tuổi - thẻ thư viện ở Seattle và San Francisco, một thẻ ATM, mười tám đô tiền mặt và tấm ảnh chụp một phụ nữ trung tuổi vóc dáng thanh mảnh đang đứng với vài đứa trẻ lang thang trước một tòa nhà bị phá hủy. Dù tóc người phụ nữ đó màu sáng, nhưng bà có nét mặt góc cạnh, nhỏ nhắn giống Hải ly. Đây hẳn là Virginia Bailey. Anh lục sâu hơn trong túi xách của cô lôi ra một quyển séc cùng một cuốn sổ tiết kiệm do ngân hàng Dallas phát hành. Một nghìn tư đô ban đầu và lần thứ hai hơn hẳn. Anh cau mày. Hải ly có một khoản dự phòng vậy tại sao cô lại xử sự như thể mình cháy túi thế chứ?

Cô đã quay lại xe. Anh bèn cất mọi thứ vào túi, đóng lại đưa cho cô. “Tôi tìm kẹo bạc hà.”

“Trong ví của tôi á?”

“Sao cô lại có kẹo bạc hà trong ví?”

“Anh đã lục ví của tôi!” Cách nói của cô ngụ ý rằng việc lục lọi nói chung chẳng làm cô bận tâm, chỉ trừ phi hành động đó nhằm trực tiếp vào cô thôi. Một cách chua cay để nhắc anh phải giữ ví sát bên mình. “Prada sản xuất túi xách,” anh vừa nói vừa đánh xe ra khỏi trạm xăng quay lại đường cao tốc. “Gucci cũng làm túi. Cái thứ đó trông như đi với một bộ cỡ lê mỡ lét cùng một cuốn lịch các cô gái ấy.”

Cô nổi khùng lên cầm phẫn. “Không tin được anh lại lục đồ người khác.”

“Không tin được tôi qua cô lại xin tôi một phòng khách sạn. Cô có túng thiếu gì cho cam.”

Đón chào anh là sự im lặng. Cô quay nhìn trên trên ra ngoài cửa xe. Vóc người nhỏ nhắn, đôi bờ vai hẹp, hai khuỷu tay thanh mảnh nhô lên từ dưới ống tay áo của chiếc áo phong đen quá khổ kỳ cục - toàn bộ những dấu hiệu yếu đuối đó lẽ ra phải khuấy động bản năng bảo vệ trong anh. Nhưng không.

“Ba ngày trước có người đã vét sạch tài khoản ngân hàng của tôi,” cô nói thẳng thừng. “Tôi tạm thời cháy túi.”

“Để tôi đoán xem. Con rắn độc Monty.”

Cô lơ đãng giật giật tai. “Ừ. Con rắn độc Monty.”

Cô đang nói dối. Hôm qua cô không hề nói một lời về tài khoản ngân hàng lúc xông vào hành hung Monty. Nhưng về mặt ủ dột kia xác nhận có người đã lấy trộm của cô. Hải ly cần nhiều hơn là chuyện quá giang. Cô cần tiền.

Anh tự hào mình là gã đàn ông rộng rãi nhất trên đời. Anh đối xử với những phụ nữ mình hẹn hò như nữ hoàng và tặng những món quà xa hoa khi các mối quan hệ chấm dứt. Anh chưa bao giờ chơi trò bắt cá hai tay, và anh là một người tình không hề ích kỷ chút nào. Nhưng cái cách Blue cứ kháng cự lại anh đã ngăn cái thiện hướng mở ví bẩm sinh của anh lại. Anh nhìn mái tóc rối bời và bộ cánh tồi tàn tội nghiệp của cô. Cô thậm chí còn chẳng có nét nào quyến rũ, và trong hoàn cảnh thông thường anh hẳn sẽ chẳng bao giờ để ý đến cô. Nhưng tối qua, cô đã giơ một tấm biển dừng màu đỏ thật lớn, và trận đấu đã bắt đầu.

“Thế cô định sẽ làm gì?” anh hỏi.

“Chà...” Cô cắn môi dưới. “Tôi không thực sự biết ai ở thành phố Kansas, nhưng có một người bạn cũ cùng phòng hồi đại học sống ở Nashville. Bởi vì anh sẽ đi ngang qua nơi đó...”

“Cô muốn quá giang đến Nashville á?” Anh nói như thể đó là mặt trăng vậy.

“Nếu anh không thấy phiền ”

Anh không thấy phiền chút nào. “Tôi không biết nữa. Đường đến Nashville còn xa lắm, và tôi sẽ phải trả tiền cho tất cả các bữa ăn của cô cộng thêm một căn phòng khách sạn nữa. Trừ phi...”

“Tôi không ngủ với anh đâu đấy!”

Anh nhìn cô cười uể oải. “Tình dục là tất cả những gì cô nghĩ đến à? Tôi không muốn làm cô tổn thương, nhưng thành thật nhé, như thế khiến cô trở nên có chút tuyệt vọng đấy.”

Đó là bẫy của kẻ non tay, và cô không dính câu. Thay vào đó, cô đeo cặp kính râm phi công rẻ tiền vào khiến cô trông giống Bo Peep đang chuẩn bị nhận lệnh từ một chiếc phi chiến đấu F-18. “Chỉ việc lái xe và tỏ ra bóng lộn đi xem nào,” cô nói. “Không cần phải đánh thuế bộ óc bằng cách nói chuyện đâu.”

Cô bạo gan hơn bất kỳ người phụ nữ nào anh từng gặp.

“Vấn đề là, Blue này, tôi không chỉ có gương mặt đẹp, tôi còn là doanh nhân nữa, điều đó có nghĩa là tôi kỳ vọng được nhận gì đó từ món đầu tư của mình.” Đáng lẽ anh phải cảm thấy mình đố cáng như câu nói vừa thốt ra, nhưng anh đang vô cùng khoái trá nên không nhận thấy điều đó.

“Anh sẽ có một tấm chân dung gốc do Blue Bailey vẽ,” cô nói. “Anh cũng sẽ có một chân bảo vệ cho chiếc xe của mình và một vệ sĩ ngăn cản đám người hâm mộ. Thành thực mà nói, tôi nên tính phí anh mới phải. Tôi nghĩ mình sẽ tính phí đấy. Hai trăm đô từ đây đến Nashville.”

Anh chưa kịp bảo cô xem mình nghĩ gì trước ý tưởng ấy thì Mạng lưới An toàn đã cắt ngang.

“Chào Boo, là Steph đây.”

Blue ngả người về phía loa phát. “Boo, đồ quỷ à. Anh làm gì với quần lót của em thế?”

Một khoảng lặng kéo dài theo sau. Anh quắc mắt nhìn cô. “Giờ tôi không nói chuyện được, Steph. Tôi đang nghe đọc sách, và có người sắp bị đâm đến chết.”

Hải ly kéo đôi kính phi công xuống mũi khi anh ngắt liên lạc và liếc nhìn anh qua viền kính. “Xin lỗi. Tôi chán quá.”

Anh nhướn mày nhìn cô. Dù đang phụ thuộc vào lòng thương của anh, nhưng cô không chịu nhường một bước nào. Thật thú vị.

Anh bật đài lên và hỗ trợ ban nhạc Gin Blossoms với màn đánh trống từng bừng trên vô lăng. Tuy nhiên, Blue lại chìm vào thế giới riêng của mình. Cô thậm chí còn chẳng thêm ý kiến gì lúc anh chuyển sóng sau khi Jack Patriot lại xuất hiện với bài “Why Not Smile”

Blue hầu như không nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ radio. Cô cảm thấy quá lạc lõng trước Dean Robillard như thể anh ta đến từ một hành tinh khác vậy. Mấu chốt là không được để anh ta nhận ra rằng cô biết điều đó. Cô tự hỏi không biết anh ta có tin vào lời nói dối của cô về Monty và tài khoản ngân hàng hay không. Anh ta không để lộ gì nhiều, thế nên rất khó nói nhưng cô không chịu đựng nổi nếu để anh ta biết chính mẹ ruột của cô mới là kẻ xấu.

Virginia là người thân duy nhất của Blue, thế nên đương nhiên bà là người đồng sở hữu tất cả các tài khoản của cô. Mẹ cô không bao giờ là người đi ăn trộm đồ của kẻ khác. Virginia vui vẻ mua quần áo ở các cửa hàng tiết kiệm của đội quân cứu tế và ngủ trên đi văng của bạn bè mỗi khi ở Mỹ. Chỉ có một cơn khủng hoảng nhân đạo tầm cỡ sử thi mới có thể khiến bà lấy mất số tiền của Blue.

Blue đã phát hiện ra vụ mất cắp vào thứ Sáu, ba ngày trước, khi cô cố dùng thẻ ATM. Virginia đã gửi một tin nhắn vào di động cho cô.

“Mẹ chỉ có vài phút, con yêu. Hôm nay mẹ đã rút tài khoản ngân hàng của con. Mẹ sẽ viết thư sớm nhất có thể để giải thích mọi chuyện.” Mẹ cô hiếm khi mất kiểm soát, nhưng giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào của bà đã lạc đi. “Hãy tha thứ cho mẹ, con yêu. Mẹ đang ở Colombia. Hôm qua một nhóm các cô gái mà mẹ đang làm việc cùng đã bị một băng cướp có vũ trang bắt cóc. Họ sẽ bị... cưỡng hiếp, bị ép buộc trở thành sát thủ. Mẹ... mẹ không thể để điều đó xảy ra. Mẹ có thể dùng tiền của con mua lại tự do cho họ. Mẹ biết con sẽ coi đây như hành động phá vỡ lòng tin không thể tha thứ, con yêu, nhưng con mạnh mẽ còn những người khác thì không. Xin con hãy tha thứ cho mẹ và... và nhớ rằng mẹ yêu con rất nhiều.”

Blue nhìn quang cảnh vùng đồng bằng Kansas bằng ánh mắt vô hồn. Từ nhỏ đến giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thế này. Khoản tiền dự trữ vốn là thứ duy nhất cô từng biết cho cô cảm giác an toàn tới giờ đã trở thành tiền chuộc. Cô phải bắt đầu lại thế nào đây với chỉ mười tám đô la? Chỗ đó thậm chí còn không đủ trả cho tờ rơi quảng cáo mới. Cô sẽ thấy khá hơn đôi chút nếu có thể gọi cho Virginia và hét vào mặt bà, nhưng mẹ cô không có điện thoại. Nếu có cần đến, bà chỉ đơn giản là đi mượn.

“Con mạnh mẽ còn những người khác thì không.” Blue lớn lên cùng với việc nghe những lời này. “Con không phải sống trong sợ hãi. Con có thể tự mình sống tốt. Con không cần phải lo lắng bọn lính sẽ xông vào nhà lôi con nhốt vào tù đâu.”

Blue cũng chẳng phải lo lắng về chuyện bọn lính sẽ làm nhiều thứ kinh khủng hơn.

Cô cố không bao giờ nghĩ về những gì mẹ cô đã từng phải chịu đựng ở nhà tù Trung Mỹ. Người mẹ tốt bụng, dịu dàng của cô từng là một nạn nhân của những tội ác không thể nói ra, nhưng bà không giữ lòng căm hận. Hằng đêm bà vẫn cầu nguyện cho linh hồn của những kẻ đã cưỡng hiếp bà.

Qua ghế ngồi Blue nhìn Dean Robillard, kẻ cho rằng sức hấp dẫn mê hồn của anh ta là điều đương nhiên. Ngay lúc này cô cần anh, và có lẽ chuyện cô không ngã xuống chân anh chính là vũ khí của cô, dù phải thừa nhận đó chỉ là một vũ khí mỏng manh. Tất cả những gì cô phải làm là khiến anh thấy thú vị và giữ được nguyên quần áo trên người, cho tới khi họ đến Nashville

Ở một trạm dừng lúc nhá nhem tối ngay phía Tây St. Louis, Dean nhìn Blue đứng nghe điện thoại di động bên chiếc bàn ăn ngoài trời. Cô đã bảo anh là sẽ gọi cho người bạn chung phòng cũ ở Nashville để tìm một nơi ngủ mai gặp mặt, nhưng cô vừa mới đá một vỉ than và tổng điện thoại vào túi xách. Tinh thần anh trở nên phấn khởi. Trận đấu thể là vẫn chưa kết thúc.

Vài giờ trước anh đã mắc sai lầm khi nhận cuộc điện thoại từ Ronde Frazier, một đồng đội cũ đã giải nghệ và chuyển đến St. Louis. Ronde cứ khẳng định là tối nay họ phải gặp nhau cùng với vài cầu thủ khác ở nơi

này. Vì Ronde đã bọc hậu cho Dean trong suốt năm mùa giải nên anh không thể kiếm có gì thoái thác, dù chuyện này phá hỏng kế hoạch của anh về một đêm với Blue. Nhưng có vẻ như mọi chuyện không diễn ra theo cách mà cô mong muốn. Anh nhìn về mặt cầu kính của cô khi cô ủ rũ quay lại phía anh. “Có chuyện à?” anh hỏi.

“Không. Không có gì.” Cô với tay cầm cửa xe và rồi buông thông xuống. “Chà, có lẽ có, một vấn đề nhỏ. Không có gì mà tôi không thể xử lý được.”

“Làm như đến lúc này cô đã xử lý mọi việc được suôn sẻ không bằng.”

“Anh chỉ cần tỏ ra thông cảm đôi chút không được à.” Cô giật cửa mở ra và trừng mắt nhìn anh qua nóc xe. “Điện thoại của cô ấy bị cắt. Rõ ràng cô ấy đã chuyển nhà mà không cho tôi biết.”

Cuộc đời vừa mới tặng cho anh một cốc bia lạnh để giải khát. Thật ngạc nhiên là anh thấy thỏa mãn biết bao khi có một phụ nữ như Blue Bailey phải phụ thuộc vào lòng thương hại của mình. “Rất tiếc khi nghe thế,” anh nói với vẻ chân thành hết cỡ. “Giờ cô định làm gì?”

“Tôi sẽ nghĩ ra điều gì đó.”

Khi đã quay lại đường cao tốc, anh kết luận là thật tệ vì bà O'Hara không chịu nghe điện thoại, không thì anh đã có thể báo với bà ta là anh đang trên đường về trang trại... và đem theo người khách qua đêm đầu tiên của mình.

“Tôi đã cân nhắc những khó khăn gần đây của cô, Blue à.” Anh vượt qua một chiếc mũ trần màu đỏ. “Tôi đang định gợi ý thế này...”

4. Chương 4

April Robillard đóng cửa sổ email lại. Dean sẽ nói gì đây nếu anh biết thân phận thực sự của người quản gia của mình? Bà không chịu đựng nổi khi nghĩ đến điều đó.

“Bà muốn lắp đặt cái bếp phải không Susan?”

Không, đồ đệt, ném một cây phong lữ vào đó và biến nó thành cái chậu trồng cây đi. “Phải, lúc nào được thì lắp đặt ngay nhé.”

Bà bước qua đồng vụn giấy dán tường tờ tả in hình ẩm ướt đồng nhảy múa mà đám thợ sơn đã xé khỏi tường nhà bếp. Cody, chàng trai còn trẻ hơn cả con trai bà, không phải là tay thợ duy nhất kiếm có nói chuyện với bà. Có thể bà đã năm mươi hai tuổi, nhưng mấy cậu bé không biết điều đó, và họ cứ bầu vào. Như thể họ vẫn còn ngửi thấy được mùi hoan lạc trên người bà vậy. Mấy đứa bé tội nghiệp. Bà đâu còn phân phát phần thưởng của mình dễ như thế nữa.

Bà cầm lấy cái iPod để có thể nhấn chìm tiếng ồn bằng chút rock cổ điển, nhưng trước khi bà kịp nhét tai nghe vào tai thì Sam, cậu thợ mộc cả, đã thò đầu qua cửa nhà bếp. “Susan ơi, kiểm tra nhà vệ sinh tầng trên đi. Tôi muốn chắc chắn là bà hài lòng với mấy cái quạt thông gió.”

Lúc sáng bà đã kiểm tra đám quạt thông gió với cậu ta, nhưng bà vẫn theo cậu ta vào hành lang, đi vòng qua một cái máy nén và một đồng vại chắn sơn mới đến nơi. Ngôi nhà xây vào đầu thế kỷ 20 và được trùng tu lại trong những năm 70, nhằm hiện đại hóa hệ thống điện nước và lắp máy điều hòa. Thật không may, lần trùng tu đó lại bao gồm cả cái nhà tắm và nội thất bếp màu xanh cốm nhờ nhờ, ván ốp rẻ tiền, sàn nhà bằng nhựa vinyl vàng đã trở nên xám xịt và rạn nứt qua thời gian. Trong hai tháng vừa qua, bà đã tận sức xóa bỏ những sai lầm đó và khôi phục nơi này thành thứ mà nó nên trở thành, một ngôi nhà trang trại truyền thống, được hiện đại hóa một cách xa hoa.

Ánh nắng đầu chiều tràn qua mấy khung cửa sổ mới làm những hạt bụi bắn lơ lửng hiện rõ, nhưng phần tệ nhất trong đồng hỗn loạn đã qua rồi. Đôi xăng đan dây chữ T nạm đá của bà gõ lộc cộc trên sàn hành lang

cứng. Đóng vòng trên cổ tay kêu leng keng. Dù ở giữa đồng bụi bặm và ngổn ngang, bà vẫn ăn mặc sao cho bản thân vừa lòng.

Một phòng ăn từng có thời là phòng khách ở bên phải, và khu vực phòng khách mới được coi mới, phần được thêm vào sau này, nằm bên trái. Ngôi nhà khung đá được xây dựng theo phong cách Liên bang, nhưng những thêm thắt khác nhau đã biến nó thành một thứ pha tạp hỗn loạn, và bà đã cho dỡ mấy bức tường xuống để làm cho khoảng không gian này hợp lý cho việc sinh sống hơn.

“Nếu tắm lâu, bà sẽ muốn có quạt thông gió tốt để ngăn hơi nước không tụ lại quá nhiều,” Sam nói.

Dean thích tắm nước nóng thật lâu. Bà nhớ được chừng đó về những năm niên thiếu của anh, nhưng theo kinh nghiệm của bà, giờ anh có thể đã trở thành một gã đàn ông tắm nhanh và mặc quần áo trong năm phút. Thật đau đớn khi biết quá ít về đứa con duy nhất của mình, dù đến giờ lẽ ra bà phải quen với điều đó rồi.

Vài giờ sau April đã xoay sở thoát được tất cả đám ồn ào đó. Khi bước ra ngoài qua cửa bên hông, bà hít vào mùi vị của buổi chiều cuối tháng Năm. Mùi phân bón thoang thoảng từ trang trại hàng xóm bay đến chỗ bà, cùng với mùi hương hoa kim ngân mọc tự do quanh móng đá của ngôi nhà. Chúng cạnh tranh chỗ với đám huệ tây um tùm, những bụi mallow đơn mềm và một khóm hoa hồng bụi tươi tốt mọc lổn nhổn do những bà vợ nông dân đã trồng, nhưng vì quá bận rộn với việc trồng đậu cô ve và ngô, những thứ sẽ giúp gia đình họ qua được mùa đông, mà không thể chú tâm vớ vẩn đến yêu cầu về thẩm mỹ cây cảnh.

Bà dừng lại một lát để quan sát khu vườn ngập cỏ dại, từ nhiều thập kỷ trước đã nằm trong cái sân hình vuông nghiêm ngặt vốn thường thấy ở các hộ gia đình nông thôn. Ngay phía bên kia là một tấm bê tông mới đổ kéo dài từ phía sau nhà, nơi đám thợ mộc sẽ sớm dựng lên một khoảnh hiên. Ở góc xa, bà đã khắc chữ viết tắt tên mình A.R. bằng những ký tự nhỏ xíu, để có thể để lại thứ gì đó vĩnh viễn ở nơi này. Một tay thợ sơn đang làm việc ở tầng trên ngăn người ngắm bà qua cửa sổ. Bà vén món tóc dài màu vàng ra khỏi mặt và nhanh chóng băng qua cái máy bơm sắt cũ xin trước khi ai đó lại cố dừng bà lại với những câu hỏi không cần thiết khác.

Cái trang trại nguyên là của nhà Callaway này nằm trong một thung lũng hiền hòa bao quanh là những ngọn đồi trùng điệp. Đây từng là một trại nuôi ngựa thịnh vượng, nhưng giờ đám thú lang thang khắp bảy mươi lăm mẫu đất này chỉ toàn là hươu nai, sóc, gấu mèo châu Mỹ và chó sói đồng. Khu đất này - bao gồm cả đồng cỏ, bãi thả ngựa và cây cối - còn chứa một cái nhà kho, một ngôi nhà tá điền xiêu vẹo và một cái hồ nhỏ nằm tách biệt lấy nước từ suối. Một giàn nho già, mọc um tùm giống như mọi thứ khác, nằm ở cuối con đường lát đá vỡ nát. Bể ghềnh gỗ đổi màu vì mưa gió đặt gần đó gợi lên hình ảnh Wilma Callaway, người cuối cùng sống ở trang trại, có lẽ bà đã ra ngoài này mỗi khi xong việc. Năm ngoái Wilma đã qua đời ở tuổi chín mốt. Dean mua trang trại này từ một người họ hàng xa.

April theo dõi tình hình của con trai qua một mạng lưới liên lạc phức tạp. Đó là cách bà biết được anh có ý định thuê người giám sát việc cải tạo ngôi nhà. Ngay lập tức, bà biết mình phải làm gì. Sau bao nhiêu năm qua, cuối cùng bà cũng sẽ được dựng lên một ngôi nhà cho con trai mình. Bỏ lại công việc ở L.A. là khá phức tạp, nhưng giành lấy công việc ở nơi này lại dễ đến ngạc nhiên. Bà tạo ra vài lời giới thiệu, mua váy và áo len ở Talbots, tìm một dải băng buộc đầu để gạt mái tóc dài, bồng bênh ra khỏi mặt, và sáng các ra câu chuyện giải thích lý do vì sao bà có mặt ở Đông Tennessee. Đại diện nhà đất của Dean đã thuê bà chỉ sau mười phút phỏng vấn.

April nửa yêu nửa ghét người phụ nữ bảo thủ mà bà đã tự tạo ra để giữ kín thân phận thật của mình. Bà hình dung Susan O'Hara là một góa phụ chỉ còn lại một mình. Nghèo, nhưng can đảm, Susan chẳng có kỹ năng đáng kể nào ngoài những kỹ năng có được khi nuôi nấng cả một gia đình, nghĩa là bao gồm quản lý chi tiêu trong nhà, dạy ở lớp học giáo lý và giúp người chồng yêu quý đã qua đời coi lại nhà cửa.

Tuy nhiên, cái thị hiếu cổ hủ của Susan trong chuyện ăn mặc phải bỏ đi. Vào ngày đầu tiên của April ở Garrison, bà đã tuyên bố góa phụ này là một người mới và quay lại với tủ quần áo của chính mình. April thích trộn lẫn về cổ điển với thời trang hiện đại, kết hợp đồ thiết kế với những thứ tìm thấy cửa hàng tiết kiệm. Tuần trước bà mặc cái áo nâng ngực Gaultier cùng với quần âu nam Banana Republic vào thị trấn. Hôm nay, bà mặc áo phông Janis Joplin nâu sẫm dựng lại, quần ngắn màu hoe và đôi xăng đan nạm đá nhỏ xinh.

Bà đi theo con đường dẫn vào trong rừng cây. Violet trắng đang bắt đầu nở rộ, cùng với hoa tổ chim. Chẳng mấy chốc bà đã có thể thấy mặt hồ đầy nắng qua một vòng tròn hoa nguyệt quế núi và hoa đỗ quyên lửa. Tìm thấy chỗ yêu thích của mình trên bờ hồ, bà đá đôi xăng đan ra khỏi chân. Ở bên kia hồ, ngay ngoài tầm mắt, là ngôi nhà tá điền xiêu vẹo mà bà đã lấy làm chỗ ở cho mình.

Bà kéo hai gối lên ngực. Chẳng chóng thì chầy, Dean sẽ phát hiện ra chuyện lừa dối của bà, và đó sẽ là lúc kết thúc. Anh sẽ không gào vào mặt bà. Gào thét không phải là cách của anh. Nhưng sự im lặng khinh khỉnh của anh còn cay độc hơn những câu quát tháo giận dữ hay những lời xấu xa. Ước gì bà có thể làm xong ngôi nhà này trước khi anh nhìn rõ trò đánh đố của bà. Có thể một khi đã chuyển đến ở, anh sẽ cảm thấy ít nhất là một chút những gì bà muốn để lại nơi đây - tình yêu và sự hối hận của bà.

Thật không may, Dean không mấy tin vào sự chuộc tội. Bà đã trở nên trong sạch từ hơn mười năm trước, nhưng vết sẹo trong anh đã quá sâu khó lòng tha thứ. Những vết sẹo mà bà đã tạo nên. April Robillard, nữ hoàng trong đám fan cuồng... Cô gái biết tất cả những chuyện chơi bời, nhưng lại không biết gì về chuyện làm mẹ.

“Thôi nói về bản thân như thế đi,” Charli bạn bà vẫn nói thế mỗi khi họ tranh luận về những ngày xưa tăm tối. “Cậu chưa bao giờ là fan cuồng, April à. Cậu là nàng thơ chết tiệt của bọn họ.”

Đó là những gì tất cả bọn họ tự nhủ. Có lẽ, đối với một số người, điều đó là đúng. Quá nhiều những phụ nữ huyền thoại: Anita Pallenberg, Marianne Faithfull, Angie Bowie, Bebe Buell, Lori Maddox... và April Robillard. Anita và Marianne từng là bạn gái của Keith và Mick; Angie kết hôn với David Bowie một thời gian; Bebe có dính dáng đến Steven Tyler; Lori với Jimmy Page. Và trong hơn một năm trời, April từng là người tình của Jack Patriot. Tất cả những người phụ nữ này đều thông minh và xinh đẹp, thừa khả năng tự tìm đường đi cho riêng mình trong thế giới này. Nhưng họ yêu đám đàn ông kia quá nhiều. Đám đàn ông và thứ âm nhạc mà họ tạo ra. Đám phụ nữ thì cho đi những lời khuyên và sự bầu bạn. Họ vượt ve cái bản ngã, xoa dịu những cau có, bỏ qua sự thiếu chung thủy, và tiêu khiển bằng tình dục. Cứ thế mà tiến tới.

“Cậu không phải là fan cuồng, April à. Nhìn xem cậu đã cự tuyệt bao nhiêu người rồi.”

April đã biết suy xét tách bạch theo cách của riêng mình, bà từ chối những người mà mình không yêu thích cho dù album của người đó có vị trí cao thế nào trên bảng xếp hạng. Nhưng bà lại bám nhằng nhằng những người mình muốn, sẵn sàng nhún vai coi thường ma túy, những cơn thịnh nộ, những người phụ nữ khác.

“Cậu là nàng thơ của họ...”

Thế nhưng nàng thơ thì có quyền năng. Nàng thơ có thể tiêu tốn nhiều năm cuộc đời vào rượu, cần sa, thuốc kích thích, thuốc gây ảo giác, và cuối cùng là cocaine. Trên tất cả, nàng thơ chẳng sợ làm hư đứa con trai bé bỏng của mình đến nỗi gần như bỏ rơi nó.

Giờ đã quá muộn để sửa chữa những gì bà đã làm với Dean, nhưng ít nhất bà có thể làm chuyện này. Bà có thể xây cho anh một ngôi nhà và rồi một lần nữa biến mất khỏi cuộc đời anh.

April gục đầu lên đầu gối và để âm nhạc nhấn chìm mình.

Em có nhớ khi ta còn nhỏ

Mọi giấc mơ ta có đều như giấc mơ đầu tiên?

Em yêu, sao em không cười?

Trang trại nằm gọn trong thung lũng. Dean và Blue đến nơi thì đã xế chiều, những đám mây thấp màu cam, vàng nhạt và tím phủ lên các ngọn đồi xung quanh trông như những diêm đăng ten trên chân váy của một vũ nữ cancan. Một lối đi gập ghềnh, uốn khúc dẫn từ đường cái vào nhà. Ngôi nhà vừa hiện lên trước mắt, những thảm họa hiện thời của Blue bỗng trôi khỏi tâm trí cô.

Ngôi nhà - rộng rãi, đầy góc ngách và phai màu vì sương gió - gợi cô nhớ đến cội rễ của nước Mỹ: về trồng trọt và mùa màng, những con gà tây trong lễ Tạ ơn và nước chanh của ngày Quốc khánh mừng bốn tháng Bảy, về những bà vợ nông dân chăm chỉ tẽ đậu vào mấy cái chảo men trắng sứ mẻ và những ông chồng nông dân cần cù giậm chân giũ bùn ra khỏi ủng ở cửa sau. Phần xưa nhất và lớn nhất của ngôi nhà được xây bằng đá với một khu thềm trước rất sâu cùng những khung cửa sổ kép dài. Một mái nhà rút gọn bằng

gỗ, phần mới thêm vào, nhô ra bên phải. Mái nhà thoải thoải lổn nhổn những mái chìa, ống khói cùng các đỉnh tam giác. Đây không phải dạng trang trại chết đói dù đã lao động quần quật mà đã từng một thời là nơi làm ăn vô cùng thịnh vượng.

Blue nhìn đám cây cối um tùm và cái sân quá khổ, nhà kho, ruộng nương và đồng cỏ. Cô không thể tưởng tượng ra có nơi nào ít phù hợp hơn với một người nổi tiếng ở thành phố lớn như Dean. Cô nhìn anh hướng về phía nhà kho với dáng vẻ thư thái, thoải mái của một người đang ở nhà mình, và rồi sự chú ý của cô quay lại với ngôi nhà.

Cô ước gì mình có thể đến đây trong hoàn cảnh khác đi để có thể tận hưởng nơi này, nhưng sự biệt lập của trang trại khiến tình thế của cô trở nên khó khăn hơn. Có lẽ ai đó trong đám người đang làm việc ở ngôi nhà này sẽ thuê cô. Hoặc cô sẽ tìm việc gì đó ở thị trấn gần đây, mặc dù nó chỉ là một chấm trên bản đồ. Thế nhưng, cô chỉ cần vài trăm đô. Một khi đã có tiền, cô sẽ đến Nashville, thuê một phòng rẻ rẻ, in đóng tờ rơi mới và bắt đầu lại từ đầu. Nhiệm vụ bây giờ là phải làm Dean đồng ý để cô ở lại đây không mất tiền trong khi cô chấn chỉnh lại cuộc đời mình.

Cô không ảo tưởng về lý do anh đưa cô đến nơi này. Bằng việc không xé quần áo vì anh vào cái đêm đầu tiên ấy, cô đã biến bản thân thành một thách thức - một thách thức mà anh sẽ quên ngay khi một người đẹp miền Nam nào đó lọt vào mắt. Điều đó có nghĩa là cô sẽ cần tìm một cách khác để khiến bản thân mình hữu ích đối với anh.

Ngay khi ấy, cửa trước bật mở và một trong những tạo vật đáng kinh ngạc nhất mà Blue từng thấy bước ra. Cao và thon thả như nữ thần, người đó có gương mặt chữ điền rõ nét và mái tóc vàng dài, bồng bênh, buông thẳng nhuộm highlight. Blue nhớ ảnh của những người mẫu thời trang nổi tiếng trong quá khứ mà cô đã từng xem, những người ở thập kỷ 60 và 70 như Verushka, Jean Shrimpton và Fleur Savagar. Người phụ nữ này có diện mạo tương tự. Đôi mắt xanh lơ mòng trên gương mặt vuông ấn tượng, trông mạnh mẽ như đàn ông. Khi người phụ nữ bước đến bậc thềm, Blue thấy những nếp nhăn mờ mờ trên cái miệng rộng, gợi cảm và nhận ra người này không còn trẻ như cô tưởng lúc đầu, có lẽ đã ngoài bốn mươi rồi.

Chiếc quần jean bó ôm lấy hai bờ hông hẹp. Những đường xẻ chiến thuật ở đùi và đầu gối không phải do mặc nhiều mà rách, mà là do con mắt tính toán của nhà thiết kế cố ý làm nên. Mấy sợi kim loại dính viền theo hai sợi dây da rắn của chiếc áo camisole móc tay màu dứa đỏ. Những bông hoa da thuộc màu đồng nở bung trên mấy cái kẹp tóc. Trông người này vừa phóng túng tân thời, vừa sang trọng lịch sự. Đây có phải là người mẫu? Diễn viên? Chắc là một trong số bạn gái của Dean. Với vẻ đẹp đầy kịch nghệ thế này thì cách biệt vài tuổi có gì là quan trọng. Mặc dù không quan tâm đến thời trang, nhưng đột nhiên Blue ý thức được về cái quần jean thùng thình, áo phông lụng thụng và mái tóc bù xù nhất quyết cần phải cắt gọn lại của mình.

Người phụ nữ nọ nhìn chiếc Vanquish, cái miệng rộng đỏ chót cong lại thành một nụ cười. “Lạc đường à?”

Blue ậm ừ. “Chà... về mặt địa lý thì tôi biết mình đang ở đâu, nhưng, thành thật mà nói, ngay lúc này cuộc đời tôi như mê cung ấy.”

Người phụ nữ nọ bật cười, một âm thanh trầm khàn. Ở con người này có gì đó thật quen thuộc. “Tôi biết rõ chuyện đó.” Người đó bước xuống bậc thềm, và cảm giác quen thuộc của Blue càng tăng lên. “Tôi là Susan O’Hara”

Tạo vật gợi cảm, đẹp kỳ lạ này chính là vị quản gia bí ẩn của Dean ư? Không thể nào. “Tôi là Blue.”

“Khỉ thật. Tôi hy vọng đó chỉ là tạm thời.”

Ngay lúc đó, Blue chợt nhận ra. Trời đất quỷ thần ơi. Cái cảm vuông vuông, đôi mắt xanh xám, đầu óc nhanh nhạy đó... Trời đất ơi!

“Blue Bailey,” cô đáp ứng. “Vì một ngày... ừm... tôi tị ở Angola”

Người phụ nữ nhìn cô với vẻ thích thú.

Tay Blue làm một động tác vô nghĩa, ngờ ngợ. “Cả Nam Phi nữa.”

Tiếng bước chân trên sỏi vang lên.

Khi người phụ nữ nọ quay lại, ánh chiều tà phản chiếu trên những lọn tóc dài màu vàng và nâu nhạt. Đôi môi đỏ hé ra, những đường chân chim nơi khóe mắt nhú lại. Tiếng bước chân khựng lại, và Dean đứng rọi bóng lên nhà kho, hai chân giạng ra, hai tay cứng đờ bên mình. Đây có thể là chị gái anh. Nhưng không phải. Cũng không phải bạn gái. Người phụ nữ với đôi mắt màu xanh nước biển đau đáu đó là người mẹ mà anh đã cộc cằn gặt đi ngay sáng hôm ấy khi Blue hỏi về gia đình anh.

Anh chỉ khựng lại trong chốc lát, và rồi đôi ủng của anh lướt nhanh trên mặt đường. Chẳng để ý đến con đường gạch mép nhấp nhô như những chiếc răng sứ, anh hiên ngang băng qua đám cỏ um tùm. “Bà O’Hara chết tiệt.”

Blue nhăn mặt. Cô không hình dung được mình có thể nguyên rửa mẹ bằng cái từ tục tĩu như thế, cho dù cô có giận dữ thế nào. Thế nhưng mẹ cô lại chẳng để mấy vụ khẩu chiến đó tác động đến mình.

Người phụ nữ này thì khác. Đồng vòng trượt trên cổ tay và ánh sáng hắt lên bộ ba chiếc nhẫn bạc thanh mảnh khi tay bà chạm vào cổ họng. Nhiều giây trôi qua. Thế rồi bà quay người bước vào trong nhà mà không thốt lên một lời nào.

Về quyển rũ hóp hóp mà Dean đã vận dụng vô dùng khéo léo lúc này đã biến mất. Trông anh tàn nhẫn và xa cách. Cô hiểu anh cần rút lui, nhưng giờ không phải lúc cho chuyện đó. “Nếu tôi là dân đồng tính,” cô lên tiếng để giải tỏa căng thẳng. “tôi chắc chắn sẽ theo đuổi bà ấy.”

Về kín bưng của anh biến mất và thay thế vào đó là cơn thịnh nộ. “Cảm ơn nhiều lắm.”

“Tôi chỉ thành thật thôi. Thế mà tôi cứ tưởng mẹ tôi thu hút chú ý lắm rồi cơ đấy.”

“Sao cô biết được bà ta là mẹ tôi? Bà ta nói với cô à?”

“Không, nhưng khó mà không nhận thấy sự giống nhau, dù bà ấy hẳn phải sinh ra anh từ khi mười hai tuổi.

“Giống nhau bề ngoài thôi, chắc cú là thế.” Anh lao lên bậc thềm hướng về cửa trước.

“Dean...”

Nhưng anh đã đi mất.

Blue không chung quan điểm bất dung túng đối với bạo lực của mẹ cô - cứ nhìn sự vụ xui xẻo với Monty vừa rồi thì biết - nhưng ý nghĩ người phụ nữ xinh đẹp kỳ lạ với đôi mắt đau đáu kia là nạn nhân của bạo hành khiến cô không yên, và cô theo anh vào trong nhà.

Dấu hiệu của việc sửa chữa ở khắp nơi. Một cái cầu thang với tay vịn dở dang mọc lên bên tay phải, cùng với một lối vào rộng phủ ni lông hẳn là dẫn đến phòng khách tạm thời của ngôi nhà. Phía trái, bên kia cặp giá cửa là một cái bàn ăn. Mùi sơn và gỗ mới át tất cả mọi thứ, nhưng Dean quá tập trung vào việc tìm mẹ mà không thêm chú ý đến sự thay đổi.

“Tin tôi đi,” Blue nói, “tôi hiểu cảm giác khi có những vấn đề mẹ con nghiêm trọng là thế nào, nhưng tâm trạng anh hiện giờ không phù hợp để giải quyết chuyện này cho lắm đâu. Có lẽ chúng ta nên bàn bạc kỹ trước đã?”

“Thôi đi.” Gạt lớp ni lông sang bên, anh nhìn vào trong phòng khách để rồi nghe thấy tiếng bước chân trên đầu. Anh quay về phía cầu thang.

Cô có thừa những rắc rối của riêng mình, nhưng thay vì để anh đi, cô lại bám sát gót anh. “Tôi chỉ đang bảo rằng anh nên cho mình chút thời gian bình tĩnh lại trước khi đối mặt với bà ấy thôi.”

“Biến đi.”

Anh đã lên đến bậc thang trên cùng, Blue theo sau chỉ vài bước. Trên này còn nặng mùi sơn hơn. Qua tấm lưng rộng của anh, cô nhìn đường hành lang rộng có hình thù bất thường. Tất cả cửa đều không có cánh, nhưng không giống tầng dưới, trên này đã được sơn lại, đèn điện mới toanh đang chờ được lắp đặt, và mặt sàn ván rộng cũ bóng loáng. Qua vai Dean, Blue liếc thấy một phòng vệ sinh được sửa lại cẩn thận với đá ốp trắng tổ ong, ván lát chân tường ghép mộng được sơn mới, một cái tủ thuốc kiểu cổ và các trang thiết bị cố định bằng thiếc.

Mẹ anh xuất hiện từ một chỗ rẽ trong hành lang, một cái túi lớn mạ kim loại chứa đầy giấy tờ thông thạo trên tay bà. “Mẹ không xin lỗi đâu.” Bà hiên ngang nhìn thẳng vào mắt anh. “Mẹ đã làm việc quần quật hơn bất kỳ quản gia thực thụ nào.”

“Tôi muốn bà ra khỏi đây,” anh nói bằng giọng lạnh lẽo đánh thép khiến Blue nhả mặt.

“Ngay khi mẹ sắp xếp xong mọi thứ.”

“Ngay bây giờ.” Anh bước sâu hơn vào trong hành lang. “Chuyện này đúng là nhằm nhí, thậm chí là với bà.”

“Mẹ đã làm tốt công việc.”

“Gói ghém đồ đạc đi.”

“Giờ mẹ chưa đi được. Mai người ta sẽ đem mặt quầy bếp đến. Còn có thêm thợ điện và thợ sơn nữa. Không có mẹ ở đây là mọi việc không suôn sẻ được đâu.”

“Có sao thì tôi chịu,” anh cầm cẩu.

“Dean, đừng ngớ ngẩn thế. Mẹ sẽ ở bên nhà nhỏ. Con thậm chí sẽ chẳng biết là có mẹ ở đây.”

“Có cố thì bà cũng chẳng trở nên vô hình được. Giờ thì mang theo đồng rác rưởi của bà rồi cuốn xéo khỏi đây ngay.” Anh vượt qua Blue lao xuống tầng dưới.

Người phụ nữ trần trần nhìn theo bóng lưng anh. Đầu bà ngẩng lên, hai vai thẳng, nhưng rồi trọng lượng cơ thể dường như quá sức đối với bà. Cái túi rơi khỏi tay. Bà cúi xuống nhặt nó lên, nhưng rồi lại ngồi phệt xuống sàn, lưng tựa vào tường. Bà chẳng làm gì quá kịch như kiêu khóc òa lên, nhưng trông bà buồn bã đến nỗi lòng dạ Blue thất cả lại.

Người phụ nữ co gối lại, hai tay ôm chân, mấy cái nhẫn bạc khoe ra những ngón tay thanh mảnh. “Tôi đã muốn... sang sửa cho nó một ngôi nhà. Chỉ một lần thôi.”

Mẹ Blue sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến điều gì giống thế. Virginia hiểu những hiệp ước giải trừ vũ khí hạt nhân và hiệp định thương mại quốc tế, nhưng bà chẳng biết gì về việc xây dựng một ngôi nhà. “Cô không nghĩ anh ấy hơi lớn tuổi rồi sao?” Blue nhẹ nhàng nói.

“Phải. Hơi lớn tuổi.” Đuôi mái tóc dài rơi trên ngực áo camisolé móc tay của bà. “Tôi không phải là người xấu xa. Bây giờ thì không.”

“Cô không có vẻ gì là xấu xa cả.”

“Chắc cô nghĩ rằng lẽ ra tôi không nên làm thế này, nhưng như cô thấy đấy, tôi chẳng có gì để mất cả.”

“Thế nhưng, che giấu thân phận có lẽ không phải là cách tốt nhất để hàn gắn quan hệ. Nếu đó là thứ mà cô đang tìm kiếm.”

Người phụ nữ co gối lại sát ngực. “Đã quá muộn để hàn gắn. Tôi chỉ muốn sửa chữa nơi này cho nó, rồi ra đi trước khi nó phát hiện ra tôi là bà O’Hara.” Bất cười lúng túng, bà ngẩng đầu lên. “Tôi là April Robillard. Tôi thậm chí còn chưa tự giới thiệu về mình. Chắc cô thấy chuyện này đáng xấu hổ lắm.”

“Không nhiều như lẽ ra phải thế đâu ạ. Cháu có thói xấu là tò mò chuyện của người khác.” Nhận thấy hai gò má nhợt nhạt của April đã hơi ửng hồng trở lại, cô liền nói tiếp. “Cháu không ham hố mua báo lá cải, nhưng nếu bước vào tiệm giặt là tự động mà thấy một tờ nằm gần đó, thì cháu sẽ lao qua hàng máy giặt để lấy được nó.”

April bật cười run rẩy. “Việc đọc những xì căng đan của người khác có sức mê hoặc nhất định, đúng không?”

Blue mỉm cười. “Cô có muốn cháu lấy cho cô thứ gì đó không? Một tách trà? Đồ uống gì đó?”

“Chỉ cần cô... ngồi với tôi một lát được không? Tôi nhớ những khi được ở cạnh phụ nữ. Những người làm việc ở đây tuyệt lắm, nhưng họ là đàn ông.”

Blue có cảm giác April không dễ gì yêu cầu giúp đỡ. Cô hoàn toàn hiểu được chuyện đó. Mùi gỗ mới thoang thoang trôi lên cầu thang khi cô ngồi xuống sàn nhà trước mặt April và tìm một chủ đề vô thưởng vô phạt. “Cháu thích những gì cô đã làm.”

“Tôi đã cố làm cho những chỗ sửa chữa phù hợp với khung của ngôi nhà. Dean chẳng có lúc nào ngừng nghỉ. Tôi muốn nó có thể nghỉ ngơi ở nơi này.” Bà bật cười ghen ghen. “Tôi đoán tối nay không phải là lúc tốt nhất để bắt đầu chuyện này.”

“Anh ấy có vẻ có lòng tự tôn khá cao.”

“Nó thừa hưởng từ tôi đấy.”

Blue lướt tay trên lớp ván sàn cũ kỹ, bóng láng. Dưới ánh nắng, chúng sáng loáng như mật ong. “Cô đã làm được rất nhiều việc.”

“Tôi thích làm việc này. Lẽ ra cô nên thấy ngôi nhà thế nào khi tôi mới đến đây.”

“Cô kể cháu nghe đi,” Blue nói.

April miêu tả những gì bà đã thấy khi mới đến và những thay đổi mà bà đã làm được. Trong lúc bà nói, tình yêu bà dành cho ngôi nhà như sáng bừng lên. “Ồ trên này chúng tôi đã làm được nhiều việc hơn dưới tầng. Giường đã lắp hết, nhưng cũng chẳng còn nhiều việc khác nữa. Tôi đang định sớm tham dự mấy vụ bán đấu giá đồ đạc để bổ sung thêm vào số đồ nội thất mà Dean đã đặt.”

“Thế cánh cửa đâu hết rồi?”

“Tháo ra để sửa lại rồi. Tôi không chịu được ý nghĩ thay cửa mới.”

Ở tầng dưới, cửa trước mở ra. Về mặt April tối sầm lại, và bà nhanh chóng đứng dậy. Blue cần để họ được riêng tư, nên cô cũng đứng dậy.

“Mẹ phải gọi cho nhà thầu,” April nói khi Dean bước lên cầu thang.

“Đừng bận tâm. Tôi tự lo được.”

Quai hàm April siết lại. “Nói như kẻ chưa bao giờ tu sửa nhà ấy.”

“Tôi nghĩ tôi xử lý được,” anh rít giọng. “Nếu có thắc mắc gì, tôi chắc chắn sẽ gửi email cho bà.”

“Mẹ cần ít nhất một tuần để sắp xếp mọi thứ rồi mới rời đi được.”

“Quên chuyện đó đi. Tôi muốn mai bà ra khỏi đây.” Anh chống chân lên bậc thang trên cùng, chặn lối rút lui của Blue. Anh nhìn mẹ chăm chăm bằng ánh mắt lạnh lẽo. “Tôi đã đặt phòng cho bà tại khách sạn Hermitage ở Nashville. Nếu bà muốn ở lại đó thêm vài ngày, cứ ghi hóa đơn cho tôi.”

“Mẹ không thể đi nhanh thế được. Còn quá nhiều việc dang dở.”

“Bà có đêm nay để chuẩn bị.” Anh cố tình xoay lưng lại với bà để có thể quan sát phòng vệ sinh.

Dấu hiệu nài xin đầu tiên xuất hiện trong giọng April. “Mẹ không thể bỏ công việc này được, Dean à. Không thể khi mà mẹ đã đầu tư quá nhiều vào nó như thế.”

“Này, bà giỏi việc bỏ đi lắm cơ mà. Nhớ chuyện đó diễn ra thế nào không? Nhóm Stones đến Mỹ. Bà biến mất. Nhóm Van Halen biểu diễn ở Madison Square Garden. Xin chào Quả Táo Lớn[1]. Hãy biến khỏi nơi này trước tối mai.”

[1] Nguyên văn: Big Apple, tức là thành phố New York

Blue nhìn April ngẩng lên. Bà là một phụ nữ cao ráo, nhưng vẫn phải ngẩng lên nhìn anh. “Mẹ không thích lái xe đêm.”

“Bà thường bảo tôi rằng ban đêm là thời gian tuyệt nhất để lang thang trên đường mà.”

“Phải, nhưng khi đó mẹ đang phê thuốc.”

Câu đáp trả của bà quá thẳng thừng khiến Blue không thể không cảm thấy một chút thán phục trong lòng.

“Những ngày xưa thân ái.” Khóc miệng Dean nhếch lên vẻ khó chịu, và anh quay xuống cầu thang.

April đi theo, nói sau lưng anh, vẻ nổi loạn đã dịu đi. “Một tuần thôi mà, Dean. Đòi hỏi vậy là quá nhiều sao?”

“Chúng ta không đòi hỏi gì ở nhau, nhớ không? Khi thật, dĩ nhiên là bà nhớ. Chính bà đã dạy tôi điều đó mà.”

“Hãy cứ... để mẹ làm xong công việc ở đây thôi.”

Blue đứng trên đầu cầu thang nhìn xuống, thấy April với lấy cánh tay Dean để rồi rụt ngay lại trước khi chạm vào anh. Chuyện bà không thể chạm vào đứa con rút ruột đẻ ra của mình làm Blue thấy xót xa ngoài sức tưởng tượng.

“Từ nhà này không thấy được ngôi nhà nhỏ.” April bước đến trước mặt anh, ép anh phải đối mặt với bà. “Cả ngày mẹ sẽ làm việc với đám thợ. Mẹ sẽ tránh xa khỏi con. Xin con đấy.” Bà lại héch cằm lên. “Chuyện này... có ý nghĩa rất nhiều với mẹ.”

Dean không hề xúc động trước những lời cầu xin của bà “Nếu bà cần tiền, tôi sẽ viết séc cho bà.”

April vụt nổi giận. “Con biết là mẹ không cần tiền”

“Vậy tôi đoán chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau.”

April cuối cùng cũng nhận ra mình đã bị đánh bại, bà rút hai bàn tay run rẩy vào túi quần jean. “Hắn rồi. Cứ tận hưởng nơi này đi.”

Blue không chịu được khi chứng kiến nỗ lực đau đớn của April nhằm bám víu chút tự trọng. Dù cô đã tự nhủ rằng đây không phải chuyện của mình, những lời đại dốt ngoài dự kiến vẫn bung ra.

“Dean, mẹ anh sắp chết đấy.”

5. Chương 5

Miệng April há ra sững sờ. Dean cứng người lại. “Cô đang nói gì thế?”

Thực ra Blue có ý nói ẩn dụ - rằng cõi lòng April đang chết dần - nhưng đầu óc Dean chẳng có vẻ gì là hiểu theo cách ẩn dụ. Lẽ ra cô không nên lên tiếng. Nhưng thành thực mà nói, chuyện này còn tệ hơn thế nào được nữa?

Cô chậm rãi bước xuống cầu thang. “Mẹ anh... Ừm, các bác sĩ...” Cô cố nói thành câu. “Tim bà ấy bị hở. Mẹ anh sắp chết, nhưng bà ấy không muốn anh biết.”

Đôi mắt xanh xám của April trợn tròn.

Blue bước xuống bậc thang cuối cùng và siết chặt ngón tay quanh tay vịn. Được rồi, có lẽ cô đã đi hơi quá giới hạn, nhưng chuyện đã liên quan đến quan hệ mẹ con thì cô trở nên quá rối loạn không thể kiềm chế bản thân được.

Da Dean trở nên tái mét. Anh trân trối nhìn mẹ. “Có thật không?”

Mỗi April mấp máy, nhưng không có âm thanh nào phát ra. Tay Blue trên tay vịn siết chặt hơn. Cuối cùng, cổ họng April cũng bắt đầu hoạt động, và bà nuốt khan. “Chuyện này... có thể không nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

“Nhưng các bác sĩ chẳng hứa hẹn gì,” Blue vội xen vào.

Dean bắn cho Blue ánh mắt gay gắt. “Làm sao cô biết được chuyện này?”

Làm thế nào nhỉ? “Tôi không nghĩ mẹ anh định nói với tôi, nhưng nói chung vừa nãy có hơi suy sụp.”

April cảm thấy méch lòng. “Tôi không suy sụp. Dù hơi hay không. Tôi chỉ... mất cảnh giác trong một giây thôi.”

Blue buồn bã nhìn bà. “Thật can đảm.”

April ném cho cô ánh mắt chết người. “Tôi không muốn nói đến chuyện này, và tôi sẽ lấy làm cảm kích nếu cô cũng thôi nói về nó.”

“Cháu xin lỗi vì đã phá vỡ sự tự tin của cô, nhưng không nói với anh ấy thì nghe chừng tàn nhẫn quá ạ.”

“Đó không phải chuyện của nó,” April đáp trả.

Nếu Blue từng ấp ủ bất kỳ hy vọng nào rằng Dean sẽ ngay lập tức ôm chầm lấy mẹ và bảo bà rằng đã đến lúc tháo gỡ hết khúc mắc, thì anh đã nhanh chóng làm cô vỡ mộng bằng cách hiên ngang bước ra khỏi cửa. Khi tiếng chân của anh đã tắt, về mặt Blue lại hoạt bát trở lại. “Cháu nghĩ chuyện đã khá hơn, đúng không? Sau khi đã cẩn thận cân nhắc mọi thứ.”

April chỉ thiếu điều bóp cổ cô. “Cô điên rồi!”

Blue vội lùi lại một bước. “Nhưng cô vẫn còn ở đây mà.”

April vung tay lên, vòng tay leng keng, nhẵn phát sáng. “Cô làm mọi chuyện xấu đi thì có.”

“Nói thật nhé, có vẻ như mọi chuyện không thể xấu hơn được nữa đâu ạ. Nhưng nghĩ lại, cháu đâu phải là người có phòng đặt sẵn ở Nashville tối mai, nên có lẽ cháu sẽ bỏ lỡ điều gì đó chẳng.”

Tiếng động cơ Vanquish gầm lên, và bánh xe nghiêng lạo xạo trên sỏi. Chút tức giận rồi bỏ April. “Nó ra ngoài ăn mừng đấy. Mọi người trong quán bar sẽ được bao đổ uống.”

“Thế mà cháu cứ tưởng quan hệ mẹ con cháu đã phức tạp lắm rồi cơ đấy.”

Mắt April nheo lại. “Mà cô là ai thế?”

Blue ghét những câu hỏi như thế. Virginia hẳn sẽ trả lời rằng cô là đứa con của Chúa, nhưng Blue ngờ rằng Đấng Tối cao sẽ khá băn khoăn khi phải thừa nhận cô con gái của Virginia vào lúc này. Và giải thích về Monty cùng với bộ đồ hải lý chắc chắn chẳng phải là bước đi khôn ngoan nhất. Thật may mắn, April đã tự nghĩ ra câu giải thích của riêng mình.

“Đừng bận tâm. Tác động của con trai tôi với phụ nữ là huyền thoại rồi.”

“Cháu là họa sĩ.”

Mắt April quét từ mái tóc đuôi gà xộc xệch đến đôi mắt hằm hỏ màu đen xơ xác của Blue. “Cô không phải thể loại bạn gái thường thấy của nó.”

“Một lần nữa, chỉ số IQ ba con số phân biệt cháu với đám còn lại.”

April ngồi thụp xuống bậc thang gần cuối. “Tôi sẽ làm cái quái quỷ gì bây giờ?”

“Có lẽ cô có thể cố hòa giải với con trai cô trong khi chờ đợi kết quả của đợt kiểm tra mới nhất. Nếu xem xét đến những bước tiến dài mà các bác sĩ đã làm được trong việc chữa trị bệnh tim thì cháu khá tin tưởng rằng cô sẽ nhận được tin tốt.”

“Đó là câu hỏi tu từ đấy,” April lạnh lùng nói.

“Chỉ là gợi ý thôi.”

Chỉ một lúc sau April đã chuyển xuống ngôi nhà tá điền nhỏ, còn Blue lang thang qua mấy căn phòng im ắng, bụi bặm. Ngay cả gian bếp mới được sửa chữa cũng không thể làm cô phấn khởi lên. Cho dù động cơ có trong sáng thế nào thì cô cũng chẳng có quyền nuông chiều giấc mơ làm bà tiên hòa giải mâu thuẫn gia đình của người khác.

Đến lúc chập tối, Dean vẫn chưa quay về. Khi bóng tối đã bao phủ ngôi nhà, Blue lo lắng phát hiện ra rằng chỉ có bếp và nhà vệ sinh là có điện. Cô thực lòng hy vọng Dean sớm quay về vì ngôi nhà, vài giờ trước vẫn còn ẩm ướt, giờ đã trở nên rờn rợn. Tấm ni lông treo trên khung cửa cứ sột soạt như xương khô. Mặt sàn

cũ kêu kẻo kẹt. Vì chẳng có cánh cửa nào nên cô không thể chọn cách khóa mình trong một phòng ngủ, và vì không xe cộ nên cô thậm chí còn chẳng thể vào thị trấn mà thơ thẩn ở một cửa hàng tiện dụng. Cô bị mắc kẹt. Chẳng có việc gì để làm ngoài đi ngủ.

Cô ước gì mình đã dọn giường từ lúc còn nhìn thấy. Dò dẫm trong bóng tối, cô mò đường theo hàng ghế trong phòng ăn để đến chỗ cái đèn kỹ thuật cầm tay mà thợ mộc đã cuộn lại ở góc phòng. Những cái bóng đáng sợ nhảy vọt lên tường phòng ăn khi cô bật đèn lên. Cô rút phích cắm và mò mẫm lên tầng trên, bám tay vịn cầu thang trong khi sợi dây điện màu vàng dài ngoằng kéo lê sau lưng cô như cái đuôi.

Năm phòng ngủ nằm ở các góc thụt và xó xĩnh của hành lang, nhưng chỉ một phòng có phòng tắm riêng mà đèn điện dùng được. Khi đến nơi, cô quá hoảng hồn vì những cái bóng kỳ quái cứ vọt qua tường đến nỗi không thể đi xa hơn được nữa. Thật tình, chỉ có vài dải sáng yếu ớt hắt ra từ phòng vệ sinh, nhưng thế còn hơn không. Cô gác cái đèn ở một góc và đỡ đồng vải lanh chất trên tấm đệm ra. Chiếc giường đôi mới có ván đầu giường màu anh đào uốn lượn nhưng lại không có đuôi giường. Đồ đạc trong phòng chỉ có cái giường cùng với ngăn kéo ba tầng đồng bộ. Sáu ô cửa sổ trần nhìn cô như những con mắt chòng chọc cùng một cái lò sưởi đá to bị tạo thành cái miệng đang há ra.

Cô đẩy chiếc thang gấp mà thợ sơn đã để lại trong hành lang ra trước cửa phòng để Dean biết rằng đêm nay căn phòng này đã có người. Cái thang khó có thể ngăn anh ở ngoài nếu anh quyết vào trong, nhưng sao anh phải làm thế chứ? Sau cái tin động trời về mẹ mà anh mới nhận được, khó có khả năng anh còn tâm trạng dụ dỗ người khác.

Cô đem đèn vào phòng tắm và rửa mặt. Vì Dean đã bỏ đi cùng với đồ đạc của cô, nên cô phải đánh răng bằng ngón tay. Cô tháo áo lót mà không cởi bỏ áo phông, đá đôi bốt ra nhưng vẫn mặc nguyên những thứ khác phòng trường hợp cần phải lao ra khỏi nhà để kêu cứu. Không phải là người hay hoảng hốt khi phải đối đầu với mấy ông kẹ ở thành phố, nhưng ở đây cô quá lạc lõng, và cô mang cái đèn theo mình khi lên giường. Chỉ khi đã yên vị rồi cô mới tắt đèn đi nhét xuống dưới chăn nơi cô có thể nhanh chóng lấy nó ra.

Một cành cây cọ vào hông nhà. Thứ gì đó xào xạc trong ống khói. Cô tưởng tượng bọn dơi đang xếp hàng chuẩn bị đưa năm ki lô mét khắp nhà. Dean đang ở đâu nhỉ? Mà vì sao nhà này lại không có cửa chứ?

Cô ước gì mình cùng đi xuống nhà nhỏ với April, nhưng cô đâu được mời. Có thể Blue đã hơi vụng về, nhưng ít ra cô cũng đã kiếm được chút thời gian cho mẹ Dean, thế là nhiều hơn những gì April đã tự mình làm được rồi đấy chứ. Sự bất lực của cái đẹp tự nhiên.

Blue cố tập trung vào việc mình bị đối xử tệ, nhưng cô không giỏi tự dối mình. Cô đã xen vào một chuyện mà lẽ ra cô nên đứng ngoài. Nhìn theo hướng tích cực, việc xử lý rắc rối của người khác đã làm cô phân tâm không còn lo lắng về bản thân nữa.

Tiếng ván sàn kêu kẻo kẹt. Ống khói rên rỉ. Cô siết chặt tay cầm của cái đèn và nhìn trần trời về phía khung cửa trống hoác.

Nhiều phút trôi qua.

Dần dần, ngón tay cô lỏng ra, và cô trôi vào giấc ngủ chập chờn.

Tiếng ván kẻo kẹt đáng sợ làm cô giật mình thức giấc. Cô mở choàng mắt thì thấy một hình thù dữ tợn đang lù lù trước mặt. Tay cô co lại quanh cái đèn điện. Cô lôi nó từ dưới chăn ra vung lên.

“Cút thật!” Một giọng đàn ông quen thuộc gầm lên, xuyên thủng màn đêm yên tĩnh.

Tay cô tìm được công tắc. Thật kỳ diệu là bóng đèn trong cái hộp nhựa dẻo vẫn chưa vỡ, và ánh sáng chói mắt tràn ngập căn phòng. Gã tiên vệ công triệu phú đang vô cùng giận dữ lừng lừng phía trên cô. Anh để ngực trần, diện tiết, và đang xoa ngay phía trên khuỷu tay. “Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì thế?”

Cô bật dậy khỏi gối, cái đèn giơ lên cao. “Tôi á? Anh bò vào đây...”

“Đây là nhà của tôi. Tôi thì có Chúa, nếu cô làm cái tay chuyền bóng của tôi bị thương...”

“Tôi đã chặn cửa lại rồi cơ mà! Làm sao anh có thể lên vào dọa tôi như thế chứ?”

“Lên á? Cô để chỗ này sáng choang như cái cây thông Noel chết tiệt ấy.”

Cô không ngạc nhiên đến nỗi đề cập đến mấy cái bóng nhảy nhót và dãy cửa sổ nhìn chòng chọc. “Chỉ để hai bóng điện nhà vệ sinh bé tí thôi mà.”

“Thêm gian bếp nữa.” Anh giật cái đèn ra khỏi tay cô. “Đưa tôi cái đó và thôi trò thỏ để đi.”

“Anh nói thì dễ rồi. Anh đâu có bị tấn công khi đang say ngủ đâu.”

“Tôi không tấn công cô.” Anh tắt đèn đi, nhấn chìm căn phòng trong bóng tối. Tên khốn vô cảm đó thậm chí còn tắt hết cả đèn phòng vệ sinh đi nữa.

Cô nghe thấy tiếng vải sột soạt khi anh cởi bỏ quần jean. Cô quỳ ngay dậy. “Anh không được ngủ ở đây.”

“Phòng này là phòng của tôi, và đây là cái giường duy nhất có ga trải.”

“Giường này tôi chiếm rồi.”

“Và giờ cô đã có bạn.” Anh bò vào.

Cô hít vào thật sâu và tự nhắc nhở mình rằng cái tôi quá lớn của anh sẽ không cho phép anh tấn công cô. Nếu dò dẫm trong bóng tối để tìm một chỗ ngủ khác thì trông cô sẽ thật thảm hại. Không được tỏ ra yếu đuối. “Ồ nguyên bên của anh,” cô cảnh cáo, “không thì anh sẽ chẳng thích hậu quả lắm đâu.”

“Định lấy ghế đánh tôi hả, nàng Muffet[1]?”

[1] Nàng Muffet là nhân vật trong bài hát ru “Nàng Muffet bé nhỏ” (Little Miss Muffet). Lời bài hát đó như sau: Nàng Muffet bé nhỏ/ngồi trên chiếc ghế đôn/ăn phô mai uống sữa/một chú nhện xò ra/sà xuống ngồi bên cạnh/nàng Muffet hoảng kinh.

Cô không hiểu anh đang nói cái gì.

Mùi kem đánh răng, mùi da thịt và mùi đệm bọc da của chiếc xe cực kỳ đắt tiền dạt về phía cô. Lẽ ra anh phải có mùi bia rượu. Một gã đàn ông kiệt sức vì đau buồn, về nhà lúc hai giờ sáng lẽ ra phải say xỉn. Chân trần của anh khê cọ vào đùi cô. Cô cứng người lại.

“Sao cô còn mặc quần?” anh hỏi.

“Vì hành lý của tôi còn ở trên xe anh.”

“À, phải rồi. Cô còn mặc quần vì sợ là ông kẹ sẽ bắt được cô. Đúng là đồ thỏ để.”

“Thùng rỗng kêu to.”

“Người lớn nhỉ.”

“Làm như anh không giống bọn học sinh lớp Bảy ấy,” cô trả đũa.

“Ít ra tôi không phải ngủ với đèn điện sáng choang.”

“Có thể anh sẽ nghĩ lại về chuyện đó khi bọn dơi bắt đầu bay ra khỏi ống khói.”

“Dơi á?” Anh cứng người lại.

“Cả đàn.”

“Cô là chuyên gia về dơi à?”

“Tôi nghe nó lục đục quanh đây. Phát ra tiếng dơi.”

“Tôi không tin cô.” Anh thuộc dạng nằm ngủ chéo giường, và đầu gối anh thúc vào bắp chân cô. Chẳng hiểu sao, cô bắt đầu thả lỏng người.

“Chẳng khác gì ngủ với một cái xác ướp chết tiệt,” anh càu nhàu.

“Quần áo vẫn còn nguyên vẹn mà.”

“Đừng nghĩ là tôi không thể lột sạch nó ra khỏi cô nếu tôi cố tình làm thế. Ba mươi giây là tối đa, và nó sẽ biến sạch. Thật không may cho cô, tối nay tôi không chơi bởi.”

Lẽ ra anh không được nghĩ đến tình dục khi mẹ anh sắp chết mới đúng. Quan điểm của cô về anh tụt dốc. “Im miệng rồi ngủ đi.”

“Thiệt thòi cho cô thôi.”

Gió bên ngoài thổi mạnh. Một cành cây thân thiện vỗ vào cửa sổ. Khi hơi thở của anh trở nên sâu và đều đặn, ánh trăng bàng bạc bắt đầu bò ngang trên lớp ván gỗ lát sàn cũ kỹ, và ống khói thở ra hài lòng. Anh nằm yên ở phần giường của mình, còn cô ở phần của cô.

Được một lúc...

Trong ngôi nhà gần như chẳng có cửa, một cánh cửa bỗng đóng sầm lại. Blue khẽ mở mắt, làm xáo trộn giấc mơ khêu gợi nhất, ngọt ngào nhất. Từng dải ánh sáng nhàn nhạt đã trườn vào trong phòng, và cô lại nhắm mắt, cố đòi lại cảm giác những ngón tay dài khum quanh bầu ngực... một bàn tay đang rúc vào trong quần cô...

Một cánh cửa khác sập mạnh. Thứ gì đó rắn chắc ép vào hông cô. Mắt cô choàng mở. Một giọng nói trầm thấp ngay sát tai cô lẩm bẩm một từ tục tĩu, một bàn tay không phải của cô úp lên ngực cô, và bàn tay khác đang ép vào trong quần cô. Một cơn báo động khẩn cấp khiến cô choàng tỉnh. Đây không phải là mơ.

“Thợ mộc đến rồi,” một người phụ nữ lên tiếng cách đó không xa lắm. “Nếu không muốn có khách, hai người tốt hơn hết nên dậy đi.”

Blue đẩy mạnh tay Dean, nhưng anh cứ nhả nha rút tay ra khỏi quần áo cô. “Mấy giờ rồi ?”

“Bảy,” April trả lời.

Blue kéo áo xuống và vùi đầu vào gối. Đây không phải là kế hoạch đi trước anh một bước của cô.

“Mới nửa đêm thôi mà,” Dean cự nự.

“Với xây dựng thì không,” April đáp lời. “Chào buổi sáng, Blue. Cà phê và bánh rán ở tầng dưới.” Blue lẩn người sang bên giờ tay khẽ vẫy. April vẫy đáp lại rồi biến mất.

“Chó thật,” anh lẩm bẩm. Và rồi ngáp dài. Blue không thích thế, ít nhất anh cũng nên thể hiện chút thất vọng vì bị cự hứng chứ.

Cô nhận thấy mình vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi dư âm của giấc mơ. “Đồ dè xòm.” Cô lẳng người ra khỏi giường. Cô tuyệt đối không thể để mình bị gã đàn ông này kích thích, ngay cả trong giấc ngủ cũng không.

“Cô là đồ nói dối,” anh lên tiếng sau lưng cô.

Cô nhìn lại. “Anh đang nói chuyện gì thế?”

Chấn rơi xuống eo và anh ngồi dậy, ánh nắng từ ô cửa sổ trống nhẩy nhót trên cơ bắp của anh, mạ vàng lên lớp lông ngực. Anh xoa bên vai chấn thương của mình. “Cô bảo tôi là cô, trích nguyên văn nhé, ‘không có ngực’. Hóa ra cô đã sai lầm chết người về chuyện đó.”

Vẫn chưa tỉnh táo đủ để đáp trả cho ra trò, cô bèn trừng mắt nhìn anh rồi hiên ngang đi vào nhà vệ sinh, ở đó cô mở hết cỡ cả hai vòi nước để được riêng tư. Khi quay ra, cô thấy anh đang đứng trước một cái va li đất tiền đặt trên bàn. Anh chỉ mặc độc cái quần đùi màu xanh hải quân. Cô vấp chân, thẳm nguyên rửa mình, rồi giả vờ như mình cố ý làm thế. “Vì Chúa, lần sau nhớ cảnh báo tôi trước nhé. Tôi nghĩ mình sắp lên cơn đau tim rồi.”

Anh liếc nhìn ra sau, hạ gục cô bằng vẻ lộng lẫy bù xù, lồm chồm của mình. “Vì cái gì?”

“Trông anh như quảng cáo cho phim khiêu dâm đồng tính ấy.”

“Trông cô như thảm họa quốc gia vậy.”

“Đó chính là lý do cái phòng tắm kia giờ sẽ là của tôi.” Cô bước về phía túi đồ nhem nhuốc của mình mà anh đã để ở góc phòng. Cô mở khóa ra lục tìm quần áo sạch. “Chắc anh không định đứng canh trong hành lang trong khi tôi tắm rửa đâu nhỉ.”

“Sao tôi không vào đó làm bạn với cô nhỉ?” Đây nghe như lời đe dọa hơn là dụ dỗ.

“Tuyệt làm sao,” cô nói. “Một siêu sao như anh vẫn sẵn lòng giúp đỡ những con người bé nhỏ.”

“Ừ, hình tượng người ta tạo ra cho tôi là thế mà.”

“Quên chuyện đó đi.” Cô túm lấy quần áo, một cái khăn và ít đồ tắm rồi hướng về phía phòng tắm. Khi đã tuyệt đối chắc chắn là anh sẽ không cố nhập hội với mình, cô liền bôi dầu lên tóc và cạo lông chân. Dean không biết mẹ anh không thực sự sắp chết, nhưng dường như anh có vẻ muốn gây gổ hơn là đau buồn. Cô chẳng quan tâm April đã gây cho anh chuyện gì. Như thế là máu lạnh.

Cô mặc chiếc quần lửng đen bó sạch sẽ nhưng đã bạc màu, áo phông rằn ri rộng rãi và đi dép xỏ ngón. Sau khi hong qua tóc bằng máy sấy của anh, cô buộc mái tóc lên cao bằng một sợi thun đỏ. Chỗ tóc ngắn hơn không chịu hợp tác bèn phủ xuống cổ cô. Vì April, cô hẳn sẽ bôi ít son dưỡng và chải mascara nếu cả hai thứ đó không cùng biến mất từ ba ngày trước.

Khi xuống tầng dưới, cô thấy một thợ điện vắt vẻo trên cái thang ở phòng ăn, đang mắc dây cho cái đèn chùm kiểu cổ. Tắm ni lông đã được lột khỏi cửa phòng khách, và Dean đứng bên trong, nói chuyện với tay thợ mộc đang sửa phào. Dean hẳn đã tắm rửa ở một phòng tắm khác vì tóc anh ẩm ướt và đang bắt đầu xoắn lại. Anh mặc quần jean và áo phông tiếp với màu mắt.

Phòng khách mở rộng chiều sâu của ngôi nhà và có một lò sưởi đá to hơn lò trong phòng ngủ chính. Một bộ cửa kiểu Pháp mới toanh mở ra phía trên một thứ trông giống như tấm bê tông mới đổ thò ra từ phía sau ngôi nhà. Cô hướng về gian bếp.

Tối qua cô quá rối bời nên không nhận rõ được mọi thứ mà April đã làm ở đây, nhưng giờ cô dừng lại trên ngưỡng cửa để nhìn quanh. Những vật dụng kiểu cổ, cùng với mấy cái tủ bằng gỗ ghép màu trắng ngà có tay cầm bằng sứ màu đỏ anh đào, khiến cô có cảm giác như mình vừa quay lại những năm 1940. Cô tưởng tượng ra một phụ nữ mặc váy đầm cotton mới là, tóc cuộn lại gọn gàng sau gáy, đang gọt vỏ khoai tây trên bồn rửa trong khi ban nhạc Andrews Sisters hòa giọng hát bài “Don’t Sit Under the Apple Tree” trên radio.

Cái tủ lạnh màu trắng to bụi với các cạnh tròn chắc là đồ làm lại, nhưng bếp lò men trắng kiểu cổ thì không, nó có hai lò nấu và một cái giá sắt nông gắn liền ngay phía trên bếp để đựng muối và lọ rắc tiêu, các hộp đựng, có thể là một bình thủy tinh chứa đầy hoa dại. Mặt quầy bếp vẫn chưa được lắp vào, thế nên cô có thể thấy số tủ gỗ ghép không phải là ở đây từ đầu mà là đồ được làm lại rất đẹp. Mặt sàn bàn cờ trắng đen cũng là mới. Một mẫu sơn quét trên tường cho thấy cách phối màu đã chốt cho gian bếp: tường màu nắng vàng, tủ búp phê trắng với các điểm nhấn màu đỏ tươi.

Don’t sit under the apple tree...

Ánh sáng tràn ngập căn phòng từ hai nguồn: một ô cửa sổ rộng phía trên bồn rửa và dãy cửa sổ dài hơn được thêm vào ở góc ăn sáng vuông vắn vẫn còn dấu nhẵn của nhà sản xuất. Một đồng hồ bánh rán và cốc xếp bữa bộn cùng giấy tờ đặt trên bàn bếp bằng crôm có mặt formica màu đỏ anh đào.

April đứng đó, một tay yêu kiều chống lên lưng chiếc ghế gỗ uốn, tay còn lại cầm điện thoại. Bà vẫn mặc cái quần jean xê hôm qua cùng với áo búp bê màu ngọc hồng lựu, hoa tai bạc và đi đôi giày đế bằng màu xanh da rần. “Lẽ ra cậu phải có mặt ở đây từ bây giờ, Sanjay.” Bà gật đầu với Blue và ra hiệu về phía bình cà phê. “Thế thì cậu phải tìm cái xe tải khác đi. Số mặt quầy ấy cần phải lắp xong trong ngày hôm nay để thợ sơn có thể vào làm.”

Dean lững thững đi vào. Về mặt không để lộ điều gì khi anh đi thẳng đến chỗ hộp bánh rán, nhưng khi đã đến bàn, những tia nắng nhảy nhót ra khỏi tóc anh lại bắt được mái tóc của April, và Blue choáng ngợp với ý nghĩ điên rồ rằng Chúa đã tạo ra ánh đèn sân khấu đặc biệt chỉ để đi theo hai tạo vật vàng óng này khắp nơi.

“Chúng ta sẽ không kéo dài việc lắp ráp này nữa đâu,” April nói. “Tốt hơn hết cậu nên có mặt ở đây trong vòng một giờ nữa.” Bà chuyển sang một cuộc gọi khác, đưa ống nghe từ tai phải sang tai trái. “Ồ, xin chào.” Bà hạ giọng quay lưng lại họ. “Tôi sẽ gọi lại cho anh trong mười phút nữa. Anh đang ở đâu?”

Dean lững thững bước về chỗ cửa sổ ở góc ăn sáng và nhìn ra sân sau. Blue nhận ra mình đang hy vọng anh sẽ cố đối mặt với cái chết đang đến gần của April.

April gọi một cuộc điện thoại khác. “Dave, là Susan O’Hara đây. Sanjay sẽ đến muộn.”

Tay thợ điện đang mắc dây cho cái đèn chùm trong phòng ăn thông thả đi vào. “Susan, đến xem cái này này.”

Bà ra hiệu chờ một lát trong khi nói cho xong, rồi đóng điện thoại lại. “Có chuyện gì thế?”

“Tôi vớ phải đám dây điện cũ trong phòng ăn.” Ánh mắt tay thợ điện trườn lên khắp người bà. “Sẽ phải thay thế số đó.”

“Để tôi xem.” Bà đi theo anh ta ra ngoài.

Blue đổ một thìa đường vào ly cà phê của mình rồi đến xem xét bếp lò. “Giờ này mà không có bà ấy ở đây anh sẽ loạn óc mắt.”

“Ừ, chắc cô đúng.” Dean đưa cô đóng bánh rán phủ bột và lấy cái phủ đường duy nhất còn lại trong hộp, chính xác là cái mà cô đã nhắm đến.

Tiếng máy khoan rít lên. “Gian bếp này thật tuyệt,” cô nói.

“Cũng được.”

“Được á?” Cô lướt ngón tay cái trên dòng chữ O’Keefe & Merritt trên mặt trước bếp lò và quăng thử một mồi nhử. “Tôi có thể dành cả ngày ở đây nướng bánh. Bánh mì tự nướng, bánh ngọt nhân hoa quả...”

“Cô biết làm bếp thật à?”

“Dĩ nhiên tôi biết làm bếp.” Bếp lò men trắng là thứ hộ chiếu dẫn đến một kỷ nguyên khác. Có thể nó cũng sẽ là hộ chiếu đưa cô đến với sự yên ổn tạm thời.

Nhưng anh đã mất hứng thú với đồ ăn. “Cô không có thứ gì màu hồng à?”

Cô nhìn xuống chiếc quần lửng bó và áo phông rần rần của mình. “Bộ này thì làm sao?”

“Không sao, nếu cô dự định xâm lược Cuba.”

Cô nhún vai. “Tôi không mê thời trang lắm.”

“Thật ngạc nhiên làm sao.”

Cô giả vờ ngẫm nghĩ thật lâu. “Nếu anh thực sự muốn thấy tôi mặc đồ màu hồng, tôi đoán mình có thể mượn anh một thứ.”

Nụ cười của anh không hề thân thiện, nhưng nếu cô không tiếp tục thách thức anh, anh sẽ lại bắt đầu nhăm cô với một trong những nô lệ tình dục của mình.

April quay lại bếp và đóng điện thoại lại. Bà nói chuyện với Dean bằng vẻ trang trọng lạnh lùng. “Tay tài xế đang đến cùng với nhà xe lưu động. Sao con không thử nhìn quanh rồi quyết định xem muốn để nó ở đâu?”

“Tôi chắc là bà có ý tưởng rồi.”

“Đây là nhà của con.”

Anh lạnh lùng nhìn bà. “Thử gợi ý xem sao.”

“Nhà xe lưu động không có nhà vệ sinh cũng như hệ thống nước, thế nên đừng đặt nó ở quá xa.” Bà gọi với ra sau vào trong hành lang. “Cody, xe tải của tay thợ hàn đã đến chưa? Tôi phải nói chuyện với cậu ta.”

“Vừa rẽ vào rồi,” Cody đáp với lại.

“Nhà xe lưu động kiểu gì?” Blue hỏi khi April đã biến mất.

“Thứ mà trong email bà O’Hara đã dụ tôi mua.” Anh cầm tách cà phê và bánh rán rời ra ngoài. Blue cầm chiếc bánh bọc bột theo anh băng qua một phòng giặt là đã được tân trang để ra ngoài qua cửa bên hông nhà.

Khi họ đã ra đến sân, cô chìa cái bánh bọc bột ra. “Tôi sẽ đổi cho anh.”

Anh cắn một miếng thật to từ cái bánh bọc đường của mình, chìa nó ra, rồi cầm lấy cái của cô. “Được thôi.”

Cô nhìn xuống cái bánh. “Một lần nữa, tôi lại bị buộc phải sống nhờ vào đồ ăn thừa của người khác.”

“Cô đang làm tôi cảm thấy bản thân thật tồi tệ đấy.” Răng anh lại cắn phập vào cái bánh mới.

Họ bước vòng ra phía sau. Blue quan sát khu vườn um tùm bằng con mắt nghệ sĩ, hình dung nó sống động với hàng loạt màu sắc, có lẽ một khu vườn cỏ cạnh cái máy bơm nước bằng sắt, hoa thực quỳ kiêu xua bên hông nhà, một dây phơi với đồng đồ đã giặt bay phất phơ trong gió ẩm. Lại có một hành trình ủy mị đây...

Dean quan sát khu vực râm mát ngay bên kia khu vườn. Blue theo cùng anh. “Nhà xe có mái che à? Hay toa xe chở tội phạm?” cô hỏi.

“Rồi cô sẽ thấy thôi.”

“Bản thân anh cũng không biết, đúng không?”

“Đại loại thế.”

“Cho tôi xem nhà kho đi,” cô nói. “Trừ phi ở đó có chuột.”

“Chuột á? Quỷ tha ma bắt, không. Đó là nhà kho duy nhất trong cái vũ trụ này không có chuột.”

“Cả sáng nay anh cứ mĩa mai suốt còn gì.”

“Trời ơi, xin lỗi nhé.”

Có lẽ anh đang che giấu nỗi đau của mình. Vì sự bình yên trong linh hồn của anh, cô thấy mình đang hy vọng.

Một chiếc xe tải sàn phẳng rẽ vào, mang theo một thứ trông giống một nhà xe lưu động nhỏ có mui được phủ kín bằng ni lông đen. Cô đứng im tại chỗ trong khi Dean bước tới nói chuyện với tay tài xế. Chẳng bao lâu, gã đó đã vỗ lên cái vai chấn thương của anh và gọi anh là “Boo.” Cuối cùng họ nói chuyện công việc. Với chỉ dẫn của Dean, tay tài xế lùi xe tải về phía hàng cây và dỡ cái nhà xe xuống. Khi đã bẩy nó vào đúng vị trí, gã bắt đầu bóc bỏ lớp ni lông đen đi.

Thân nhà xe màu đỏ, nhưng bánh xe lại có màu tía nhạt với đám nan hoa mạ vàng trông như xe chở gán xiếc. Hai bên hông xe trang trí bằng các trụ thẳng sơn màu, và mỗi bề mặt lại khoe ra những dây nho uốn lượn cùng đám hoa kỳ lạ có màu xanh nhạt, chàm, vàng bơ và cam sáng. Phía trước nhà xe là con kỳ lân mạ vàng đang nhảy múa trên cánh cửa màu xanh hoàng gia. Cái nóc hình cung tạo thành mái che nhỏ được đỡ bởi hệ khung màu vàng chanh lờ lợc. Thành xe dẹt nghiêng nghiêng từ đáy lên đến nóc và có một ô cửa sổ chớp nhỏ xíu.

Blue hít vào thật sâu. Tim cô đập thình thịch. Đây là nhà xe lưu động của dân gipsy. Ngôi nhà cho những kẻ lang thang.

“Xí phần rồi nhé,” cô khẽ nói.

6. Chương 6

Khi tay tài xế đã ra về, Dean móc ngón tay cái vào túi quần sau và đi vòng quanh nhà xe như thể nó là một chiếc xe hơi mới. Cô không chờ anh mà hạ ngay bậc lên xuống rồi trèo lên mở cửa nhà xe.

Phía bên trong màu đỏ sẫm trông cũng đầy ma thuật như bề ngoài. Mọi bề mặt, từ những thanh dầm cong cong bên trên mái vòm, những thanh chống bằng gỗ bên tường, đến những tấm ván ốp giữa các thanh chống, đều được vẽ hình những con kỳ lân đang nhảy múa, những dây nho uốn lượn và đám hoa kỳ lạ giống như bên ngoài. Ở phía đuôi toa xe, một tấm rèm mềm mại gắn gọn gàng vào các vòng tua được gạt sang một bên, để lộ một chiếc giường nhắc Blue nhớ đến giường ngủ trên tàu thủy. Một chiếc giường khác tạo thành

giường tầng dọc theo phía bên trái, với một cái tủ búp phê hai cửa sơn màu ở dưới. Những món đồ đạc đã được úp xuống và bọc trong giấy nâu để tiện cho vận chuyển.

Nhà xe có hai ô cửa sổ nhỏ xíu, một ở ngay chính giữa tường bên hông phía trên chiếc bàn, một ở trên chiếc giường cuối đuôi xe. Cả hai đều có rèm ren trắng được kéo sang bên vòng dây tết màu tía. Ở một bên gần đám ván ốp chân tường, một con thỏ sơn màu nâu đang nhai trệu trạo một nhúm cỏ ba lá thơm ngon. Thật ầm cúng, hoàn hảo đến nỗi Blue muốn khóc òa. Nếu không phải đã quên mất cách thì có lẽ cô đã khóc thật rồi.

Dean bước vào sau lưng cô nhìn quanh. “Không thể tin được.”

“Cái này hẳn phải làm anh mất cả gia tài.”

“Bà ta đã mua đấy.”

Chẳng phải thắc mắc bà ta là ai.

Chỉ có khu vực chính giữa nhà xe mới có đủ chiều cao cho anh đứng thẳng người. Anh bắt đầu bóc đám giấy bảo vệ ra khỏi một cái bàn gỗ. “Có một gã ở Nashville chuyên dựng lại caravan. Người ta gọi loại nhà xe này như thế. Một ông trùm băng đĩa nào đó đã rút lui khỏi thương vụ này sau khi đặt làm nó.”

Caravan. Cô thích từ này. Nó ám chỉ sự lạ thường. “Làm sao April dự được anh mua nó thế?”

“Bà ta bảo tôi đây sẽ là chỗ thuận tiện để tổng đám khách say xỉn vào. Hơn nữa, một số bạn bè của tôi có con cái, và tôi nghĩ bọn trẻ sẽ thấy cái này hay ho.”

“Thêm nữa, anh kết luận rằng sở hữu một thứ như thế này thì thật là ngẫu đời. Cái caravan gipsy duy nhất trong vùng, kiểu như thế.”

Anh không phủ nhận.

Cô lướt tay lên tường. “Phần lớn những thứ này được tô bằng khuôn, nhưng vẫn có chỗ làm thủ công. Thật là công việc tỉ mỉ.”

Anh bắt đầu sục sạo xung quanh, mở tủ búp phê, kéo mấy cái ngăn kéo gắn liền, và quan sát một cái chân đèn treo tường bằng kim loại uốn có hình như con hải mã. “Mấy thứ này được lắp để dùng điện, nên tôi sẽ phải kéo nguồn ra đây. Tốt hơn hết tôi nên nói chuyện với tay thợ điện.”

Blue chưa sẵn lòng rời khỏi, nhưng anh giữ cửa mở cho cô, vậy nên cô bèn theo anh ra sân. Tay thợ điện đang ngồi xổm trước một hộp nối điện, cái radio bên hông anh ta đang chơi một bài hát cũ của Five for Fighting. April đứng cách đó vài bước chân, đang cầm cuốn sổ và quan sát tấm bê tông thò ra từ phía sau nhà. Hôm nay, Dean vẫn chưa đề cập gì đến chuyện đuổi bà đi. Bài hát của Five for Fighting kết thúc và tiếp nối là đoạn nhạc dạo của bài “Farewell, So Long”, một bản ballad của Jack Patriot. Bước chân của Dean hơi lổ nhịp, sự thay đổi đó mơ hồ đến nỗi Blue không chắc liệu mình có nhận ra không nếu đầu April không ngừng phát lên đúng lúc đó. Bà sập cuốn sổ lại. “Tắt đi, Pete.”

Tay thợ điện liếc sang nhìn bà nhưng không làm gì ngay lập tức.

“Đừng bận tâm.” April cặp cuốn sổ vào nách bước vào trong nhà. Cùng lúc đó, Dean đi xuống sân trước, bỏ qua nhiệm vụ nói chuyện với tay thợ điện.

Blue sục sạo quanh khu vườn um tùm. Thay vì nghĩ cách vào thị trấn để có thể tìm được việc làm, cô lại cứ nghĩ mãi về những gì mình vừa chứng kiến. Bài “Farewell, So Long” kết thúc, và bài “Gilded lives” của chị em nhà Moffatt bắt đầu. Thậm chí vài đài phát thanh người lớn đương thời cũng đã phát một số bản hit đồng quê của Moffatt từ khi Marli chết, đại để kết đôi những bài hát đó với bài “Farewell, So Long” của Jack Patriot, một chuyện mà Blue thấy thật thô bỉ, vì họ đã ly dị nhiều năm rồi. Tới khi quay vào nhà, cô vẫn nghĩ đi nghĩ lại chuyện đó trong đầu.

Ba người đàn ông nói một thứ ngôn ngữ mà cô không biết đang ở trong bếp lấp mặt quầy bằng đá steatit màu than chì. April ngồi ở góc bàn ăn, cau mày nhìn cuốn sổ. “Cô là họa sĩ,” bà nói khi Blue bước tới. “Giúp tôi chuyện này với. Tôi giỏi về quần áo, nhưng không giỏi về mấy tiểu tiết kiến trúc, đặc biệt khi tôi còn không chắc là mình muốn gì.”

Blue đã hy vọng sẽ lấy được một cái bánh rán khác, nhưng cái hộp chỉ còn một lớp đường làm bánh và vài vết thạch đông.

“Là khu hiên,” April nói.

Blue ngồi xuống cạnh bà nhìn bản vẽ trong cuốn sổ. Trong khi đám đàn ông tán gẫu, April giải thích thứ mà bà đã hình dung ra. “Tôi không muốn khu hiên này trông như thể thuộc về một túp lều câu cá ọp ẹp. Tôi hình dung ra những ô cửa sổ đón nắng thật lớn bên trên lớp kính để đón được thật nhiều ánh sáng và trên lớp phào để xóa bỏ toàn bộ chiều cao, nhưng tôi không chắc là loại nào.”

Blue nghĩ thật lung rồi bắt đầu phác thảo vài nét đơn giản.

“Tôi thích cái đó,” April nói. “Cô vẽ bức tường sau cho tôi được không? Có cửa sổ ấy?”

Blue phác thảo từng bức tường theo mô tả của April. Họ chỉnh sửa và rồi cho ra một bản vẽ hài hòa hơn. “Cô làm chuyện này giỏi thật,” April nói khi đám thợ đã ra ngoài để nghỉ ngơi hút thuốc “Cô không phiền phác thảo đôi chút ở bên trong cho tôi chứ? Có thể tôi đang suy diễn quá nhiều. Nhưng tôi không chắc lắm về việc cô sẽ ở lại đây bao lâu hay quan hệ của cô với Dean là gì.”

“Blue và tôi đã đính hôn,” Dean lên tiếng chỗ ngưỡng cửa.

Cả hai người họ đều không nghe thấy anh đến gần. Anh đặt tách cà phê đã hết cạnh bếp lò và bước tới cầm bản vẽ của Blue lên. “Cô ấy sẽ ở lại chừng nào tôi còn ở đây.”

“Đính hôn rồi á?” April hỏi.

Anh không ngẩng lên khỏi bản phác thảo. “Đúng vậy.”

Blue suýt không ngăn được mình trợn trừng mắt. Với anh đây rõ là một đòn chí mạng. Anh muốn nhắc nhở mẹ anh là bà có ý nghĩa ít ỏi thế nào đối với anh, cho bà thấy với anh bà còn chẳng đủ quan trọng để anh phải thông báo chuyện sắp kết hôn. Đúng là một hành động vô cùng bẩn thỉu đối với một người đang trong cơn hấp hối.

“Chúc mừng,” April đặt bút chì xuống. “Hai người biết nhau bao lâu rồi?”

“Đủ lâu,” anh nói.

Blue không thể cứ giả vờ là những gì April đã chứng kiến vài giờ trước chưa hề xảy ra. “Tối qua chỉ là nhầm lẫn. Chỉ nói để cô biết thôi, cháu vẫn mặc nguyên quần áo khi lên giường.”

Hai hàng lông mày của April tạo thành một hình cung đầy nghi ngờ.

Blue cố tỏ ra thẹn thùng. “Từ hồi mười ba cháu đã có một lời thề trong trắng.”

“Một cái gì cơ?” April hỏi.

Dean thở dài. “Cô ấy không có lời thề trong trắng nào cả.”

Trên thực tế, đúng là Blue đã làm như thế, mặc dù ngay từ hồi mười ba cô cũng đã nghi ngờ là mình sẽ không giữ được lời thề đó. Nhưng từ lâu cô đã giảng hòa với Chúa, hay đúng hơn là xờ Luke - người đã ép cô dính vào toàn bộ chuyện này. “Dean không đồng ý, nhưng cháu nghĩ đêm tân hôn phải có ý nghĩa gì đó. Đó là lý do mà đêm nay cháu sẽ chuyển ra ngoài nhà xe.”

Anh khịt mũi. April nhìn Blue một lúc lâu, rồi quay sang anh. “Cô ấy... thật đáng yêu.”

“Không sao đâu.” Anh đặt bản phác họa xuống. “Bà có thể nói những gì mình thực lòng nghĩ. Tin tôi đi. Tôi đã nói nhiều thứ tệ hơn rồi.”

“Này!”

“Lần đầu tôi gặp cô ấy là ở một lễ hội hóa trang trên phố.” Anh bước tới kiểm tra mặt quầy bếp. “Cô ấy thò mặt qua một hình cắt bằng gỗ, thề nên tất nhiên cô ấy đã làm tôi chú ý. Bà sẽ phải thừa nhận gương mặt đó đáng ăn tiền lắm. Đến lúc tôi thấy phần còn lại của cô ấy thì đã quá muộn rồi.”

“Tôi đang ngồi đây đây,” Blue nhắc hai bọn họ.

“Cô ấy chẳng có gì không ổn cả.” Câu khẳng định của April không có nhiều sức thuyết phục cho lắm.

“Cô ấy có rất nhiều phẩm chất tuyệt vời khác.” Anh kiểm tra mấy cái bản lề trên cửa tủ búp phê. “Tôi cố mắt nhắm mắt mở thôi.”

Blue khá chắc chắn cuộc đối thoại này đang dẫn đến đâu, cô bèn vạch ngón tay lên lớp đường ở đáy cái hộp đựng bánh rán.

“Không phải ai cũng là tín đồ thời trang, Dean à. Đó đâu phải tội lỗi gì lớn.” Đó là tuyên bố của một phụ nữ có thể lao từ trên bàn xuống vào chính xác giây phút này và lả lướt dọc sàn diễn thời trang.

“Cô ấy hứa là khi đã kết hôn sẽ để tôi mua quần áo cho cô ấy,” anh nói.

Ánh mắt Blue lang thang về phía tủ lạnh. “Trong đó liệu có quả trứng nào không? Một ít pho mát cho món ốp lết nữa?”

Đôi hoa tai bạc của April vướng vào dải dây buộc trên mái tóc cắt bằng. “Cô phải sống chung với chuyện này thôi, Blue à. Khi mới lên ba, nó đã nổi khùng nếu đồ lót Underoos của nó không cùng bộ với nhau. Lên lớp ba mọi thứ phải là hàng hiệu Ocean Pacific, và nó dành hầu hết thời gian cấp hai ở Ralph Lauren. Tôi thì là nó học đọc bằng cách đọc to nhãn hiệu quần áo.”

Cuộc hành trình xuống con đường kỷ ức của April là một sai lầm. Mối trên của Dean mím lại. “Tôi ngạc nhiên là bà còn nhớ nhiều chi tiết của những năm đen tối đến thế.” Anh lững thững quay lại chỗ Blue, và cái kiểu sở hữu khi anh nắm vai cô làm cô tự hỏi liệu có phải mẹo giả đính hôn của anh cũng được thiết kế nhằm phát ra thông điệp ngầm rằng không thể phủ nhận anh có một người về phe với mình hay không. Anh không nhận ra rằng mình đã kết giao với Benedict Arnold[1] rồi.

[[1]] Benedict Arnold: một vị tướng trong cuộc Chiến tranh Cách mạng Mỹ. Ban đầu ông là tướng của Lục quân Lục địa Mỹ, nhưng sau đó đã phản bội và đi theo quân Anh.

“Phòng trường hợp Dean chưa chia sẻ gì với cô,” April nói, “hồi đó tôi là một con nghiện.”

Blue không biết phải đáp lại câu nói đó thế nào.

“Và là một fan cuồng,” April thẳng thừng thêm vào. “Dean đã trải qua thời thơ ấu của nó hoặc là với các bảo mẫu hoặc ở trường nội trú để tôi có thể theo đuổi giấc mơ phê thuốc và bám lấy càng nhiều ngôi sao nhạc rock càng tốt.”

Blue thực sự không biết phải đáp lại câu nói đó thế nào. Dean buông thông bàn tay đang nắm vai cô và quay đi.

“Ừm... cô đã thôi được bao lâu rồi?” Blue hỏi.

“Hơn mười năm. Làm việc tử tế hầu hết khoảng thời gian đó. Bảy năm trở lại đây tôi làm cho chính mình.”

“Cô làm gì?”

“Tôi là stylist ở L.A.”

“Stylist? Oa. Chính xác thì công việc đó bao gồm những gì ạ?”

“Vì Chúa, Blue... ” Dean chộp tách cà phê đã cạn của mình đem đến bồn rửa.

“Tôi làm việc với các nữ diễn viên, các bà vợ ở Hollywood – những người có nhiều tiền hơn là khiếu thẩm mỹ,” April nói.

“Nghe có vẻ hào nhoáng.”

“Đó chủ yếu là công việc ngoại giao.”

Blue có thể hiểu điều đó. “Thuyết phục một ngôi sao truyền hình sến rện năm mươi tuổi từ bỏ đám váy ngắn cũn chứ gì?”

“Coi chừng đấy, Blue,” Dean nói. “Cô đang chỉ trích cá nhân đấy. April đã năm mươi hai, nhưng cô cứ chắc mẩm là bà ta có một tủ đồ chứa đầy váy ngắn cũn đủ màu sắc đi.”

Blue nhìn đôi chân dài miên man của mẹ anh. “Tôi cá là cái nào trông cũng đẹp mê ly.”

Anh rời khỏi bồn rửa. “Vào thị trấn thôi. Tôi có vài thứ cần mua.”

“Vào đó thì chọn lấy ít đồ ăn luôn,” April nói. “Mẹ đã có thức ăn ở ngoài nhà nhỏ, nhưng ở đây chẳng có gì nhiều.”

“Rồi, chúng tôi sẽ lo chuyện đó.” Anh đi về phía cửa, Blue theo sau.

Blue phá tan sự im lặng nặng nề khi Dean phóng ra đường cao tốc. “Tôi sẽ không nói dối bà ấy. Nếu bà ấy hỏi màu váy mấy cô phù dâu của chúng ta, tôi sẽ cho bà ấy biết sự thật.”

“Chẳng có phù dâu nào, nên chẳng vấn đề gì,” anh chế nhạo. “Chúng ta sẽ bỏ nhà chạy trốn đến Vegas.”

“Ai quen tôi đều biết rằng tôi sẽ chẳng bao giờ bỏ nhà chạy trốn đến Vegas.”

“Bà ta không quen cô.”

“Anh thì có đấy, và kết hôn ở đó khác nào thừa nhận với thế giới rằng anh vô tổ chức đến mức không thể nghĩ ra được một kế hoạch hay ho hơn. Lòng kiêu hãnh của tôi lớn hơn nhiều.”

Anh bật radio lên để át tiếng cô đi. Blue ghét đánh giá sai về người khác, đặc biệt là đàn ông, và cô không thể bỏ qua sự nhẫn tâm của anh đối với căn bệnh chết người của mẹ anh. Cô vắn nhỏ âm thanh xuống để trừng phạt anh. “Tôi đã luôn muốn đến Hawaii, nhưng cho đến giờ vẫn chưa có đủ tiền. Tôi nghĩ chúng ta sẽ kết hôn ở đó. Trên bờ biển của một khu nghỉ dưỡng sang trọng vào lúc hoàng hôn. Thật vui vì tôi đã tìm được một gã chồng giàu sụ.”

“Chúng ta sẽ không kết hôn!”

“Chính thế,” cô đáp trả. “Đó là lý do vì sao tôi không muốn nói dối mẹ anh.”

“Cô có nằm trong danh sách nhận lương của tôi không thì bảo?”

Cô bật thẳng dậy. “Thật không? Nói về chuyện đó xem.”

“Không phải bây giờ.” Trông anh cúi tiết đến nỗi cô đành tạm thời im lặng.

Họ băng qua một nhà máy dệt bỏ hoang gần như bị đám cây cối um tùm nuốt chửng, rồi đến một khu nhà di động được bảo quản tốt, sau đó là một sân golf quảng cáo karaoke tối thứ Sáu. Đây đó có một cái cây cũ kỹ hay bánh xe bò đỡ một hộp thư. Cô quyết định tung một đòn tấn công dè dặt vào cuộc sống riêng của vị hôn phu giả. “Vì chúng ta đã đính hôn, anh không nghĩ đã đến lúc anh kể tôi nghe về bố anh rồi sao?”

Ngón tay anh khế siết chặt trên vô lăng. “Không.”

“Tôi khá nhanh nhạy trong việc kết nối các điểm lại với nhau đấy.”

“Vậy thì gỡ nó ra đi ”

“Khó đấy. Một khi trong đầu đã có ý tưởng...”

Anh ném cho cô ánh mắt chết người. “Tôi không nói chuyện về bố tôi. Không với cô. Không với bất kỳ ai.”

Cô tranh luận với chính mình chỉ trong một giây rồi quyết định lao tới. “Nếu thực sự muốn giữ bí mật về thân thế ông ấy, anh nên thôi cái trò làm mặt vô cảm mỗi lần Jack Patriot xuất hiện trên radio đi.”

Anh duỗi các ngón tay ra phủ lên vô lăng, một cử chỉ có phần khá tình cờ. “Cô đang kịch hóa quá mức rồi đấy. Bố tôi là tay trống trong ban nhạc của Patriot một thời gian. Mọi chuyện chỉ có thể thôi.”

“Anthony Willis là tay trống duy nhất mà ban nhạc từng có. Và vì ông ta da đen...”

“Soát lại lịch sử nhạc rock của cô đi, cưng à. Willis đã ngồi ngoài trong hầu hết chuyến lưu diễn Universal Omens với cánh tay gãy.”

Có thể Dean nói thật, nhưng chẳng hiểu sao Blue không nghĩ vậy. April đã cởi mở về cái quá khứ rock & roll của mình, và Blue đã thấy cả hai người họ đều khựng lại khi bài “Farewell, So Long” vang lên trên radio.

Cái khả năng Dean có thể là con trai của Jack Patriot làm đầu cô quay mòng mòng. Cô đã cảm nắng ngôi sao nhạc rock này từ khi lên mười. Cho dù sống ở nơi nào, cô cũng vẫn giữ cả chồng bằng của ông bên giường cùng với đám ảnh tạp chí chụp ông dán trong vở học. Lời bài hát của ông làm cô cảm thấy bớt đơn độc hơn.

Một biển báo ranh giới cho biết họ đã đến Garrison. Biển báo thứ hai ngay phía dưới công bố rằng thị trấn đang được rao bán và rằng bất kỳ ai có hứng thú mua nó nên liên lạc với Nita Garrison. Cô xoay người trên ghế khi họ phóng vụt qua. “Anh có thấy cái đó không? Sao có người lại bán cả một thị trấn được nhỉ?”

“Đợt trước họ đã bán một cái trên eBay đấy,” anh nói.

“Đúng rồi. Và có nhớ khi Kim Basinger mua cái thị trấn nhỏ ở Georgia đó không? Tôi quên khuấy mất đây là miền Nam. Tất cả các thể loại rác rưởi kỳ cục không thể xảy ra ở bất kỳ nơi nào khác lại xảy ra ở đây.”

“Phát ngôn này tốt nhất cô nên giữ cho riêng mình,” anh nói.

Họ vượt qua một nhà tang lễ và một nhà thờ kiểu Phục hưng Hy Lạp. Hầu hết các tòa nhà đá cát kết nâu trong khu vực kinh doanh ba khối trông như thể được xây dựng vào đầu thế kỷ hai mươi. Con phố chính rộng rãi có vạch chéo đỗ xe ở cả hai bên. Blue thấy một nhà hàng, một hiệu thuốc, một cửa hàng đồ cũ và một tiệm bánh mì. Một con hươu nhồi, gác treo biển MỞ CỬA đứng gác gần cửa một hiệu đồ có tên Góc Mái Cửa Di Myrtle. Ngay bên kia đường, những cây cổ thụ tỏa bóng râm xuống một khu công viên với cái đồng hồ bốn mặt và cột đèn bằng sắt đen có bóng tròn màu trắng trên đỉnh. Dean lái xe vào chỗ đỗ ngay trước cửa hàng thuốc.

Blue không có nhiều niềm tin vào câu nói của anh về chuyện cô được nhận lương, và cô tự hỏi liệu mình có thể tìm được việc làm trong cái thị trấn nhỏ thế này. “Anh có nhận thấy điều gì lạ không?” cô hỏi khi anh tắt máy.

“Ngoài cô á?”

“Chẳng có đồ ăn nhanh gì cả.” Cô nhìn con phố chính tiêu tụy nhưng trông kỳ lạ. “Tôi cũng chẳng thấy chuỗi nhà hàng nào ngoài đường cao tốc. Nơi này không lớn, nhưng cũng đủ lớn cho một cửa hàng phụ tùng ô tô NAPA hay một cửa hàng băng đĩa Blockbuster chứ. Chúng ở đâu rồi? Nếu anh bỏ qua đám ô tô đi và bỏ qua quần áo của mọi người thì sẽ rất khó hình dung ra giờ là năm nào.”

“Thật hay là cô lại nhắc đến quần áo.” Anh nhìn cái quần lửng bó màu đen và áo phông rằn ri của cô. “Tôi đoán cô chẳng có kiểu quần áo phù hợp mà mặc cho công việc mới của mình nữa kia.”

“Cái thứ phân thối đó à? Tôi quăng đi rồi.”

Một gương mặt phụ nữ nhô lên từ cửa sổ cửa hàng Làm Đẹp Và Hót Tóc Barb cạnh hiệu thuốc. Ở đại lý bảo hiểm phía bên kia, một người đàn ông hơi đầu nhìn ra từ sau tấm áp phích bán đồ quỳn góp cho nhà thờ. Cô hình dung ra những cái đầu tương tự thò ra bên kia đường. Trong cái thị trấn bé thế này, tin tức về sự có mặt của người hàng xóm mới nổi tiếng của họ sẽ được lan truyền nhanh chóng.

Cô theo Dean vào trong hiệu thuốc, giữ khoảng cách ba bước chân đầy tôn trọng phía sau, điều đó càng làm anh cáu tiết hơn, mặc dù anh giữ cảm giác đó cho riêng mình. Anh biến mất ra sau cửa hàng trong khi cô nói chuyện với người thu ngân và nhận ra là chẳng có công việc nào còn khuyết cả. Hai phụ nữ ào vào, một da đen một da trắng. Người đàn ông từ đại lý bảo hiểm bước vào, theo sau là một phụ nữ lớn tuổi hơn với mái tóc ẩm ướt. Tiếp theo là một anh chàng gầy gò với biển tên nhựa cho biết anh ta là Steve.

“Anh ấy kia kìa,” gã bảo hiểm nói với những người khác.

Tất cả bọn họ đều ngẩn cổ trở mắt nhìn Dean. Một phụ nữ trong bộ đồ công sở hồng nhạt xông vào, đôi giày cao gót màu nâu gỗ lộp cộp lên sàn lát gạch. Cô ta trông như thể cùng độ tuổi với Blue, quá trẻ để mà xẹt mái tóc cứng đờ như thế, mặc dù Blue chẳng có quyền gì bình phẩm tóc tai của người khác. Nếu không phải rời Seattle quá đột ngột như thế thì cô đã cắt tóc rồi. Cô len lỏi về phía quầy bày mascara ngay khi người phụ nữ nọ gọi tên Dean bằng một giọng hơi dài đầy ngưỡng mộ. “Dean... em mới nghe nói anh xuất hiện ở trang trại. Em đang trên đường đến nghênh đón anh đấy.”

Blue liếc nhìn quanh đám mascara đúng lúc thấy vẻ mặt lạnh tanh của Dean chuyển thành nhận biết. “Monica. Thật vui được gặp em.” Anh cầm mấy cái bấm móng tay, một cuộn băng vải và một gói gì đó trông giống như lót giày. Không có bao cao su.

“Chúa ơi, thị trấn đang rộn ràng hết cả lên,” Monica nói. “Tất cả mọi người đều đợi anh xuất hiện. Susan O’Hara không tuyệt vời sao? Anh thích những gì bà ấy làm với ngôi nhà chứ?”

“Ừ thì tuyệt vời.”

Monica nhìn anh đắm đuối như nhìn một cốc trà ngọt mát lạnh. “Em hy vọng anh sẽ ở lại một thời gian.”

“Anh không chắc lắm. Tùy thuộc một số thứ.”

“Anh không thể rời khỏi trước khi có cơ hội gặp tất cả các vị chop bu của Garrison. Em sẽ rất vui lòng tổ chức một bữa tiệc cocktail nho nhỏ và giới thiệu anh với tất cả mọi người.” Cô ta nắm cánh tay anh. “Anh sẽ thích ở đây cho xem.”

Đã quen với việc bị xâm chiếm khoảng không riêng tư, anh không tránh ra mà thay vào đó nghiêng đầu về phía quầy mỹ phẩm. “Có một người anh muốn em gặp mặt. Blue, đến đây để anh có thể giới thiệu em với đại diện nhà đất của anh nào.”

Blue cố kìm thôi thúc núp sâu hơn sau quầy mascara. Có thể người phụ nữ này giúp được cô tìm việc làm. Cô nở nụ cười thân thiện nhất và bước tới. Dean gỡ người ra khỏi bàn tay sở hữu quá mức của cô nàng đại diện nhà đất và choàng tay quanh người Blue. “Blue, đây là Monica Doyle. Monica, đây là hôn thê của anh, Blue Bailey.”

Giờ thì anh lại lười biếng rồi đây.

“Bọn anh sắp làm đám cưới ở Hawaii,” anh nói. “Trên bờ biển vào lúc hoàng hôn. Blue muốn đến Vegas, nhưng anh là người quá chần chừ nên không chấp nhận được chuyện đó.”

Anh quá thừa khả năng đẩy lui đám phụ nữ mà không cần phải viện đến một vị hôn thê tưởng tượng, nhưng có vẻ như anh chẳng thích cái trò tẻ nhạt là xử lý tất cả đám quần lót bị quăng vào mặt chút nào. Cô phải thừa nhận là mình đã ngạc nhiên.

Mặt Monica đã ỉu xiu, nhưng cô ta cố hết sức che giấu vẻ thất vọng sau vài cái chớp mắt lia lịa và quan sát nhanh về bề ngoài của Blue. Cô đại diện nhà đất nhìn cái áo phong trần rỉ rỉ mà Blue chiếm làm của riêng từ phòng giặt là trong khu nhà của cô sau khi nó đã bị đăng lên bảng thông báo suốt một tháng. “Cô đáng yêu nhất, phải không nào?”

“Dean nghĩ vậy,” Blue khiêm tốn nói. “Tôi vẫn không chắc làm thế nào anh ấy có thể vượt qua được nỗi chán ghét mà tôi dành cho các cậu nhóc tí đang già đi.”

Anh siết chặt và kéo cô vào nách như để cảnh cáo. Nách anh có mùi dễ chịu của thứ chất khử mùi đắt tiền dành cho nam giới được đóng trong mấy cái chai thủy tinh hình dương vật có đóng dấu logo thiết kế. Cô ở đó vài giây lâu lắc trước khi thò đầu ra trở lại. “Tôi thấy tấm biển rao bán lúc vào thị trấn. Chuyện là thế nào vậy?”

Monica bĩu đôi môi được vẽ chì và tô son bóng loáng. “Nita Garrison lại nổi cơn hận thù thường lệ ấy mà, chỉ thế thôi. Có một số người không đáng nói đến. Chúng tôi cố hết sức không để tâm gì đến bà ta.”

“Là thật à?” Blue hỏi. “Thị trấn này thực sự bị rao bán à?”

“Tôi cho rằng điều đó tùy thuộc vào cách cô định nghĩa thị trấn.”

Blue định hỏi họ định nghĩa thị trấn này thế nào, nhưng Monica đã gọi những người đang nấp trong mấy lối đi lại để có thể giới thiệu.

Mười phút sau, cuối cùng họ đã thoát được. “Tôi sẽ hủy vụ đính hôn này.” Blue cầu nhàu khi theo Dean ra xe. “Anh quá rắc rối đi.”

“Nào, em yêu, chắc chắn tình yêu của chúng ta đủ mạnh để vượt qua mấy chỗ gồ ghề trên đường đời chứ hả.” Anh dừng lại trước một máy bán báo.

“Việc giới thiệu tôi là hôn thê của anh sẽ khiến anh trông quái gở, chứ không phải tôi,” cô nói. “Mấy người đó đâu có mù. Chúng ta mà ở bên nhau thì thật kỳ dị.”

“Cô có chút vấn đề nghiêm trọng về lòng tự tôn đấy.” Anh sục tay vào túi tìm xu lẻ.

“Tôi á? Thử lại xem nhé. Sẽ chẳng ai tin một thiên tài như Blue Bailey lại ngã gục trước một kẻ tâm thần hạng nhẹ như anh cả.” Anh phớt lờ cô và lôi ra một tờ báo. Cô bước đến trước mặt anh. “Trước khi chúng ta đến quầy thực phẩm, tôi cần phải đi hỏi tìm việc làm. Sao anh không ăn trưa trong khi tôi tìm quanh đây nhỉ?”

Anh nhét tờ báo xuống dưới cánh tay. “Tôi đã bảo cô rồi. Cô đang làm việc cho tôi.”

“Làm việc gì?” Cô nheo mắt nhìn anh. “Và anh sẽ trả bao nhiêu?”

“Đừng lo về chuyện đó.”

Anh đã cáu kỉnh với cô cả buổi sáng, và cô không thích thế. Chuyện mẹ anh sắp chết đâu phải lỗi của cô. Thôi được rồi, chuyện đó đúng là lỗi của cô, nhưng anh đâu biết điều đó, và anh không nên trừng phạt cô vì căn bệnh hiểm nghèo của April mới đúng.

Khi họ đã đến cửa hàng thực phẩm, màn giới thiệu lại bắt đầu từ đầu khi từng người từng người một hoan nghênh anh đến thị trấn. Anh thân thiện với tất cả mọi người, từ tay nhân viên bán hàng mặt mụ đến ông già què đội mũ cự chiến binh Bọn lớn hơn thì đang ở trường, nhưng anh đã xoa đầu mấy em bé chưa có tóc, bắt một nắm tay đầy mũi dãi, và can dự vào cuộc trò chuyện khích lệ một cậu bé ba tuổi không muốn ngồi bô vô cùng đáng yêu có tên là Reggie. Dean là sự kết hợp kỳ quặc nhất giữa bản ngã và vẻ lịch sự mà cô từng thấy ở một con người, mặc dù vẻ lịch sự của anh dường như bị vô hiệu trước cô.

Trong khi anh xử lý việc quan hệ công chúng, cô lên đi mua thực phẩm. Cửa hàng này không có nhiều thứ để lựa chọn, nhưng cô tìm thấy những thứ cơ bản. Anh gặp lại cô ở hàng tính tiền, cô phải đứng yên lặng tại đó trong khi anh rút thẻ visa ra. Chuyện này không thể tiếp diễn. Cô phải kiếm ra ít tiền mới được.

Dean dỡ đồng thực phẩm xuống rồi để Blue tự lo liệu tìm chỗ cất trong khi anh quay ra ngoài để đánh xe vào trong nhà kho. Ngay cả Annabelle còn không biết thân thể của bố để anh, thế mà Blue đã khơi ra được chỉ sau bốn ngày ở cùng anh. Cô là người có trực giác nhạy bén nhất mà anh từng gặp, chưa kể còn ranh ma nhất, và trong trận đấu này anh phải khôn ngoan hơn mới được.

Sau khi đã dọn sạch một khoảng dành cho chiếc xe trong nhà kho, anh lục lọi trong lán dụng cụ tìm xẻng và cuốc rồi bắt đầu tấn công đám cỏ dại mọc quanh móng nhà. Khi hít vào mùi hoa kim ngân, anh nhớ ra lý do chính xác vì sao lại mua nơi này thay vì ngôi nhà trên bờ biển Nam California mà anh vẫn luôn hình dung. Bởi vì ở đây mới thích hợp. Anh thích những ngôi nhà cũ, những ngọn đồi bao bọc trang trại. Anh thích cái ý niệm rằng vùng đất này đã là một phần của thứ gì đó vững bền hơn một trận bóng bầu dục. Nhưng trên tất cả, anh thích sự riêng tư. Chẳng có bờ biển Nam California đông đúc nào có thể cho anh điều đó, mà khi cần đến biển, anh luôn có thể bay đến đó kia mà.

Anh gần như chẳng biết riêng tư là thế nào. Đầu tiên, lớn lên trong những ngôi trường nội trú, thế rồi việc dẫn thân vào sự nghiệp thể thao ở trường đại học đã giúp anh được thừa nhận ngay lập tức. Sau đó anh trở thành dân chuyên nghiệp. Cuối cùng, với đám quảng cáo End Zone chết tiệt đó, ngay cả những người không hâm mộ bóng bầu dục cũng nhận ra anh. Anh cứng người lại khi nghe tiếng vòng tay leng keng. Cảm giác cay đắng vón cục trong bụng anh. Bà ta sẽ phá hủy chuyện này như đã từng cố phá hủy tất cả mọi thứ khác.

“Mẹ đang lên kế hoạch thuê một đội thiết kế vườn cây cảnh,” mẹ anh lên tiếng.

Anh cầm cái xẻng vào một bụi cỏ. “Tôi sẽ lo chuyện đó khi nào sẵn sàng.” Anh chẳng quan tâm bà đã tính tảo được bao lâu rồi. Mỗi lần nhìn bà, anh lại nhớ đến lớp trang điểm lấm lem nước mắt, những câu nói lú lú nhú, và trọng lượng cánh tay bà ghì xuống cổ anh trong cơn say mềm, những lời cầu xin sắc mùi thuốc đồi anh tha thứ.

“Bề ngoài con vẫn luôn tỏ ra vui vẻ hết mức.” Bà đến gần hơn. “Mẹ không biết nhiều về cây cối, nhưng mẹ nghĩ con đang cố xúc bỏ một bụi mấu đơn.”

Nếu xem xét đến cuộc đời đã sống, mẹ anh lẽ ra phải trông giống Keith Richards[2] mới phải, nhưng không. Cơ thể bà săn chắc, cảm hơi quá thon để có thể gọi là hoàn toàn tự nhiên. Ngay cả mái tóc dài của bà cũng làm anh bực mình. Bà đã năm mươi hai tuổi rồi, vì Chúa. Đã đến lúc phải cắt nó đi rồi. Khi còn nhỏ anh đã buộc phải dính vào nhiều vụ đánh nhau khi một đứa bạn học nào đó mô tả quá chi tiết về mông bà hay bất kỳ phần cơ thể nào mà bà chọn để khoe ra vào một ngày hiếm hoi nào đó bà chiếu cố đến thăm anh ở trường. Bà dùng mũi giày bới lên một cái hộp thiếc bẹp gí. “Không phải mẹ sắp chết đâu.”

[2] Keith Richards: nhà soạn nhạc người Anh, là thành viên của ban nhạc Rolling Stones, có vẻ bề ngoài hom hem, ốm yếu vì nghiện ma túy

“Ừ, tối qua tôi đã luận ra chuyện đó.” Và Blue sẽ phải trả giá cho lời nói dối của mình.

“Thậm chí ốm cũng không. Vụ ăn mừng lớn của con thế là đi tong rồi.”

“Biết đâu sang năm thì sao.”

Bà không nao núng. “Blue có trái tim rộng mở. Cô ấy là người thú vị. Khác lạ so với những gì mẹ trông đợi.”

Bà đã lao vào cuộc hành trình câu cá, nhưng sẽ chẳng bắt được thứ gì đâu. “Đó là lý do vì sao tôi hỏi cưới cô ấy.”

“Cô ấy có đôi mắt to ngây thơ, nhưng ở cô ấy cũng có gì đó thật gợi cảm nữa.”

Một bài hát ru dành cho người lớn...

“Cô ấy không đẹp,” April tiếp tục, “nhưng cô ấy... có gì đó còn hơn thế nữa. Mẹ không biết. Dù là gì thì dường như cô ấy cũng chẳng biết đến điều đó.”

“Cô ấy là một thảm họa liên hoàn.” Quá muộn rồi, anh nhớ ra đáng lẽ mình phải tỏ vẻ si mê mới đúng. “Yêu không có nghĩa là tôi mù. Thực tế là tôi bị cuốn hút bởi chính con người cô ấy.”

“Ừ, mẹ có thể thấy điều đó.”

Anh tóm cái cốc và bắt đầu bỏ vào đám cỏ dại quanh một bụi hồng. Anh biết đó là bụi hồng vì nó có vài bông hoa.

“Con nghe chuyện về Marli Moffatt rồi chứ,” bà nói.

Cái cốc bổ dính một cục đá. “Khó mà tránh được. Tin tức đầy ra.”

“Mẹ đoán con gái Marli sẽ đến ở với em gái cô ấy. Có Chúa biết, Jack sẽ chẳng làm gì khác ngoài viết một tấm séc.”

Anh quăng cái cốc đi và nhặt lại cái xẻng.

Bà nghịch vòng tay. “Me hy vọng giờ con đã nhận ra rằng việc tống cổ mẹ khỏi đây không phải là một ý kiến hay nếu con muốn được nhân hạ sống ở đây trong hè này. Trong vòng ba đến bốn tuần nữa thôi, mẹ sẽ vĩnh viễn ra khỏi cuộc đời con.”

“Đó là những gì bà đã nói hồi tháng Mười một khi bà xuất hiện ở trận đấu với đội Chargers.”

“Chuyện đó sẽ không lặp lại lần nữa.”

Anh cầm xẻng xuống đất rồi hất tung nó lên. Hôm nay bà hoàn toàn tự chủ trong mọi chuyện. Thật khó mà kết hợp về được việc của bà với người phụ nữ phê thuốc thường xuyên bỏ quên con trai mình. “Tại sao lần này tôi phải tin bà?”

“Vì mẹ đã phát ốm khi cứ phải sống trong tội lỗi rồi. Con sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho mẹ, và mẹ sẽ không cầu xin nữa. Một khi ngôi nhà này đã xong, mẹ sẽ ra đi.”

“Tại sao bà lại làm chuyện này? Sao lại làm cái trò đánh đổ chết tiệt này?”

Bà nhún vai, tỏ vẻ buồn chán - người phụ nữ cuối cùng ngồi lại trong quán bar sau các cuộc vui đã không còn. “Mẹ đã nghĩ đây sẽ là trò vui, thế thôi.”

“Này, Susan!” Quý ngài Thọ diện Hứng tình thò đầu ra từ góc quanh. “Bà có thể đến đây một lát không?”

Dean đào phải một cục đá nữa khi bà bỏ đi. Giờ khi thấy bà đang phải xoay sở với bao nhiêu nghĩa vụ, anh biết rằng nếu buộc bà rời đi thì anh sẽ tự làm bản thân tổn thương nhiều hơn cả bà. Lúc nào anh cũng có thể quay về Chicago, nhưng cái ý nghĩ để bà ép anh phải bỏ đi khiến anh nuốt không trôi. Anh không trốn chạy khỏi ai hết, đặc biệt là khỏi mẹ anh. Nhưng anh cũng không chịu được ý nghĩ ở lại một mình với bà, ngay cả trên khu đất cả trăm mẫu này, và đó là lý do vì sao việc giữ Blue ở lại đã trở nên cần thiết, chứ không chỉ là bốc đồng. Cô sẽ là cái giảm xóc cho anh.

Anh mừng rỡ tưởng ra đầu Blue rồi chém phăng một cây kế bằng một cú sắc ngọt. Lời nói dối của cô về April đã vượt xa giới hạn anh có thể tính đến. Mặc dù đã gặp rất nhiều phụ nữ mảnh khảnh, anh cũng chưa từng gặp ai trơ tráo hơn, nhưng trước khi đối chất với cô, anh dự định cứ để cô thoải mái đi đã.

Đến lúc đám thợ mộc kết thúc ngày làm việc ra về, anh đã dọn sạch chỗ cỏ rậm rạp nhất quanh móng nhà mà không gây thiệt hại quá nhiều với thứ mà cuối cùng anh cũng nhận ra là bụi mẫu đơn. Vai anh nhức như búa bổ, nhưng anh đã phải kiên trì quá lâu, và anh chẳng quan tâm. Cảm giác được sử dụng lại cơ thể thật tuyệt lắm sao.

Khi anh ra khỏi lán dụng cụ, mùi của thứ gì đó thật thơm bay về phía anh từ ô cửa sổ mở của gian bếp. Blue đã quyết định nấu nướng, nhưng anh chẳng có ý định ngồi ăn một bữa tối ẩm cúng với sự có mặt của cả mẹ anh, và anh không mấy may nghĩ ngờ việc Blue sẽ mời bà.

Trên đường quay vào nhà, ý nghĩ của anh đột nhiên quay lại với cái chết của Marli Moffatt và đứa con gái mười một tuổi mà bà ta để lại. Đứa em gái cùng cha với anh. Ý nghĩ đó thật không thực. Anh biết cảm giác làm cô nhi là thế nào, và có một điều chắc chắn. Đứa trẻ tội nghiệp đó tốt hơn hết nên biết tự lo cho bản thân bởi vì Jack Patriot sẽ không làm điều đó cho nó.

7. Chương 7

Riley Patriot sống ở Nashville, Tennessee, trong một ngôi nhà gạch trắng có sáu cái cột trắng, sàn đá hoa cương trắng và một chiếc Mercedes-Benz trắng bóng lộn trong ga ra. Trong phòng khách, một chiếc piano trắng khổng lồ đặt gần một bộ đôi sofa trắng đồng bộ trên một tấm thảm trắng muốt. Riley không được phép vào phòng khách kể từ khi lên sáu, lúc con bé xịt tung tóe một hộp nước nho ép ở đó.

Mặc dù giờ Riley đã mười một tuổi, nhưng mẹ con bé vẫn chưa bao giờ tha thứ hay quên - không chỉ là vụ nước nho ép, mà còn rất nhiều thứ khác - và giờ thì mọi chuyện đã quá muộn. Mười ngày trước, cả đám người đã thấy mẹ con bé, Marli Moffatt, ngã qua hàng rào chắn song bị gãy trên boong con tàu hơi nước Old Glory xuống dòng sông Cumberland. Mẹ con bé đã đập đầu vào thứ gì đó khi rơi xuống nước, khi ấy là ban đêm, và lúc người ta tìm thấy mẹ nó thì đã quá muộn. Ava, *aupair*[1] thứ mười triệu của Riley, đã dựng con bé dậy để báo cái tin đó.

[1] *Aupair*: một từ đã được quốc tế hóa, dùng để chỉ những sinh viên được gửi ra nước ngoài sống như một thành viên trong gia đình nhận nuôi. *Aupair* sẽ giúp gia đình nhận nuôi các công việc như trông trẻ, làm việc nhà và hằng tháng sẽ có một khoản tiền tiêu vặt. Đổi lại họ được miễn phí ăn ở để thực hiện việc học hành của mình.

Giờ, một tuần rưỡi sau đó, Riley đang trên đường bỏ trốn để tìm anh trai nó.

Dù mới chỉ cuộc bộ có một tòa nhà kể từ nhà nó, nhưng chiếc áo phông đã bám dính vào da con bé, thế nên Riley bèn mở khóa áo phao màu hồng. Chiếc quần nhung kẻ màu hoa oải hương của nó là cỡ mười hai to thùng, thế mà vẫn quá chật. Em họ Trinity của nó chỉ mang đồ cỡ tám nhỏ, nhưng chỉ riêng bộ xương không có chút da thịt nào của Riley thôi cũng đã to hơn cỡ tám nhỏ ấy rồi. Con bé chuyển cái ba lô nặng trĩu sang tay bên kia. Trọng lượng hẳn sẽ nhẹ hơn nhiều nếu nó để lại cuốn sổ ảnh lưu niệm, nhưng con bé không thể làm thế.

Nhưng ngôi nhà trên con phố nhà Riley nằm sát với đường, vài căn phía sau cổng, nên chẳng có chút vỉa hè nào, nhưng vẫn có đèn đường và Riley cố tránh chúng trong khả năng có thể. Không có nghĩa là ai đó sẽ đi tìm nó. Chân nó bắt đầu ngứa ran, và nó cố gãi qua lớp quần nhưng, nhưng như thế chỉ càng làm cho cảm giác ngứa ngáy tệ hơn. Đến lúc con bé thấy chiếc xe đỏ ọp ẹp của Sal ở cuối tòa nhà tiếp theo thì hai chân nó đã như trên lửa.

Sal đỗ xe dưới một ngọn đèn đường, như một tên ngốc, và đang hút thuốc lá theo kiểu phập phù giập cục. Khi thấy nó, hắn ta bắt đầu liên láo nhìn quanh, như kiểu nghĩ là cảnh sát có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. “Đưa tiền cho tao,” hắn bảo khi con bé đến gần chiếc xe.

Riley không thích đứng dưới ngọn đèn nơi mà bất kỳ ai đi ngang qua cũng có thể thấy chúng, nhưng tranh cãi sẽ mất nhiều thời gian hơn là đưa tiền cho hắn. Riley ghét Sal. Hắn làm trong đội chăm sóc cây cảnh của bố hắn mỗi khi không đi học, đó là lý do Riley biết hắn, nhưng không phải là lý do con bé ghét hắn. Riley ghét hắn vì hắn cứ tự xoa bóp mình khi hắn nghĩ là chẳng có ai đang nhìn, rồi hắn khạc nhổ, và hắn nói những thứ bẩn thỉu. Nhưng hắn mười sáu tuổi rồi, và kể từ khi hắn lấy được bằng lái từ bốn tháng trước, Riley đã trả tiền để hắn đưa nó đi chỗ này chỗ kia. Hắn là một tài xế dở ẹc, nhưng trước khi đủ mười sáu tuổi, Riley chẳng có nhiều lựa chọn cho lắm.

Con bé rút tiền từ túi trước của chiếc ba lô màu xanh. “Giờ là một trăm đô. Tôi sẽ đưa anh phần còn lại khi chúng ta đến trang trại.” Đã xem rất nhiều phim điện ảnh, nên nó hoàn toàn biết người ta nên chia tiền ra thế nào.

Hắn trông như thể muốn vồ ba lô của con bé, nhưng như thế sẽ chẳng có ích gì cho hắn, vì con bé đã giấu phần tiền còn lại trong tất. Hắn đếm tiền, mà theo Riley như thể thật thô bỉ vì nó đang đứng ngay trước mặt hắn, chẳng khác nào gọi nó là kẻ lừa đảo hạng nặng vậy. Cuối cùng, hắn nhét tiền vào túi quần jean. “Ông già tao mà phát hiện ra chuyện này là nện tao như tử tù luôn đấy.”

“Ông ta sẽ không phát hiện ra từ tôi được. Anh là kẻ duy nhất ba hoa thôi.”

“Mày đã làm gì với Ava?”

“Peter sẽ ở lại qua đêm. Chị ấy chẳng biết được đâu.”

Aupair của Riley đến từ Hamburg nước Đức từ hai tháng trước. Peter là bạn trai của Ava, và tất cả nhưng gì họ làm với nhau là hôn hít. Khi mẹ Riley còn sống, Ava không được phép cho Peter vào nhà, nhưng khi bà qua đời rồi thì gần như đêm nào anh ta cũng ngủ lại. Phải đến bữa sáng thì Ava mới phát hiện ra Riley đã bỏ đi, mà ngay cả lúc đó cũng chưa chắc, vì mai hai người họ không phải đi học do có hội thảo cuối năm của giáo viên. Riley đã dán một mẫu giấy lên cửa phòng viết là nó bị đau bụng và dừng đánh thức nó dậy.

Sal vẫn chưa vào xe. “Tao muốn hai trăm rưỡi. Tao quên mất vụ xăng xe.”

Riley kéo cửa xe, nhưng hắn đã khóa cửa. Con bé gãi chân. “Tôi sẽ đưa anh thêm hai mươi đô nữa.”

“Mày giàu mà. Mày đâu cần phải kệt xỉ thế.”

“Hai trăm đô, và chỉ thế thôi. Tôi nói thật đấy, Sal. Tôi chẳng muốn đi đến mức đấy đâu.”

Dối trá trắng trợn. Nếu không muốn đến trang trại của anh trai nó thì nó đã tự khóa mình trong ga ra và nổ máy chiếc Benz của mẹ nó - nó biết cách - rồi ngồi trong xe cho đến khi ngạt thở mà chết. Chẳng ai có thể bắt nó ra ngoài, kể cả Ava, hay dì Gayle của nó hay thậm chí là bố nó - làm như bố thèm quan tâm nó có chết hay không vậy.

Sal hắn phải tin nó vì cuối cùng hắn cũng mở khóa cửa. Riley thả chiếc ba lô xuống sàn ghế trước, rồi chui vào thắt dây an toàn. Bên trong chiếc xe bốc mùi thuốc lá và mùi hamburger thiu. Nó lôi bản đồ chỉ dẫn từ MapQuest[2] trong ngăn có dây khóa của chiếc ba lô ra. Sal ngoặt xe ra khỏi lề đường mà chẳng buồn nhìn xem có chiếc xe nào chờ tới hay không.

[2] MapQuest: trang web trực tuyến miễn phí cung cấp bản đồ và chỉ dẫn đi lại của Mỹ.

“Cẩn thận”

“Thả lỏng đi. Đã nửa đêm rồi. Chẳng có ai đâu.” Hấn có mái tóc nâu bết bết, và vài cọng râu trên cằm mà hấn nghĩ là làm mình trông rất ngầu.

“Anh phải đi trên đường cao tốc số 40,” nó nói.

“Làm như tao không biết ấy.” Hấn quăng điều thuốc qua cửa sổ xe. “Trên radio giờ người ta toàn mở đĩa của chị em nhà Moffatt. Tao cá mày phải kiếm được cả triệu đô.”

Tất cả những gì Sal muốn nói đến là tiền và sex, mà Riley tuyệt đối không muốn hấn nói về sex, nó bèn giả vờ nghiên cứu bản đồ, mặc dù nó đã thuộc lòng mọi thứ.

“Mày thật may mắn,” Sal tiếp tục. “Mày chẳng phải làm việc hay gì cả, thế mà vẫn có cả đồng tiền ấy.”

“Tôi có được tiêu đâu. Tiền vào tài khoản ủy thác của tôi hết.”

“Mày có thể tiêu chỗ tiền mà bố mày cho mày.” Hấn chỉ lái xe bằng một tay, nhưng nếu Riley nói gì về chuyện đó, hấn sẽ nổi điên lên ngay. “Tao đã thấy bố mày khi lão đến dự đám tang. Lão ta thậm chí còn nói chuyện với tao. Lão ta tử tế hơn mẹ mày nhiều. Nghiêm túc đấy. Một ngày nào đó tao sẽ mặc quần áo ngầu như lão và lượn lờ đây đó trên một con limo.”

Riley không thích người khác nói về bố nó, mà người ta thì cứ thích nói, như kiểu họ tưởng nó sẽ giới thiệu họ hay đại loại thế trong khi nó gần như chẳng bao giờ gặp được bố. Giờ khi mẹ nó đã mất, bố dự định chuyển Riley đến trường nữ sinh Chatsworth, một trường nội trú nơi tất cả mọi người sẽ ghét nó vì nó béo ị và sẽ chẳng ai muốn làm bạn với nó trừ phi muốn tiếp cận bố nó. Giờ nó đang học ở Kimble, nhưng đó không phải trường nội trú, và thậm chí chuyện học cùng lớp với đứa em họ Trinity còn tốt hơn là một ngôi trường phải ngủ lại đó. Nó đã cầu xin bố cho nó được ở lại Kimble và sống với Ava trong một căn hộ hay gì đấy, nhưng bố bảo là như thế không được.

Đó là lý do vì sao nó phải đi tìm anh trai nó.

Thực ra anh ấy là anh cùng cha với nó, và anh ấy là một bí mật. Chỉ một số người biết Riley và anh ấy là ruột thịt, và thậm chí Riley cũng không biết bố nó đã có một người con khác từ lâu, rất lâu rồi nếu nó không nghe lầm được mẹ nó và bồ cũ của mẹ nói chuyện. Mẹ nó là một thành viên trong ban nhạc chị em nhà Moffatt, cùng với dì Gayle, mẹ của Trinity. Hai người họ đã biểu diễn cùng nhau từ khi mười lăm tuổi, nhưng đã sáu năm rồi họ chẳng có bài hit nào trong bảng xếp hạng quốc gia, và CD mới của họ Everlasting Rainbows cũng không được khả quan cho lắm, đó chính là lý do họ có mặt trên con tàu hơi nước tối hôm ấy, để tiến hành vụ quảng bá với cả đám đài phát thanh đến tham dự một cuộc hội thảo ở Nashville. Giờ, với thông tin đại chúng về vụ chết đuối của mẹ nó, bản CD đã leo lên đầu các bảng xếp hạng. Riley nghĩ mẹ nó sẽ vui vì chuyện này, nhưng nó chẳng chắc lắm.

Lúc mất mẹ nó ba tám tuổi, hơn dì Gayle hai tuổi. Cả hai người họ cùng gầy nhom với mái tóc vàng, ngực bự, vài tuần trước vụ tai nạn, mẹ Riley đã đến gặp bác sĩ làm mặt của dì Gayle và tiêm mấy mũi cho môi căng phồng. Riley nghĩ trông mẹ như một con cá, nhưng mẹ nó đã bảo nó giữ cái quan điểm ngu ngốc đó cho riêng mình. Nếu Riley biết trước mẹ nó sẽ ngã khỏi tàu chết đuối, nó sẽ chẳng bao giờ nói gì cả.

Góc cuốn sổ lưu niệm đâm vào cổ chân nó qua cái ba lô. Riley ước gì mình có thể lôi cuốn sổ ra xem ảnh. Chuyện đó luôn làm thấy nó khá hơn. Nó túm lấy bảng điều khiển. “Anh nhìn đường có được không? Đèn đỏ kìa.”

“Thì sao? Có cái xe nào lao đến đâu.”

“Nếu bị tai nạn, anh sẽ mất bằng cho xem.”

“Tao sẽ không bị tai nạn.” Hấn mở radio nhưng rồi lại tắt đi. “Tao cá là bố mày đã chơi đến cả chục nghìn đứa con gái rồi ấy nhỉ.”

“Anh im mồm đi!” Riley ước gì nó có thể nhắm mắt lại giả vờ mình đang ở đâu đó khác, nhưng nếu nó không trông chừng Sal lái xe, rất có thể hấn sẽ tông vào đầu đó.

Khoảng lần thứ một nghìn, con bé tự hỏi không biết anh trai có biết nó không. Năm ngoái, khi nó phát hiện ra chuyện về anh ấy, đó là điều thú vị nhất từng xảy đến với nó. Nó bắt đầu làm cuốn sổ ảnh lưu niệm bí mật ngay lập tức, dán từng bài báo trên Internet, thêm những bức ảnh của anh ấy mà nó tìm được trên

báo và tạp chí. Trên ảnh anh ấy luôn tỏ ra hạnh phúc, như thể anh ấy chẳng bao giờ nghĩ những điều dở bần về người khác, và như thể anh ấy có thể trân trọng bất kỳ ai, ngay cả nếu người đó không xinh đẹp hay không gây hay mới có mười một tuổi.

Mùa đông năm ngoái, nó đã gửi cho anh ấy một lá thư đến trụ sở của đội Chicago Stars. Nó chưa nhận được hồi đáp gì, nhưng nó biết những người như bố và anh nó nhận nhiều thư đến nỗi họ chẳng tự mình đọc hết được. Khi đội Stars đến Nashville để thi đấu với đội Titans, nó đã lên kế hoạch đi gặp anh. Nó định lén trốn đi và tìm một chiếc taxi để đến sân vận động. Khi đã đến đó, nó sẽ tìm xem các cầu thủ ra từ cửa nào và chờ anh. Nó hình dung ra mình gọi tên anh rồi anh nhìn thấy nó, và nó nói, “Chào anh, em là Riley. Em là em gái của anh đây.” Cả gương mặt anh ấy sẽ sáng bừng hạnh phúc, rồi khi đã biết về nó, anh ấy sẽ bảo nó đến sống với anh hay thậm chí chỉ ở với anh trong kỳ nghỉ để nó không phải ở với dì Gayle và Trinity như lúc này.

Nhưng thay vì đến xem trận đấu của Titans, nó lại bị viêm họng phải nằm cả tuần trên giường. Kể từ đó, nó đã gọi đến trụ sở của Stars cả đồng lần, nhưng dù nó có nói gì với người trực tổng đài thì họ cũng chẳng bao giờ cho nó số điện thoại của anh.

Họ đã ra khỏi Nashville, và Sal bật radio to đến nỗi ghế ngồi của Riley rung lên. Nó cũng thích mở nhạc to, nhưng tối nay trong khi nó lo lắng thế này thì không. Nó tìm ra thông tin về trang trại của anh trai nó vào cái ngày sau lễ tang khi nghe bố nói chuyện với ai đó trên điện thoại. Khi tra tìm cái thị trấn mà bố nó đã nhắc đến và thấy nơi đó nằm ở phía Đông Tennessee, nó đã hào hứng đến mức váng vất. Nhưng bố nó chẳng nói trang trại nằm chính xác ở đâu, chỉ bảo ở gần Garrison, và vì không thể hỏi bố, nó bèn sử dụng khả năng thám tử của mình.

Nó biết người ta mua nhà và trang trại từ các đại diện nhà đất vì bố cũ của mẹ nó từng làm nghề này, vậy nên nó tra tìm trên Internet tất cả các công ty nhà đất quanh Garrison. Sau đó nó bắt đầu gọi cho họ bảo rằng nó đã mười bốn tuổi và đang làm một bản báo cáo về những người phải bán trang trại.

Hầu hết các đại lý nhà đất đều rất tử tế và kể cho nó nghe đủ các thể loại chuyện về mấy cái trang trại, nhưng vì những chỗ đó vẫn đang còn rao bán, nên nó biết đó không phải là của anh mình. Tuy nhiên, hai ngày trước, nó đã gặp được một chị làm thư ký, và chị ta đã kể Riley nghe về trang trại Callaway và chuyện một vận động viên nổi tiếng vừa mới mua trang trại đó, nhưng chị ta không được phép nói ra đó là ai. Người phụ nữ đó cho Riley biết cái trang trại đó nằm ở đâu, nhưng khi Riley hỏi liệu vận động viên nổi tiếng kia giờ có mặt ở đó không, thì chị ta bắt đầu nghi ngờ và bảo là chị ta phải đi. Riley suy luận như thế nghĩa là có. Ít ra nó cũng hy vọng thế. Vì nếu anh ấy không ở đó, nó chẳng biết mình sẽ làm gì nữa.

Một lần trong đời Sal lái xe cũng không qua tệ, có lẽ bởi vì đường cao tốc khá thẳng. Hắn xoa ngón tay cái về phía ba lô của Riley và hét toáng lên át tiếng nhạc. “Mày có cái gì ăn không?”

Nó không muốn chia phần ăn nhanh của mình, nhưng nó cũng chẳng muốn hắn dừng lại. Rồi hắn lại bắt nó trả tiền cho xem, thêm nữa chuyện đi sẽ bị kéo dài, thế nên nó sục vào ba lô đưa cho hắn ít bánh quy giòn. “Anh đã nói gì với bố anh?”

Hắn dùng răng xé túi bánh. “Ông ấy nghĩ tao sẽ ngủ qua đêm ở nhà Joey.” Riley chỉ mới gặp Joey có một lần, nhưng nó nghĩ anh ta tử tế hơn Sal. Nó bảo cho Sal số đường phải rẽ, mặc dù cũng còn lâu mới đến nơi đó. Nhưng nó sợ nếu mình ngủ thiếp đi thì hắn sẽ phóng vọt qua mất, vì càng nhìn các đường kẻ trắng trên đường, nó càng khó ngăn hai mắt khỏi díp lại...

Thoáng cái, nó choàng tỉnh khi chiếc xe trượt vèo đi và bắt đầu quay tròn. Vai nó đập vào cánh cửa, dây an toàn siết lấy ngực nó. Trên radio, 50 Cent đang gào thét, và cái bảng thông báo kia đang lao thẳng vào chúng. Nó hét lên trong tiếng nhạc, và tất cả những gì nó có thể nghĩ đến là giờ nó không thể nào gặp anh trai nó hay sở hữu một trang trại nuôi cún khi nó lớn lên được nữa.

Ngay trước khi chúng đâm vào bảng thông báo, Sal giật mạnh vô lăng, và chiếc xe tròn trành khựng lại. Riley thấy gương mặt hắn trong ánh đèn bảng điều khiển. Miệng hắn há ra, mắt tròn trờng hoảng hốt. Nó không muốn chết, bắt chấp những gì nó đã từng nghĩ về chiếc Benz của mẹ nó và cái ga ra.

Bên ngoài, sự yên tĩnh bao trùm lên chiếc xe. Bên trong, 50 Cent đang đọc rap, nhưng Riley thì thốt lên những tiếng thút thít, trong khi Sal đại loại là hợp không khí để thở. Đoạn đường cao tốc thoải thoải ở phía

sau bọn chúng, và con đường tối thui, chỉ có ngọn đèn lớn đang chiếu sáng rọi xuống một bảng quảng cáo chợ của thuyền trưởng G. ĐỒ ĂN. BIA. ĐỒ UỐNG CÓ GA. BÁNH KẸP. Dù vô cùng muốn tìm anh trai nhưng nó ước gì mình đang nằm trên giường ở nhà. Đồng hồ trên bảng điều khiển chỉ 2:05.

Hắn quay xe vòng lại ngay chính giữa con đường đồng tối thui, thế nên nó biết là chúng đã xoay tròn về hướng ngược lại. Nách nó đầm mồ hôi, còn tóc thì ướt bết vào da đầu. Tay nó run lấy bầy khi nó vượt thẳng bản chỉ dẫn đường. Sal tắt radio mà không cần nó phải yêu cầu, và nó đọc lên những gì chúng phải làm, đi tiếp 5,9 dặm trên đường Smoky Hollow, sau đó rẽ phải vào đường Callway đi thêm 1,3 dặm, trang trại nằm ở đó.

Sal bảo nó đưa cho hắn một gói Cheese Nips nữa. Bản thân nó cũng ăn một gói và sau đó, vì vẫn còn quá sợ, nên nó lại ăn thêm ít bánh cốm gạo Rice Krispies Treats nữa. Nó buồn tiểu khủng khiếp, nhưng lại không thể bảo với Sal như thế, vậy nên nó siết chặt hai chân lại với nhau và hy vọng chúng sẽ đến nơi sớm. Sal không còn đi nhanh như trước nữa. Sau vụ suýt tông xe, hắn đã lái bằng cả hai tay, và hắn tắt radio. Chúng vượt qua đường Smoky Hollow vì trời quá tối không thấy được bảng chỉ và thế là phải quay lại.

“Sao mày cứ ngộ nguây nhiều thế?” Sal vẫn có vẻ rất kiên quyết, như thể chuyện hắn không chịu đi chậm lại khi ra khỏi đường cao tốc là lỗi của nó vậy.

Nó không thể nói là mình buồn tiểu. “Tôi mừng vì chúng ta gần đến nơi rồi.”

Nó đang căng mắt tìm bảng hiệu đường Callaway thì điện thoại của Sal đổ chuông. Cả hai cùng nhảy dựng lên. “Cút thật.” Khuỷu tay hắn va vào cửa xe khi hắn cố lôi điện thoại ra khỏi túi áo khoác. Trông hắn thực sự hoảng sợ, và khi trả lời điện thoại, giọng hắn gần như the thé. “A lô?”

Ở tuốt phía bên kia chiếc xe, Riley vẫn có thể nghe thấy tiếng bố Sal gào lên, hỏi hắn đang ở chỗ chết tiệt nào và bảo hắn nếu không quay về ngay lập tức thì ông ta sẽ gọi cảnh sát. Sal sợ bố, và trông hắn như sắp sửa khóc òa lên. Khi ông bố đã cúp máy, Sal dừng xe ngay giữa đường và bắt đầu gào vào mặt Riley.

“Đưa tao số tiền còn lại! Ngay lập tức!”

Trông hắn như kiểu đang phát điên. Riley rúm người lại trên ghế. “Ngay khi chúng ta tới đó.”

Hắn túm áo khoác của nó mà lắc. Chút bong bóng dãi phì ra từ khóe miệng hắn. “Đưa tao không thì mày sẽ hối hận.”

Nó giập người ra, nhưng hắn làm nó sợ đến nỗi nó đá tung cả giày. “Tôi có tiền đây.”

“Nhanh lên. Đưa ngay cho tao!”

“Đưa tôi đến trang trại trước đã.”

“Nếu mày không đưa tiền cho tao ngay, tao sẽ đánh mày.”

Biết hắn nói thật, nó đành vồ lấy tất lời tiền ra. “Tôi sẽ đưa cho anh khi chúng ta đến đó.”

“Đưa cho tao ngay lập tức!” Hắn vịn cổ tay nói.

Nó ngửi thấy mùi Cheese Nips trong hơi thở của hắn, cộng thêm mùi gì đó chua chua. “Bỏ tôi ra!”

Hắn nạy ngón tay của nó ra vồ số tiền. Rồi hắn giật tung dây an toàn của con bé, với qua người nó mở tung cửa. “Ra ngoài!”

Nó hoảng sợ đến nỗi bắt đầu khóc òa. “Đưa tôi đến trang trại trước đã. Đừng làm thế này. Xin anh đấy.”

“Ra ngoài ngay!” Hắn đẩy nó thật mạnh. Nó cố bám lấy cánh cửa, nhưng bị trượt ngã lăn ra đường. “Đừng có mà nói với ai đấy,” hắn gào lên. “Nếu mày nói với ai, mày sẽ hối hận.” Hắn quang ba lô của nó ra, sập cửa lại phóng đi.

Nó nằm giữa đường cho đến khi tiếng động cơ xe biến mất. Tất cả những gì nó nghe thấy là tiếng khóc của chính nó. Trời quá tối, là đêm tối nhất trong toàn bộ cuộc đời nó. Chẳng có cây đèn đường nào như ở Nashville, và thậm chí còn chẳng thấy trăng, chỉ có một khoảng xám xám sau những đám mây, hắn là mặt trăng đang nấu phía sau đó. Nó nghe thấy tiếng chân kéo lê và nhớ lại bộ phim nó đã xem, trong đó có một

gã đàn ông nhảy từ trong rừng ra, bắt cóc cô gái nọ rồi đưa về nhà hắn và cắt nhỏ cô gái ra. Ý nghĩ đó làm nó sợ chết khiếp, đến nỗi nó vô ngay cái ba lô rồi chạy băng qua đường về phía cánh đồng.

Khuỷu tay chỗ bị đập xuống đường lúc nó ngã giờ ran rát, chân thì đau, và nó buồn tiểu đến nỗi són một ít ra quần. Bặm chặt môi, nó vật lộn với khóa quần. Vì cái quần quá chật nên hi hục mãi nó mới kéo khóa xuống được. Nó dán mắt vào khu rừng bên kia đường trong lúc hành sự. Khi đã xong và tìm thấy một tờ giấy ăn, nó đã có thể thấy rõ hơn một chút trong bóng tối, và chẳng có gã nào lao ra từ rừng cây, nhưng rằng nó thì vẫn đang va vào nhau lập cập.

Nó nhớ bản chỉ dẫn MapQuest. Đường Callaway không thể xa đến thế, và khi tìm thấy con đường đó, tất cả những gì nó phải làm là đi bộ 1,3 dặm đến trang trại; 1,3 dặm đầu có xa. Chỉ có điều nó chẳng nhớ được nó và Sal đang đi theo hướng nào.

Nó lấy ống tay áo khoác chùi mũi. Khi Sal đẩy nó ra khỏi xe, chẳng hiểu sao nó bị lăn đi một đoạn rồi mất phương hướng. Nó tìm một tấm bảng hiệu trong bóng tối, nhưng vì con đường đang lên dốc nên tất cả những gì nó có thể thấy là bóng tối. Biết đâu một chiếc xe hơi sẽ tới? Nhưng sẽ thế nào nếu một tên bắt cóc đang lái xe đó? Hay một kẻ giết người hàng loạt?

Nó nghĩ có thể lúc chúng đang đi lên dốc thì bố Sal gọi điện. Mặc dù không chắc lắm, nó vẫn nhặt ba lô lên và bắt đầu bước đi vì nó không thể ở đây mãi. Những tiếng động buổi đêm âm ỉ hơn nhiều so với nó tưởng. Tiếng cú kêu như ma quỷ, gió thổi rầm rập qua các cành cây, và có những âm thanh trơn tuột mà nó hi vọng không phải là rấn vì nó cực kỳ sợ rấn. Cho dù có cố kìm nén đến mức nào thì những tiếng thút thít khe khẽ vẫn buột ra từ miệng nó.

Riley bắt đầu nghĩ về mẹ. Nó đã nôn thốc vào thùng rác khi Ava báo cho nó biết tin đó. Đầu tiên, tất cả những gì nó có thể nghĩ đến là bản thân nó và chuyện gì sẽ xảy đến với nó. Nhưng sau đó nó nghĩ lại rằng mẹ thường hát những bài hát ngớ ngẩn cho nó nghe. Đó là khi Riley còn là một đứa nhóc dễ thương, trước khi nó phát phì và mẹ nó thôi không còn thích nó nữa. Trong suốt lễ tang, Riley cứ tưởng tượng ra cảnh mẹ nó hẳn phải hoảng sợ ra sao khi cảm thấy nước tràn vào phổi, và nó bắt đầu khóc dữ dội đến nỗi Ava phải đưa nó ra khỏi nhà thờ. Sau đó, bố nó bảo nó không được phép đến nghĩa trang lúc làm lễ mai táng, và bố cùng với dì Gayle đã cãi nhau to về chuyện đó, nhưng bố nó không sợ dì Gayle như những người khác, thế nên Ava đành đưa Riley về nhà, cho nó ăn bao nhiêu bánh pop-Tarts tùy thích, rồi đặt nó lên giường.

Gió quất lên mái tóc nâu rậm của Riley, chẳng phải màu vàng bóng mượt như mẹ nó hay dì Gayle và Trinity. “Màu này đẹp đấy, Riley. Như màu tóc ngôi sao điện ảnh vậy.”

Đó là những gì Riley tưởng tượng ra anh trai của nó sẽ nói về tóc nó. Anh ấy sẽ giống như bạn thân của nó vậy.

Càng đi xa lên trên đồi, nó càng khó thở hơn, và gió càng đẩy nó về sau mạnh hơn. Nó tự hỏi không biết mẹ nó trên thiên đàng có nhìn xuống nó lúc này và có khi còn đang cố nghĩ cách giúp nó hay không. Nhưng nếu ở trên thiên đàng thì hẳn mẹ nó đang tám chuyện điện thoại với bạn bè và hút thuốc rồi.

Chân Riley như thiêu đốt ở chỗ chúng cọ vào nhau, ngực nó nhức buốt, và nếu đang đi đúng hướng thì hẳn đến giờ nó phải thấy bảng hiệu rồi. Cái ba lô đã trở nên nặng đến nỗi nó phải kéo lê. Nếu chết ở đây, nó tự hỏi liệu có con sói nào ăn mất mặt nó trước khi có người tìm thấy nó không, mà có khi chẳng ai biết được đó là nó, Riley Patriot ấy chứ.

Khi vẫn chưa lên đến đỉnh đồi thì nó thấy một bảng hiệu kim loại uốn cong. ĐƯỜNG CALLAWAY. Cái bảng hiệu cũng dốc lên. Con đường nhựa vụn nát hai bên lề, và nó vấp ngã. Chiếc quần nhung kẻ của nó rách toạc, và nó bắt đầu khóc, nhưng nó ép mình đứng dậy. Con đường này không thẳng như con đường vừa nãy mà ngoằn ngoèo khiến nó hoảng sợ vì nó không biết được có gì ở phía bên kia.

Nó gần như chẳng quan tâm mình có chết lúc này không, nhưng không muốn chó sói ăn mất mặt mình, nó bèn tiếp tục bước tới. Cuối cùng, nó đã lên đến đỉnh đồi. Nó cố nhìn xuống xem biết đâu thấy được trang trại, nhưng trời quá tối. Ngón chân nó bị ép chặt trong đôi giày thể thao khi nó bắt đầu xuống đồi. Cuối cùng, rừng cây cũng mở ra đôi chút, và nó thấy một hàng rào thép gai. Gió thổi lạnh ngát trên má nó, nhưng bên trong chiếc áo phao màu hồng người nó ứa sùng mỗ hôi. Đường như nó đã cuộc bộ cả trăm dặm rồi. Sẽ thế nào đây nếu nó đã vượt qua trang trại mà thậm chí còn chẳng nhận ra?

Ở chân đồi, nó thấy một hình thù gì đó. Một con sói! Tim nó đập thành thịch. Nó chờ đợi. Có cảm giác trời phải sáng rồi mới phải, nhưng không. Hình thù đó không chuyển động. Nó thận trọng bước một bước về trước, rồi một bước nữa, càng lúc càng đến gần hơn cho đến khi nó thấy đó là một hộp thư cũ. Có lẽ có chữ ở bên hông, nhưng trời quá tối làm nó không đọc được, và dù sao thì chắc cũng chẳng phải tên anh nó, vì những người như anh và bố nó đều cố không để người ta biết nơi họ sống. Nhưng đây hẳn là trang trại của anh ấy, thế nên nó rẽ vào.

Con đường nay mới là tồi tệ nhất, toàn sỏi chứ không rải nhựa và cây cối cao to khiến trời càng tối hơn. Nó lại ngã, và gót chân nó nhứt nhối vì sỏi. Cuối cùng, nó rẽ qua một khúc quanh nơi không còn cây cối và nhìn thấy ngôi nhà, nhưng chẳng có bóng điện nào sáng. Một bóng cũng không. Nhà nó ở Nashville có điện báo trộm, để nếu có trộm đến gần vào ban đêm thì nó sẽ sáng lên. Nó ước gì ngôi nhà này cũng có điện báo chống trộm, nhưng nó không nghĩ ở nông thôn có thứ này.

Nhắc ba lô lên đến gần, nó thấy nhiều nhà hơn. Có bóng dáng một cái nhà kho. Lẽ ra nó phải nghĩ đến chuyện mình sẽ làm gì nếu chẳng còn ai thức. Mẹ nó ghét phải thức dậy quá sớm. Có thể anh trai nó cũng thế. Tệ nhất là, sẽ thế nào nếu anh trai nó thực sự không có ở đây? Sẽ thế nào nếu anh ấy vẫn đang ở Chicago? Đó là điều mà nó đã cố hết sức không nghĩ đến.

Nó cần một nơi nghỉ trước khi trời sáng. Nó sợ phải đến nhà kho, thế nên nó nhìn về phía ngôi nhà. Từ từ, nó đi thẳng lên con đường mòn.

8. Chương 8

Những tia sáng yếu ớt nhất của buổi sớm mai len lỏi qua lớp rèm ren che ô cửa sổ nhỏ xíu trên đầu Blue. Thức dậy bây giờ thì quá sớm, nhưng cô đã đại dột uống một cốc nước thật to trước khi lên giường, và cái nhà xe gypsy này, dù rất mê hoặc ẩm cúng, lại chẳng có nhà vệ sinh. Blue chưa bao giờ ngủ ở một nơi lạ lẫm như thế này. Giống như thể ngủ thiếp đi trong một câu chuyện cổ tích mà kết thúc là một chàng hoàng tử gypsy tóc vàng hoang dã khiêu vũ với cô quanh đồng lửa trại vậy.

Cô không tin được mình lại mơ về anh. Thì đúng, Dean chính xác là loại đàn ông khơi nguồn cho những giấc mơ táo bạo của phái nữ, nhưng không phải từ một kẻ thực tế như cô. Kể từ sáng hôm qua, cô đã quá để ý đến anh theo mọi chiều hướng sai lầm, và cô cần phải dẹp bỏ ngay chuyện đó.

Sàn gỗ trần của nhà xe lạnh ngắt dưới chân cô. Cô đã ngủ trong chiếc áo phông có dòng chữ BODY BY BEER và chiếc quần tập yoga nhuộm loang tím sẫm vốn chưa hề được nhìn thấy một lớp yoga nào nhưng lại siêu thoải mái. Xỏ chân vào đôi dép xỏ ngón, cô bước ra ngoài trời lạnh se se. Chỉ có bài hát chào bình minh của các chú chim là phá vỡ sự yên tĩnh - chẳng có tiếng thùng rác loảng xoảng, tiếng còi báo động hú vang, hay tiếng rít cảnh báo từ mấy cái xe tải đang lùi. Cô đi về phía nhà chính và lách vào từ cửa bên hông. Trong ánh sáng sớm mai, những cái tủ bếp màu trắng và đám tay cầm đồ tươi phản chiếu lại trên mặt quầy đá mới.

Don't sit under the apple tree...

Tối qua trước khi ra ngoài Dean đã lại phủ ni lông đen lên cửa nhà vệ sinh, cô bèn đi thẳng về phía nhà vệ sinh tầng trệt có một phần khuất bên dưới cầu thang. Giống như mọi thứ khác trong ngôi nhà, phòng này được thiết kế dành cho anh, với một cái bồn cao và trần nhà được nâng lên một phần để tương thích với chiều cao của anh. Blue tự hỏi không biết anh có nhận thấy mẹ anh đã tỉ mỉ làm mọi thứ cho anh thế nào không. Hay có thể bà chỉ làm như anh yêu cầu.

Trong lúc cà phê vẫn còn đang ủ trong bình, cô phát hiện ra mấy cái tô từ đồng hộp đựng đồ dùng nhà bếp mới đang chờ được dỡ ra sau khi sơn xong nhà bếp. Đám đĩa sạch đặt trên mặt quầy mới tinh nhắc cô nhớ đến bữa ăn của cô cùng với April tối qua. Dean đã cáo lỗi, bảo là anh có việc phải làm. Blue cá là việc đó có liên quan đến mấy nang tóc vàng, tóc hạt dẻ và tóc đỏ. Cô mở cửa tủ lạnh lấy sữa thì thấy anh đã khoét

một mảng lớn trong phần tô Creole còn thừa. Từ phần còn lại quá ít trên đĩa mà nói, hẳn là trò hoan lạc nọ đã kích động chúng thêm ăn trong anh.

Cô khoát nước trong bồn để rửa mấy cái đĩa dành cho bữa sáng. Đám tô trắng có những sọc đỏ quanh mép, còn đám cốc thì được sơn một chùm sọc ri đỏ tươi. Cô rót cà phê ra, thêm sữa, rồi lững thững bước ra khỏi nhà. Khi đi đến phòng ăn, cô dừng lại ở ngưỡng cửa. Tối qua April đã bảo cô là bà đang tính thuê người vẽ vài bức tranh phong cảnh trên tường phòng này và hỏi Blue có làm công việc kiểu đó không. Blue bảo không, điều đó không hoàn toàn đúng. Cô đã vẽ khá nhiều tranh tường - vật nuôi trên tường sân chơi, logo kinh doanh ở các văn phòng, thơ Kinh Thánh theo từng sự kiện trên tường nhà bếp - nhưng cô không vẽ phong cảnh. Các giáo sư đại học đã gây cho cô quá nhiều đau đớn về những bức tranh cô vẽ cho các lớp học của mình, và cô ghét bất kỳ điều gì khiến mình cảm thấy kém cỏi.

Cô đi ra cửa trước, nhăm nháp cà phê và thong thả bước về phía bậc thềm để thưởng thức sương mù xoáy tít trong các chỗ trống. Khi quay sang nhìn một đàn chim đậu trên nóc nhà kho, cô giật mình làm cà phê đổ ra cổ tay. Một đứa trẻ đang cuộn người ở góc thềm ngủ say sưa.

Con bé trông xấp xỉ mười ba tuổi, nhưng vẫn chưa mất đi vẻ mũm mĩm trẻ con nên có thể là nhỏ tuổi hơn. Nó mặc cái áo khoác hồng bần thủ có logo hãng Juicy và quần nhung kẻ màu tím đầy bunn có vết rách hình chữ V ở đầu gối. Blue đưa cổ tay lên miệng liếm chỗ cà phê đổ ra. Mái tóc nâu xoăn tít, bù xù của đứa trẻ xõa xượi trên một bên má đầy đặn, lem luốc. Nó ngủ ở tư thế kỳ cục, lưng tì vào cái ba lô xanh sẫm mà nó đã đẩy vào góc thềm. Con bé có làn da màu ô liu sần chắc, hàng lông mày rậm đen sì và cái mũi thẳng mà cô không thường thấy. Bộ móng tay sơn màu xanh bóng loáng bị cắn trụi lủi. Nhưng dù bần thủ, quần áo của con bé trông rất đắt tiền, cả đôi giày thể thao cũng vậy. Đứa trẻ này phủ lên mình dòng chữ THÀNH PHỐ LỚN, nghĩa là thêm một người lang thang nữa đã xuất hiện ở trang trại nhà Dean.

Blue đặt tách cà phê xuống và bước đến cạnh đứa trẻ. Cúi người xuống, cô nhẹ nhàng chạm vào cánh tay nó. “Này nhóc,” cô khẽ gọi.

Con bé nhảy dựng lên, mắt mở choàng ra. Đôi mắt nâu ấm áp màu đường caramen.

“Không sao đâu,” Blue nói, cố xoa dịu nỗi hoảng hốt mà cô thấy ở đứa bé. “Chào em.”

Đứa trẻ cố sức ngồi dậy, chất giọng ngái ngủ lờ lờ làm âm điệu miền Nam nhẹ nhàng trầm hơn. “Em... em không làm hư hại cái gì hết.”

“Cũng chẳng làm hư hại được nhiều thứ ở đây đâu.”

Con bé cố gạt tóc ra khỏi mắt. “Lẽ ra em không... nên ngủ quên.”

“Em đã không chọn được cái giường êm ái cho lắm.” Con bé trông khá nhút nhát, Blue chưa thể cất vấn nó bây giờ. “Em có muốn ăn gì đó không?”

Răng cửa trên của con bé cắm xuống môi dưới. Hàm răng thật thẳng, nhưng vẫn hơi to so với mặt của nó. “Có chị ạ. Nếu được.”

“Chị cứ hy vọng có người xuất hiện để bầu bạn cùng. Chị là Blue.”

Đứa trẻ loạng choạng đứng dậy nhặt ba lô. “Em là Riley. Chị là người giúp việc à?”

Rõ ràng con bé này đến từ tầng lớp thượng lưu. “Giúp đỡ hay cản trở,” Blue trả lời. “Điều đó còn tùy thuộc vào tâm trạng của chị.”

Riley còn quá nhỏ để có thể nhận thức được sự lấu cá của người lớn. “Có... ai ở đây không?”

“Có chị.” Blue mở cửa trước và ra hiệu cho Riley bước vào.

Vào đến nhà, Riley liền nhìn quanh. Giọng nó run run thất vọng. “Nhà vẫn chưa làm xong. Chẳng có đồ đạc gì cả.”

“Một chút thôi. Gian bếp gần xong rồi.”

“Thế... giờ chẳng có ai sống ở đây à?”

Blue quyết định lảng tránh câu hỏi cho đến khi cô tìm hiểu ra đứa trẻ này có âm mưu gì. “Chị đói quá. Em thì sao? Em thích ăn trứng hay ngũ cốc?”

“Ngũ cốc ạ.” Riley lật xệch lê gót theo cô qua hành lang đến nhà bếp.

“Nhà vệ sinh ngay ở kia. Nó vẫn chưa có cửa, nhưng phải một lúc nữa thợ sơn mới đến, nên nếu em muốn rửa ráy thì chẳng ai làm phiền em đâu.”

Đứa trẻ nhìn quanh nhà, liếc về phía phòng ăn rồi đến cầu thang, đoạn nó cùng cái ba lô hướng thẳng về phía nhà vệ sinh.

Blue đã để số thực phẩm bảo quản trong bao cho đến khi đám thợ sơn xong việc. Cô vào kho thực phẩm lục ra mấy hộp ngũ cốc. Đến lúc Riley quay lại, kéo theo ba lô và cái áo khoác phía sau, Blue đã dọn xong mọi thứ ra bàn, gồm cả một bình con bò nhỏ chứa đầy sữa. “Chọn đồ của em đi.”

Riley đổ ngũ cốc và ba thìa đường vào tô cho mình. Con bé đã rửa mặt và tay, vài lọn tóc xoăn dính bết vào trán nó. Cái quần nhung kẻ màu tím quá chật, áo phông trắng có chữ FOXY^[1] màu tía lấp lánh cắt ngang cũng vậy. Blue không thể nghĩ ra từ nào ít phù hợp hơn để miêu tả đứa trẻ nghiêm nghị này.

[1] Foxy: lấu cá, xảo quyệt.

Cô chiên một quả trứng cho mình, làm một miếng bánh mì và mang đĩa ra bàn. Cô chờ đến khi đứa trẻ đã giải quyết phần đói khát tồi tệ nhất rồi mới bắt đầu thăm dò. “Chị ba mươi tuổi. Còn em?”

“Mười một.”

“Thế là hơi nhỏ để có thể sống một mình.”

Riley đặt thìa xuống. “Em đang tìm... một người. Đại loại là người thân. Không... không phải anh trai hay gì đâu,” con bé nói thật nhanh. “Chỉ... có lẽ giống như anh họ. Em... em tưởng có thể anh ấy ở đây.”

Ngay lúc đó cửa sau mở ra, vòng tay kêu leng keng, và April bước vào. “Chúng ta có khách đấy,” Blue nói. “Xem sáng nay cháu tìm thấy ai đang ngủ trên thềm này. Đây là bạn cháu, Riley.”

April ngẩng đầu lên, một cái vòng đeo tai lớn bằng bạc lộ ra qua mái tóc. “Trên thềm á?”

Blue bỏ quên miếng bánh mì. “Con bé đang cố tìm một người họ hàng.”

“Hội thợ mộc sẽ đến sớm thôi.” April mỉm cười với Riley. “Hay họ hàng của cháu là thợ sơn?”

“Cháu... họ hàng của cháu không làm việc ở đây,” Riley lẩm bẩm. “Anh ấy... lẽ ra anh ấy sống ở đây.”

Đầu gối Blue va vào chân bàn. Nụ cười của April nhạt đi. “Sống ở đây?”

Đứa bé gật đầu.

“Riley à?” Những ngón tay của April siết lại quanh mép quầy bếp. “Cho ta biết họ của cháu.”

Riley cúi gầm đầu trên tô ngũ cốc. “Cháu không muốn nói với bác.”

Da April thoát tái nhợt. “Cháu là con của Jack, đúng không? Con của Jack và Marli?”

Blue suýt chết ngẹn. Nghi ngờ mối liên hệ giữa Dean và Jack Patriot là một chuyện, nhưng khi điều đó được khẳng định lại là chuyện khác. Riley là con gái của Jack Patriot, và bất chấp nỗ lực vụng về của con bé nhằm che giấu điều đó, người họ hàng mà nó đang tìm chỉ có thể là Dean.

Riley giật một lọn tóc, kéo nó qua mặt trong lúc nhìn chòng chọc vào tô ngũ cốc. “Bác biết cháu à?”

“Ta... Phải,” April nói. “Làm sao cháu đến được đây? Cháu sống ở Nashville cơ mà.”

“Đại loại là cháu đi nhờ ô tô. Với một người bạn của mẹ cháu. Cô ấy ba mươi tuổi.”

April không tin vào lời nói dối trắng trợn của nó. “Ta rất tiếc về chuyện của mẹ cháu. Bố cháu có biết cháu...” Về mặt April trở nên khắc nghiệt. “Dĩ nhiên ông ta không biết. Ông ta không hề biết gì, đúng không?”

“Hầu hết thời gian thì không. Nhưng bố rất tốt.”

“Tốt à...” April xoa trán. “Ai là người phải chăm sóc cháu?”

“Cháu có một aupair.”

April với cuốn sổ tới qua bà đã đặt trên mắt quày. “Đưa ta số điện thoại của cô ấy để ta gọi điện.”

“Chắc chị ấy chưa dậy đâu.”

April nhìn thẳng vào con bé. “Ta chắc chắn nó sẽ không phiền khi bị ta đánh thức.”

Riley quay đi. “Bác có thể cho cháu biết... Có người nào... Liệu có khi nào... anh họ của cháu sống ở đây không? Vì chuyện tìm anh ấy đối với cháu rất quan trọng.”

“Vì sao?” Giọng April rít lại. “Vì sao cháu cần phải tìm người đó?”

“Bởi vì...” Riley nuốt khan. “Bởi vì cháu cần cho anh ấy biết về cháu.”

April run rẩy hít vào. Bà nhìn trân trân vào quyển sổ. “Chuyện này sẽ không diễn ra như cháu muốn được đâu.”

Riley nhìn bà chòng chọc. “Bác biết anh ấy ở đâu, đúng không?”

“Không. Không, ta không biết,” April vội nói. Bà nhìn Blue, lúc này vẫn đang cố tiếp nhận những gì vừa nghe thấy. Dean chẳng giống Jack Patriot chút nào, nhưng Riley thì có. Họ cùng có làn da màu ô liu, mái tóc nâu vàng và sống mũi thẳng. Đôi mắt như đường caramen viền sẫm đỏ đã nhìn cô chòng chọc từ vô số bìa album rồi.

“Trong khi Riley và cô nói chuyện,” April nói với Blue, “Cháu có thể lo liệu việc ở tầng trên được không?”

Blue nhận ra ngay thông điệp. Cô phải giữ Dean tránh xa nơi này. Khi còn nhỏ, cô đã cảm thấy nỗi đau vì không được cho biết những bí mật, và cô không cho rằng việc ngăn trẻ con biết sự thật là đúng. Cô đẩy ghế ra khỏi bàn, nhưng trước khi cô kịp đứng lên thì tiếng bước chân vững chắc đã đến gần trong hành lang.

April nắm tay Riley. “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Đã quá muộn.

“Tôi ngửi thấy mùi cà phê.” Dean bước vào, mới tắm xong và chưa cạo râu, một mẫu quảng cáo trên tạp chí GQ rất phong cách nhưng cũng rất bình dị trong chiếc quần lửng ngắn màu xanh, áo phông lưới màu vàng nhạt in logo của Nike và đôi giày thể thao công nghệ cao màu xanh cỏm có dáng thon như dáng xe đua. Nhìn thấy Riley, anh mỉm cười. “Chào.”

Riley ngồi hóa đá, trân trân nhìn anh. April ấn một tay lên eo, như thể bà đang đau bụng. Miệng Riley khê há ra. Cuối cùng, con bé cũng cất lời được. “Em là Riley.” Giọng nó lạo xạo như tiếng xé giấy.

“Chào Riley. Anh là Dean.”

“Em biết,” nó nói. “Em... em có một quyển ảnh lưu niệm.”

“Thật à? Ảnh lưu niệm kiểu gì?”

“V... về anh.”

“Không đùa chứ?” Anh hướng về phía bình cà phê. “Vậy em hâm mộ bóng bầu dục à.”

“Đại loại em là...” Con bé liếm môi khô khốc. “Đại loại thì em... có lẽ là em họ của anh hay gì đó.”

Đầu Dean ngẩng lên. “Anh làm gì có...”

“Riley là con gái của Marli Moffatt,” giọng April lạnh băng.

Riley tập trung hoàn toàn vào anh. “Jack Patriot... đại loại cũng là bố em.”

Dean nhìn con bé trừng trừng.

Mặt Riley đỏ lên vì kích động. “Em không định nói thế!” nó kêu lên. “Em chưa bao giờ nói với ai về anh. Em thề đấy.”

Dean đứng như hóa đá. April dường như không thể cự quạ. Đôi mắt đau khổ của Riley giàn giụa nước mắt. Blue không chịu được khi phải chứng kiến nỗi đau nhường ấy, cô bèn đứng dậy. “Dean vừa mới lặn ra khỏi giường thôi, Riley. Hãy cho anh ấy vài phút để anh ấy tỉnh hẳn đã.”

Ánh mắt Dean rời sang phía mẹ anh. “Con bé đang làm gì ở đây?”

April lùi lại tựa vào bếp lò. “Cố tìm con, mẹ đoán vậy.”

Blue có thể thấy cuộc gặp mặt này không diễn ra theo cách mà Riley đã tưởng tượng. Nước mắt ngập hai hàng mi đứa bé. “Em xin lỗi. Em sẽ không bao giờ nói gì nữa.”

Dean là người lớn, và anh cần phải có trách nhiệm, nhưng anh cứ đứng im lặng và cứng đơ. Blue vòng qua bàn đến chỗ Riley. “Có người vẫn chưa được uống cà phê, và điều đó khiến anh ta thành một chú gấu cáu bẳn. Trong khi chờ Dean tỉnh dậy, chị sẽ chỉ cho em nơi chị ngủ tối qua. Em sẽ không tin được đâu.”

Khi Blue mười một, cô hẳn sẽ thách thức bất kỳ ai cố ngăn cản mình, nhưng Riley quen với việc mù quáng vâng lời hơn. Con bé cúi gầm mặt miễn cưỡng nhặt ba lô lên. Đứa trẻ này là một nỗi đau biết đi, và trái tim Blue thất lại vì thương cảm. Cô choàng một tay quanh vai Riley dẫn nó về phía cửa bên hông. “Trước hết, em phải cho chị biết em biết gì về gipsy đã.”

“Em chẳng biết gì,” Riley lầm bầm.

“May làm sao, chị thì có biết.”

Dean chờ cánh cửa đóng lại. Trong vòng chưa đến hai mươi tư giờ, hai người đã đối chất với anh về cái bí mật mà anh đã cố thể giấu kín suốt bao nhiêu năm qua. Anh quay sang April. “Chuyện quái gì đang xảy ra thế? Bà có biết gì không?”

“Dĩ nhiên mẹ không biết,” April đáp trả. “Blue tìm thấy con bé đang ngủ gục trên thềm. Hẳn là nó đã bỏ đi khỏi nhà. Rõ ràng chỉ có mỗi một đứa aupair trông nom nó.”

“Bà đang bảo tôi là cái gã khốn nạn ích kỷ đó để con bé có một mình chưa đến hai tuần sau khi mẹ nó qua đời đấy à?”

“Làm sao mẹ biết được? Ba mươi năm rồi mẹ có nói chuyện trực tiếp với ông ta đâu.”

“Mẹ kiếp, không thể tin được.” Anh xĩa ngón tay về phía bà. “Bà tìm ông ta ngay lập tức và bảo ông ta cử một tên đầy tớ đến đây ngay trong sáng nay để đón con bé.” April không thích bị sai bảo, và quai hàm bà siết lại. Quá tệ. Anh quay về phía cửa. “Tôi sẽ nói chuyện với con bé.”

“Đừng.” Về dữ dội của bà khiến anh dừng lại. “Con đã thấy nó nhìn con thế nào rồi đấy. Thật dễ dàng biết là nó muốn gì. Tránh xa ra đi, Dean. Để nó nuôi hy vọng thì nhẩn tâm quá. Blue và mẹ sẽ xử lý chuyện này. Đừng làm bất kỳ điều gì khiến nó gấn bó nếu con không định tìm hiểu rõ vấn đề.”

Anh không giấu được vẻ cay đắng. “Trường nuôi dạy trẻ April Robillard. Sao tôi có thể quên được nhỉ.”

Mẹ anh có thể trở thành kẻ cứng đầu thực sự khi muốn, và bà hát cảm lên. “Hóa ra con giờ cũng ổn đấy chứ.”

Anh ném cho bà ánh mắt ghê tởm rồi ra ngoài theo cửa bên hông. Nhưng được nửa đường băng qua sân thì anh đi chậm lại. Mẹ anh nói đúng. Đôi mắt cầu xin của Riley cho biết con bé muốn có từ anh mọi thứ mà nó không thể có được từ bố nó. Sự kiện Jack bỏ rơi đứa trẻ sớm như vậy ngay sau đám tang của mẹ nó đã đánh vắn tương lai của con bé với những ký tự in hoa - một ngôi trường nội trú đắt tiền và những kỳ nghỉ cùng với hàng đàn những bảo mẫu ăn diện.

Con bé vẫn còn khá hơn anh. Các kỳ nghỉ của anh đã diễn ra trong những căn villa hoa lệ, những khách sạn tối tân, hay những căn hộ xơ xác, phụ thuộc vào nơi mà April sẽ ở với đám đàn ông và những cơn nghiện của bà. Trong suốt thời gian đó, anh được mời chào mọi thứ từ cần sa, bia rượu đến gái điếm và dần dần đã chấp nhận tất cả. Công bằng mà nói, April chẳng biết hầu hết những chuyện đó, nhưng lẽ ra bà phải biết. Lẽ ra bà phải biết rất nhiều thứ.

Giờ Riley đã chạy theo anh, và trừ phi anh hoàn toàn hiểu sai về khao khát trên mặt con bé, thì nó muốn anh trở thành gia đình của nó. Nhưng anh không thể làm thế. Anh đã giữ bí mật mối quan hệ giữa anh và

Jack Patriot quá lâu rồi, giờ không thể nào thổi tung lên được. Phải, anh thấy tội nghiệp con bé, và anh hy vọng chết đi được là mọi việc sẽ ổn hơn, nhưng chỉ được đến thế mà thôi. Con bé là vấn đề của Jack, không phải của anh.

Anh chui vào trong nhà xe gipsy. Blue và Riley ngồi trên chiếc giường màu đen vẫn chưa dọn dẹp. Blue vẫn là thẩm họa thời trang thường thấy, gương mặt nhọn trong bài hát ru trông kỳ quặc với cái quần nhuộm loang màu tím hằn phải là ý tưởng trên đầu của ai đó, và cái áo phong màu cam đủ to để chứa cả một rạp xiếc. Đứa trẻ ngược lên nhìn anh, một trời đau khổ khắc trên gương mặt tròn trịa nhỏ xíu của nó. Quần áo của nó quá chật, quá kiểu cách, và dòng chữ FOXY trên áo phong của nó trông thật ghê tởm trên bộ ngực mới nhú. Nó sẽ chẳng tin anh nếu anh cố thuyết phục là nó đã nhầm về mối quan hệ giữa anh và Jack.

Việc thấy quá nhiều khăn nài tuyệt vọng trên gương mặt Riley lại gợi về quá nhiều ký ức tồi tệ, và giọng anh thốt lên cay nghiệt hơn dự tính. “Làm sao em biết về anh?”

Con bé liếc nhìn Blue, sợ sẽ tiết lộ nhiều hơn những gì nó đã trót tiết lộ. Blue vỗ lên đầu gối Riley. “Không sao đâu.”

Đứa trẻ chòng chọc lên đường sọc nổi màu oải hương trên chiếc quần nhung kẻ của nó. “Năm ngoái bạn trai của... của mẹ em kể với mẹ về anh. Đại loại là em nghe thấy họ nói chuyện. Ông ta từng làm việc cho bố. Nhưng ông ta bắt mẹ thề là không được nói với ai, kể cả dì Gayle.”

Anh chống tay lên sườn xe. “Anh ngạc nhiên vì mẹ em lại biết cái trang trại này đấy.”

“Em không nghĩ là mẹ biết. Em đã nghe bố nói chuyện điện thoại với ai đó về nơi này.”

Có vẻ như Riley nghe lỏm được nhiều thứ. Dean tự hỏi làm thế nào bố anh lại biết được chuyện trang trại. “Đưa anh số điện thoại của em,” anh nói, “Để anh gọi về nhà em bảo với họ là em không sao.”

“Chỉ có mỗi Ava thôi, và chị ấy không thích bị điện thoại đánh thức quá sớm. Chuyện đó khiến Peter nổi giận.” Riley cạy lớp sơn xanh trên móng tay cái. “Peter là bạn trai của Ava.”

“Vậy Ava là aupair của em hả?” anh nói. Giỏi lắm đấy, Jack.

Riley gật đầu. “Chị ấy khá tốt.”

“Và thạo việc đến không ngờ,” Blue dài giọng.

“Em không hề nói với ai về... anh biết đấy,” con bé nói về thật thà. “Em biết đây là bí mật động trời. Và em nghĩ là mẹ cũng không nói với ai.”

Bí mật. Những năm đầu đời Dean đã tin rằng Bruce Springsteen là bố anh. April thậm chí còn sáng tác ra một câu chuyện phức tạp về chuyện Bruce viết bài “Candy’s Room” về bà. Nhưng đó hoàn toàn chỉ là ý nghĩ thèm muốn. Khi Dean lên mười ba và April đang phê thứ-chỉ-có-Chúa-mới-biết, bà đã buột ra sự thật, và cái thế giới vốn vẫn hỗn độn của anh đã lật ngược.

Cuối cùng, anh cũng tìm được tên luật sư của Jack trong đám đồ của April, cùng với một bộ sưu tập ảnh hồi April và Jack còn bên nhau và những bằng chứng về số tiền hỗ trợ mà Jack đã chi ra. Anh đã gọi tay luật sư nọ mà không cho April biết. Gã đó đã cố ngăn chặn anh, nhưng Dean hồi đó cũng đã ngang bướng như lúc này, và cuối cùng, Jack đã gọi cho anh. Đó là một cuộc nói chuyện ngắn ngủi, không thoải mái. Khi April phát hiện ra, bà đã say xỉn suốt một tuần liền.

Dean và Jack đã gặp nhau lần đầu tiên, một cuộc gặp bí mật, đầy gượng gạo trong một bungalow ở khách sạn Chateau Marmont, trong chuyến lưu diễn Mud & Mandness tại L.A. Jack đã cố cư xử như người bạn thân thiết của Dean, nhưng Dean không tin điều đó. Sau đó, Jack cứ đòi được gặp anh vài lần một năm, và mỗi lần đến thăm bí mật lại càng đau khổ hơn lần trước đó. Lúc lên mười sáu, Dean đã nổi dậy chống đối.

Jack để yên cho Dean đến lúc anh học năm thứ hai Đại học Nam California khi gương mặt anh bắt đầu xuất hiện trên tờ Sports Illustrated. Jack lại tiếp tục gọi điện, nhưng Dean đã cho ông ra rìa. Tuy vậy, thi thoảng Jack vẫn theo anh đến sân đấu, và đôi khi Dean vẫn nghe nói là người ta thấy Jack Patriot xuất hiện trong một trận đấu của Chicago Stars.

Anh quay về việc chính. “Anh cần số điện thoại, Riley.”

“Em... quên mất rồi.”

“Em quên mất số điện thoại của mình á?”

Con bé gật đầu hơi nhanh.

“Anh thấy em là một đứa trẻ trông khá thông minh.”

“Em thông minh mà... nhưng...” Con bé nuốt vào. “Em biết rất nhiều về bóng bầu dục. Năm ngoái, anh đã ném ba trăm bốn mươi sáu cú chuyền, chỉ bị cướp bóng có mười hai lần, và anh có mười bảy cú ném bị chặn.”

Dean thường yêu cầu mọi người không được dùng từ “bị chặn” khi có mặt anh, nhưng anh không muốn kích động con bé hơn mức cần thiết. “Anh ấn tượng đấy. Thật thú vị khi em có thể nhớ tất cả những thứ đó mà lại không nhớ được số điện thoại của mình.”

Con bé kéo ba lô lên đùi. “Em có thứ này cho anh. Em tự làm đấy.” Nó mở khóa lấy ra một cuốn sổ ảnh lưu niệm màu xanh. Ruột anh thất lại khi anh nhìn xuống tờ bìa, được trang trí thủ công một cách cẩn thận. Sử dụng sơn phun và bút đánh dấu, con bé đã vẽ cái logo màu xanh-vàng của Stars và một số 10 đầy trau chuốt, là số áo của anh. Những trái tim có cánh và biểu ngữ có chữ “Boo” trang trí viền bìa. Anh mừng khi Blue lên tiếng vì anh không thể nghĩ ra cái quái gì mà nói lúc này.

“Đúng là một sản phẩm nghệ thuật khá đẹp.”

“Của Trinity còn đẹp hơn cơ,” Riley nói. “Nó gọn gàng lắm.”

“Gọn gàng không có ý nghĩa nhiều lắm trong nghệ thuật,” Blue nói.

“Mẹ em bảo gọn gàng là quan trọng. Đúng hơn là... mẹ đã nói thế.”

“Chị rất tiếc về chuyện của mẹ em,” Blue lặng lẽ nói. “Đây thực sự là khoảng thời gian khó khăn đối với em, đúng không?”

Riley xoa xoa một hình trái tim phồng trên bìa sổ lưu niệm. “Trinity là em họ của em. Nó cũng mười một tuổi và rất xinh xắn. Dì Gayle là mẹ nó.”

“Anh cá là Trinity sẽ lo lắng khi phát hiện ra em biến mất,” anh nói.

“Ồ, không đâu,” con bé đáp lại. “Trinity sẽ mừng lắm. Nó ghét em. Nó nghĩ em là đứa lập dị.”

“Thế có đúng không?” Blue hỏi.

Anh không hiểu sao lại phải xoáy vào chuyện đó, nhưng Blue phớt lờ ánh mắt coi thường của anh.

“Em đoán vậy,” Riley nói.

Blue tươi rói. “Chị cũng thế. Không phải thế thật ngẫu sao? Chỉ có những kẻ lập dị mới thực sự thú vị, em không nghĩ vậy sao? Những kẻ khác thật buồn tẻ. Ví dụ như Trinity ấy. Con bé ấy có thể xinh xắn, nhưng nó buồn tẻ, đúng không?”

Riley chớp mắt. “Đúng đấy. Tất cả những gì nó muốn nói đến là lũ con trai.”

“Ọe.” Mặt Blue nhăn nhúm lại hơn mức cần thiết.

“Hoặc quần áo.”

“Ọe phát nữa.”

“Xem ai đang nói kìa,” anh lẩm bẩm.

Nhưng Riley đã quay hẳn sang phía Blue. “Hoặc nôn mửa để không bị béo.”

“Chắc em đang đùa với chị.” Blue nhăn nhăn sống mũi nhỏ và nhọn. “Làm sao nó biết chuyện đó.”

“Chuyện nôn ọe thực sự quan trọng với dì Gayle.”

“Hiểu rồi.” Blue liếc vội sang Dean. “Vậy chị đoán là dì Gayle cũng khá buồn tẻ.”

“Toàn tập luôn. Cứ thấy em là dì lại bảo ‘ôm nào ôm nào’ và bắt em hôn dì, nhưng đó chỉ là giả thôi. Dì cũng nghĩ em là đứa lập dị béo phì.” Riley giật giật gấu áo bông, cố kéo nó qua chỗ thắt lưng ra phía trên cặp quần.

“Chị thấy thương hại những người như thế,” Blue nói về chân thành. “Những người cứ luôn phán xét. Mẹ chị, một người cực kỳ cực kỳ quyền lực, đã dạy chị rằng người ta không thể làm được những việc phi thường trên đời nếu cứ mất thời gian chỉ trích người khác vì họ không có vẻ ngoài hay cư xử theo cái cách mà mình nghĩ họ nên thế.”

“Mẹ chị còn... còn sống chứ?”

“Ừ. Mẹ chị đang ở Nam Mỹ giúp bảo vệ những cô gái khỏi bị đau đớn.” Về mặt Blue trở nên u ám.

“Công việc đó nghe không có vẻ gì buồn tẻ,” Riley nói.

“Mẹ chị là một phụ nữ tuyệt vời.”

Một phụ nữ tuyệt vời, Dean nghĩ, người đã bỏ rơi đứa con duy nhất cho người lạ nuôi nấng. Nhưng ít ra Virginia Bailey cũng không có những đêm phê thuốc và lang chạ với lũ ngôi sao nhạc rock.

Blue đứng dậy bước vòng qua anh để lấy cái điện thoại di động của cô trên bàn. “Chị cần em giúp chị làm một chuyện, Riley. Chị có thể thấy là em không muốn cho anh Dean biết số điện thoại của em, và giữ bí mật riêng tư ở mức độ nào đó là hợp lý. Nhưng em phải gọi cho Ava bảo với chị ấy là em không sao.” Cô chìa điện thoại ra cho con bé.

Riley nhìn chòng chọc cái điện thoại nhưng không cầm.

“Làm đi nào.” Blue trông có thể giống một kẻ trốn thoát ra từ Vương quốc Ma thuật, nhưng cô cũng có thể là một sĩ quan huấn luyện nếu muốn, và Dean chẳng ngạc nhiên khi thấy Riley cầm điện thoại bấm số.

Blue ngồi cạnh con bé. Vài giây trôi qua. “Chào Ava, là em, Riley đây. Em không sao. Em đang ở với người lớn, thế nên chị không phải lo cho em đâu. Gửi lời chào đến Peter nhé.” Con bé tắt máy trả điện thoại lại cho Blue. Đôi mắt của nó, một biển khổ não không đáy, quay lại với Dean. “Anh có... thích xem sổ lưu niệm của em không?”

Anh không muốn làm tổn thương đến đứa trẻ mỏng manh này bằng cách nuôi dưỡng những hy vọng không thật. “Để sau cũng được,” anh trả lời cộc cằn. “Anh có việc phải làm.” Rồi anh nhìn sang Blue. “Ôm một cái trước khi anh đi nào, em yêu.”

Cô đứng dậy, kể từ khi anh gặp cô đây là lần đầu tiên cô thuận theo. Sự xuất hiện của Riley đã ngăn cản anh trong kế hoạch xử lý sự dối trá của cô về April, nhưng chỉ tạm thời thôi. Anh bước ra chính giữa nhà xe để không bị va đầu. Cô choàng tay quanh eo anh. Anh đang tính sờ mó một chút, nhưng hẳn đã đọc được tâm trí anh, cô véo anh thật mạnh qua lớp áo phông. “Oái.”

Cô vừa ngẩng lên mỉm cười với anh vừa lùi lại. “Nhớ em đấy, anh chàng đẹp trai.”

Anh trừng mắt nhìn cô, xoa xoa bên sườn rồi rời khỏi nhà xe.

Ngay khi đã ra khỏi tầm mắt, anh liền thò tay vào túi quần sau lưng cái điện thoại mà cô đã chuyển cho anh ra. Anh lướt qua các danh mục, gọi lại cuộc gọi cuối cùng, và nhận được tiếng trả lời tự động của một công ty bảo hiểm ở Chattanooga.

Đứa trẻ này không ngốc chút nào.

Nhân tiện có điện thoại của Blue trong tay, anh lướt qua lịch sử cuộc gọi cho đến khi tìm thấy ngày mà anh cần. Anh gọi vào hộp thư thoại của cô và nhập mật khẩu mà anh đã thấy cô dùng vài ngày trước. Cô không có thói quen xóa hộp thư thoại của mình, và anh lắng nghe lời nhắn của mẹ cô với vẻ thích thú.

Bên trong nhà xe, Blue nhìn Riley từ từ nhét quyển sổ lưu niệm trở lại ba lô. “Em không biết anh ấy là bạn trai của chị,” nó nói. “Em cứ tưởng chị là người lau dọn hay ai đó.”

Blue thở dài. Ngay cả ở độ tuổi mười một, đứa trẻ này cũng biết mấy cô như Blue Bailey chẳng cùng đẳng cấp với mấy anh chàng như Dean Robillard.

“Anh ấy thích chị nhiều lắm đấy,” Riley nói với vẻ thèm muốn.

“Anh ấy chỉ buồn chán thôi.”

April thò đầu vào. “Ta để quên một thứ ngoài nhà nhỏ. Hai đứa có muốn cùng đi lấy không? Đi bộ ra đó thích lắm.”

Blue vẫn chưa tắm tấp gù được, nhưng tách Riley ra khỏi Dean một lát dường như là ý kiến hay, và cô ngờ đó chính là mục đích của April. Hơn nữa, cô cũng muốn thấy cái nhà nhỏ đó. “Chắc rồi. Đám lập dị tụi cháu thích những cuộc phiêu lưu mới lắm.”

April nhướn mày. “Đám lập dị ư?”

“Đừng lo ạ,” Riley lễ phép đáp lại. “Bác quá đẹp để làm kẻ lập dị.”

“Dừng tại đó đi,” Blue nói. “Chúng ta không thể có thành kiến với người khác chỉ vì họ xinh đẹp. Là kẻ lập dị hay không là do đầu óc. Bác April giàu trí tưởng tượng lắm. Bác ấy cũng là một dạng lập dị.”

“Thật vinh dự quá,” April tỉnh khô. Và rồi bà trao cho Riley một nụ cười không tự nhiên lắm. “Cháu có muốn xem cái hồ bí mật của bác không?”

“Bác có một cái hồ bí mật á?”

“Bác sẽ chỉ cho cháu.”

Riley túm ba lô, đoạn cả hai người họ theo April rời khỏi toa xe

9. Chương 9

Ngôi nhà nhỏ dãi dầm sương gió nằm phía sau một hàng rào thép gai siêu vẹo. Lá thông rải đầy mái thiếc, và bốn cây cột như chân nền mảnh khảnh chống đỡ mái hiên chật hẹp. Lớp sơn một thời là màu trắng đã trở thành xám xịt, và cửa chớp đã phai thành màu xanh xỉn.

“Bác sống ở đây có một mình à?” Riley hỏi.

“Chỉ mới vài tháng thôi,” April trả lời. “Bác có một căn hộ cao cấp ở L.A.”

Thấy chiếc Saab bạc mang biển số California đang đậu trong bóng râm bên hông nhà, Blue kết luận stylist đúng là kiêu bộn.

“Buổi tối bác không sợ à?” Riley hỏi. “Nhỡ có tên bắt cóc hay giết người hàng loạt nào lăm le tấn công bác thì sao?”

April dẫn họ lên bậc thềm gỗ kéo kẹt. “Trên đời có đủ những chuyện thực để lo rồi. Khả năng có một kẻ giết người hàng loạt lần đến nơi đây là hơi hiếm.”

Cánh cửa kính đã lỏng ra khỏi khung cửa. April không khóa cửa, họ bước vào phòng khách có sàn gỗ mộc và hai ô cửa sổ treo rèm tồi tàn. Những mảng hình chữ nhật sáng màu khác nhau trên lớp giấy dán tường hoa hồng màu xanh và hồng cho biết chỗ treo tranh ảnh trước đây. Trong phòng có rất ít đồ đạc: một chiếc sofa nhồi căng với tấm chăn bên trên, một cái tủ sơn có ba ngăn, một cái bàn trên đặt cây đèn bàn cũ bằng đồng, một chai nước trống không, một quyển sách và một chồng tạp chí thời trang.

“Sáu tháng trước còn có mấy người thuê nhà sống ở đây,” April nói. “Ta chuyển đến ngay khi đã cho người dọn dẹp sạch nơi này.” Bà quay về phía bếp, ngay đằng sau, trong tầm mắt. “Cứ tự nhiên xem xét xung quanh nhé, ta đi tìm quyển sổ đã.”

Chẳng có gì nhiều để mà xem xét, nhưng Blue và Riley cũng nhìn qua hai phòng ngủ. Phòng lớn hơn có một cái giường đẹp mê ly, đầu giường bằng kim loại uốn lượn được sơn màu trắng nứt nẻ. Một đôi đèn ngủ lạc hậu màu hồng bằng thủy tinh sọc đặt trên hai cái bàn không đồng bộ. April đã chải chuốt cho cái giường

bằng đồng gói và ga màu oải hương tiếp màu với bó hoa điểm trên lớp giấy dán tường xanh đã phai màu. Với một tấm thảm và mấy thứ đồ đạc nữa, căn phòng đã có thể là bố cục nghệ thuật cho một khu chợ trời sang trọng.

Phòng tắm với các thiết bị màu xanh bọt biển thì không đẹp bằng, nhà bếp với khu quầy cũ kỹ và vải sơn lót sàn hình gạch đỏ cũng vậy. Thế nhưng, một giỏ lê bằng liễu gai và bình hoa đất nung đặt trên chiếc bàn lồi thời bằng gỗ khối ghép đã đem lại cảm giác ấm cúng.

April bước vào bếp sau lưng họ. “Ta không tìm thấy cuốn sổ đâu cả. Hẳn là ta đã để nó ở đâu đó trên nhà chính rồi. Riley, có một cái chăn trong tủ quần áo ở phòng ngủ ấy. Cháu đem nó ra được không? Chúng ta có thể ra chơi ngoài hồ trước khi quay về. Bác sẽ rót cho chúng ta ít trà lạnh.”

Riley vâng lời đi lấy chăn trong khi April rót trà lạnh vào ba cốc màu xanh. Họ đem tất cả ra ngoài. Sau lưng ngôi nhà, mặt hồ lung linh dưới ánh nắng và rừng liễu thẳng tắp trên bờ thả những sợi lá xuống nước. Lũ chuồn chuồn bay liệng qua đám hương bồ, một gia đình vịt con đang bơi gần một thân cây đổ tạo thành cái cầu tự nhiên. April dẫn họ về phía hai chiếc ghế dựa ngoài trời bằng kim loại đỏ cũ kỹ có lưng hình vỏ sò hướng mặt ra hồ. Riley thận trọng quan sát quanh hồ. “Có rắn không ạ?”

“Bác đã thấy mấy con phơi nắng trên cái cây kia rơi xuống hồ.” April ngồi xuống một cái ghế trong khi Blue ngồi lên cái kia. “Chúng có vẻ khá hài lòng. Cháu có biết là rắn mềm lắm không?”

“Bác đã chạm vào chúng á?”

“Những con rắn đó thì không.”

“Cháu sẽ không bao giờ chạm vào rắn.” Riley thả ba lô và chăn xuống cạnh hai chiếc ghế. “Cháu thích chó. Khi lớn lên, cháu sẽ có một trang trại toàn cún.”

April mỉm cười. “Nghe hay đấy.”

Blue cũng thấy hay. Cô hình dung ra bầu trời trong xanh, những đám mây trắng lững lờ và một cánh đồng cỏ đầy những chú cún con chạy tung tăng.

Riley bắt đầu trải chăn ra. Không hề ngẩng đầu, nó hỏi, “Bác là mẹ của anh Dean, đúng không ạ?”

Cốc trà khựng lại trên tay April. “Sao cháu biết?”

“Cháu biết mẹ anh ấy tên là April. Mà chị Blue lại gọi bác như thế.”

April nhấp một ngụm trà trước khi trả lời. “Phải, bác là mẹ nó.” Bà không cố nói dối Riley mà chỉ đơn giản nói rằng bà và Dean có mối quan hệ không dễ chịu rồi giải thích qua loa chuyện Susan O’Hara. Riley hiểu những vấn đề riêng tư của người nổi tiếng, con bé có vẻ thỏa mãn.

Tất cả những bí mật này, Blue nghĩ. Cô kéo chiếc áo phông BODY BY BEER xuống. “Cháu vẫn chưa tắm tấp gì được. Dù cháu có tắm rồi cô cũng sẽ chẳng thấy có gì khác biệt lắm đâu. Cháu chẳng quan tâm đến quần áo mấy.”

“Cháu quan tâm theo cách riêng của mình,” April nói.

“Ý cô là gì?”

“Quần áo là sự nguy trang lớn.”

“Với cháu, nguy trang không quan trọng bằng thoải mái.” Không đúng hẳn, nhưng cô chỉ sẵn lòng tiết lộ đến chừng đó.

Điện thoại của April đổ chuông. Bà liếc nhìn màn hình rồi cáo lui. Riley nằm xuống chăn và gối đầu lên ba lô. Blue nhìn một cặp vịt chúi đầu chống mõng tìm thức ăn. “Ước gì cháu mang theo giấy vẽ,” cô nói khi April quay lại. “Ồ đây đẹp quá.”

“Cháu có được đào tạo chính quy không?”

“Có và không.” Blue kể vắn tắt về sự nghiệp học hành và những nét nổi bật từ trải nghiệm chẳng mấy hài lòng với khoa Nghệ thuật ở trường đại học của mình. Tiếng ngáy khe khẽ trôi đến chỗ họ. Riley đã ngủ thiếp đi trên tấm chăn.

“Cô liên lạc được với quản lý của bố con bé rồi,” April nói. “Ông ta hứa sẽ có người đến đây đón vào cuối ngày hôm nay.”

Blue không tin được là mình đang ngồi với một người biết cách liên lạc với quản lý của Jack Patriot. April dùng đầu mũi xăng đan sợi cỏ của mình ủi một cây bồ công anh. “Cháu và Dean đã chọn ngày chưa?”

Blue không đồng lõa với sự dối trá của Dean, nhưng cô cũng không định vạch mặt anh sau lưng. “Chuyện vẫn chưa đến mức như thế đâu cô.”

“Theo những gì cô biết, trước đến giờ cháu là người duy nhất mà nó hỏi cưới.”

“Anh ấy chỉ thấy cháu cuốn hút vì cháu khác biệt. Một khi sự mới mẻ đã hết, anh ấy sẽ tìm đường thoát khỏi thôi.”

“Cháu tin thế à?”

“Cháu gần như chẳng biết gì về anh ấy,” cô thành thật nói. “Cháu thậm chí còn chẳng dám chắc bố anh ấy là ai cho đến tận hôm nay.”

“Nó ghét nói chuyện về thời thơ ấu, hay ít nhất là về quãng thời gian liên quan đến cô và Jack. Cô không trách nó. Cô đã sống một cuộc sống hoàn toàn vô trách nhiệm.”

Riley thở dài trong giấc ngủ. Blue ngẩng đầu lên. “Thực sự tệ đến mức đó sao?”

“Ừ, tệ lắm. Cô chưa bao giờ gọi mình là một fan cuồng vì cô không dâng hiến bản thân cho tất cả mọi người. Nhưng cô đã dâng hiến cho quá nhiều người, mà người ta chỉ có thể cưỡng lại từng ấy rocker trước khi trở nên buông thả.”

Blue hẳn nhiên rất thích hỏi chính xác những rocker đó là ai. Thật may, cô vẫn còn chút kiềm chế trong người. Nhưng cái tiêu chuẩn kép trong những gì April vừa mới nói làm cô lẩn tránh. “Làm thế nào mà chẳng ai chỉ trích các rocker trong chuyện quan hệ với các fan cuồng chứ? Tại sao người bị chỉ trích lại luôn là phụ nữ?”

“Bởi thế giới được tạo thành theo cách đó. Một số người ôm ấp cái quá khứ fan cuồng của mình. Pamela Des Barres còn viết nhiều sách về chuyện đó. Nhưng với cô chuyện đó là sai trái. Cô đã để họ sử dụng cơ thể cô như một cái thùng rác. Cô cho phép họ. Chẳng ai ép buộc cô cả. Cô không tôn trọng bản thân mình, và đó là điều làm cô hổ thẹn.” Bà nghiêng mặt về phía mặt trời. “Cô đã buông mình theo lối sống đó. Âm nhạc, đàn ông, ma túy. Cô để nó cầm tù bản thân. Cô thích nhảy nhót suốt đêm trong các câu lạc bộ, rồi ngày hôm sau tung hê công việc người mẫu của mình để nhảy lên một cái chuyên cơ bay từ đầu này đến đầu kia đất nước, nhân tiện quên luôn là mình đã hứa sẽ đến thăm con trai ở trường.” Bà quay sang nhìn Blue. “Cháu phải thấy gương mặt Dean khi cô thực sự giữ lời hứa. Nó kéo cô từ chỗ đứa bạn này sang đứa bạn kia, khoe cô với tất cả mọi người, nói liến thoắng đến nổi mặt đỏ bừng. Giống như kiểu nó phải chứng minh với bạn bè rằng cô thực sự có tồn tại vậy. Chuyện đó kết thúc lúc nó khoảng mười ba tuổi. Một đứa nhóc con sẽ tha thứ cho mẹ nó gần như mọi chuyện, nhưng khi nó lớn lên, người mẹ coi như đã mất cơ hội chuộc tội.”

Blue nghĩ đến mẹ ruột của mình. “Cô đã chinh đồn lại cuộc sống rồi. Cô hẳn phải thấy dễ chịu lắm.”

“Đó là một hành trình dài.”

“Cháu nghĩ sẽ tốt cho Dean nếu anh ấy tha thứ cho cô.”

“Đừng, Blue. Cháu không thể hình dung ra cô đã bắt nó phải chịu những gì đâu.”

Blue có thể hình dung chứ. Có thể không phải theo cách April ám chỉ, nhưng cô biết khi mình chẳng là gì đối với cha mẹ thì mình cảm thấy thế nào. “Thế nhưng... nói gì thì anh ấy cũng phải thấy cô không còn như trước đây nữa. Ít nhất anh ấy cũng nên cho cô một cơ hội.”

“Đừng dính vào chuyện này. Cô biết cháu có ý tốt, nhưng Dean có đủ lý do để cảm thấy như hiện giờ. Nếu không tìm ra cách tự bảo vệ bản thân, nó sẽ chẳng bao giờ trở thành người đàn ông như lúc này.” Bà nhìn đồng hồ rồi đứng dậy. “Cô phải nói chuyện với đội thợ sơn đây.”

Blue liếc xuống Riley lúc này đang cuộn người lại trên tấm chăn. “Cứ để con bé ngủ. Cháu sẽ ở lại đây.”

“Cháu không phiền chứ?”

“Cháu sẽ vẽ một lát, nếu cô có ít giấy.”

“Chắc rồi. Cô sẽ lấy cho cháu.”

“Và có lẽ cháu sẽ dùng bồn tắm của cô nữa. Nếu cô không phiền.”

“Cứ lấy bất kỳ thứ gì cháu cần từ tủ thuốc. Thuốc khử mùi, kem đánh răng.” Bà dừng lại. “Đồ trang điểm.”

Blue mỉm cười.

April cười đáp lại. “Cô sẽ chuẩn bị ít quần áo mà cháu có thể mặc được nhé.”

Blue không thể hình dung ra thứ gì được thiết kế cho cơ thể mảnh mai của April mà có thể vừa với cô, nhưng cô cảm kích trước lời đề nghị.

“Chìa khóa xe của cô trên quầy ấy,” April nói. “Có hai mươi đô trong ngăn kéo cạnh giường ngủ. Khi Riley thức dậy, cháu có thể đưa nó vào thị trấn ăn trưa được không?”

“Cháu không cầm tiền của cô đâu.”

“Cô sẽ ghi hóa đơn cho Dean mà. Làm ơn đi, Blue. Cô muốn tách con bé ra khỏi Dean đến khi nào người của Jack đến đây.”

Blue không chắc tách đứa trẻ mười một tuổi này ra là điều tốt nhất cho cả Riley lẫn Dean, nhưng cô đã bị phê bình vì tội nhúng mũi vào chuyện của người khác rồi nên đành miễn cưỡng gật đầu. “Được ạ.”

April đã soạn sẵn chiếc camisole hồng trang nhã và một cái chân váy xếp nếp sau một thoáng bốc đồng. Bà nhanh chóng sửa lại cả hai món bằng một thứ băng dán hai mặt để làm chúng nhỏ hơn. Blue biết trông cô sẽ trở nên đáng yêu trong bộ cánh đó. Quá đáng yêu. Con thú bông mặc bộ đồ này cũng giống như đeo một cái băng hiệu YÊU EM ĐI vậy. Đây là vấn đề mà Blue luôn gặp phải mỗi khi cô định tân trang bản thân, là lý do chính khiến cô thôi không làm thế nữa.

Thay vì bộ đồ trên giường, Blue đã kiên quyết mặc một cái áo phông hải quân. Nó chẳng cải thiện cái quần tập yoga nhuộm loang màu tím hơn là mấy, nhưng ngay cả cô cũng không chịu được chuyện xuất hiện trước đám đông trong cái áo phông đi ngủ màu cam với dòng chữ BODY BY BEER. Sự phù phiếm rồi cũng lộ mặt chuột, và cô cúi đầu vào đám đồ trang điểm của April - một chút phấn hồng nhẹ nhàng lên má, một ít son môi và chỉ đủ lượng mascara để làm lông mi cô hiện rõ dài chính xác là bao nhiêu. Chỉ một lần thôi, cô muốn Dean thấy cô hoàn toàn có thể khiến bản thân trở nên tươi tắn. Đơn giản là cô không thêm quan tâm thôi.

“Chị trang điểm vào trông xinh lắm,” Riley lên tiếng từ ghế khác trên chiếc Saab của April khi hai chị em đánh xe vào thị trấn. “Không quá nhợt nhạt.”

“Em đã ở cạnh con bé Trinity kinh khủng đó quá nhiều đấy.”

“Chị là người duy nhất nghĩ là nó kinh khủng. Những người khác đều thích nó.”

“Ày, họ không thích đâu. Được rồi, có thể mẹ nó thì có. Những kẻ còn lại chỉ giả vờ thôi.”

Riley nhún cười, vẻ có lỗi. “Em thích nghe chị nói xấu Trinity lắm.”

Blue cười vang.

Garrison không có quán Pizza Hut nên họ chọn Josie, nhà hàng đối diện hiệu thuốc. Nhà hàng Josie chẳng hấp dẫn lắm, thức ăn thì dở ẹc và không có cơ hội việc làm - Blue đã hỏi tìm việc ngay từ đầu - nhưng Riley lại thích. “Em chưa bao giờ ăn ở một chỗ như thế này. Khác lạ thật.”

“Chỗ này rõ là có nét đặc sắc.” Blue đã gọi món BLT[1], và nó hóa ra có nhiều L hơn B và T.

[1] BLT: viết tắt của bacon-lettuce-tomato sandwich, là món sandwich kẹp thịt muối (B), cà chua (T) và xà lách (L).

Riley lôi một lát cà chua nhờ nhờ ra khỏi cái bánh kẹp. “Thế nghĩa là gì?”

“Nghĩa là nó chỉ giống bản thân nó.”

Riley nghĩ thật lung. “Đại loại như chị vậy.”

“Cảm ơn em. Cả em cũng thế.”

Riley dứt một miếng khoai tây chiên vào miệng. “Em thích xinh xắn hơn.”

Riley vẫn mặc cái áo phong FOX, nhưng đã thay cái quần nhung kẻ màu tím bẩn thỉu ra và mặc một cái quần soóc bó quá mức đến nỗi siết chặt bụng con bé. Họ ngồi ở một chiếc bàn nhựa nâu, chỗ ngồi đem lại tầm nhìn đẹp đối với một bộ sưu tập tranh phong cảnh miền Tây xấu xí được trưng bày trên mấy bức tường xanh xỉn kinh tởm cùng với mấy bức tượng vũ công ba lê đầy bụi đặt trong một khung hộp tối mờ. Một cặp quạt trần bằng gỗ giả màu vàng phát tán mùi đồ ăn chiên.

Cửa mở ra và tiếng rì rầm của bữa trưa dừng lại khi một người phụ nữ lớn tuổi trông ghê ghê chống cây ba toong khập khiễng đi vào. Bà ta quá thừa cân, đánh quá thừa phấn và mặc quá thừa vải với cái quần thụng màu hồng sáng cùng áo thắt ngang lưng đồng bộ. Dây chuyền vàng nhiều tầng làm nổi bật cổ áo chữ V khoét sâu, còn viên đá trên đôi hoa tai đu đưa trông giống như kim cương thật. Bà ta hẳn đã có thời xinh đẹp, nhưng lại không vui vẻ chấp nhận chuyện bản thân đang già đi. Đám tóc màu bạch kim ngứa mắt xít đầy keo cứ uốn lượn, ve vẩy vào mặt bà ta kia hẳn là tóc giả. Bà ta vẽ lông mày bằng bút chì màu nâu nhạt nhưng lại tung hê sự giả dối bằng lớp mascara đen dày cộm và đánh mắt màu xanh lạnh. Một nốt ruồi nhỏ, có lẽ một thời đã khá quyến rũ, nằm dạt xuống khóe môi màu hồng nhạt. Đôi giày chỉnh hình màu nâu đồ chảnh được mấy hai cổ chân sưng vù là sự nhượng bộ duy nhất của bà ta để phù hợp với độ tuổi của mình.

Chẳng ai trong những người đang ăn trưa tỏ ra vui vẻ khi thấy bà, nhưng Blue lại nhìn bà ta với vẻ thích thú. Người phụ nữ nọ quan sát quanh nhà hàng chật kín, ánh mắt coi thường lướt qua những người quen, sau đó dừng lại chỗ Blue và Riley. Bà ta công khai sẫm soi họ trong nhiều giây. Cuối cùng, bà ta bước tới với bộ dạng đe dọa, cái áo thắt ngang hông màu hồng bó vào bộ ngực kinh hoàng được nâng bởi cái áo lót kỳ diệu.

Bà ta lên tiếng khi đã đến bàn bọn họ, “Chúng mày là ai?”

“Cháu là Blue Bailey. Còn đây là Riley bạn cháu.”

“Chúng mày đang làm gì ở đây?” giọng bà ta mang chút âm hưởng Brooklyn.

“Bọn cháu đang dùng bữa trưa nhẹ. Còn bà?”

“Hông bị đau, trong trường hợp chúng mày không nhận thấy. Chúng mày mời ta ngồi chứ?”

Thái độ hống hách của bà ta làm Blue buồn cười. “Dĩ nhiên.”

Về mặt hoảng vía của Riley cho thấy nó không muốn có người phụ nữ nọ ở gần, thế nên Blue lùi vào nhường chỗ cho bà ta. Nhưng bà ta lại dùng ngón tay xua Riley sang bên. “Tránh ra xem nào.” Bà ta đặt một cái túi cỡ to bự lên bàn và từ từ hạ người xuống băng ghế. Riley ép sát người vào cái ba lô, trượt vào sâu hết mức có thể.

Bồi bàn xuất hiện với thìa đĩa và một cốc trà lạnh. “Đồ ăn như thường lệ của bà sắp lên rồi ạ.”

Người phụ nữ phớt lờ cô ta và tập trung vào Blue. “Khi ta hỏi chúng mày đang làm gì ở đây, ý ta là nói trong cái thị trấn này.”

“Bọn cháu đến chơi,” Blue trả lời.

“Chúng mày từ đâu đến?”

“Chà, về căn bản cháu là công dân thế giới. Riley thì đến từ Nashville.” Cô nghiêng đầu. “Bọn cháu đã tự giới thiệu rồi, nhưng bà lại để bọn cháu ở thế bất lợi.”

“Mọi người ai cũng biết ta là ai,” người phụ nữ đáp lại với vẻ cáu kỉnh.

“Bọn cháu thì không.” Mặc dù trong đầu Blue đã xuất hiện mối nghi ngờ mạnh mẽ.

“Ta là Nita Garrison, dĩ nhiên rồi. Ta sở hữu cái thị trấn này.”

“Tuyệt quá. Cháu cũng đang muốn hỏi ai đó về chuyện này.”

Cô phục vụ xuất hiện với đĩa đựng một muôi phô mai sữa gạn kem và một phần tư quả lê đóng hộp đặt trên đám rau diếp cuộn thái nhỏ. “Của bà đây, thưa bà Garrison.” Giọng nói ngọt lịm trái ngược hẳn với vẻ căm ghét trong mắt cô ta. “Cháu có thể lấy thêm gì cho bà không?”

“Một thân hình hai mươi tuổi,” người phụ nữ quát lên.

“Vâng, thưa bà.” Cô nàng phục vụ rút êm.

Bà Garrison quan sát cái đĩa rồi chọc vào miếng lê như thể đang tìm một con sâu trốn trong đó.

“Chính xác thì làm thế nào mà người ta lại sở hữu cả một thị trấn vậy ạ?” Blue hỏi.

“Ta thừa hưởng nó từ chồng ta. Trông cô kỳ cục quá.”

“Cháu sẽ coi đó là lời khen.”

“Cô có khiêu vũ không?”

“Bất kỳ khi nào cháu có cơ hội.”

“Ta từng là một vũ công xuất sắc. Ta đã dạy trong xưởng phim Arthur Murray ở Manhattan ở độ tuổi ngũ tuần. Ta có gặp ông Murray một lần. Ông ta từng có một show truyền hình, nhưng cô không nhớ được đâu.” Thái độ ngạo mạn của bà ta ám chỉ lỗi là do Blue ngu ngốc chứ không phải do tuổi cô còn trẻ.

“Đúng vậy, thưa bà,” Blue đáp lại. “Thế... khi ba thừa hưởng thị trấn này từ chồng, thì đó là toàn bộ thị trấn ạ?”

“Tất cả các phần thuộc về nó.” Bà ta thọc đĩa vào món phô mai sữa gạn kem. “Cô đang ở với cái thằng cầu thủ bóng bầu dục ngu xuẩn đó, đúng không? Cái thằng đã mua trang trại Callaway ấy.”

“Anh ấy không ngu xuẩn!” Riley kêu lên. “Anh ấy là tiền vệ công giỏi nhất nước Mỹ.”

“Ta không nói chuyện với mày,” bà Garrison quát. “Mày láo xược quá đấy.”

Riley xịu xuống, và thái độ trịnh thượng của Nita Garrison không còn khiến Blue thấy buồn cười nữa. “Riley cư xử rất ngoan. Và con bé nói đúng. Dean có những khiếm khuyết, nhưng ngu xuẩn không phải là một trong số đó.”

Về mặt sững sờ của Riley cho thấy nó không quen được người khác đứng ra bên vực, điều đó khiến Blue thấy buồn. Cô nhận thấy những khách hàng khác đang hóng chuyện ra mặt.

Thay vì chùn bước, Nita Garrison lại xù lên như một con mèo nổi giận. “Cô lại là đứa để cho đám trẻ con muốn cư xử ra sao thì cư xử chứ gì? Để chúng muốn nói gì thì nói chứ gì. Chà, cô sẽ chẳng làm được gì tốt cho nó đâu. Nhìn nó thử xem. Nó béo ị thế rồi mà cô còn để nó ngồi đó mà ngầu nghiêng khoai tây chiên.”

Mặt Riley thoát đồ lụng. Xấu hổ muốn chết, con bé cúi đầu xuống dán mắt vào mặt bàn. Blue đã nghe quá đủ. “Riley hoàn hảo, thưa bà Garrison,” cô lặng lẽ nói. “Và cách cư xử của con bé tử tế hơn bà nhiều. Giờ tôi sẽ lấy làm cảm kích nếu bà tìm một bàn khác. Chúng tôi muốn ăn nốt bữa trưa với nhau.”

“Ta sẽ chẳng đi đâu cả. Ta sở hữu nơi này.”

Dù vẫn chưa ăn xong nhưng Blue chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài đứng dậy. “Được thôi. Đi nào, Riley.”

Thật không may, Riley bị kẹt trong băng ghế còn bà Garrison thì không nhúc nhích. Bà ta cười khinh bỉ, để lộ ra hàm răng dính son. “Cô cũng láo toét chả khác gì nó.”

Giờ thì Blue đã bốc hỏa. Cô xĩa ngón tay xuống sàn nhà. “Ra đây, Riley. Ngay lập tức.”

Nhận được thông điệp, Riley cố ép người chui qua gầm bàn cùng với cái ba lô. Mắt Nita Garrison nheo lại giận dữ. “Không ai được bỏ đi trước mặt ta. Chúng mày sẽ phải hối hận đấy.”

“Trời ơi, tôi sợ quá. Tôi chẳng thèm quan tâm bà bao nhiêu tuổi hay bà giàu thế nào, bà Garrison ạ. Bà chỉ là kẻ độc ác mà thôi.”

“Cô sẽ hối hận về chuyện này.”

“Không, chắc chắn là không.” Cô quăng tờ hai mươi đô của April xuống, điều đó làm cô tiếc muốn chết vì bữa trưa của họ chỉ tốn có mười hai đô rưỡi, rồi cô khoác tay quanh vai Riley, dẫn nó đi qua cái nhà hàng lúc này đã im phăng phắc và ra ngoài lề đường.

“Chị nghĩ giờ chúng ta có thể quay lại trang trại không?” Riley thì thào khi họ băng nhanh qua cửa.

Blue đã hy vọng có thể hỏi xin việc thêm vài nơi nữa nhưng giờ chuyện đó đành phải đợi thôi. Cô ôm Riley. “Chắc chắn rồi. Đừng để mụ già đó làm em bực bội. Bà ta khoái trò độc địa ấy mà. Em có thể thấy điều đó trong mắt bà ta.”

“Em đoán vậy.”

Blue tiếp tục an ủi con bé khi họ chui vào chiếc Saab đánh xe ra phố chính. Tất cả phản ứng của Riley đều ổn, nhưng Blue biết những lời độc địa đó đã trúng đích.

Họ đi gần băng phân giới thì nghe thấy tiếng còi hú. Cô liếc vào gương chiếu hậu thì thấy một chiếc xe cảnh sát đang trở tới. Cô không đi nhanh, cũng chẳng vượt cái đèn đỏ nào, thế nên phải mất một lúc cô mới nhận ra rằng cảnh sát đang đuổi theo mình.

Một giờ sau, cô đã ở trong tù.

10. Chương 10

Cả April và Dean cùng vào thị trấn đón cô. April nộp bằng lái của Blue và đòi lại chiếc Saab. Dean bảo lãnh Blue ra khỏi phòng giam rồi gào vào mặt cô. “Tôi chỉ mới để cô một mình có vài giờ mà cô đã làm gì nào? Cô để mình bị bắt! Tôi có cảm giác như mình đang sống trong phim Tôi yêu Lucy[1] ấy.”

[1] I love Lucy: một bộ phim truyền hình của Mỹ, lên sóng lần đầu từ năm 1951 với phiên bản đen trắng. Lucy - nhân vật chính trong phim – là một cô gái ngây thơ nhưng tham vọng, có trí tưởng tượng thái quá và sở trường chui đầu vào rắc rối.

“Tôi bị gài!” Vai Blue đập vào cửa chiếc Vanquish khi anh của xe quá nhanh. Cô tức đến nỗi muốn đập thứ gì đó, bắt đầu từ anh vì đã không cầm phần bằng cô. “Anh nghe chuyện người ta bị tống vào tù vì tội lái xe không cầm theo bằng từ lúc nào chứ? Đặc biệt là với một người có bằng lái tuyệt đối hợp pháp.”

“Và cô đã không đem nó theo mình đúng lúc đó.”

“Nhưng tôi có thể trình nó ra được nếu họ cho tôi chỉ một nửa cơ hội.”

Cảnh sát chẳng thèm thăm vấn chuyện Blue bảo rằng Riley là một người bạn của gia đình đến thăm trang trại, và trong khi Blue đang sôi máu trong xà lim thì Riley lại được nhắm nháp Coca và xem show Jerry Springer trên ti vi trong phòng đợi. Thế nhưng chuyện này vẫn là một trải nghiệm kinh hoàng nữa đối với đứa trẻ mười một tuổi. April đã đưa nó về trang trại ngay khi cảnh sát trả chìa khóa chiếc Saab cho bà.

“Toàn bộ chuyện này như trò đùa ấy.” Blue trừng mắt nhìn Dean qua ghế khách, đôi mắt màu xanh xám của anh lúc này chính xác đã chuyển thành màu bão tố.

Anh lại ngoặt xe ở một góc cua. “Cô không có bằng lái, và cô lái một chiếc xe mang biển ngoại bang đăng ký dưới tên người khác. Làm thế nào mà chuyện này lại là bị gài được?”

“Tôi thề có Chúa, tất cả đám tạp chí thời trang đó đã làm anh bại não rồi. Nghĩ thử xem. Mười phút sau khi tôi đối đầu với Nita Garrison, cảnh sát chặn tôi lại với một lý do vớ vẩn là phải kiểm tra ngẫu nhiên chuyện thắt dây an toàn. Anh giải thích chuyện đó như thế nào?”

Anh chuyển từ vẻ tức giận sang chiều cổ. “Ý cô là cô đã dính vào vụ cãi lộn với một bà già, chính bà này sau đó đã buộc cảnh sát phải bắt giam cô?”

“Anh chưa gặp bà ta đấy thôi,” cô phản bác. “Nita Garrison ác độc từ trong máu, và thị trấn này như đồ vật trong tủi của bà ta ấy.”

“Cô là một tai họa biết đi. Kể từ khi tôi đón cô trên...”

“Thôi quan trọng hóa chuyện này lên đi. Anh là cầu thủ bóng bầu dục chuyên nghiệp cơ mà. Bản thân anh hẳn là đã ngồi tù chán rồi.”

Anh xù lông lên. “Tôi chưa bao giờ ngồi tù.”

“Đồ công tử bột. NFL sẽ chẳng cho anh ra sân nếu anh chưa từng bị bắt giam ít nhất hai lần vì tội đe dọa và hành hung - điểm gấp đôi nếu anh dấn như tử vợ hay bạn gái.”

“Cô thậm chí chẳng có tí tẹo hài hước nào.”

Có thể không, nhưng cô đã khiến mình cảm thấy khá hơn.

“Thuật lại từ đầu đi,” anh nói, “Và kể tôi nghe chính xác chuyện gì đã xảy ra với bà già đó.”

Blue kể lại chi tiết vụ đối đầu. Cô kể xong, anh im lặng một lát trước khi lên tiếng. “Nita Garrison cũng quá đáng, nhưng cô không nghĩ mình có thể khéo léo hơn một chút sao?”

Blue lại nổi xung lên. “Không. Làm gì có nhiều người đứng ra bênh vực Riley. Mà đúng ra là chẳng có ai cả. Đã đến lúc thay đổi chuyện đó rồi.”

Cô chờ anh bảo rằng cô nói đúng, nhưng thay vào đó, anh lại biến thành gã sử gia thị trấn chết tiệt. “Tôi đã nói chuyện với mấy tay thợ sơn về vụ Garrison bị rao bán và đã biết được toàn bộ câu chuyện.” Vài giờ trước, cô hẳn sẽ háo hức nghe chuyện này, nhưng khi anh còn chưa bảo cô đúng thì quên đi.

Anh vượt qua một chiếc Dodge Neon đã đại đột quyết định khởi hành trước mặt anh. “Sau cuộc Nội chiến, một gã ngoại bang^[2] có tên là Hiram Garrison đã mua vài ngàn mẫu đất quanh đây để xây dựng một nhà máy. Con trai gã đã mở rộng nhà máy đó - chính cái tòa nhà gạch bỏ hoang mà chúng ta đã đi qua trên đường cao tốc ấy - và thành lập ra thị trấn này, tất cả mà không bán đi một mẫu đất nào. Nếu ai muốn xây dựng nhà cửa hay cơ sở kinh doanh, người đó phải thuê đất từ ông ta, kể cả nhà thờ. Cuối cùng, ông ta để lại mọi thứ cho con trai mình là Marshall. Chính là chồng của bà Garrison nhà cô đấy.”

[2] Nguyên văn là carpetbagger: từ dùng để chỉ những người miền Bắc nước Mỹ hoạt động đầu cơ chính trị ở miền Nam sau cuộc Nội chiến.

“Tôi nghiệp ông già đó.”

“Marshall gặp bà ta vài thập kỷ trước trên một chuyến đi đến New York. Lúc đó ông ta năm mươi tuổi, và bà ta rõ ràng là nóng bỏng lắm.”

“Nói cho anh biết nhé, những ngày đó qua rồi.” Bài giảng khoa học xã hội của anh về thị trấn này bắt đầu khiến cô cảnh giác. Cô có cảm giác anh đang câu giờ. Nhưng để làm gì?

“Marshall rõ ràng có cùng quan điểm với tổ tiên của mình là không muốn bán dù chỉ một phần tư mẫu đất. Và vì họ chẳng có con cái gì nên bà vợ thừa kế tất tần tật khi ông ta chết - chính là khu đất chứa toàn bộ thị trấn và hầu hết các cơ sở kinh doanh ấy.”

“Như thế là quá nhiều quyền lực đối với một bà già độc ác.” Cô chia búi tóc đuôi gà ra làm hai để siết chặt hơn sợi dây chun. “Anh có tìm hiểu được là bà ta đòi bao nhiêu cho cái thị trấn này không?”

“Hai mươi triệu.”

“Vậy tôi bị loại ra khỏi vòng chiến rồi.” Cô liếc nhìn sang anh. “Anh thì sao?”

“Nếu tôi bán bộ sưu tập thẻ bóng chày thì có thể lắm.”

Thực sự cô chưa từng nghĩ anh sẽ tiết lộ giá trị ròng của mình. Thế nhưng, anh cũng đâu cần mĩa mai đến thế về chuyện này.

Một trang trại bơ sữa vụt qua khi anh tận dụng lợi thế của con đường thẳng tắp. “Đông Tennessee là một khu vực đang phát triển. Nổi tiếng với những người nghỉ hưu. Bà ta có lời đề nghị mười lăm triệu từ một nhóm thương nhân Memphis nhưng đã từ chối. Mọi người nghĩ là bà ta không thực sự muốn bán.” Đuôi xe suýt lạng đi khi anh rẽ vào đường Callaway. “Chẳng có các công ty và cơ sở kinh doanh tầm cỡ quốc gia, Garrison giống như một hộp đựng di tích lịch sử - cổ cổ là lạ, nhưng đã sờn mép. Các nhà lãnh đạo kinh tế trong vùng muốn đầu tư vào cái nét cổ lạ đó, chải chuốt mọi thứ để nó trở thành điểm du lịch, nhưng Nita không chịu hợp tác.”

Anh vừa phóng qua làn đường dẫn về trang trại, cô liền ngồi thẳng dậy. “Này! Chúng ta đang đi đâu đấy?”

“Một nơi riêng tư.” Con đường chuyển sang đường đất. Quai hàm anh siết lại. “Nơi chúng ta có thể nói chuyện.”

Nhịp tim cô tăng tốc. “Chúng ta đã nói chuyện rồi. Tôi không muốn nói nữa.”

“Quá muộn rồi.” Con đường xóc đột ngột kết thúc ở một hàng rào thép gai gỉ sét bao quanh một bãi cỏ um tùm. Anh tắt máy và tấn công cô bằng đôi mắt bão tố. “Chủ đề thứ nhất trong chương trình. Cái chết đang đến với April...”

Cô nuốt khan. “Bi kịch.”

Anh chờ đợi. Về quyền rũ đã mất, chỉ còn lại người đàn ông lý trí đã làm cho cuộc sống của mình nhanh hơn, thông minh hơn và mạnh mẽ hơn bất kỳ ai khác. Lẽ ra cô phải thấy điều này sẽ đến và có chuẩn bị tốt hơn. “Xin lỗi,” cô nói.

“Ồ, cả hai ta cùng biết cô có thể làm tốt hơn thế.”

Cô cố mở cửa xe để có chút không khí thì phát hiện ra nó đã bị khóa. Cái cảm giác bất lực xưa cũ tạo nên một dòng adrenaline xuyên qua người cô, nhưng ngay khi bản năng chiến đấu của cô trỗi dậy thì khóa cửa đã mở ra. Cô ra ngoài, cả anh cũng vậy. Cô bước tránh khỏi anh về phía hàng rào gỉ sét. “Tôi biết mình không nên xen vào,” cô thận trọng nói. “Đó không phải chuyện của tôi. Nhưng trông bà ấy buồn quá, mà hề động đến những chuyện liên quan đến mối quan hệ mẹ con thì tôi đúng là hết thuốc chữa ấy.”

Anh đến phía sau cô, nắm vai cô xoay lại. Về mặt dữ tợn đầy nhấn nại. “Đừng bao giờ nói dối tôi. Nếu chuyện đó xảy ra lần nữa, cô sẽ biến khỏi đây. Hiểu rồi chứ?”

“Như thế không công bằng. Tôi thích nói dối anh. Chuyện đó làm cuộc sống của tôi dễ thở hơn.”

“Tôi nghiêm túc đấy. Cô đã vượt quá giới hạn rồi.”

Cô đầu hàng. “Tôi biết. Tôi xin lỗi. Thực lòng đấy.” Cô cảm thấy một thôi thúc kỳ cục là chọc vào cái khoe miệng hăm tài kia của anh cho đến khi chính nó lại thành nụ cười quyền rũ mà cô vẫn quen thấy. “Tôi không trách anh vì đã nổi giận. Anh hoàn toàn có quyền.” Rồi cô buột miệng hỏi. “Anh phát hiện ra lúc nào vậy?”

Anh thả vai cô ra nhưng vẫn đứng im chỗ cũ, lừng lững trên cô. “Tối hôm kia, khoảng nửa tiếng sau khi rời khỏi nhà.”

“April có biết là anh biết rồi không?”

“Có.”

Blue ước gì April chọn cách cho cô biết chuyện này.

“Ít ra còn có một điểm tốt của mẹ tôi...” Anh chăm chú quan sát cô. “Tôi chẳng phải lo lắng là April sẽ vét sạch tài khoản ngân hàng của tôi.”

Một con quạ rít lên từ đằng xa. Cô lùi lại một bước. “Làm sao anh biết chuyện đó?”

“Cái trò nhiều chuyện có thể chơi từ hai phía. Tránh ra khỏi chuyện riêng của tôi, Blue à, và có lẽ tôi sẽ không xen vào chuyện của cô.”

Hắn là anh đã vào hộp thư thoại của cô khi cô đưa điện thoại cho anh. Cô khó có thể phủ nhận, cho dù không thích anh biết về chuyện của Virginia đến thế nào. Cuối cùng anh quay khỏi cô để quan sát bãi cỏ. Một đàn chim rúc lên bay vụt khỏi vạt cỏ dài. “Thế anh định làm gì với Riley?” cô hỏi.

Anh xoay người lại. “Không thể tin được! Không phải chúng ta vừa mới nói về vụ nhiều chuyện hay sao?”

“Chuyện về Riley không phải là chuyện riêng của anh. Tôi là người đã tìm thấy con bé, nhớ không?”

“Tôi sẽ chẳng làm gì cả,” anh tuyên bố. “April đã liên lạc được với một gã đầy tớ của Jack Điền từ vài giờ trước. Sẽ có người đến đón Riley.”

“Cũng rác rưởi vậy cả thôi.” Cô dậm bước quay về xe.

“Đó là cách ông ta làm việc,” anh lên tiếng sau lưng cô. “Nghĩa vụ của ông ta dừng lại ở việc viết séc và thuê người làm những việc bẩn thỉu cho mình.”

Cô quay lại. Anh vẫn chưa rời khỏi hàng rào. “Anh có định... nói chuyện với con bé không?” cô hỏi.

“Và nói gì? Rằng tôi sẽ chăm sóc nó ư?” Anh tung một cú đá vào cái cột mục rữa. “Tôi không thể làm thế.”

“Tôi nghĩ sẽ có ích nếu ít ra anh hứa sẽ liên lạc với nó.”

“Nó muốn nhiều hơn thế ở tôi.” Anh bước về phía cô. “Đừng tạo thêm rắc rối cho tôi nữa, được không? Tôi đã bảo lãnh cô ra khỏi tù và trả tiền phạt cho cô rồi.”

Chỉ thế thôi, và anh lại ở thế tấn công. Cô phải nheo mắt lại trước ánh nắng để đáp trả ánh mắt của anh. “Tôi sẽ trả lại ngay khi có thể.”

“Chúng ta có qua có lại, nhớ chứ?”

“Nhắc lại tôi nghe xem chuyện đó diễn ra thế nào nào?”

Thay vào đó, anh quan sát cô với vẻ chỉ trích. “Đã bao giờ cô cần nhắc đến chuyện để mái tóc của mình được xử lý một cách chuyên nghiệp chứ không như một đứa trẻ mẫu giáo với chiếc kéo nhựa chưa?”

“Bận lắm.”

“Đừng cứng đầu thế đi.” Tay anh siết lại trên vai cô, và anh ném cho cô ánh mắt mơ màng khiến đầu gối cô bủn rủn. Cô biết anh đã tặng ánh mắt đó cho cả ngàn phụ nữ, nhưng cái ngày dài dằng dặc hôm nay đã khiến khả năng tự vệ của cô yếu đi. Mắt họ khóa vào nhau, đôi mắt anh tối như biển cả. Cô hiểu sự nguy hiểm của anh. Anh có ý thức quyền lực bẩm sinh và cả một kho vũ khí gợi cảm chết người. Nhưng cô vẫn không động đậy. Một phen cũng không.

Đầu anh cúi xuống, miệng họ khớp vào nhau, và rồi tiếng chim hót cùng tiếng gió thổi lùi xa. Môi cô tự động tách ra. Anh dùng lưỡi chạm vào cô. Những sợi khoái cảm nhẹ nhàng bùng ra trong cô. Nụ hôn sâu hơn, những màu sắc chói lóa bắt đầu xoay tít trong đầu cô. Cô đã dâng hiến bản thân cho anh cũng như mọi thứ khác. Cô đã bị cuốn đi.

Nhận thức đó làm cô lạnh toát. Ban đêm mơ mộng về anh chàng hoàng tử gypsy là một chuyện, nhưng thực sự hành động lại là một chuyện hoàn toàn khác. Cô đẩy anh ra, chớp mắt lái chuyện sang hướng khác. “Nụ hôn đó là một thảm họa. Chà, tôi xin lỗi. Nếu biết sự thật, tôi sẽ chẳng bao giờ trên anh vụ đồng tính.”

Khóe miệng anh nhếch lên, đôi mắt lười biếng lần xuống người cô âu yếm như bàn tay của người tình. “Cứ chiến đấu đi, Blue cưng. Em sẽ chỉ làm cho chiến thắng trở nên ngọt ngào hơn thôi.”

Cô muốn gọi một thùng nước lạnh lên đầu anh. Thay vào đó, cô phẩy tay thờ ơ và hướng về phía con đường đất dẫn về nhà. “Tôi đi bộ về đây. Tôi cần ở một mình để còn nghiêm khắc chấn chỉnh bản thân vì đã quá lãnh cảm như thế.”

“Ý kiến hay đấy. Tôi cần ở một mình để có thể hình dung ra em khỏa thân.”

Cô đỏ mặt bước đi. May mắn thay, về đến trang trại cũng phải mất gần một dặm. Phía sau cô, chiếc Vanquish gầm lên. Cô nghe anh lùi xe rồi quặt lái. Chẳng mấy chốc chiếc xe đã bên cạnh cô, cửa sổ bên ghế lái hạ xuống. “Này, Blue cưng... tôi quên mất một chuyện.”

“Ồ, gì thế?”

Anh đeo đôi kính râm vào mỉm cười. “Tôi quên cảm ơn em vì đã bảo vệ Riley trước mẹ già kia.”

Thế rồi anh phóng đi

Riley với tay lấy đĩa bánh sô cô la hạnh nhân mà cuối cùng Blue đã phải nướng một mình, rồi khựng lại. “Bà già đó nói đúng,” nó khẽ nói. “Cháu béo ị.”

April đặt đĩa xuống keng một tiếng. “Con người ta nên tập trung vào những ưu điểm của mình. Nếu chỉ nghĩ về những khuyết điểm, hay về tất cả những lỗi lầm mà cháu đã mắc phải, thì cháu sẽ trở nên vô dụng. Cháu định sẽ nhét đầy rác rưởi vào đầu - tất cả mọi thứ mà cháu không thích ở bản thân mình ấy - hay là sẽ tự hào về chính con người mình nào?”

Vẻ hùng hổ của April khiến môi Riley run run. “Cháu mới có mười một tuổi mà,” giọng nó lí nhí.

April gấp khăn ăn lại. “Đúng thế. Bác xin lỗi. Có lẽ bác đang nghĩ về một người khác.” Bà tặng Blue nụ cười hơi quá tươi tắn. “Riley và cô sẽ dọn dẹp trong khi cháu nghỉ ngơi.”

Cuối cùng thành ra cả ba làm cùng nhau. April cố làm Riley phân tâm bằng cách nói chuyện về quần áo và các ngôi sao điện ảnh. Một câu nhận xét không kịp suy nghĩ của Riley để lộ chuyện Marli đã cố ý mua quần áo quá chật cho con bé, hy vọng sẽ làm nó xấu hổ và giảm cân. Chẳng mấy chốc, April chào tạm biệt để quay về ngôi nhà nhỏ. Bà cố thuyết phục Riley đi với bà cho đến khi người của bố nó đến đón, nhưng Riley vẫn còn hy vọng Dean sẽ quay lại.

Blue để Riley ngồi ở bàn bếp với một bộ màu nước. Con bé quan sát tờ giấy trắng. “Chị vẽ mấy con chó để em tô màu được không?”

“Em không thích tự vẽ hơn sao?”

“Em không nghĩ mình có đủ thời gian.”

Blue siết cánh tay con bé và vẽ bốn con chó khác nhau. Trong khi Riley bắt đầu tô màu, Blue lên tầng lấy ít quần áo ra nhà xe. Trên đường quay vào nhà, cô dừng lại ở phòng ăn nhìn quanh bốn bức tường trống. Cô hình dung chúng được bao phủ bởi những bức tranh phong cảnh thơ mộng, loại công việc mà các giáo sư mỹ thuật của cô đã tể nhị chỉ trích vì cô đã vẽ.

“Có hơi hướng phái sinh, em không nghĩ vậy sao, Blue?”

“Em cần bắt đầu vươn xa hơn thôi. Đây bản thân vượt qua giới hạn.”

“Cô chắc chắn là một nhà thiết kế nội thất sẽ thích những gì em đã làm,” nữ giáo sư duy nhất đã thắng thường hơn. “Nhưng những bức tranh treo trên sofa không tạo nên nghệ thuật xuất sắc. Đây không phải là một tác phẩm thực sự. Nó là sự phỉnh nịnh đầy ủy mị, một cô gái bấp bênh đang tìm kiếm một thế giới được lãng mạn hóa để trốn tránh.”

Những lời của bà ta khiến Blue cảm thấy như mình đã bị lột trần. Cô đã từ bỏ những bức tranh phong cảnh mơ mộng của mình và bắt đầu vẽ các bức tranh táo bạo theo phong cách hỗn hợp, sử dụng dầu máy và chất Plexiglas, nhựa cây những chai bia vỡ, sáp nóng và thậm chí là cả tóc của mình. Các giáo sư của cô rất hài lòng, nhưng Blue biết công việc đó chỉ là giả tạo, và cô đã bỏ học vào đầu năm thứ ba.

Giờ những bức tường trống trong phòng ăn lại muốn dụ dỗ cô quay lại với những chốn mơ mộng, nơi cuộc sống thật giản dị, nơi con người ở yên tại chỗ, nơi chỉ có những điều hay lẽ phải, và nơi mà cuối cùng cô sẽ cảm thấy an toàn. Chán ghét chính mình, cô ra ngoài ngồi trên bậc thềm nhìn mặt trời lặn. Có lẽ việc vẽ những bức chân dung cho bọn trẻ không khơi nguồn cảm hứng trong cô, nhưng cô giỏi làm việc đó và cô đã có thể gây dựng một sự nghiệp đáng nể trọng ở bất kỳ thành phố nào mà mình sinh sống. Vậy nhưng cô chưa bao giờ làm thế. Chẳng chóng thì chầy, cô lại bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, và cô biết đã đến lúc phải chuyển đi.

Cột chống thêm ấm nóng trên má cô. Mặt trời làm cô nhớ đến một quả cầu đồng lấp lánh treo trễ nải phía trên ngọn đồi. Cô nghĩ về Dean và nụ hôn của họ. Nếu thời điểm khác đi... Nếu cô có việc làm, có nhà, có tiền trong ngân hàng... Nếu anh là người bình thường hơn... Nhưng chẳng có điều gì trong số đó là sự thật và cô đã mất quá nhiều năm sống nhờ vào lòng thương của người khác nên không thể để bản thân chịu sự chi phối của anh thêm nữa. Chừng nào còn kháng cự thì cô vẫn còn quyền lực. Nếu đầu hàng, cô sẽ chẳng còn gì hết.

Tiếng động cơ xe cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Giơ tay che mắt, cô thấy hai chiếc xe hơi đang trên con đường mòn tiến tới gần. Không cái nào trong số đó là chiếc Vanquish của Dean.

11. Chương 11

Hai chiếc SUV cửa kính màu đỗ lại trước nhà. Cửa sau của chiếc đi trước bật mở, một người đàn ông mặc toàn màu đen bước ra.

Mái tóc đen bờm xờm đã điểm bạc, gương mặt sạm nắng đã có nếp nhăn vì quá nhiều đêm dài bước đi trên con đường vinh quang. Khi ông bước ra khỏi xe, hai cánh tay sát thủ thả lỏng hai bên sườn sẵn sàng rút ra - không phải một cây súng lục - mà là một cây ghi ta điện Fender Custom Telecaster mà ông đã dùng để chinh phục cả thế giới. Nhưng rồi cô cũng chẳng thể hít được chút không khí nào vào trong phổi.

Jack Patriot.

Cửa xe bắt đầu mở phía sau ông, đám đàn ông đeo kính đen bước ra cùng với một phụ nữ tóc dài xách một cái túi hàng hiệu và một chai nước. Họ đứng cạnh hai chiếc xe. Gót ủng của ông gõ lên sàn gạch, còn Blue biến thành một người hâm mộ luôn miệng gào thét, xỏ ngón tay qua hàng rào mắt cáo, áp sát người vào hàng chương ngại vật của cảnh sát, đuổi theo một chiếc limo dài, hoặc đứng cả đêm bên ngoài một khách sạn năm sao cầu nguyện được thoáng nhìn thấy rocker thần tượng của mình. Chỉ có điều, thay vì gào thét, cô lại chẳng thốt ra được âm thanh nào.

Ông đứng cách cô hơn hai mét. Hai cái đầu lâu bạc nhỏ tô điểm trên mái tóc. Bên dưới tay áo sơ mi đen hở cổ, cô thấy một cái vòng da đeo cổ tay bằng bạc gò. Ông gật đầu chào. “Tôi tìm Riley.”

Ôi-chúa-ôi! Jack Patriot đang đứng ngay trước mặt cô. Jack Patriot đang nói chuyện với cô! Cô loạng choạng đứng dậy, cố hít thở, nghẹn ngào, rồi bắt đầu ho. Ông kiên nhẫn đợi, hai cái đầu lâu bạc biến thành màu đỏ nâu trong ánh hoàng hôn. Nước mắt cô bắt đầu ứa ra. Cô ấn các ngón tay vào cổ họng, cố đẩy thông đường dẫn khí.

Huyền thoại nhạc rocker hiểu các fan nữ cuồng nhiệt, ông bèn quan sát ngôi nhà trong lúc chờ. Cô nắm tay lại dấm vào ngực. Cuối cùng ông lại lên tiếng bằng cái giọng khàn thuốc lá quen thuộc vẫn còn sót chút tàn dư của nguồn gốc Bắc Dakota. “Cô có thể gọi Riley hộ tôi không?”

Trong lúc cô vẫn còn vật lộn để bình tĩnh lại thì cửa trước đã mở ra, và Riley bước ra. “Chào,” con bé lầm bầm.

Chỉ có môi ông là động đậy. “Tất cả chuyện này là sao?”

Riley nhìn về phía đám tùy tùng im thin thít đang vây quanh chiếc SUV. “Con không biết.”

Ông giật giật mái tóc, cái đầu lâu bạc biến mất giữa những ngón tay. “Con có biết mọi người đã lo lắng đến thế nào không?”

Đầu con bé khẽ ngẩng lên. “Ai cơ?”

“Mọi người. Bố.”

Con bé nhìn chằm chằm mũi giày thể thao của mình. Nó không tin điều đó.

“Ở đây còn ai nữa?” ông hỏi, mắt nhìn quanh ngôi nhà.

“Chẳng ai cả. Dean đi rồi, còn bác April đã về bên nhà nhỏ.”

“April...” Ông thốt lên tên bà như thể đang chìm vào một kỷ ức chẳng vui vẻ gì mấy. “Lấy đồ đạc của con đi. Chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

“Con không muốn đi.”

“Bố rất tiếc về chuyện đó,” ông nói thẳng thừng.

“Con để quên áo khoác ở dưới nhà nhỏ rồi.”

“Vậy thì đi lấy đi.”

“Con không đi được. Trời thì tối. Con sợ lắm.”

Ông do dự rồi xoa tay lên cằm. “Nhà nhỏ ở đâu?”

Riley nói cho ông biết về con đường băng qua rừng. Ông quay sang Blue. “Tôi có thể lái xe đến đó không?”

Vâng, chắc chắn là được rồi. Đi theo con đường quay trở lại đường cao tốc, nhưng trước khi đến đó ông sẽ thấy một đường rẽ sang bên trái. Nó không hơn một con hẻm đầu, thật đấy, và rất dễ bị bỏ qua, thế nên phải chú ý kỹ vào. Nhưng chẳng có lời nào thoát ra khỏi miệng cô, ông bèn quay lại với Riley, con bé nhún vai. “Con không biết. Chắc được.”

Blue phải nói gì đó. Bất cứ điều gì. Nhưng cô không thể quen được với chuyện người đàn ông mà cô đã say nắng từ khi lên mười đang đứng ngay trước mặt. Sau này, cô sẽ suy nghĩ về chuyện ông chẳng hề hôn hay ôm đứa con gái của mình, nhưng lúc này, cô chỉ tập trung vào việc phải mở được miệng ra.

Đã quá muộn. Ông ra hiệu cho cả Riley và đoàn tùy tùng ở yên chỗ rồi hướng về phía con đường mòn cô con gái vừa chỉ. Blue chờ đến khi bóng ông khuất hẳn rồi mới ngồi thụp xuống bậc thềm. “Chị đúng là đồ ngốc.”

Riley ngồi xuống cạnh cô. “Đừng lo. Bố em quen với chuyện đó rồi.”

Khi trời khá nhá nhem, April kết thúc cuộc gọi cuối cùng của mình, bà nhét điện thoại vào cái túi xâu từ hạt trên quần jean và lững thững xuống bờ hồ. Bà yêu nơi này về đêm, tiếng nước vỗ dịu dịu, tiếng ếch ộp tạo nên âm bass cho dàn đồng ca của đêm. Ban đêm hồ có mùi khác, thơm mùi xạ và mùi đất, như thứ gì đó hoang dã.

“Chào April.”

Bà xoay người lại.

Người đàn ông đã làm đảo lộn thế giới của bà đang ở trước mặt.

Đã ba thập kỷ nay bà chưa gặp ông, nhưng ngay cả trong ánh chiều tà, mọi chi tiết trên gương mặt góc cạnh, quá thừa đường nét đó vẫn quen thuộc như gương mặt của chính bà: sống mũi dài, khoằm; đôi mắt sâu, viền đen nhưng con ngươi lại nâu vàng; làn da ngăm ngăm và quai hàm lưỡi dao. Màu bạc đã điểm trên mái tóc đen vốn vẫn bay trong cơn bão nửa đêm quanh đầu ông. Giờ tóc ông đã ngắn hơn - chỉ ngang cổ áo - và cứng hơn, nhưng vẫn dày. Bà chẳng ngạc nhiên khi ông không hề nỗ lực che giấu những sợi tóc bạc của mình. Ông rất ít chạy theo những thứ hư ảo về bản thân. Dù so chiều cao của dân rock, ông thuộc dạng khá cao nhưng giờ trông ông thậm chí như còn cao hơn vì quá gầy. Hai hốc bên dưới gò má xương xương ấy còn sâu hơn những gì bà nhớ, vết chân chim trên khóe mắt hẳn rõ nét. Trông ông đúng như cái tuổi năm mươi tư của mình.

“Này, cô bé. Mẹ em có ở đây không?”

Giọng ông là giọng khàn whiskey. Trong một giây ngắn ngủi, bà cảm thấy cơn ngẹt thở ập đến. Người đàn ông này có thời từng là cả thế giới của bà. Bà đã bay qua đại dương chỉ với lời nhắn báo trước một giờ để được ở cùng ông. London, Tokyo, Tây Berlin. Ở đâu chẳng quan trọng. Từng đêm, mỗi khi ông rời khỏi sân khấu, bà lại lột bộ y phục chật ních, đắm mồ hôi khỏi người ông, dùng ngón tay chải mái tóc dài, ẩm ướt của ông, tách đôi môi mình, tách hai đùi mình, khiến ông cảm thấy mình như một vị thần.

Nhưng cuối cùng, đó chỉ là rock & roll mà thôi.

Lần nói chuyện giáp mặt cuối cùng của họ diễn ra vào ngày bà báo với ông là mình đã có thai. Kể từ đó, mọi thứ đều được giải quyết thông qua trung gian, kể cả lần kiểm tra máu sau khi Dean được sinh ra. Bà đã cay đắng oán hận Jack biết bao vì chuyện đó.

Bà bình tĩnh lại. “Chỉ có tôi và bọn ếch thôi. Lâu nay anh thế nào?”

“Thính giác của tôi tiêu rồi, và tôi không thể chào cờ được nữa. Mặt khác...”

Bà chỉ tin phần đầu. “Tránh xa bia rượu, thuốc lá và mấy em bé ra đi. Anh sẽ sống sót khi thấy cảm giác tuyệt đến mức nào.” Bà không cần nhắc đến ma túy. Jack đã cai sạch từ nhiều năm trước khi bà có thể làm được.

Chiếc vòng cổ tay bằng da và bạc tuột xuống khi ông lững thững bước tới trước. “Chẳng có em bé nào nữa đâu, April. Thuốc lá cũng không. Tôi bỏ thuốc vài năm rồi. Và đó không phải là một nhiệm vụ chết tiệt hay sao? Còn về bia rượu...” Ông nhún vai.

“Tôi đoán đám rocker già các ông cần ít nhất một tật xấu.”

“Tôi còn có nhiều hơn vài tật. Em thế nào?”

“Tôi phải nhận vé phạt vì phóng quá tốc độ trên đường đến lớp học Kinh Thánh từ vài tháng trước, nhưng chỉ thế thôi.”

“Vớ vẩn. Em đã thay đổi, nhưng chưa nhiều đến thế chứ.”

Trước đây không phải lúc nào ông cũng có thể nhìn thấu bà dễ dàng đến thế, nhưng giờ ông đã lớn tuổi hơn và có lẽ, khôn ngoan hơn. Bà nhún vai hất tóc ra khỏi mặt. “Tôi chẳng còn nhiều hứng thú với các tật xấu nữa. Quá bận với việc tạo dựng cuộc sống.”

“Trông em tuyệt lắm, April. Thật đấy.”

Tuyệt hơn ông. Trong mười năm vừa qua bà đã cố hết sức khắc phục những thiệt hại mà bà đã gây ra cho bản thân, giải độc bằng vô số những cốc trà xanh, hàng giờ tập yoga, chỉnh sửa thẩm mỹ đôi chút trên mặt.

Ông giật giật một bên đầu lâu trên tai. “Em còn nhớ chúng ta thường hay cười nhạo cái ý tưởng về một rocker hơn bốn mươi thế nào không?”

“Chúng ta thường hay cười nhạo cái ý tưởng về bất kỳ ai từng đến bốn mươi.”

Ông đút một tay vào túi. “AARP[1] muốn tôi chụp ảnh trang bìa cho cái tạp chí chết giẫm của họ.”

[1] AARP: viết tắt của American Association of Retired Persons (Hiệp hội Hưu trí Mỹ), một tổ chức phi chính phủ, quan tâm đến các vấn đề về phúc lợi xã hội cho những người đã nghỉ hưu.

“Mẹ kiếp trái tim đen tối của họ.”

Điều cười nhếch mép của ông vẫn không thay đổi, nhưng bà sẽ không lang thang xuống con đường ký ức với ông nữa. “Anh đã gặp Riley chưa?”

“Vài phút trước.”

“Nó là một đứa bé đáng yêu. Blue và tôi khá yêu quý nó.”

“Blue?”

“Hôn thê của Dean.”

Ông rút tay ra khỏi túi. “Riley đến đây để gặp Dean, đúng không?”

April gật đầu. “Dean đã cố tránh xa, nhưng con bé rất kiên quyết.”

“Tôi không phải là người kể cho Marli về Dean. Năm ngoái cô ta đã hú hí với quản lý kinh doanh cũ của tôi rồi moi ra cái tin đó. Trước khi nhận được lời nhắn của em, tôi không biết Riley đã phát hiện ra chuyện này.”

“Đây là một giai đoạn khó khăn với con bé.”

“Tôi biết. Tôi đã phải xử lý vài thứ. Lẽ ra em gái Marli phải để mắt đến con bé.” Ông liếc về phía ngôi nhà nhỏ. “Riley bảo nó để áo khoác ở đây.”

“Không. Lúc đến đây nó không mặc áo khoác.”

“Vậy là nó đang trì hoãn.” Ông thò tay vào túi áo, như để tìm thuốc lá. “Tôi có thể làm một lon bia đấy.”

“E là anh kém may mắn rồi. Tôi đã hoàn toàn kiêng bia rượu được nhiều mùa trăng.”

“Em đang đùa chơi thôi.”

“Tôi đã hết thôi thúc muốn chết rồi.”

“Không phải cái gì cũng tệ, chắc vậy.” Ông có kiểu nhìn người khác như thể thực sự xuyên thấu họ, và ông chuyển xúc cảm mãnh liệt đó lên bà. “Tôi nghe nói em đã rất thành công.”

“Chẳng có gì phải phàn nàn.” Bà gây dựng sự nghiệp trên cơ sở mỗi lúc một khách hàng, chẳng dựa dẫm vào ai ngoài bản thân, và bà tự hào về điều đó. “Thế Jack thì sao? Giờ chiến thắng trong cuộc chiến nhạc rock rồi, anh sẽ làm gì cho màn biểu diễn thêm?”

“Không thể chiến thắng trong cuộc chiến nhạc rock. Em biết điều đó mà. Luôn có một album khác, một cú hích khác ở đầu bảng xếp hạng, và nếu điều đó không xảy ra thì sẽ là sự tái sáng tạo không thể tránh khỏi.” Ông bước về phía mép hồ, nhặt một cục đá lên rồi quang ra thật xa, nó khẽ tóe nước lên giữa mặt hồ. “Tôi muốn gặp Dean trước khi ra về.”

“Để anh có thể hồi tưởng lại quãng thời gian tốt đẹp à? Cần nhiều may mắn lắm đấy. Nó ghét anh nhiều cũng gần như ghét tôi.”

“Vậy em đang làm gì ở đây?”

“Đó là một câu chuyện dài.” Một thứ khác mà bà sẽ không nói với ông.

Ông quay lưng lại bà. “Chúng ta quả là một đại gia đình hạnh phúc, nhỉ?”

Bà chưa kịp trả lời thì một ánh đèn pin đã lia thẳng về phía họ, và Blue lao ra từ con đường mòn. “Riley biến mất rồi!”

Để tránh rơi vào tình trạng câm nín lần nữa, Blue giả vờ như Jack Patriot không tồn tại và chỉ tập trung vào April. “Cháu đã tìm trong nhà, trong nhà xe, trong cái nhà kho đầy chuột đó.” Cô nhún vai. “Con bé chưa thể đi xa được.”

“Nó biến mất bao lâu rồi?” April hỏi.

“Có lẽ là nửa giờ. Con bé bảo muốn tô màu cho xong bức tranh trước khi phải đi. Cháu ra ngoài đốt rác như cách cô chỉ, rồi khi cháu quay lại thì con bé đã biến mất. Cháu đã đưa đèn pin cho mấy người đến cùng” - ông Patriot thì nghe kỳ cục, còn Jack thì lại quá thân mật - “cùng bố Riley... và giờ họ đang đi tìm.”

“Sao nó có thể làm thế này?” Jack nói. “Nó luôn trầm lặng, chưa bao giờ gây ra chuyện gì cả.”

“Con bé hoảng sợ,” April bảo ông. “Lấy xe của tôi mà đi tìm dọc theo con đường nhỏ.”

Jack đồng ý. Sau khi ông đã đi, Blue và April tìm quanh ngôi nhà nhỏ rồi vội vàng quay về nhà chính, ở đó họ thấy đám tùy tùng của Jack đang sục sạo quanh vườn một cách vô ích trong khi người phụ nữ duy nhất ngồi trên thềm sau, hút thuốc và nói chuyện điện thoại. “Có cả trăm chỗ Riley có thể trốn,” April nói. “Với điều kiện nó vẫn còn ở đâu đó trong trang trại này.”

“Nó có thể đi đâu khác được chứ?”

April tìm trong nhà lần nữa trong khi Blue kiểm tra lại nhà xe và lán dụng cụ. Họ gặp nhau trên thềm trước. “Không thấy.”

“Con bé cầm theo ba lô,” April nói.

Jack lái xe về trước nhà và chui ra khỏi chiếc Saab của April. Blue rút lui vào bóng tối để không tự làm mình bẽ mặt trước ông lần nữa. Dean mới là kẻ nên chịu đựng chuyện này, chứ không phải cô.

“Chẳng thấy tăm tích gì của Riley cả,” Jack vừa nói vừa bước về phía thềm nhà.

“Tôi cá là nó đang quan sát ngôi nhà,” April lặng lẽ nói. “Chờ mấy người về rồi nó mới bước ra.”

Ông lùa tay vào mái tóc cứng còng rồi liếc về phía đám vệ sĩ xuất hiện từ nhà kho. “Chúng tôi sẽ về. Sau đó tôi sẽ đi bộ quay lại.”

Chỉ sau khi hai chiếc xe đã rời đi thì Blue mới từ trong góc bước ra. “Dù con bé đang ở đâu, cháu chắc chắn là nó cũng đang sợ lắm.”

April day day thái dương. “Cháu có nghĩ chúng ta nên gọi cảnh sát... cảnh sát trưởng không... ai cũng được?”

“Cháu không biết. Riley đang trốn; không phải nó bị bắt cóc, và nếu nó thấy xe cảnh sát rẽ vào...”

“Đó là điều làm cô lo lắng.”

Blue nhìn vào bóng tối. “Cứ cho con bé chút thời gian để nghĩ thông chuyện này đã.”

Dean đi chậm lại khi đèn xe chiếu vào một người đàn ông đang cuộc bộ dọc theo lề đường dẫn về phía nhà anh. Anh bật sang đèn pha. Người đàn ông nọ quay lại giơ tay che mắt. Dean nhìn kỹ hơn. Jack Patriot Diên...

Anh không tin được Jack lại tự mình đến đón Riley, nhưng giờ ông đang ở đây. Dean đã không nói chuyện với ông vài năm rồi, và anh chắc chắn chẳng muốn nói chuyện với ông lúc này. Anh kháng cự lại bản năng muốn rờ ga phóng vọt qua ông. Nhiều năm về trước, anh đã chỉnh đốn lại chiến lược ứng phó với bố mình, và rồi thấy chẳng có lý do gì phải thay đổi. Anh tạt xe vào và hạ kính xuống. Cần thận giữ về mặt bình thần, anh gác khuỷu tay lên khung cửa. “Jack.”

Lão khốn đó gật đầu. “Dean. Lâu lắm rồi.”

Dean gật đầu chào lại. Chẳng cay độc cũng chẳng chế nhạo. Hoàn toàn dừng đứng.

Jack chống tay lên nóc xe. “Bố đến đón Riley, nhưng con bé đã bỏ trốn sau khi thấy bố.”

“Thật à?” Điều đó chưa hoàn toàn giải thích được vì sao ông lại cuộc bộ một mình ngoài này, nhưng Dean không hỏi.

“Tôi không cho rằng ông đã tìm thấy con bé.”

“Chưa.”

Sự im lặng giữa họ kéo dài ra. Nếu không đề nghị chở về nhà, anh sẽ cho lão khốn đó biết chính xác anh ghét lão thế nào. Thế nhưng, anh vẫn phải ép mình lên tiếng. “Cần quá giang không?”

Jack lùi khỏi xe. “Bố không muốn nó nhìn thấy bố. Bố sẽ đi bộ.”

“Cứ tự nhiên.” Anh cuộn kính lên và từ từ lái xe lái xe đi. Không trượt lốp cũng chẳng có sỏi đá bay rào rào. Chẳng gì thể hiện sự tức giận sâu đậm của mình. Khi đã về đến nhà, anh đi thẳng vào trong. Thợ điện đã lắp xong toàn bộ thiết bị, cuối cùng họ cũng đã có chút ánh sáng tử tế. Anh nghe thấy tiếng chân trên tầng. “Blue?”

“Trên này.”

Chỉ nghe giọng cô thôi anh đã cảm thấy khá hơn. Cô làm anh phân tâm khỏi nỗi lo lắng về Riley, khỏi sự căng thẳng đối với Jack. Cô khiến anh cười, làm anh nổi điên, làm anh nổi hứng. Anh cần giữ cô ở đây.

Anh tìm thấy cô trong phòng ngủ lớn thứ hai, ở đó mới được sơn màu nâu nhạt, một cái giường mới và bàn ngăn kéo, nhưng nhiều thứ khác lại không có, không thảm, không rèm, không ghế, mặc dù Blue đã tìm được một cái đèn bàn cổ cong dính đầy sơn ở đâu đó đặt lên bàn. Cô đang vuốt phẳng một tấm chăn bên trên ga trải giường mà cô mới lồng vào. Cái áo phông trễ xuống khỏi người khi cô ngã tới trước, vài lọn tóc đã thoát khỏi cái đuôi gà rũ xuống cổ cô trông như mực đổ.

Cô nhìn lên, hai nếp nhăn hệt nhau xuất hiện giữa cặp lông mày. “Riley bỏ trốn mất rồi.”

“Tôi nghe nói rồi. Tôi tình cờ gặp Jack trên đường.”

“Chuyện thế nào?”

“Ồn cả. Có gì ghê gớm đâu. Ông ta chẳng có ý nghĩa gì với tôi.”

“Phải rồi.” Cô không tin, nhưng cũng chẳng thách thức gì anh.

“Em không nghĩ là ai đó nên ra ngoài tìm con bé sao?” Anh hỏi.

“Bọn tôi đã tìm khắp nơi rồi. Khi nào sẵn sàng, con bé sẽ quay về thôi.”

“Em chắc chuyện đó chứ?”

“Lạc quan hợp lý thôi. Kế hoạch B bao gồm chuyện gọi cảnh sát trưởng, nhưng như thế sẽ làm nó sợ hết hồn.”

Anh buộc mình phải cân nhắc điều mà đến giờ anh vẫn đối mặt một cách miễn cưỡng. “Nếu con bé chạy ra đường cao tốc xin đi nhờ xe thì sao?”

“Riley không ngốc. Nó mang trong mình nỗi sợ hãi về người lạ được bồi đắp từ những bộ phim mà lẽ ra nó không nên xem. Thêm nữa, April và tôi không nghĩ là nó đã hoàn toàn từ bỏ anh.”

Anh cố ngụy trang cảm giác tội lỗi của mình bằng cách bước về phía cửa sổ. Trời quá tối, một đứa trẻ mười một tuổi không thể trợ trợ ngoài đó một mình được.

“Anh đảo qua sân một lần nữa được không? Có một cái đèn pin trong bếp ấy. Có thể con bé sẽ xuất hiện nếu nó thấy anh.” Blue nhìn căn phòng với vẻ không hài lòng. “Tôi ước gì ở đây ít ra có một tấm thảm. Tôi chắc là ông ấy không quen dùng thứ gì tầm thường thế này.”

“Ông ấy?” Đầu Dean ngẩng phắt lên. “Quên chuyện đó đi. Jack sẽ không ngủ ở đây.” Anh hiên ngang bước ra ngoài hành lang.

Blue đi theo anh. “Thế còn cách nào khác? Trời tối rồi, còn đám tùy tùng của ông ấy đã đi mất. Garrison thì chẳng có cái khách sạn nào, và ông ấy sẽ chẳng đi đâu trước khi tìm thấy Riley.”

“Đừng chắc mẫm thế.” Dean muốn toàn bộ chuyện này biến mất. Giá như sáng nay điều đầu tiên anh làm là phóng xe đi khỏi nhà.

Điện thoại của Blue đổ chuông. Cô rút nó trong túi quần jean ra. Anh đứng chờ. “Cô tìm thấy nó rồi à?” cô nói. “Con bé ở đâu?” anh hít vào thật sâu và tựa người vào khung cửa.

“Nhưng chúng ta đã tìm ở đó rồi mà.” Cô quay vào phòng ngủ rồi ngồi xuống mép giường. “Vâng. Được rồi. Vâng, cháu sẽ làm thế.” Cô đóng điện thoại lại ngẩng lên nhìn anh. “Đại bàng hạ cánh. April tìm thấy con bé đang ngủ trong tủ quần áo của bà ấy. Bọn tôi đã tìm ở đó, nên hẳn là con bé đã chờ đến khi chúng tôi rời khỏi đó rồi mới vào nhà.”

Cửa nhà tầng dưới bật mở, tiếng bước chân nặng nề, đều đặn vang lên trong sảnh nghỉ. Đầu Blue ngẩng phắt lên. Cô bật dậy nói thật nhanh. “April bảo nói với bố Riley rằng tối nay bà ấy sẽ giữ Riley ở nhà nhỏ, ông ấy có thể ở lại nhà này, và ông ấy nên chờ đến sáng mai hãy nói chuyện với con bé.”

“Em đi ra mà bảo ông ta.”

“Tôi không nghĩ... Vấn đề là...”

Nhiều tiếng bước chân ở tầng dưới hơn. “Có ai ở đây không?” Jack cất tiếng.

“Tôi không thể,” cô rít lên.

“Vì sao không?”

“Chỉ là tôi... không thể.”

Giọng Jack vang tới bên cầu thang. “April?”

“Khỉ thật.” Tay Blue vụt đưa lên che má, và cô lao ra ngoài, nhưng thay vì đi xuống cầu thang, cô lại xông vào phòng ngủ chính. Chỉ vài giây sau - thời gian quá ngắn để cô có thể cởi quần áo - tiếng nước chảy vang

ra. Đó là lúc anh nhận ra cô nàng Hải ly không biết sợ là gì đang phải chạy trốn. Và không phải là trốn anh.

Blue trì hoãn lâu hết mức có thể trong phòng tắm, cô đánh răng rửa mặt, sau đó lên ra ngoài lấy cái quần tập yoga cùng áo phong BODY BY BEER của mình. Cuối cùng cô cũng xoay sở lên được ra ngoài mà không bị phát giác. Tối mai, nếu Jack vẫn còn ở đây, chuyện ngu ngốc này sẽ qua đi và cô sẽ cư xử như một phụ nữ trưởng thành. Ít nhất sự xuất hiện của Jack Patriot cũng giúp cô sao nhãng khỏi vấn đề thực sự của mình. Cô bước vào trong cái nhà xe gipsy rồi đứng chết sững. Vấn đề thực sự của cô đã ghé thăm.

Một chàng hoàng tử gipsy có vẻ cáu kỉnh đang nằm ườn trên chiếc giường ở đuôi nhà xe, cây đèn dầu trên bàn hắt thứ ánh sáng màu vàng lập lờ lên anh. Anh tựa vai vào thành toa xe, chống một đầu gối lên và vắt chân kia qua một bên giường đu đưa đưa. Khi anh đưa chai bia lên miệng, cái áo phong co lên để lộ mông co bắp săn chắc bên trên chiếc quần jean cạp trễ. “Em, chứ không phải ai khác,” anh nói với vẻ chề bai châm chọc.

Vờ vật lờ đi sẽ chỉ phí sức mà thôi. Làm thế nào một người mới chỉ biết cô có vài ngày lại nhìn thấu cô nhanh như thế? Cô vênh mặt lên. “Tôi cần chút thời gian để điều chỉnh, vậy thôi.”

“Tôi thì có Chúa, em mà hỏi xin ảnh ông ta...”

“Tôi sẽ phải nói chuyện với ông ấy nếu muốn thế. Cho đến giờ, điều đó là bất khả thi.”

Anh khịt mũi uống một ngụm bia.

“Đến mai tôi sẽ trấn tĩnh lại.” Cô đẩy ghế vào lại gần cái bàn sơn. “Anh ra đây nhanh khủng khiếp ấy nhỉ. Thế anh đã nói chuyện với ông ấy chưa đấy?”

“Tôi nói với ông chuyện Riley, chỉ đường đến phòng ngủ và rồi lịch sự cáo lui để đi tìm vị hôn thê.”

Cô cảnh giác nhìn anh. “Anh sẽ không ngủ ở đây.”

“Em cũng vậy. Tôi sẽ bị đầy đọa nếu làm ông ta thỏa mãn vì đã đuổi được tôi ra khỏi chính ngôi nhà của mình.”

“Thế anh vẫn ở đây à.”

“Tôi ra để đón em. Đề phòng em quên mất, mấy cái phòng ngủ đó không có cửa, và chẳng đời nào tôi lại để ông ta thấy người yêu dấu của tôi không ngủ với tôi đâu.”

“Đề phòng anh quên mất, tôi không phải là người yêu dấu của anh.”

“Lúc này thì phải đấy.”

“Một lần nữa, lời thề trong trắng của tôi dường như đã trôi tuột khỏi đầu anh.”

“Mẹ cha cái lời thề trong trắng của em. Em có làm việc cho tôi không thì bảo?”

“Tôi là đầu bếp của anh. Và đừng giả vờ là anh không ăn. Tôi đã thấy anh làm gì với số đồ ăn thừa tối qua rồi đấy.”

“À ừ, tôi không cần đầu bếp. Điều tôi cần là một người ngủ cùng tối nay.” Anh nhìn cô qua mép chai bia. “Tôi sẽ trả tiền cho em.”

Cô chớp mắt. “Anh muốn trả tiền để tôi ngủ với anh?”

“Cũng chưa từng có ai buộc tội tôi trả rẻ đâu.”

Cô đưa tay lên giữ ngực. “Chờ đã. Đây chính là giây phút tự hào mà tôi muốn thưởng thức đấy.”

“Vấn đề của em là gì?” anh hỏi lại, vẻ hoàn toàn vô tội.

“Một người đàn ông mà có lúc tôi từng tôn trọng đang đề nghị trả tiền để được ngủ với tôi. Bắt đầu với chuyện đó đã.”

“Ngủ, Hải ly à. Đầu óc đừng nghĩ bậy bạ nữa đi.”

“Phải rồi. Như chúng ta đã ngủ lần trước chứ gì?”

“Tôi không biết em đang nói gì.”

“Anh đã sờ soạng tôi,” cô nói.

“Em mơ à.”

“Anh đã thò tay vào trong quần tôi.”

“Nghe cô nàng đôi sex tưởng tượng kích động chưa kìa.”

Cô sẽ không để anh điều khiển cô. “Anh đi mà ngủ một mình.”

Anh đặt chai bia lên sàn, dồn trọng lượng lên một bên hông rồi lúi ra. Không nói một lời, anh rút ra hai tờ, kẹp giữa hai ngón tay mà ve vẩy.

Hai tờ năm mươi đô.

12. Chương 12

Hàng loạt lời đáp trả đầy phẫn nộ vùn vụt qua đầu Blue trước khi cô rút ra kết luận hiển nhiên. Cô có thể bị mua đứt. Phải, cô sẽ tự đặt mình vào tình trạng hiểm nghèo, nhưng đó không phải là một phần trong cái trò mà họ đang chơi sao? Cuối cùng việc có được tiền trong ví sẽ chứng minh rằng mạo hiểm là đáng. Bên cạnh đó, chuyện này cho cô một cơ hội để chứng tỏ cho anh thấy chính xác độ miễn dịch của cô trước sự quyến rũ của anh.

Cô cầm tiền. “Được thôi, đồ khốn kiếp nhà anh, anh thắng rồi.” Cô nhét tiền vào túi sau. “Nhưng tôi chấp nhận chuyện này chỉ vì tôi tham lam và tuyệt vọng. Và vì căn phòng đó chẳng có cánh cửa nào nên anh không thể nghịch ngợm quá trớn được đâu.”

“Cũng hợp lý đấy.”

“Tôi nói thật đấy, Dean. Nếu anh cố sờ soạng dù chỉ một...”

“Tôi á? Còn em thì sao?” Mắt anh lướt khắp người cô như kem lạnh trên má nóng. “Thế này thì sao? Gấp đôi hoặc không gì cả.”

“Anh đang nói gì thế?”

“Nếu em chạm vào tôi trước, tôi sẽ lấy lại một trăm đô. Còn nếu tôi chạm em trước, em sẽ được hai trăm. Không ai chạm ai thì thỏa thuận như cũ.”

Cô nghĩ tới nghĩ lui, nhưng không thể thấy lỗ hổng nào khác ngoài nguy cơ phần hư hỏng trong cô trở dậy, mà cô thì có thể kiểm soát tốt con bé lằng lơ đó. “Đồng ý.”

“Nhưng mà...” cô sẽ không ở cùng anh trong cái phòng ngủ đó nhiều hơn khoảng thời gian mà cô buộc phải ở, thế nên cô giật chai bia của anh và chống người nằm ở đầu giường đối diện. “Về chuyện bố mẹ mình anh cay nghiệt bỏ xừ. Tôi đang bắt đầu nghĩ rằng thời thơ ấu của anh cũng phức tạp như tôi đấy.”

Anh cọ ngón chân vào chỗ hõm bên dưới mắt cá chân cô. “Sự khác biệt là tôi đã hồi phục, còn em vẫn là một kẻ điên rồ.”

Cô tránh chân đi. “Thế nhưng trong số toàn bộ phụ nữ trên hành tinh, anh lại chọn tôi để mà kết hôn.”

“Chính thế đấy.” Anh xoay người tựa vào một bên hông và nhét ví vào túi. “Trước khi tôi quên mất... Rõ ràng giờ em đã quyết định chúng ta sẽ đi Paris thay vì Hawaii để se duyên tơ hồng.”

“Và lý do là gì nhỉ?”

“Này, tôi không phải là người không thể tự quyết định nhé.”

“Dean đáng thương. Né tránh tất cả đám phụ nữ anh gặp ở quầy bar mỗi tối cũng là công việc toàn thời gian đấy nhỉ?” Bắp chân anh sượt qua cạnh chân cô. “Chỉ tò mò thôi nhé, tại sao anh lại tránh bọn họ?”

“Không có hứng thú.”

Nghĩ là họ đã có chồng hoặc già rồi. “Thế lớn lên theo kiểu của anh là như thế nào?”

Rõ ràng cô đã làm hỏng bầu không khí, và chân mày anh nhíu lại. “Cũng ổn cả thôi. Có hàng loạt bảo mẫu trông chừng tôi cho đến khi tôi lên đường vào một trường nội trú rất khùng. Em sẽ thất vọng khi biết rằng tôi chẳng bị đánh hay chết đói ở đó, mà lại còn được học chơi bóng đá.”

“Anh đã bao giờ gặp ông ấy chưa?”

Anh giật lại chai bia, dịch luôn chân ra chỗ khác. “Tôi thực sự không muốn nói về chuyện này.”

Cô gài anh mà chẳng buồn tề nhị chút nào. “Nếu chuyện đó quá đau đớn...”

“Hầu như không. Tôi thậm chí còn chẳng nhận ra ông ta là bố tôi cho đến năm mười ba tuổi. Trước đó, tôi cứ tưởng Boss đã thực hiện chiến công ấy.”

“Anh tưởng Bruce Springsteen là bố anh á?”

“Giấc mơ say xỉn của April đấy. Quá tệ, đó lại không phải là sự thật.” Anh uống cạn chai bia rồi đặt cách xuống sàn.

“Tôi không thể hình dung ra bà ấy say. Giờ bà ấy tự chủ thật đấy. Jack có biết về anh ngay từ đầu không?”

“Ồ, có đấy.”

“Thế thì tệ quá. Nếu April đã nghiện ngập như thế, lẽ ra ông ấy nên có chút lo lắng về chuyện thai nghén của bà ấy chứ?”

“Bà ta cai hết trong thời gian có thai. Chắc là hy vọng ông ta sẽ làm đám cưới. Cơ hội lớn mà.” Anh đứng dậy xọc chân vào giày. “Không câu giờ nữa. Đi nào.”

Cô miễn cưỡng đứng dậy. “Tôi nói thật đấy, Dean. Không đụng chạm gì đâu.”

“Tôi bắt đầu cảm thấy bị xúc phạm rồi đấy.”

“Không đâu, anh chỉ muốn gây khó khăn chút nhắc cho tôi thôi.”

“Nói đến vấn đề cứng ...” Anh đặt tay lên lưng cô, ngay điểm nhạy cảm nhất.

Cô tránh ra một bước nhìn lên cửa sổ phòng ngủ phía trước. “Điện tắt rồi.”

“Đến nửa đêm là Jack Điên phải lên giường rồi. Đó là nguyên tắc.”

Đôi dép xỏ ngón của cô kêu lép nhép trên cỏ ướt. “Trông anh chẳng giống ông ấy tí nào cả.”

“Cảm ơn vì lời khen, nhưng xét nghiệm máu rồi.”

“Tôi đâu có bóng gió gì...”

“Chúng ta có thể nói về chuyện gì khác không?” Anh giữ cửa mở cho cô. “Ví dụ, sao em lại sợ sex đến vậy?”

“Chỉ với anh thôi. Tôi bị dị ứng với vẻ đẹp bần bật của anh.”

Tiếng cười khàn khàn của anh hòa vào bầu trời đêm Tennessee ấm áp.

Đến lúc Dean ra khỏi phòng tắm thì cô đã yên vị trên giường. Cô dứt ánh mắt ra khỏi chỗ phòng phòng dễ thấy trên chiếc quần đùi End Zone bó màu xanh đậm, nhưng chỉ lên được đến cái bụng phân mùi và một vệt lông vàng hình mũi tên chỉ đường đến Armageddon[1] thì anh đã nhìn thấy bức tường gối khổng lồ mà cô xếp ở ngay giữa giường. “Em không nghĩ như thế hơi trẻ con sao?”

[1] Armageddon: nơi chiến đấu quyết liệt giữa cái thiện và cái ác (theo Kinh Thánh).

Cô kéo ánh mắt ra khỏi Khu vườn Khoái lạc Trần gian của anh. “Cứ ở yên bên phần giường của anh đi, sáng mai tôi sẽ xin lỗi.”

“Nếu em nghĩ tôi sẽ để ông ta thấy em trẻ con thế nào thì em sai rồi.” Anh thì thào để tránh đánh thức vị khách không mời.

“Tôi sẽ dậy sớm dọn đi,” cô nói, trong đầu nghĩ đến một trăm đô.

“Giống như sáng qua ấy à?”

Có thật là anh mới chỉ thò tay vào quần cô sáng qua thôi không? Anh tắt công tắc chiếc đèn bàn hình củ gừng màu trắng tróc vẩy mà April đem từ nhà nhỏ sang. Ánh trắng tràn vào trong phòng, sơn lên người anh những mảng sáng tối. Khi anh đến gần giường, cô tự nhắc mình rằng anh là một tay chơi, và với anh đây là một trò chơi. Bằng cách nói không, cô đã vậy cỡ xanh tuyền chiến.

“Em đâu có hấp dẫn đến nỗi không cưỡng lại được.” Anh lật chăn ra trèo vào. “Em biết tôi nghĩ gì không?” Anh chống người trên khuỷu tay gườm gườm cô qua bức tường gối. “Tôi nghĩ em sợ chính bản thân mình. Em sợ mình sẽ không cưỡng được mà chạm vào tôi.”

Anh muốn vào thế vờn nhau. Nhưng có cảm giác giai đoạn vờn nhau của họ giống như bước dạo đầu, và cô phải nuốt lại từng câu đáp trả đánh đũa nảy ra trong đầu.

Anh nằm xuống... và rồi lại lồm lên ngay. “Việc gì tôi phải chịu đựng chuyện này chứ!” Tay anh quét ngang, gối bay tung tóe, và bức tường của cô sụp đổ.

“Chờ đã!” Cô ngồi dậy để rồi toàn bộ trọng lượng của anh ghi cô xuống đệm trở lại. Cô chuẩn bị tinh thần cho một đòn tấn công, nhưng lẽ ra cô nên biết rõ hơn. Miệng anh nhẹ nhàng đưa vào miệng cô, và lần thứ hai trong ngày, anh bắt đầu vờn môi cô.

Cô quyết định để anh hôn cô một lát - anh hôn quá giỏi - nhưng chỉ vài phút thôi.

Tay anh luồn vào trong áo phông của cô, và ngón cái tìm được núm vú. Cô nếm thấy mùi thuốc đánh răng và mùi tội lỗi. Hơi nóng bắt đầu lan khắp người cô. Thử đàn ông của anh chọc vào chân cô.

Một trò chơi. Đây chỉ là một trò chơi.

Anh cúi đầu xuống và bắt đầu mút núm vú của cô qua lớp áo. Miễn là cô còn mặc quần áo... Anh trêu đùa cô qua lớp cotton nóng ẩm, rồi tay anh ấn vào lớp vải giữa hai đùi cô. Đầu gối cô từ từ tách ra. Anh đùa nghịch và ve vãn, nghĩ rằng toàn bộ thời gian trên đời là của họ. Nhưng anh đùa quá lâu. Đầu cô ngả ra sau. Ánh trắng lung linh mờ ảo và rồi vỡ ra thành hàng ngàn tia bằng bạc. Qua tiếng kêu nghèn nghẹt không nén nổi của mình, cô nghe thấy một tiếng rên rỉ khe khẽ đáp lại và cảm thấy anh rung mình cùng cô. Chỉ đến khi đã trấn tĩnh trở lại, cô mới nhận thấy có thứ gì đó ẩm ướt trên chân mình.

Thốt lên một tiếng nguyên rủa, anh lặn người khỏi cô, quăng mình ra khỏi giường và biến vào trong phòng tắm. Cô nằm đó - thỏa mãn, tức giận, cảm thấy mình sa đọa. Sức mạnh ý chí của cô thể là thôi.

Cuối cùng anh cũng xuất hiện từ phòng tắm. Không mặc gì trên người. Tiếng cầu nhàu khe khẽ của anh vang qua phòng. “Đừng có nói lời nào. Tôi nghiêm túc đấy. Đây là chuyện nhục nhã nhất đời từng xảy đến với tôi kể từ khi mười lăm.”

Cô chờ đến khi anh nằm xuống rồi mới chống đầu lên khuỷu tay nhìn xuống anh. “Này, Vua Tốc độ...” cô chồm tới trước rồi đặt phốt lên môi anh một nụ hôn với vẻ thờ ơ để cho anh biết là sự đụng chạm vừa rồi giữa họ chẳng có ý nghĩa gì với cô cả. “Anh nợ tôi một trăm đô nữa đấy.”

Lũ chim đánh thức cô dậy vào sáng hôm sau. Cô nằm ngủ cách xa anh nhất có thể để phòng bất kỳ sự ẩm ướt nào lúc nửa đêm, còn chân cô vắt vẻo qua thành giường. Cô lén ra khỏi giường mà không làm anh thức dậy. Da anh trông như vàng trên tấm ga trải giường trắng muốt, và một vật lông nhạt màu mộc giữa hai vầng ngực vạm vỡ. Cô nhìn cái lỗ bé xíu trên dải tai anh và nhớ lại mấy cái đầu lâu bạc mà Jack đã đeo. Chẳng khó khăn gì khi hình dung ra Dean cũng làm giống thế. Ánh mắt cô hạ xuống thấp hơn và dừng lại ở phần nhô lên bên dưới khăn trải giường. Tất cả có thể là của cô... nếu cô chỉ cần bỏ lại lý trí sau lưng.

Anh vẫn không cự quạ khi cô đi vào nhà tắm. Cô để vòi hoa sen phun thẳng vào mặt cho tỉnh táo ra. Hôm nay là một ngày mới, và miễn là cô không quan trọng hóa sự kiện tương đối vô hại tối qua thì anh chẳng thể ghi bất cứ điểm nào trên cái bảng tỉ số mà anh đang mang theo trong đầu đó. Đúng là cô vẫn

chưa có việc làm, nhưng cô có một thứ để thương lượng tạm thời cho đến khi tìm được việc. Anh muốn giữ cô ở lại trang trại này, đứng chắn giữa anh và những người đã xâm nhập vào thế giới của anh.

Trong lúc lau khô người, cô nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm ở hành lang. Khi cô bước ra thì giường đã không còn ai. Cô nhanh chóng lấy một cái áo phông đen không tay từ trong túi đồ cùng một chiếc quần jean lửng ngang đùi. Cô cảm thấy cộm cộm trong túi và phát hiện ra chỗ mascara cùng son dưỡng đã mất trước đó. Cô dùng cả hai thứ, nhưng chỉ bởi có khả năng lớn là cô sẽ gặp Jack Patriot trước khi ông rời khỏi đây để về Nashville.

Trên đường xuống tầng dưới, cô ngửi thấy mùi cà phê, và khi bước vào trong bếp, cô thấy chính Jack Điền đang ngồi ở bàn, nhấm nháp cà phê trong một cái chén sứ màu trắng tô điểm những quả anh đào. Cảm giác văng vắt đã khiến cô cảm nín lúc gặp ông tối qua lúc này lại tấn công cô.

Ông vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, cùng với đám râu lởm chởm kiểu rocker. Mái tóc điểm bạc chỉ làm ông gọi cảm hơn. Ông quan sát cô bằng đôi mắt sụp mí quyến rũ quen thuộc mà cô vẫn nhớ kỹ từ hàng tá bìa album. “Chào cháu.”

Bằng cách nào đó cô đã có thể khò khè phát ra tiếng, “Ch... chào bác.”

“Cháu là Blue?”

“B... Bailey. B... Blue Bailey.”

“Nghe như một bài hát cũ nhỉ.”

Cô biết ý ông là gì, nhưng mặt cô cứ đơ ra, ông bèn giải thích. “Won’t You Come Home, Bill Bailey?[2] Chắc tại cháu còn trẻ quá. April bảo tôi là cháu và Dean sắp kết hôn.” Ông không giấu hân hỉ về tò mò. Cô tự hỏi liệu ông có nhìn trong lúc họ ngủ không hay Dean đã lãng phí mất hai trăm đô. “Hai đứa đã chọn ngày chưa?” ông hỏi.

[2] Bài hát “Won’t You Come Home, Bill Bailey?” nổi tiếng của Hughie Cannon - một nhà soạn nhạc người Mỹ - phát hành năm 1902 và sau này được rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng hát lại.

“Vẫn chưa ạ.” Giọng cô the thé như chuột Minnie.

Cuộc điều tra lạnh lùng vẫn tiếp tục. “Hai đứa gặp nhau thế nào?”

“Lúc đó cháu, ừm, làm... công việc quảng cáo cho một xưởng gỗ.”

Từng giây trôi qua. Đến lúc nhận ra mình đang nhìn chằm chằm, cô loạng choạng đi về phía mấy cái túi thực phẩm trong phòng để thức ăn. “Cháu sẽ nướng bánh kếp. Làm! Cháu sẽ làm bánh kếp.”

“Được thôi.”

Cô đã có những giấc mơ ướt át của tuổi dậy thì về người đàn ông này. Trong khi các bạn học của cô tranh cãi xem ai sẽ chiếm được Kirk Cameron, thì cô lại tưởng tượng mình sẽ mất trinh với bố của Dean. Ặc. Ặc. Thế nhưng...

Bước ra khỏi phòng để đồ ăn cùng với nguyên liệu làm bánh kếp, cô lại lén liếc nhìn ông. Dù có làn da màu ô liu nhưng ông vẫn xanh xao, như thể gần đây ông không ra ngoài đủ nhiều. Ngay cả như vậy, ông vẫn toát ra sức hút giới tính giống như con trai mình, nhưng sức cám dỗ từ Jack có cảm giác an toàn hơn nhiều. Trong lúc mở hộp ra, cô nhắc nhở bản thân hôm nay phải hành Dean cho ra trò.

Cô tập trung trộn các nguyên liệu sao cho không bị loạn tỉ lệ từng loại. Thường thì cô hay làm bánh kếp từ hỗn hợp không cần đo đếm, nhưng sáng nay không phải là lúc cố làm điều đó. Jack thấy tội nghiệp cô nên không hỏi thêm gì nữa. Cô vừa đổ mẻ đầu tiên lên cái vỉ bánh mới thì Dean thư thả bước vào, phong cách bù xù toàn tập, cái cầm cầu thủ cũng lởm chởm như cái cầm rocker của ông bố. Có lẽ đó là di truyền. Vô số nếp nhăn làm nhàu cái áo phông màu tím nhạt của anh, và chiếc quần soóc kaki trễ xuống trên hông đúng chính xác vị trí. Anh chẳng buồn nhìn Jack. Thay vào đó, ánh mắt anh nhìn cô từ đầu đến chân trước khi yên vị trên mặt cô. “Trang điểm à? Có chuyện gì xảy ra thế? Trông em gần như phụ nữ.”

“Cám ơn. Trông anh gần như đàn ông đích thực.”

Phía sau họ, Jack cười khùng khục. Ôi-Chúa-ôi, cô đã làm Jack Patriot bật cười.

Dean cúi xuống hôn cô - thật lâu, không sốt sắng và quá chủ tâm khiến cô gần như không thể cho phép mình rộn ràng về chuyện đó. Đây là động thái mở màn của anh trong một trò chơi khác, trò mà anh chơi với nhị vị phụ huynh mình cảm ghét. Anh đang đóng dấu cô là đồng đội của mình để Jack biết rằng giờ đang là thể hai chọi một.

Chỉ sau khi rời cô, anh mới tỏ vẻ nhận ra sự có mặt của bố bằng cách gật đầu cộc lốc. Jack gật chào lại và nghiêng đầu về phía cửa sổ ở góc ngồi ăn. “Nơi này khá thật. Bố chưa bao giờ hình dung anh lại là nông dân.”

Thấy Dean chẳng buồn đáp lại, Blue bèn phá vỡ sự im lặng căng thẳng. “Mẻ bánh đầu tiên sắp xong rồi đây. Dean này, anh thử tìm xem có thấy nước ngọt trong mấy cái túi trong phòng để đồ ăn không. À mà lấy ít bơ nữa nhé.”

“Rất sẵn lòng, em yêu.” Anh lại đặt lên trán cô một nụ hôn chiến thuật. Khi lấy mấy cái đĩa ra, cô tự hỏi liệu cuộc đời mình còn có thể kỳ quái hơn được không. Khoản tiết kiệm cả đời cô đã bị chuyển giao sang một băng du kích ở Nam Mỹ, cô có vụ đính hôn giả với một cầu thủ bóng bầu dục nổi tiếng, cô không có nhà cũng chẳng có việc làm, và cô đang làm đồ ăn sáng cho Jack Patriot Điên.

Khi Dean ra khỏi phòng chứa đồ ăn, Jack ra hiệu về phía Blue. “Nhấn dính hôn đâu?”

“Cô ấy ghét cái đầu tiên tôi mua cho cô ấy,” Dean nói. “Đá bé quá.” Anh còn dám véo cằm cô nữa chứ. “Em yêu của anh phải có thứ tốt nhất chứ.”

Cô ngậm nga giai điệu nhạc nền của phim Vua Tốc độ.

Bằng cách tránh nhìn Jack, cô đã có thể chuyển bánh cho ông mà không đổ hết vào lòng ông. Dean ăn đứng, hông tựa vào quầy. Anh vừa ăn vừa nói chuyện với cô, nhưng đảm bảo thi thoảng vẫn nói chuyện trực tiếp với Jack để không bị nghi ngờ là mình đang phớt lờ ông. Bản thân cô đã thực hành chiến thuật này quá thường xuyên nên nhận ra ngay. Đừng để bất kỳ ai thấy sự tổn thương. Cô không thích mình hiểu anh đến thế.

Vì không thể tưởng tượng chuyện mình sẽ ăn bánh kếp khi ngồi đối diện với Jack Patriot, cô cũng ăn đứng luôn. Cửa sau bật mở, và April bước vào. Bà mặc quần kaki, áo màu đỏ có nơ buộc và đôi xăng đan sọc màu cầu vồng. Riley theo sau, mái tóc nâu ẩm ướt chẻ ngôi giữa và ghim ngược ra sau bằng hàng loạt ghim màu xanh óng ánh mà hẳn là April đã chuẩn bị cho. Với mái tóc thuần hơn một chút, đôi mắt nâu xinh đẹp đã dễ nhận thấy hơn. Con bé đã thay cái áo phong FOX của ngày hôm qua sang một cái màu đen cũng chặt chẽ kèm với hình đôi môi đỏ choét trẻ ra ở trước ngực. Dean quay người đi thẳng vào trong phòng để đồ ăn. Khi nhìn thấy bố, Riley chết đứng ngay tại chỗ.

Jack đứng dậy, nhưng đã đứng lên rồi, dường như ông lại chẳng biết làm gì tiếp theo. Ông đành nói điều hiển nhiên. “Con đây rồi.”

Riley cạy một mảnh xước trên lớp sơn móng tay.

“Cháu đã làm bánh kếp đấy,” Blue tươi cười nói.

April tránh nhìn cả Jack lẫn cậu con trai. “Bọn cô đã ăn ngũ cốc ở ngoài nhà nhỏ rồi.”

“Bố hy vọng con đã cảm ơn bác April,” người đàn ông từng có lần đá bay một cái trống qua sân khấu và bảo với một tay cảnh sát là hãy về nhà mà thủ dâm lên tiếng.

Dean ra khỏi phòng để đồ ăn, trên tay là một bình bơ lạc không cần đến. Đây có lẽ là lần đầu tiên anh cùng ở trong một phòng với cả bố lẫn mẹ. Anh im lặng đứng lạnh lùng. Dù anh chẳng cần sự bảo vệ của bất kỳ ai nhưng cô vẫn đến quàng tay quanh eo anh.

Jack thò tay vào túi. “Bố sẽ gọi Frankie đến đón chúng ta.”

“Con không muốn đi,” Riley lầm bầm. Và rồi, khi ông lôi điện thoại ra, “Con... con không đi đâu.”

Jack ngẩng đầu lên. “Con đang nói gì thế? Con đã bỏ học mất một tuần rồi. Giờ phải quay về thôi.”

Con bé hất cằm lên. “Tuần tới là bắt đầu nghỉ hè, và con đã làm xong bài rồi. Ava đang cầm.”

Rõ ràng ông đã quên mất, nhưng ông cố lấp liếm. “Dì Gayle đang chờ con về. Dì ấy đã sắp xếp cho con và em họ con đi trại hè trong hai tuần nữa.”

“Con không muốn đi trại hè! Chuyện đó ngớ ngẩn lắm, rồi Trinity sẽ xui mọi người trêu chọc con.” Nó buông cái áo khoác hồng và ba lô xuống. Những vết đỏ nổi lên trên má nó. “Nếu bố ép con, con sẽ... con sẽ lại bỏ trốn lần nữa. Và con biết cách bỏ trốn đấy.”

Pha nổi loạn của Riley làm ông sửng sốt, nhưng Blue thì không ngạc nhiên. Đây chính là đứa nhỏ đã xoay xở đi từ Nashville đến trại trại của ông anh trai giữa đêm hôm khuya khoắt. Cơ bắp của Dean đã gồng lên dưới chiếc áo phông. Blue xoa tay lên lưng anh.

Jack nắm điện thoại trong tay. “Nghe này Riley, bố hiểu thời gian này thật khó khăn với con, nhưng mọi chuyện sẽ khá hơn thôi.”

“Như thế nào?”

Ông không nghĩ ra được gì, nhưng vẫn nỗ lực hết sức. “Thời gian sẽ khiến mọi thứ khá hơn. Sau một thời gian chuyện này sẽ không còn quá đau đớn nữa. Bố biết con yêu mẹ, và...”

“Con không yêu mẹ! Riley kêu lên. “Mẹ nghĩ con xấu xí và ngu ngốc, và người duy nhất mẹ thích là Trinity.”

“Không phải thế,” Jack nói. “Mẹ yêu con rất nhiều.”

“Sao bố biết?”

Ông đáp ứng. “Bố... bố biết, thế thôi. Giờ bố không muốn nghe thêm nữa. Con đã gây đủ rắc rối rồi, và con làm theo những gì bố bảo đi.”

“Con không nghe đâu.” Mắt ráo hoảnh giận dữ, con bé siết chặt nắm tay. “Con sẽ tự tử nếu bố bắt con quay về! Con sẽ làm thế! Con biết cách. Con có thể tìm ra thuốc của mẹ. Và cả dì Gayle nữa. Con sẽ uống hết chỗ đó. Và... và con sẽ tự cắt cổ tay như chị cả nhà Mackenzie. Và rồi con sẽ chết!”

Jack Diên rõ ràng đang run. Dean đã trắng bệch, còn April kéo kéo đám khăn bạc. Riley bắt đầu khóc òa lên lao về phía bà. “Cháu xin bác, bác April! Cháu xin bác, hãy để cháu ở với bác.” Tay April vô thức ôm con bé.

“April không thể chăm sóc con,” Jack cộc cằn. “Bác ấy có việc phải làm.”

Nước mắt lăn dài trên má con bé. Nó đang nhìn chăm chăm vào cái nơ cổ trên áo của April, nhưng lại nói với bố nó. “Vậy thì bố ở lại đi. Bố ở lại chăm sóc con đi.”

“Bố không thể làm thế.”

“Tại sao không? Bố có thể ở lại khoảng hai tuần thôi.” Tổ ra dừng cảm hơn so với tuổi của mình, con bé nhìn April bằng đôi mắt van lơn. “Như thế sẽ không sao, phải không bác April? Nếu bố ở lại đây hai tuần ấy?” Nó dậm bước về phía Jack. “Bố không có lịch gì cho đến tận tháng Chín. Con nghe bố bảo bố cần trốn đi đâu đó để có thể sáng tác vài bài hát mới. Bố có thể trốn đến đây. Hoặc ở ngoài nhà nhỏ. Nhà nhỏ của bác April vô cùng yên tĩnh. Bố có thể viết bài hát mới ở đó.”

“Đó không phải nhà của bác, Riley,” April nhẹ nhàng nói. “Đó là nhà Dean. Cả ngôi nhà này cũng vậy.”

Cầm Riley run rẩy. Nó dứt ánh mắt khỏi April và tập trung vào ngực Dean. Blue cảm thấy da anh cháy bừng bừng qua lớp áo phông.

“Em biết là mình béo ị và nhiều thứ khác,” Riley lí nhí. “Và em biết anh không thích em, nhưng em sẽ yên lặng, cả bố cũng sẽ thế.” Con bé nâng ánh mắt đau đớn nhìn thẳng vào mắt Dean. “Bố chẳng để ý đến ai khác mỗi khi viết bài hát. Bố sẽ không làm phiền anh hay gì đâu. Và thậm chí em sẽ giúp việc. Như, em có thể... em có thể quét dọn và rửa chén bát.” Dean đứng như hóa đá khi nước mắt làm nghẹn những lời tiếp theo của Riley. “Hay... nếu anh... nếu anh cần có người ném bóng để luyện tập hay gì đó... em cũng có thể cố gắng.”

Dean nhắm mắt lại. Anh dường như không thở nổi. Jack mở điện thoại ra. “Bố không muốn nghe thêm nữa. Con sẽ đi với bố.”

“Không, con không đi đâu.”

Dean vùng ra khỏi Blue, giọng anh lạc đi như tảng băng vỡ vụn. “Ông không thể cho con bé hai tuần chết giẫm trong cái kế hoạch to lớn, bận rộn của mình sao?”

Riley sững người lại. Đầu April từ từ ngẩng lên. Jack không động đậy.

“Mẹ nó vừa mới qua đời, vì Chúa! Con bé cần ông. Hay ông sẽ lại bỏ chạy khỏi nó nữa?” nhận ra mình vừa nói gì, Dean liền sải bước nhanh về phía cửa. Ở cửa sổ phía trên bồn rửa rung lên khi anh sập cửa sau lưng.

Mắt Riley mở lớn. “Thật chứ? Con có thể ở lại chứ? Bố sẽ ở lại đây với con chứ?”

“Đầu tiên, chúng ta sẽ quay lại Nashville để lấy đồ đạc. Và con phải hứa với bố là con sẽ không bao giờ tìm cách trốn nữa.”

“Con hứa!”

“Thứ Hai chúng ta sẽ quay lại đây. Và tốt hơn hết con nên giữ lời hứa, vì nếu con cố làm điều gì như thế này lần nữa, bố sẽ chuyển con đến trường học ở châu Âu, một nơi không dễ dàng gì bỏ trốn đâu. Bố nghiêm túc đấy, Riley.”

“Con sẽ không làm thế! Con hứa!”

Jack nhét điện thoại lại vào túi. Riley nhìn xung quanh gian bếp như thể mới thấy nơi này lần đầu tiên. April đến bên Blue. “Ra xem nó có sao không,” bà khẽ nói.

13. Chương 13

Cuối cùng Blue cũng tìm được Dean trong khu cỏ dại sau nhà kho. Anh đang chống hai tay lên hông nhìn chằm chằm cái khung gỉ sét của một chiếc bán tải màu đỏ. Qua cái lỗ trống từng một thời là cửa phía ghế hành khách, cô có thể thấy đám lò xo thò ra từ thứ còn sót lại của chiếc ghế đệm. Một cặp chuồn chuồn bay lững lờ trên đám gỗ mục, bánh xe trụi lủi, và các loại máy móc nông nghiệp không thể định hình bừa bộn trên thùng xe. Cô đi theo con đường mà anh đã tạo ra trên đám cỏ dại. Khi đến gần hơn, cô thấy những tàn dư của một tổ chim nấu trên trục vô lăng. “Tôi biết giờ anh đã thấy thứ này thì chuyện đổi chiếc Vanquish trở nên thật cảm ơn,” cô nói, “Nhưng tôi phản đối đấy.”

Tay anh buông thõng xuống. Đôi mắt hoang vắng. “Chuyện sẽ chỉ càng lúc càng tốt hơn thôi, đúng không?”

“Chẳng có gì lâm ly cho lắm khi để adrenaline tuôn trào.” Cô kìm lại thôi thúc ôm anh lần nữa. “Jack bảo với Riley là ông ấy sẽ ở lại một tuần,” cô khẽ nói. “Nhưng mấy ngày cuối tuần này ông ấy sẽ đưa con bé về Nashville. Chúng ta sẽ chờ xem ông ấy có quay lại không.”

Mặt anh co rúm lại. “Làm thế quái nào mà chuyện này xảy ra được? Bao nhiêu năm qua tôi đã giữ ông ta tránh xa tôi, và giờ, chỉ trong vài giây, tôi lại làm hỏng hết cả.”

“Tôi nghĩ anh tuyệt lắm,” cô nói. “Và đây là lời khen từ người rất thích soi khuyết điểm ở anh đấy nhé.”

Cô không thể nặn ra thậm chí là bóng dáng của một nụ cười. Anh đá tấm chắn bùn gỉ sét. “Em nghĩ vừa rồi tôi đã giúp Riley à?”

“Tôi nghĩ vậy. Anh đã bênh vực nó.”

“Tôi chỉ gây thêm rắc rối cho con bé. Jack chẳng quan tâm điều gì ngoài sự nghiệp của ông ta, và tất cả những gì tôi làm cho Riley là dẫn nó đến một cơn thất vọng khác.”

“Con bé ở bên ông ấy nhiều hơn anh, thế nên chắc chắn nó đã biết ông ấy khá rõ rồi. Tôi không nghĩ kỳ vọng của nó cao lắm đâu.”

Anh giật một miếng gỗ mục ném mạnh lên thùng xe. “Tốt hơn hết lão khốn đó nên ở ngoài tầm mắt của mọi người. Tôi không muốn có mối liên hệ nào với ông ta.”

“Tôi chắc chắn ông ấy không bao giờ quảng cáo sự có mặt của mình ở đây.” Cô do dự, cố nghĩ ra cách diễn đạt chuyện này, nhưng Dean đã lên tiếng trước.

“Khỏi cần nói. Em nghĩ tôi chưa nhận ra rằng tôi mới là lý do thực sự khiến con bé muốn ở đây sao? Nó đã từ bỏ Jack lâu rồi. Lẽ ra tôi phải bỏ đi ngay từ lúc nhìn thấy April bước ra khỏi cánh cửa đó mới đúng.”

Blue không muốn anh quay lại với cái vai trò mà cô đã đóng để giữ anh lại đây. Cô nhặt một mẫu sắt gỉ. “Hãy nhìn vào mặt tích cực.”

“Ồ, phải rồi. Nhanh nhanh mà làm thế đi.”

“Đây là lần đầu tiên anh có cả bố lẫn mẹ ở bên. Điều đó thật lạ thường.”

“Em không nghĩ là sẽ có một vụ hòa giải quy mô lớn nào đó chứ?”

“Không. Nhưng có lẽ anh có thể để vài bóng ma ngủ yên. Sự thật tàn nhẫn là, dù tốt hay xấu, họ cũng là gia đình anh.”

“Em sai trăm trọng rồi.” Anh bắt đầu gom đám sắt vụn đã rơi xuống đồng gỗ lại quăng thành một chồng. “Đội bóng là gia đình của tôi. Đã là như thế kể từ khi tôi bắt đầu chơi bóng. Nếu tôi nhắc điện thoại lên nói một lời thôi, tôi biết cả chục gã sẽ đập máy báy đến ngay, không cần hỏi lời nào. Bao nhiêu người có thể nói thế về người thân của mình chứ?”

“Anh đâu có chơi bóng suốt đời được. Chuyện gì sẽ xảy ra lúc đó?”

“Chẳng sao cả. Họ vẫn ở đó.” Anh đá trục xe. “Hơn nữa, tôi còn cả đồng thời gian.”

Không nhiều lắm, cô nghĩ. Trong niên đại bóng bầu dục, Dean đang trên đường trở thành công dân kỳ cựu rồi.

Một con chó bắt đầu sủa vang, tiếng sủa ăng ẳng cao vút. Cô liếc ra sau đúng lúc thấy một quả bóng lông trắng bắn thiu vọt ra khỏi bụi cỏ dại. Con vật đứng khựng lại khi thấy họ. Hai cái tai bé xíu của nó vểnh ra sau và tiếng ăng ẳng trở nên dữ dội hơn. Đám lông tét rũ xuống gương mặt bé xíu và gai tầm xuân bám đầy chân. Theo con mắt đã được huấn luyện của Blue, con vật bị lạc này trông như một loại Maltese hỗn hợp, loại chó nên đặt tên là Bonbon và thắt một cái nơ hồng trên đỉnh đầu. Nhưng con vật nhỏ xíu này đã không được nuông chiều một thời gian rất dài rồi.

Dean quỳ một chân xuống. “Mày đến từ đâu thế, cậu bé to xác?”

Tiếng ăng ẳng ngừng lại, con chó quan sát anh với vẻ nghi ngờ. Dean chìa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên. “Thật kỳ diệu là mày chưa bị con sói nào ăn thịt.”

Con chó ngẩng đầu lên, rồi thận trọng bước về phía anh ngửi ngửi.

“Không hẳn là loại chó trang trại điển hình của anh,” Blue nói.

“Tôi cá ai đó đã bỏ rơi nó. Quăng nó ra khỏi xe rồi lái đi.” Anh chọc chọc đám lông bắn thiu. “Chẳng có vòng cổ. Có phải chuyện xảy ra như thế không, hả đồ đầu gấu?” Tay anh lần theo một bên người nó. “Xương sườn chìa ra rồi này. Mày không ăn gì bao lâu rồi hả? Tao muốn có năm phút trong một con hẻm với kẻ đã quăng bỏ mày lắm đấy.”

Con vật lẩn ngửa ra giạng bốn chân.Ồ, cô nàng chó.

Blue nhìn xuống cô nàng lẳng lơ bé nhỏ đó. “Ít ra mày cũng phải bắt Dean bỏ công sức ra đã chứ.”

“Đừng để ý đến Bo Peep. Cô ta bị khát tình, và điều đó khiến cô ta trở nên cay độc.” Dean vuốt ve cái bụng lép kẹp, bắn thiu của con vật. “Đi nào, đầu gấu. Đi tìm thứ gì đó cho mày ăn nào.” Vỗ vỗ nó lần cuối, anh đứng dậy.

Blue theo sau. “Anh mà cho chó ăn rồi, nó sẽ là của anh đấy.”

“Thế thì sao? Trang trại cần chó.”

“Loại shepherd và border colly[1] cơ. Đây không phải là con chó đồng quê.”

[1] Shepherd và border colly (hay border collie): hai giống chó săn cừu.

“Bác nông dân Dean tốt bụng tin rằng ai cũng xứng đáng có cơ hội.”

“Một lời cảnh báo nhé,” cô gọi với lên sau lưng anh. “Đó là con chó của một gã đồng tính, vậy nên nếu anh muốn giữ kín chuyện mình bị gay...”

“Tôi sẽ nộp em cho lực lượng cảnh sát chuyên bắt bớ mấy kẻ kì thị giới tính đấy nhé.”

Ít nhất con vật ăng ăng nhó xúu bần thỉu này cũng giúp Dean không còn nghĩ đến màn kịch trong nhà nữa, và Blue tiếp tục khiến anh sao nhãng bằng cách cãi cộ với anh cho tới khi họ vào đến sân trước.

Mấy cái xe tải lẽ ra phải chắn ngang đường vào giờ này không thấy đâu. Không có tiếng búa âm ỉ hay tiếng khoan rít lên át đi tiếng chim hót. Anh cau mày. “Không hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

April xuất hiện từ trong nhà, điện thoại trên tay. Con chó chào đón bà bằng một tràng ăng ăng điên cuồng. “Yên nào!” Dean bảo. Nghe thấy tiếng chủ, con vật liền im thít. Dean nhìn quanh sân. “Mọi người đâu hết rồi?”

April bước xuống thêm. “Có vẻ như họ mắc một căn bệnh bí ẩn.”

“Tất cả à?”

“Rõ là vậy.”

Blue bắt đầu ghép các mảnh lại với nhau, cô không thích những gì mình nhận thấy. “Không phải là vì... Không, chắc chắn là không phải.”

“Chúng ta đã bị tẩy chay.” April giơ một tay lên. “Cháu làm thế nào mà bà già đó lại điên đến mức ấy?”

“Blue làm những gì cần phải làm thôi.” Dean đánh giọng.

Riley lao ra ngoài thêm, “Em nghe thấy tiếng chó!” Con chó lai trở nên điên cuồng khi nhìn thấy con bé. Riley lao xuống mấy bậc thềm nhưng rồi chậm lại khi đến gần hơn. Quỳ xuống, nó chìa tay ra y hệt như Dean lúc nãy. “Này, chó con.”

Quả bóng lông bần thỉu nhìn Riley đây ngờ vực nhưng vẫn hạ cổ để con bé vỗ về. Riley nhìn lên Dean, nấp nhãn lo lắng thường trực càng hằn sâu hơn trên trán nó. “Nó là của anh à?”

Anh nghĩ một lát. “Tại sao không? Phải có kẻ trông nom nhà cửa ở đây khi anh vắng mặt chứ.”

“Tên nó là gì?”

“Nó là chó lạc. Nó không có tên.”

“Em có thể... gọi nó...” Con bé quan sát con chó, “...có lẽ là Xù Bông được không?”

“Anh, ừm, anh đang nghĩ tên gì đó đại loại như Đầu gấu.”

Riley nhìn kỹ con chó. “Nó trông giống Xù Bông hơn.”

Blue không thể nhả tâm với con chó lạc thêm một giây nào nữa. “Đi tìm thứ gì đó cho Xù Bông ăn thôi.”

“Gọi điện thoại cho nhà thầu đi,” Dean bảo April. “Tôi muốn nói chuyện với ông ta.”

“Mẹ đã cố. Ông ta không nghe máy.”

“Vậy có lẽ tốt hơn hết tôi nên trực tiếp đến thăm ông ta.”

April muốn bác sĩ thú y trị bọ chét cho Xù Bông, và bằng cách nào đó bà đã thuyết phục được Jack đưa con chó theo cùng khi ông và Riley quay về Nashville. Blue trầm nghĩ ngờ rằng việc có con chó trong nhà thực ra chưa khi nào là vấn đề. Bất chấp những gì Jack đã hứa, Blue không tin ông sẽ giữ lời và đưa Riley quay

lại. Cô ôm con bé mười một tuổi thêm lần nữa trước khi nó lên đường. “Đừng để người khác coi thường, được chứ?”

“Em sẽ cố vậy nhé?” Riley trả lời với một dấu chấm hỏi.

Blue định đi nhờ xe vào thị trấn để tìm việc, nhưng April cần giúp đỡ, thế nên cô dành phần còn lại trong ngày cố kiếm cái ăn bằng cách lau dọn tủ nhà bếp, xếp bát đĩa và gấp một tủ ga gối khăn trải. Dean gửi email cho April nói rằng tay chủ thầu đã biến mất. “Việc gia đình khẩn cấp”, theo lời một người hàng xóm.

Chiều muộn hôm đó, April cho Blue nghỉ giải lao, cô bèn ra ngoài khám phá. Cô lang thang qua rừng cây và theo con suối dẫn đến hồ, ở ngoài đó lâu hơn dự định. Khi quay trở lại, cô thấy một mẫu giấy nhắn của Dean đang đợi mình trên quầy bếp.

Em yêu,

Tối Chủ nhật anh sẽ quay lại. Nhớ giữ ấm giường cho anh nhé.

Vị hôn phu đáng yêu của em.

Tái bút: Sao em lại để Jack lấy mất con chó của anh?

Cô quăng mẫu giấy nhắn vào thùng rác. Một người nữa mà cô càng lúc càng quan tâm đã bỏ đi không báo trước. Nhưng thế thì sao? Cô đâu quan tâm nhiều đến thế.

Giờ mới là chiều thứ Sáu. Anh đã đi đâu nhỉ? Linh tính không lành ập xuống cô. Cô chạy lên tầng trên, chộp túi xách lôi ví ra. Chắc chắn rồi, một trăm đô la anh đưa cô tối hôm trước giờ đã biến mất.

Gã hôn phu đáng yêu của cô muốn đảm bảo là cô sẽ ở yên nơi này.

Annabelle Granger Champion nhìn Dean chằm chằm qua phòng khách của ngôi nhà hiện đại rộng lớn trong khu công viên Lincoln ở Chicago mà cô sống chung với chồng cùng hai đứa con. Dean vẫn nằm dài trên sàn từ vụ vật lộn từng bừng trước đó với Trevor, cậu con trai ba tuổi của cô, và lúc này thằng bé đang đánh một giấc.

“Có chuyện gì đó mà cậu chưa kể tôi nghe,” Annabelle lên tiếng từ vị trí của mình trên chiếc sofa rộng rãi.

“Có rất nhiều thứ tôi không kể cậu nghe,” anh đáp trả, “Và tôi định sẽ giữ nguyên chuyện này như thế.”

“Tôi là một bà mối chuyên nghiệp. Tôi đã nghe tất cả những chuyện kiểu đó rồi.”

“Tốt. Vậy cậu không cần phải nghe thêm nữa.” Anh đứng dậy bước về góc có mấy ô cửa sổ nhìn ra ngoài đường. Anh đã bắt một chuyến bay đêm về Nashville, và anh tính nhất quyết phải ngồi trên chuyến bay đó. Anh sẽ không bị đẩy ra khỏi ngôi nhà của chính mình, và chừng nào còn giữ được Blue ở đó làm giảm xóc cho mình, anh có thể thực hiện được điều ấy.

Nhưng Blue còn hơn cả thứ giảm sóc của anh. Với anh cô là...

Anh không biết cô là gì. Không hẳn là một người bạn, mặc dù cô hiểu anh hơn cả những người anh đã quen biết nhiều năm rồi, và cô khiến anh vui vẻ cũng nhiều như bất kỳ ai trong bọn họ, có khi còn hơn. Hơn nữa, anh không muốn mây mưa với bạn bè của mình, nhưng lại tuyệt đối muốn mây mưa cùng cô.

Phải, anh đúng là một gã mơn mẩn dục tình thì sao chứ. Ký ức về màn trình diễn nhục nhã đêm thứ Năm khiến anh co rúm người lại. Anh đã mất thì giờ chơi đùa với cô, khiến cả hai nóng lên, nhưng rồi anh nghe thấy những tiếng rên rỉ khàn khàn, cảm thấy người cô rung lên, và thế là anh mất kiểm soát. Theo đúng nghĩa đen. Blue đã khiến anh mất phương hướng kể từ giây phút họ gặp nhau. Vua Tốc độ, thật tình. Chừng nào có cơ hội tiếp theo, anh sẽ bắt cô phải nuốt lại những lời đó.

Annabelle đang nhìn anh chằm chằm. “Có chuyện gì đó đang xảy ra với cậu,” cô nói, “Và chuyện đó liên quan đến phụ nữ. Tôi đã cảm thấy điều đó suốt cả buổi chiều. Thứ gì đó hơn là một vụ chơi bời phóng túng vô nghĩa của cậu. Cậu đã rất lơ đãng.”

Anh nhướng mày nhìn cô. “Đột nhiên cậu lại thành một nhà tâm linh vĩ đại à?”

“Bà mai phải có năng lực tâm linh chứ.” Cô quay sang chồng. “Heath, anh đi chỗ khác đi. Cậu ta sẽ không kể em nghe chuyện gì trong khi anh cứ quần quanh như thế đâu.” Annabelle đã gặp người đại diện của Dean không lâu sau khi cô tiếp quản công ty mai mối của bà và Heath tình cờ thuê cô tìm cho anh một cô vợ xinh đẹp, sành sỏi. Annabelle không hẳn là một người như thế. Nhưng đôi mắt to, cá tính nóng nảy cùng với mái tóc xoăn đỏ rồi bù đã làm Heath say đắm, và họ đã có một cuộc hôn nhân tuyệt vời nhất mà Dean từng chứng kiến.

Heath, có biệt danh là Mãng xà vì thói quen tiêu diệt tận gốc các đối thủ, nhếch miệng tạo một nụ cười hiểm độc. Anh là một gã đẹp trai, cao tương đương Dean, với bằng cấp của Ivy League và tinh thần của những kẻ ẩu đả đường phố. “Boo kể anh nghe mọi thứ, Annabelle à. Ngoài em ra, cậu ta còn là bạn thân nhất của anh nữa.”

Dean khịt mũi. “Độ sâu đậm trong tình bạn của anh, Heathcliff ạ, chỉ đơn thuần dựa vào việc doanh thu tôi kiếm được cho Ban Quản lý Thể thao Champion là bao nhiêu mà thôi.”

“Cậu ấy bắt thóp anh vụ này rồi, Heath,” Annabelle vui vẻ nói. Đoạn cô quay sang Dean, “Nói riêng nhé, cậu làm anh ấy phát điên. Cậu quá khó đoán.”

Heath áp cô con gái mới sinh đang ngủ say vào hõm cổ. “Nào, nào, Annabelle, không nói chuyện giường chiếu trước mặt gã khách hàng mong manh yếu đuối của anh chứ.”

Dean quý hai người này. Chà, anh quý Annabelle, nhưng anh cũng biết rằng cuộc đời cầu thủ chuyên nghiệp của anh sẽ không thể dựa vào bàn tay nào tốt hơn là Heath.

Annabelle cứ như chó săn mỗi khi cô cảm thấy mình sắp tìm thấy điều gì đó thú vị. “Cậu chưa bao giờ mất tập trung, Dean à. Tôi đã giảm hơn hai cân, thế mà cậu thậm chí còn không thèm nhận ra. Có chuyện gì thế? Cô ấy là ai?”

“Chẳng có chuyện gì cả. Nếu cậu muốn rầy la ai đó thì cứ nhắm gã Bozo đầu kia kìa. Cậu có biết hắn định lấy mười lăm phần trăm trong cái hợp đồng nước hoa đó không?”

“Tôi muốn một cái xe mới,” cô nói. “Giờ thì thôi lẩn tránh đi. Cậu đã gặp gỡ ai đó?”

“Annabelle, tôi mới rời khỏi Chicago chưa đến hai tuần, và trước khi đến trang trại, tôi dành hầu hết thời gian trên xe. Làm sao tôi có thể gặp gỡ ai đó chứ?”

“Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ cậu đã gặp ai đó.” Annabelle thả đôi chân trần xuống sàn. “Chuyện này không nên xảy ra khi tôi không ở bên cạnh giám sát. Cậu chịu ảnh hưởng của vẻ bề ngoài quá nhiều. Tôi không nói là cậu hời hợt vì cậu không phải là người như thế. Chỉ là cậu luôn bị thu hút bởi vẻ bề ngoài, và rồi cậu thất vọng khi đám phụ nữ đó chẳng được như mình kỳ vọng. Mặc dù tôi đã tác thành được mấy mối tuyệt vời từ đám cậu thả ra.”

Dean có thể thấy chính xác cuộc thảo luận này sẽ đến đâu, nên anh cố ngăn chặn nó lại. “À, Heath này, Phoebe đã ký hợp đồng với Gary Candliss chưa? Khi tôi nói chuyện với Kevin, nghe như kiểu vụ đó xong rồi.”

Nhưng Annabelle đã bắt đầu vào guồng. “Sau đó khi tôi sắp xếp cậu với một người hoàn hảo đối với cậu, thì cậu lại không cho cô ấy cơ hội. Nhìn xem chuyện gì đã xảy ra với Julie Sherwin.”

“Đến rồi đây,” Heath lẩm bẩm.

Annabelle phớt lờ anh. “Julie thông minh, thành đạt, xinh đẹp - một trong những người phụ nữ đáng yêu nhất tôi từng gặp - nhưng cậu đã đá cô ấy chỉ sau hai lần hẹn!”

“Tôi đá cô ta vì cô ta cứ hiểu mọi điều tôi nói theo nghĩa đen. Tôi phải thừa nhận, Annabelle à, như thế mất hứng lắm. Tôi đã khiến cô ta căng thẳng đến nỗi không ăn uống nổi, mặc dù cô ta cũng chẳng ăn uống gì nhiều. Đá cô ta là hành động nhân đạo đấy.”

“Cậu làm như thế với phụ nữ. Tôi biết cậu cố không thế, nhưng chuyện đó vẫn cứ xảy ra. Là do vẻ bề ngoài của cậu. Ngoài Heath ra, cậu là khách hàng thách thức nhất của tôi đấy.”

“Tôi không phải khách hàng của cậu, Annabelle,” anh đáp trả. “Tôi chẳng trả cậu lấy một cắc.”

“Pro bono[2]”, cô lúu lo, trông vô cùng hài lòng về bản thân khiến Dean và Heath bật cười.

[2] Pro bono: một cụm từ Latin thường sử dụng để mô tả công việc chuyên môn được thực hiện một cách tình nguyện không lấy phí hoặc với mức phí tối thiểu như công tác xã hội.

Dean chốt chìa khóa chiếc xe thuê từ trên bàn cà phê. “Nghe này Annabelle, tôi quay lại thành phố mấy ngày cuối tuần để có thể đóng gói mấy thứ chuyển đến trang trại và bắt kịp toàn bộ công việc mà gã chồng của cậu đã quăng vào tôi. Chẳng có gì động trời xảy ra trong cuộc đời tôi cả.”

Đó là một lời nói dối.

Vừa lái xe ra sân bay, anh vừa nghĩ đến Blue và suy ngẫm về chuyện sao mình có thể dễ dàng đưa bản thân vào con đường xấu xa như thế. Mà vì cái gì chứ? Vết sạch ví của cô chẳng đảm bảo được là cô sẽ ở yên đó. Nếu quyết tâm rời khỏi trang trại, cô sẽ đi ngay, kể cả nếu điều đó có nghĩa là phải ngủ trên ghế công viên. Cô chỉ ở lại lâu đến thế này vì có quá nhiều chuyện xảy ra. Anh hy vọng cuối tuần vừa rồi April có thể kéo cô đến vụ đấu giá bất động sản ở Knoxville vì anh không muốn nghĩ đến chuyện quay lại trang trại thì phát hiện ra Blue đã bỏ đi.

Blue ngồi trên thềm, tay ôm tách cà phê thứ hai trong buổi sáng thứ Hai và cố tỏ ra thoải mái khi nhìn Dean đang đạp xe xuống con đường dẫn về phía cô. Sáng nay lúc ngủ dậy cô đã thấy chìa khóa xe của anh trên quầy bếp, nhưng anh đã không ra ngoài nhà xe, và đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh kể từ khi anh biến mất hôm thứ Sáu.

Anh đang đạp một chiếc xe đua màu xám bằng hợp kim cao cấp có thể đã đưa Lance Armstrong lên đến Champs-Élysées. Trông anh thật điển trai, gần như người vị lai, như thể anh thuộc về một bộ phim khoa học viễn tưởng với kính phí lớn. Ánh nắng nhảy nhót trên chiếc mũ bảo hiểm màu bạc, và bắp chân khỏe mạnh cuộn cuộn dưới cái quần soóc xanh lơ bó sát dành cho dân đua xe. Chỉ cần nhìn thôi bắp chân của chính cô đã muốn nhũn ra rồi, và một cảm giác khao khát đến nhức nhối không thể chấp nhận được xuyên qua tim cô.

Anh lên đến gần hết con đường gạch đi bộ cũ. Mới chỉ vừa tám giờ, nhưng nhìn vào lượng mồ hôi lấp lánh trên cổ anh và cái áo lưới xanh ẩm ướt bám chặt vào bộ ngực tuyệt vời đó thì hẳn anh đã đạp xe ra trò rồi. Blue buộc mình phải tỉnh táo lại. Cô hất cằm về phía chiếc xe. “Ngon đấy. Ngừng đi xe đạp bốn bánh được bao lâu rồi?”

“Nghe cô nàng trông như sống trong một hộp đồ chơi nói kìa.” Anh quàng chân qua khung xe dắt nó về phía cô. “Tôi quyết định đã đến lúc thôi mất thời gian linh tinh và bắt đầu lấy lại vóc dáng rồi.”

Cô không thể ngăn mình há hốc miệng. “Anh bị mất dáng á?”

“Hãy chỉ nói rằng tôi đã chùng xuống nhiều hơn mức có thể chấp nhận kể từ khi mùa giải kết thúc.” Anh tháo mũ bảo hiểm ra treo lên ghi đông. “Tôi sẽ chuyển phòng ngủ phía sau thành phòng tập thể hình. Tôi không thích xuất hiện ở trại tập huấn trong tình trạng nhão nhoét và thừa cân.”

“Chẳng đáng lo lắm.”

Anh mỉm cười lùa tay vào mái tóc duỗi thẳng vì ướt mồ hôi, ngay lập tức khôi phục lại vẻ bờm xờm gợi cảm. “April mail cho tôi mấy bức ảnh về đám tranh và đồ cổ mà hai người đã tìm thấy ở Knoxville mấy hôm cuối tuần. Cảm ơn vì đã đi cùng bà ấy. Chỗ đồ đạc đó trông sẽ rất ổn với đám nội thất mới mà tôi đặt mua.”

Blue đã nghiêm túc cân nhắc đến chuyện dẹp lòng kiêu hãnh sang bên và hỏi mượn April một khoản tiền nhỏ. Với tất cả những khu dân cư ngon lành ở Knoxville, chuyện tìm khách hàng sẽ chẳng có bất kỳ rắc rối nào, và chẳng mấy chốc cô sẽ có thể trả tiền lại cho April. Nhưng cô đã không lên tiếng. Giống như một đứa trẻ nghịch diêm, cô lại quay về đây. Cô phải xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Thế kỳ nghỉ cuối tuần thế nào?” cô cẩn thận đặt tách cà phê sang bên để không làm sánh giọt nào.

“Tràn ngập chất cộn và tình dục quá khích. Em thì sao?”

“Khá giống vậy.”

Anh lại mỉm cười. “Tôi bay về Chicago. Có công việc phải xử lý. Annabelle là người phụ nữ duy nhất tôi dành thời gian ở bên trong lúc ở đó, trong trường hợp em có hứng thú.”

Cô rất có hứng thú. Cô bấu môi. “Làm như tôi quan tâm không bằng.”

Anh lôi một bình nước từ trên xe ra và nghiêng đầu về phía nhà kho. “Tôi đã bảo cửa hàng chuyển đến hai chiếc xe đạp. Cái thứ hai là một chiếc hybrid[3] nhỏ hơn. Cứ dùng nó khi nào em muốn.”

[3] Xe đạp hybrid: còn gọi là xe đạp “lai”, sử dụng một động cơ điện song hành với pedal.

Cô đứng dậy để có thể ném cho anh ánh mắt cứng đầu nhất. “Cảm ơn anh vì chuyện đó, nhưng lòng biết ơn của tôi đã cạn kiệt khi tôi phát hiện ra số tiền mồ hôi nước mắt của mình biến mất khỏi ví. Anh không tình cờ biết gì về chuyện đó chứ hả?”

“À ừ, xin lỗi.” Anh chống chân lên bậc thềm thấp nhất và uống một ngụm nước lớn. “Tôi cần ít tiền lẻ.”

“Tờ năm mươi đô mà là tiền lẻ à.”

“Trong thế giới của tôi thì phải đấy.” Anh đóng nắp bình lại.

“Anh thật ngứa mắt! Lẽ ra tôi nên ở lại Knoxville.”

“Thế sao em không ở lại?”

Cô thư thả bước xuống mấy bậc thềm, hay ít nhất cô hy vọng là trông mình giống như đang thư thả. “Bởi vì tôi đang cầu nguyện Jack sẽ quay lại. Đây là cơ hội cả đời mới có một. Tôi gần như chắc chắn là mình có thể gom được chút dũng khí để hỏi xin ảnh ông ấy.”

“Tôi e là em sẽ quá bận để làm việc đó.” Anh nhìn cô thật lâu, lười biếng. “Làm tôi thỏa mãn trên giường sẽ là công việc toàn thời gian đấy.”

Cảnh tượng đó nhá qua đầu cô nóng bỏng đến nỗi anh và chiếc xe đạp đã đi được nửa đường đến nhà kho rồi cô mới lại lên tiếng được. “Này, Dean.”

Anh liếc ra sau. Cô che mắt cho khỏi bị nắng. “Nếu anh nghiêm túc muốn làm vụ đó lần nữa, nhớ đảm bảo là phải báo trước cho tôi đấy, để tôi còn xem lịch hẹn và dành ra ba phút cho anh.”

Anh không cười. Không hẳn là cô trông chờ anh sẽ làm thế. Nhưng cô cũng chẳng trông chờ anh sẽ nhìn cô theo kiểu này, như thể bài quốc ca vừa mới kết thúc và họ sắp bắt đầu một trận đấu hoàn toàn mới.

Một lúc sau, trong khi đang lau dọn nhà bếp thì Blue nghe thấy Dean lái xe đi. April bước vào trong bộ đồ cũ, kéo lê một chồng vải bố. “Rõ ràng hôm thứ Sáu Dean đã không trấn áp được tay chủ thầu,” bà nói, “Vì sáng nay chẳng ai xuất hiện cả, và cô sẽ không ngồi im cả ngày chờ họ đến làm gian bếp này đâu. Cô có sơn đây. Muốn giúp chứ?”

“Chắc chắn rồi ạ.”

Họ còn chưa chuẩn bị xong xuôi thì April lại biến mất để nghe một cuộc gọi bí mật. Khi quay lại, bà liền bật Gwen Stefani, và khi Gwen hát đến bài “Hollaback Girl” thì rõ ràng là khả năng khiêu vũ của April vượt xa kinh nghiệm quét sơn, thế nên Blue bèn nắm quyền chỉ đạo công việc.

Sau khi đã xong công đoạn chuẩn bị, họ nghe thấy tiếng xe, vài phút sau Jack Patriot thong thả bước vào, mặc quần jean và cái áo phông bó vừa khít có chữ SCORCHED từ lần lưu diễn gần đây nhất. Blue không trông chờ ông sẽ quay lại, cô tự dừng vấp chân. Ông tóm được cô vừa kịp lúc cô sắp bước vào khay đựng con lăn sơn. April, vốn đang thực hiện mấy cú xoay hông gợi cảm với bài “Baby got back”, ngay lập tức ngừng nhảy. Jack giúp Blue đứng vững. “Có biết làm thế nào để cháu vượt qua được chuyện này không?” ông hỏi.

“Cháu... Vâng... Cháu... Ôi, Chúa ơi...” Cô đổ rần rần từ đỉnh đầu trở xuống. “Xin lỗi. Cháu chắc chắn rất nhiều người bảo họ là người hâm mộ số một của chú, nhưng cháu thực sự là một trong số đó.” Cô áp một tay lên bầu má nóng bừng. “Cháu... chà... đại loại là tuổi thơ của cháu cứ đi hết nơi này đến nơi khác, nhưng những bài hát của chú vẫn luôn ở đó, cho dù cháu ở đâu hay sống cùng với ai.” Giờ khi đã mở lời được rồi, cô không thể ghìm mình lại nữa, ngay cả khi ông đã lững thững bước về phía bình cà phê. “Album nào cháu

cũng có. Tất cả luôn, ngay cả Outta My Way, album mà cháu biết là các nhà phê bình coi như rác, nhưng họ đã sai vì nó thật tuyệt vời, và “Screams” là một trong những bài hát yêu thích của cháu, giống như nhìn thẳng vào trái của chính con người cháu khi ấy, và, ôi khi thật, cháu biết cháu đang bị bỏ như một con ngốc, nhưng trong thế giới thực dễ gì mà Jack Patriot lại nhảy vào cuộc đời người ta thế này. Ý cháu là, người ta nên chuẩn bị tâm lý cho chuyện này thế nào chứ?”

Ông khuấy một thìa đường. “Có lẽ tôi có thể ký lên tay cháu.”

“Thật chứ?”

Ông bật cười. “Không, không hẳn. Tôi không nghĩ Dean sẽ vui vẻ tiếp nhận chuyện này.”

“Ồ.” Cô liếm môi. “Chắc là không.”

Ông nghiêng đầu về phía April. “Giúp chúng tôi với nào.”

April hất tóc. “Ngủ với ông ta đi, Blue. Chuyện đó sẽ giúp cháu rơi xuống đất rất nhanh đấy. Ông ta là một nỗi thất vọng khổng lồ.”

Mép ông chậm rãi nhếch lên thanh nụ cười. “Tôi sẽ tin phần khổng lồ...”

Mắt April rơi xuống háng ông. “Có vài thứ đàn ông không thể mua được, cho dù họ giàu có đến đâu.”

Ông tựa một vai vào khung cửa và để ánh mắt chơi trò liếm láp nóng bỏng trên người bà. “Phụ nữ sắc sảo vẫn khơi nguồn cảm hứng cho tôi đấy. Lấy cho tôi một tờ giấy đi, April. Tôi cảm thấy một bài hát đang đến.”

Nhục dục làm nóng bừng không khí quanh họ. Hai người họ có thể đã năm mươi, nhưng khao khát tuổi thiếu niên đang sôi sục trong gian bếp đó. Blue phần nào cảm thấy mấy bức tường đã bắt đầu đổ mồ hôi, cô dợm rút lui khỏi phòng để rồi vấp phải đồng vại bố.

Hành động đó phá vỡ bùa mê, April liền quay đi. Jack quan sát trần nhà chỗ Blue mới sơn đến. “Để tôi đỡ đồ xuống rồi sẽ giúp một tay.”

“Chú biết sơn à?” Blue hỏi.

“Bố tôi là thợ mộc. Tôi đã làm công việc xây dựng rất nhiều khi còn nhỏ.”

“Tôi đi xem Riley thế nào.” April vượt qua ông hướng về phía cửa bên hông.

Blue nuốt cái ực. Cô sẽ sẵn lòng sơn một gian bếp với Jack Patriot. Cuộc đời cô càng lúc càng trở nên kỳ dị hơn

14. Chương 14

Chiều hôm ấy, khi Dean về nhà, anh phát hiện ra Jack và April đang im lặng sơn hai bức tường đối diện nhau trong gian bếp của anh trong tiếng nhạc âm ỉ của Coldplay. Màu sơn vàng nhạt vương vãi trên người April từ đầu đến chân, nhưng Jack chỉ dính vài vệt trên tay. Cho đến trước ngày hôm qua, Dean còn chưa từng thấy họ ở bên nhau. Giờ thì họ đang cùng nhau sơn cái gian bếp chết tiệt của anh.

Anh bỏ đi tìm Blue. Trên đường đi, anh lôi chiếc BlackBerry ra kiểm tra tin nhắn. April đã gửi tin mới nhất mười phút trước.

Ở nhà chỉ còn lại một ga lông sơn vàng. Mua thêm nhé.

Anh tìm thấy Blue trong phòng ăn, đang sơn trần nhà. Trông cô như một nàng Bo Peep bỏ túi với một con lẩn trên tay. Cái áo xanh bê bết sơn buông xuống gần hông, bao phủ cơ thể gọn gàng mà cô quyết tâm giấu anh. Nhưng chẳng bao lâu nữa đâu. Anh xĩa ngón tay về phía gian bếp. “Chuyện gì xảy ra trong đó thế?”

“Đúng như những gì anh thấy thôi.” Lốp vải bố ni lông lạo xạo dưới chân khi cô nhúc nhích mấy bước sang bên. “Thật may là Jack biết cách múa máy chổi sơn, nhưng tôi phải trông chừng April như một con điều hâu ấy.”

“Sao em không ngăn họ lại?”

“Chừng nào cái nhẫn cưới còn chưa nằm trên ngón tay tôi, thì tôi chẳng có quyền hạn thực sự nào ở đây.” Cô đặt con lăn xuống ngắm nghía bức tường dài nhất. “April muốn tôi vẽ một bức tranh tường.”

Giọng cô nghe chẳng vui vẻ gì mấy, nhưng anh thích ý tưởng Blue vẽ tranh tường hơn rất nhiều so với việc ông bố bà mẹ cùng sơn gian bếp của anh. Chuyện đó cũng sẽ giữ cô lại đây lâu hơn. “Tôi sẽ bảo người bên quan hệ công chúng gửi cho em cả tá ảnh hành động đẹp nhất của tôi”, anh nói, “Em có thể chọn bức ngẫu nhất.”

Cô mỉm cười như anh trông đợi, nhưng rồi nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của cô trở nên sâu hơn. “Tôi không còn vẽ phong cảnh nữa.”

“Quá tệ.” Anh mở ví rút ra hai trăm đô. “Đây là một trăm đô tôi đã mượn cùng với một trăm đô từ vụ cá cược khờ khạo đó. Tôi không muốn nợ nần ai cả.”

Đúng như anh đoán, cô chẳng lao đến lấy tiền mà thay vào đó là ngắm nghía chúng.

“Thỏa thuận là thỏa thuận,” anh nói, tỏ vẻ hoàn toàn vô tội. “Chỗ này là em kiếm được.” Thấy cô vẫn không cầm, anh liền nhét mấy tờ tiền vào túi áo phông thùng thình của cô, chỉ nấn ná lâu hơn một giây so với mức cần thiết. Có thể cô chẳng có gì nhiều ở đó, nhưng có đủ cho anh. Giờ tất cả những gì anh cần là tiếp cận không giới hạn.

“Một thỏa thuận với quỷ dữ,” cô rầu rĩ nói. Anh che giấu vẻ chiến thắng khi cô lấy số tiền đó ra, nhìn chăm chăm một lát rồi nhét vào túi anh, thật không may là chẳng nấn ná chút nào. “Đưa chỗ này cho hội từ thiện giúp những phụ nữ lang thang ấy.”

Hải ly tội nghiệp. Anh đã có thể bảo cô khi khơi ra vụ cá cược đó rằng tính hay dẫn đo của cô sẽ ngăn không cho cô nắm được tiền, nhưng nếu ngu ngốc vậy thì anh đã không trở thành dân chuyên nghiệp. “Chà, nếu em quả quyết thế.”

Cô quay lại ngắm bức tường. “Nếu anh nghĩ tôi có thể trả ra một hình ảnh nghệ thuật tân tiến động trời ở đây thì có khả năng anh sẽ thất vọng tràn trề đấy. Tranh phong cảnh của tôi còn khuya mới bình thường.”

“Miễn em không vẽ thứ gì quá nữ tính là tôi vui rồi. Không có vũ công ba lê hay những quý cô hoài cổ cầm ô đi loanh quanh đâu đấy. Và mấy con thỏ chết nằm trên đĩa cũng không.”

“Đừng lo lắng chuyện đó. Vũ công ba lê và thỏ chết đối với tôi quá là tân tiến.” Cô quay đi. “Cuộc đời quá ngắn. Tôi sẽ không vẽ những thứ đó.”

Giờ khi cô đã trông ý tưởng này trong đầu anh, anh sẽ không sẵn sàng gạt nó sang một bên, nhưng anh sẽ đợi thời gian rồi mới thúc giục cô. “Con chó của tôi đâu?”

Cô xoa bóp vai, ngoẹo cổ cho đỡ mỏi. “Tôi tin là cô bạn Xù Bông đầy nam tính của anh đang có một cuộc dã ngoại ở sân sau với Riley.”

Anh giả vờ bỏ đi nhưng quay lại ngay trước khi ra đến hành lang. “Lẽ ra tôi nên nhớ bảo em điều này, đặc biệt là khi tôi biết em háo hức muốn có mấy cánh cửa đó biết bao nhiêu. Trước khi đi Chicago, tôi đã ghé thăm người thợ đang hoàn thiện chỗ cửa ấy. Anh ta sống ở hạt gần đây - ngoài vùng tấy chay - thế nên tôi có thể thuyết phục anh ta tăng tốc công việc lên. Giờ chỗ cửa ấy sẽ xong bất cứ lúc nào.”

Mắt cô lóe lên. “Anh đã hối lộ anh ta.”

“Chỉ một khoản thêm vào để khích lệ thôi.”

“Cuộc sống chắc chắn dễ dàng hơn khi người ta giàu.”

“Và quyền rũ bả sinh. Đừng quên phần đó.”

“Làm sao tôi quên được?” cô đáp trả. “Đó là điều duy nhất giống nhau giữa hai ta.”

Anh mỉm cười. “Cái cửa phòng ngủ đó tốt hơn hết nên vừa vặn chặt chẽ. Đúng như kiểu tôi thích.”

Đến lúc Dean mua sơn xong và quay lại thì đã hơn năm giờ. Căn nhà im ắng, ngoại trừ góc ngồi ăn, gian bếp đã được phủ lên một lớp sơn màu vàng mới. Chiếc SUV đen của Jack không thấy đâu, vậy hẳn là ông và Riley đã đi ăn tối. Đến lúc này ngày hôm nay, Dean đã có thể tránh mặt tất cả bọn họ, và anh dự định sẽ duy trì thế này. Anh hít vào mùi sơn và gỗ mới. Anh đã hình dung bản thân mình sở hữu một ngôi nhà có hàng cọ nhìn ra Thái Bình Dương, nhưng anh yêu trang trại với cả trăm mẫu đất này. Ngay khi rũ bỏ được đám khách hiện nay, mọi chuyện sẽ hoàn hảo. Trừ Blue. Cuối tuần vừa rồi anh đã nhớ cô, và anh vẫn chưa sẵn sàng để cô đi đâu cả.

Vừa đặt sơn vào trong gian bếp, anh nghe thấy tiếng vòi hoa sen chảy. Anh đi lấy mấy gói đồ đã để lại trong xe rồi lên tầng trên, ở đó anh đặt đồng hồ xuống sàn cạnh mấy cái vali và nhìn về phía cửa phòng tắm. Quần áo bê bết sơn của Blue nằm thành đống trên sàn. Chỉ một tên biến thái thực sự mới đẩy lớp ni lông mà cô cứ kiên quyết bắt anh treo trên khung cửa kia ra, và chưa từng có ai buộc tội anh là biến thái. Thay vào đó, anh sẽ để yên cho tấm ni lông và chờ ở đây như một quý ông đến lúc cô bước ra.

Hy vọng là không mặc gì.

Tiếng nước ngừng lại. Anh tuột bỏ áo quăng sang bên cạnh, một bước đi xấu xa, nhưng cô thích ngực anh. Anh nhìn lớp ni lông phất phơ và tự bảo mình là đừng có hy vọng quá nhiều. Cũng có khả năng cô sẽ bước ra trong đôi ủng chiến đấu và bộ đồ rằn ri lắm chứ.

Anh gặp may. Cô chỉ quần độc một cái khăn tắm trắng đến ngang ngực. Không được tuyệt như khóa thân, nhưng ít ra anh cũng có thể thấy chân cô. Ánh mắt anh lần theo một vệt nước lăn xuống từ phía trong bắp đùi thon nhỏ của cô.

“Ra ngoài!” Trông như một nữ thủy thần bị kích động, cô xĩa ngón tay về phía hành lang.

“Phòng tôi mà,” anh nói.

“Tôi có quyền.”

“Em hình dung quyền đó như thế nào?”

“Quyền sở hữu. Chín phần mười của pháp luật[1]. Ra ngoài.”

[1] Blue trích dẫn câu thành ngữ “Possession is nine – tenth of the law” nghĩa là nếu một người trên thực tế sở hữu cái gì đó thì họ có cơ sở pháp lý vững vàng để tuyên bố thứ đó thuộc về mình hơn là người chỉ nói miệng rằng thứ đó thuộc về anh/cô ta.

“Tôi cần tắm.”

Cô ra hiệu về phía cửa phòng tắm. “Tôi hứa sẽ không quấy rầy anh.”

Anh thông thả bước đến gần hơn. “Tôi bắt đầu nghiêm túc lo lắng về em rồi đấy.” Khi đã đến sát cô, anh ngửi thấy mùi dầu gội yêu thích của mình. Trên người cô mùi thơm đó dễ chịu hơn hẳn. Mái tóc ướt ép sát vào đầu cô, ánh mắt lập lờ trong mắt cô cho anh biết mình đang làm cô luống cuống. Thật tuyệt. Anh từ từ nhìn cô một lượt. “Tôi nói thật đấy, Blue. Tôi bắt đầu nghiêm túc tin rằng có thể em bị lãnh cảm.”

“Thật sao?”

Anh đi vòng quanh cô, nhìn cái gáy mềm mại, ẩm ướt nơi tóc cô rẽ làm đôi, bờ vai cong thon mượt mà. “Tôi không biết... Đã bao giờ em nghĩ đến chuyện đi gặp chuyên gia tâm sinh lý chưa? Quả thật, chúng ta có thể đi cùng nhau.”

Cô cười toe. “Từ hồi tôi mười lăm đã chẳng có cậu con trai nào cố nhảy bổ vào trong quần tôi bằng cách bảo tôi lãnh cảm rồi. Tôi lại cảm thấy mình như một đứa trẻ. Không, chờ đã. Là anh chứ.”

“Em nói đúng.” Anh chạm đầu ngón tay trở lên vai cô và cảm thấy thỏa mãn khi cô nổi da gà. “Sao lại phải đi gặp chuyên gia tâm lý khi chúng ta có thể chữa chứng bệnh đó ngay bây giờ và tại đây chứ?”

“Khoảng cách. Anh cứ quên mất khoảng cách giữa hai ta. Nhớ không? Anh, lộng lẫy và vô dụng? Tôi, thông minh và chăm chỉ?”

“Cái đó gọi là sức hút.”

Cô khịt mũi chế nhạo như muốn bảo, anh lại thế nữa rồi. Thay vì dồn sự tập trung vào cầu môn, anh lại không thể ngăn mình chơi trò vờn mồi với cô. Đó là một sai lầm chiến thuật mà anh sẽ không bao giờ mắc phải nếu thật sự từng thực hành trò quyến rũ phụ nữ. Quỷ thật. Cho đến lúc này, anh chỉ cần nói xin chào là đủ rồi. Anh cau mày. “Thế nào nếu em thôi cái trò ngang bướng cứng đầu đó và sẵn sàng cho cuộc hẹn của chúng ta?”

“Chúng ta có hẹn à?”

Anh chỉ vào mấy cái túi. “Chọn bất kỳ thứ nào già nua mà mặc.”

“Anh mua quần áo cho tôi á?”

“Em không nghĩ tôi sẽ để em tự mình đi mua đồ đấy chứ.”

Cô trợn mắt. “Anh đúng là đồ thổ đế.”

“Có lẽ em sẽ muốn hỏi hàng phòng ngự của Parkers về điều đó.” Đã qua thời điểm phải nhắc cô ai là người cầm trịch rồi. Anh thả tay xuống cặp quần soóc. “Hoặc em sẽ muốn liếc vào phòng tắm để tự mình nhìn thấy.” Anh bật khóa quần ra.

Mắt cô rơi xuống ngay cầu môn. Anh nghịch ngợm với cái dây khóa. Dường như cô phải chật vật lắm mới ngẩng được đầu lên, nhưng ngay lúc ấy, anh liền tấn công cô bằng nụ cười chiếu cố mà anh hay dùng với đám tân binh không thể chứng minh được những gì mình đã ba hoa trước đó. Thế rồi anh bước vào phòng tắm.

Blue nhìn tấm ni lông rơi về đúng chỗ sau lưng anh. Gã này là một con quỷ. Ngón tay cô co lại. Cô muốn quăng bỏ cái khăn tắm trên người, hiên ngang bước vào đó chơi luôn. Dean là cơ hội cả đời người mới có để Blue chơi với dân chuyên nghiệp, và nếu mẹ cô không chọn đúng thời điểm đặc biệt này để vết sạch tài khoản của cô, thì cô đã có thể vượt qua mối ác cảm đối với tình dục vô nghĩa và hợp lý hóa chuyến du hành một lần đến phòng thay đồ rồi.

Cô đá mấy túi đồ sang bên, kiểm chế sự cám dỗ để không liếc nhìn vào trong xem anh đã mua gì. Thay vào đó, cô mặc quần jean sạch và cái áo sơ mi bó màu đen mới giặt. Cô sấy qua mái tóc trong phòng tắm ngoài hành lang, buộc túm lại thành đuôi gà, ngẫm nghĩ một lát rồi chuốt một ít mascara và thoa son bóng.

Cô đi thẳng xuống tầng dưới chờ anh trên thềm trước. Nếu họ là một đôi thực sự, cô đã có thể ngồi trên giường nhìn anh mặc quần áo. Và cảnh tượng đó mới thú vị làm sao. Thở dài nuối tiếc, cô nhìn về phía đồng cỏ um tùm. Bằng giờ này năm sau, lũ ngựa sẽ đang lang thang ở đó, nhưng cô chẳng còn ở đây mà ngắm nhìn.

Anh chuẩn bị xong xuôi trong thời gian kỷ lục, nhưng khi anh bước ra thềm, cô thấy một cái áo mỏng màu oải hương đúng đưa trên ngón tay anh. Anh chuyển cái áo từ tay này sang tay kia, chẳng nói một lời, để hành động đó tự lên tiếng. Mặt trời buổi chiều muộn lập lờ chiếu lên vạt hạt bạc nhỏ, như bong bóng trong biển bọt màu oải hương. Cái áo lác lác trên tay anh như đồng hồ của nhà thời miên.

“Vấn đề là,” cuối cùng anh lên tiếng, “chắc em chẳng có cái áo lót nào phù hợp. Tôi đã thấy mấy cô gái trong các câu lạc bộ mặc áo giống cái này, và họ mặc áo lót có dây đeo ren. Có thể là màu tương phản. Tôi đang nghĩ màu hồng sẽ đẹp lắm.” Anh lắc đầu. “À, quỷ thật, tôi đã làm cả hai ta xấu hổ rồi.” Chẳng tỏ ra xấu hổ tẹo nào, anh đu đưa cái áo tím đến gần hơn. “Tôi đã cố mua cho em thứ gì đó gắn đinh và da, nhưng tôi thề là nếu có một cửa hàng S&M[2] quanh đây thì tôi cũng chẳng tìm thấy nó ở đâu cả.”

[2] S&M: viết tắt của từ sadomasochism, nghĩa là bạo dâm và khổ dâm. Thời trang S&M là loại thời trang dùng trong các trò bạo dâm/ khổ dâm.

Cô đã bước vào Khu vườn Địa đàng, có điều lần này Adam đang giữ quả táo phản bội. “Đi chỗ khác đi.”

“Tôi hiểu mà, em sợ phải thừa nhận phần đàn bà trong mình.”

Cô đã mệt, đói lử và cảm thấy thương hại mình hơn một chút, không thì cô chẳng đời nào để anh bẫy. “Được thôi!” Cô giật lấy thứ đồ cám dỗ màu tím. “Nhưng để làm chuyện này, anh đã từ bỏ niềm sắc thể

Y rồi đấy!”

Khi đã lên tầng trên, cô lột cái áo sơ mi bó ra và tròng món đồ của Satan qua đầu. Viên đuôi áo buông xuống nhẹ nhàng xếp nếp, cọ vào cặp quần jean của cô. Nơ buộc trang nhã cuộn trên vai. Dây áo lót của cô lộ ra; anh đã đứng về chuyện đó. Dĩ nhiên, anh đã đứng. Anh là một chuyên gia về đồ lót phụ nữ. May mắn thay, áo lót của cô có màu xanh nhạt, và mặc dù dây áo không phải là ren nhưng nó cũng chẳng phải trắng tinh, điều mà ngay cả cô cũng biết sẽ là một lỗi lầm thời trang không thể tha thứ đối với Quý ông Tạp chí Vogue dưới nhà.

“Có một cái váy trong mấy cái túi trên ấy đấy,” anh gọi với lên cầu thang, “đề phòng trường hợp em muốn thoát khỏi cái quần jean đó.”

Phốt lờ anh, cô đã đôi xăng đan ra khỏi chân, xỏ đôi bốt đế bằng hầm hố màu đen vào rồi đi xuống dưới nhà.

“Thật trẻ con quá,” anh nói khi nhìn thấy đôi bốt của cô.

“Anh có đi không thì bảo?”

“Tôi không nghĩ mình từng gặp một người phụ nữ nào sợ trở nên nữ tính hơn em. Khi em nhìn thấy cái...”

“Lại bắt đầu rồi đấy. Đến lượt tôi lái xe.” Cô ngửa tay ra, và suýt sặc khi anh đưa chìa khóa mà không cự nự gì.

“Tôi hiểu,” anh nói. “Em cần khẳng định về nam tính của mình.”

Hôm nay anh đã ghi khá nhiều điểm vô mồm, nhưng quá mê mẩn với ý nghĩ được lái chiếc Vanquish, cô bèn bỏ qua lần này.

Chiếc xe vận hành như trong mơ. Cô đã nhìn anh điều khiển lấy cần mỗi khi sang số, và anh chỉ nhìn mặt vài lần trước khi cô quen hẳn với cần số. “Vào thị trấn,” anh nói khi họ đã ra đến đường cao tốc. “Trước khi đi ăn, tôi muốn làm một cuộc viếng thăm không thân thiện đến nhà Nita Garrison.”

“Giờ á?”

“Em không thực lòng tin là tôi sẽ bỏ qua cho bà ta chuyện này chứ? Đó không phải phong cách của tôi, Blue cưng à?”

“Có thể tôi đã quên mất điều gì đó, nhưng tôi không cho rằng mình là người phù hợp nhất đi gặp Nita Garrison cùng với anh đâu.”

“Đó là lý do vì sao em sẽ chờ trong xe trong khi tôi quyến rũ mụ dơi già đó.” Không cảnh báo gì, anh với tay sang bắt đầu nghịch dái tai cô. Tai cô cực kỳ nhạy cảm, và cô suýt lạc lái ra khỏi đường. Ngay khi cô mở miệng định bảo anh cất tay đi thì anh luồn thứ gì đó qua cái lỗ nhỏ xíu. Cô liếc nhìn gương chiếu hậu. Một giọt nước màu tím lấp lánh nhìn cô.

“Đó chỉ là phụ kiện thôi,” anh nói. “Tôi sẽ đeo bên kia khi chúng ta dừng lại.”

“Anh mua hoa tai cho tôi á?”

“Bắt buộc thôi. Tôi đã sợ em sẽ xuất hiện mà đeo ốc vít.”

Đột nhiên, cô có stylist riêng, mà đó lại không phải là April. Cô tự hỏi không biết anh có thấy mối liên hệ đó không. Sự mâu thuẫn trong anh càng làm cô bị mê hoặc. Một người đàn ông với vẻ nam tính ngút trời như vậy không nên yêu thích cái đẹp đến thế. Anh chỉ nên thích những thứ đầm mồ hôi. Cô không thích những lúc người khác không chịu phân loại bản thân rõ ràng. Điều đó làm cho cuộc sống mù mịt.

“Không may là đó không phải đá thật,” anh nói. “Lựa chọn mua sắm của tôi bị giới hạn.”

Thật hay không thì cô cũng rất thích.

Ngôi nhà trang nghiêm của Nita Garrison nằm trên một con phố râm rạt cách khu thương mại hai tòa nhà. Được xây bằng loại đá cát kết Crab Orchard màu nâu giống như ngân hàng và nhà thờ Công giáo. Ngôi nhà có mái thấp mép bờ và một mặt tiền phong cách Ý hoàng tráng. Trán tường đá nằm phía trên chín ô

cửa sổ đôi đồ sộ - bốn ô ở tầng một và năm ô tầng trên, ô ở giữa rộng hơn những ô còn lại. Khu vườn cũng được coi sóc gần như quá tốt, với những khoảng bụi cây ngăn nắp nối nhau được định hình nghiêm chỉnh.

Blue dừng xe lại trước nhà. “Ấm áp như nhà lao ấy nhỉ.”

“Tôi đã ghé qua trước rồi, nhưng bà ta không ở nhà.” Cánh tay anh lướt sau gáy cô và ngón cái tay bên kia cọ lên má khi anh luồn hoa tai vào lỗ tai còn lại của cô. Cô rùng mình. Cảm giác còn âu yếm hơn cả một cuộc mây mưa. Cô buộc mình phải phá vỡ bầu mê ấy. “Tôi sẽ chia sẻ nếu tối nay có lúc nào anh muốn đeo nó.”

Thay vì đáp trả lại đòn khiêu khích, anh dịu dàng xoa xoa lên dải tai cô cùng chiếc hoa tai. “Đẹp lắm.”

Cô suýt tức thở vì ham muốn lúc anh thả cô ra. Anh mở cửa bước ra ngoài, rồi cúi xuống nhìn cô trong xe. “Chiếc xe này tốt hơn hết nên đậu ở đây khi tôi quay lại.”

Cô kéo chiếc hoa tai màu tím. “Tôi không định đem anh bỏ chợ đâu. Chỉ làm một vòng quanh đây để khỏi buồn chán thôi.”

“Hoặc không.” Anh bắn cô bằng khẩu súng lục làm từ ngón tay trở.

Cô ngả người trên chỗ ngồi thoải mái và nhìn anh bước theo con đường dẫn đến cửa trước. Một tấm rèm phát phơ ở cửa sổ trong góc. Anh bấm chuông đợi. Thấy không ai ra mở cửa, anh lại bấm lần nữa. Vẫn không có ai. Anh lấy tay gõ cửa. Cô cau mày. Nita Garrison sẽ không hài lòng với chuyện đó. Anh quên mất vụ cô bị bắt bốn ngày trước rồi sao?

Anh quay xuống bậc thềm trước, nhưng sự nhẹ nhõm trong cô nhanh chóng tắt ngóm, bởi thay vì đầu hàng, anh lại đi vòng quanh hông nhà. Chỉ vì Nita là phụ nữ và đã già rồi nên anh tưởng mình có thể quấy rầy bà ta sao? Chắc bà ta đã triệu tập lực lượng cảnh sát riêng của mình rồi cũng nên. Garrison không phải là Chicago. Garrison là một kiểu ác mộng về dân Yankee, một thị trấn nhỏ miền Nam với những luật lệ riêng của nó. Dean rồi sẽ vào tù, và Blue sẽ chẳng bao giờ được ăn tối. Cô nhảy dựng lên trước một ý nghĩ đáng báo động không kém. Họ sẽ tịch thu chiếc xe đẹp đẻ của anh.

Cô nhảy ra ngoài. Nếu cô không ngăn anh lại, chiếc Vanquish rồi sẽ trở thành một trong những thứ đồ bán đầu giá của đám cảnh sát đó. Anh đã quá quen với việc danh tiếng nổi như cồn của mình có thể mở được mọi cánh cửa đến nỗi cho rằng mình là vô đối. Anh đã hoàn toàn đánh giá thấp quyền lực của bà già này.

Cô chạy theo con đường lát gạch vòng sang hông nhà thì thấy anh đang ghé mắt nhìn qua ô cửa sổ. “Đừng làm thế!”

“Bà ta trong đó,” anh nói. “Tôi có thể ngửi thấy mùi địa ngục.”

“Rõ là bà ta không muốn nói chuyện với anh.”

“Khó nhỉ. Tôi thì muốn nói chuyện với bà ta.” Anh đi vòng ra sau góc nhà. Nghiến chặt răng, cô chạy theo anh.

Một mảnh cỏ hình vuông được chăm sóc cẩn thận và một hàng cây bụi được cắt tỉa cứng nhắc mọc phía trước cái ga ra cũng được xây bằng thứ đá nâu giống ngôi nhà. Chẳng thấy bông hoa nào, chỉ có một cái chậu tẩm chim bằng bê tông trống không. Phớt lờ sự phản đối của cô, anh bước lên bốn bậc thềm dẫn đến cánh cửa sau nằm dưới một mái nhô ngăn được đỡ bởi hệ thống dầm chạm trổ trang trí cho mái chĩa. Anh vừa xoay nắm đấm mở cửa, Blue đã bắt đầu rít lên như một con mèo ưt. “Nita Garrison sẽ gọi cảnh sát bắt anh! Đưa tôi ví của anh trước khi anh bị bắt.”

Anh liếc ra sau. “Em muốn làm gì với ví của tôi?”

“Ăn tối.”

“Thật lạnh lùng quá, ngay cả với em.” Anh thò đầu vào trong. Có tiếng chó ào ào sủa lên, theo sau là sự im lặng. “Bà Garrison! Tôi là Dean Robillard. Bà để cửa sau không khóa này.” Và rồi anh bước thẳng vào.

Blue trở mắt nhìn ô cửa mở rồi ngồi thụp xuống bậc thềm. Kể cả Đội Cảnh sát Garrison cũng không thể bắt cô nếu cô không vào trong, đúng không? Cô chống khuỷu tay lên đầu gối, sẵn sàng chờ anh quay ra.

Tiếng đàn bà cầu nhàu phá tan vẻ tĩnh mịch buổi tối. “Cậu nghĩ mình đang làm gì thế hả? Ra khỏi đây ngay!”

“Tôi biết đây là một thị trấn nhỏ, bà Garrison,” tiếng Dean từ trong nhà, “nhưng thực sự là bà nên chốt cửa nhà lại.”

Thay vì thối lui, giọng bà ta trở nên ầm ĩ hơn và the thé hơn. Mỗi lần nữa, Blue lại nhận thấy âm điệu Brooklyn. “Cậu nghe ta rồi đấy. Ra ngoài!”

“Miễn là chúng ta nói chuyện.”

“Ta không nói chuyện với cậu. Cô đang làm gì ngoài này hả cô gái?”

Cô quay lại thì thấy bà Garrison đang lừng lững trên ngưỡng cửa. Mặt bà ta bực phẫn, mái tóc giả màu bạch kim, quần thể thao màu xanh ống rộng, chiếc áo cổ thuyền kết hợp với dây chuyền vàng toồng teng. Tối nay, hai cổ chân nặng trĩu của bà ta thò ra qua một đôi dép lê màu đỏ tươi đã cũ.

Blue đi thẳng vào vấn đề. “Tôi không đập phá và đột nhập đâu nhé.”

“Cô ấy sợ bà.” Dean lên tiếng từ trong nhà. “Tôi thì không.”

Bà Garrison chống cả hai tay lên cây ba toong nhìn Blue như thể cô là một con gián. Blue miễn cưỡng đứng dậy: “Tôi không sợ bà,” cô nói, “nhưng từ bữa sáng đến giờ tôi vẫn chưa ăn gì, và tất cả những gì tôi đã thấy trong tù là một cái máy bán hàng, và ... Thôi khỏi bận tâm.”

Bà Garrison khịt mũi tỏ vẻ coi thường và loẹt quẹt bước về phía Dean. “Cậu đã phạm sai lầm lớn, Quý ông Khéo Ưng xử ạ.”

Blue liếc nhìn vào trong.” Không phải lỗi của anh ấy. Anh ấy bị đập vào đầu quá nhiều.” Đầu hàng trước sự tò mò, cô bước qua ngưỡng cửa.

Không giống vẻ bề ngoài lạnh lẽo, bên trong ngôi nhà lộn xộn và bừa bộn. Hàng đồng báo đặt cạnh cửa sau, gạch gốm lát sàn lốm đốm vàng có lẽ cần được lau dọn tử tế. Thảm trải rải rác trên chiếc bàn kiểu Pháp, trên đó cũng có một tô ngũ cốc sạch trơn, một tách cà phê và vỏ một quả chuối. Dù căn nhà không bẩn thỉu đến mức đáng sợ nhưng nó vẫn có mùi ẩm mốc và trông tồi tàn như thể không được chăm sóc. Một con chó giống Lab lông đen, già nua và ăn quá nhiều với cái mõm hoa râm nằm bò trong góc nơi vài vết giấy gián tường bắt đầu quần lại. Những chiếc ghế mạ vàng và chùm đèn trần pha lê nhỏ tạo cho gian bếp một ấn tượng Las Vegas lờ lẹt.

Nita giờ cây ba toong lên. “Ta sẽ gọi cảnh sát.”

Blue không thể chịu thêm nữa. “Một lời cảnh báo đây, bà Garrison. Dean bề ngoài có vẻ như là một gã tử tế, nhưng sự thật tàn nhẫn là, chẳng có cầu thủ nào của NFL lại không có một nửa thú vật trong mình. Anh ấy chỉ che giấu nó tốt hơn phần lớn những người còn lại thôi.”

“Cô thực sự nghĩ là có thể đe dọa ta sao?” Nita cười khinh bỉ. “Ta lớn lên trên đường phố, cưng à.”

“Tôi chỉ nêu ra thực tế trong tình huống này thôi. Bà đã làm anh ấy bực mình, chuyện đó không hay ho gì.”

“Đây là thị trấn của ta. Cậu ta làm gì được ta hả.”

“Bà nghĩ thế thôi.” Blue lướt qua anh chàng Dean lúc này đang cúi xuống chơi đùa với cún Lab đen. “Cầu thủ bóng bầu dục có luật lệ của riêng họ. Tôi biết bà thường coi đám cảnh sát địa phương như đồ vật trong tủi – và đó là trò bẩn thỉu mà bà đã dùng lần trước – nhưng đến khi Dean bắt đầu ký tặng ảnh và thò ra một tay đây vé vào xem các trận đấu thì lũ cảnh sát đó sẽ chẳng còn nhớ nổi tên bà nữa đâu.”

Blue phải khâm phục mục dơi già. Thay vì thối lui, bà ta nhìn Dean cười điệu. “Cậu nghĩ chuyện đó sẽ thành công, đúng không?”

Dean nhún vai đứng dậy. “Tôi thích cảnh sát, thế nên có lẽ tôi sẽ ghé qua đồn thăm hỏi. Nhưng thành thật mà nói, tôi có hứng thú với những gì luật sư của tôi nói về vụ tẩy chay nho nhỏ này của bà hơn.”

“Luật sư.” Bà ta phì ra, rồi lại quay sang tấn công Blue, như thể quá là không công bằng vì cô đang cố làm trung gian hòa giải. “Cô đã sẵn sàng xin lỗi vì cái kiểu ăn nói với ta tuần trước chưa?”

“Bà đã sẵn sàng xin lỗi Riley chưa?”

“Vì đã nói thật à? Ta không thích chiều chuộng trẻ con. Những kẻ như cô muốn giải quyết mọi chuyện nhỏ nhặt cho chúng để rồi chúng chẳng bao giờ học được cách tự chăm sóc bản thân cả.”

“Đứa nhỏ đặc biệt đó vừa mới mất mẹ đấy,” Dean nói với vẻ hòa nhã giả vờ.

“Cuộc đời công bằng từ khi nào ấy nhỉ?” Đôi mắt độc ác của bà ta nheo lại, càng làm lớp phấn mắt màu xanh lạnh nhẵn nheo hơn. “Tốt hơn hết chúng nên hiểu cuộc đời là thế nào từ khi còn nhỏ. Khi ở độ tuổi con bé ấy, hằng đêm ta đã ngủ trên lối thoát hiểm để trốn lão bố dượng.” Hông bà ta va vào bàn, và tách cà phê lăn xuống sàn, theo sau là một chồng thư rác. Nita ra hiệu băng quơ về phía đồng lõa xôn. “Chẳng ai trong thị trấn này sẵn lòng làm việc nhà nữa. Giờ tất cả đám con gái da đen đều đi học đại học hết.”

Dean xoa xoa tai. “Cái gã Abe Lincoln chết tiệt đó[3].”

[3] Abe Lincoln: tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ, ông đã thành công trong việc chấm dứt chế độ nô lệ ở Hoa Kỳ và hiện đại hóa nền kinh tế, tài chính của đất nước.

Blue cố nén cười.

Nita nhìn anh từ đầu đến chân. “Cậu là một tay khôn ngoan thực sự, đúng không?”

“Đúng vậy, thưa bà.”

Bà ta nhìn anh theo cái kiểu từng trải cho thấy bà ta đã phải chịu đựng quá nhiều từ đám đàn ông ưa nhìn rồi. Cùng lúc đó, kiểu cách của bà ta lại chẳng có gì là say đắm lòng người cả. “Cậu có khiêu vũ không?”

“Tôi không nghĩ chúng ta đã đủ thân thiết để làm thế.”

Môi bà ta mím lại. “Ta đã dạy tại Arthur Murray ở Manhattan nhiều năm trời. Khiêu vũ dạ hội. Ta từng khá xinh đẹp.” Bà ta nhìn Blue, vẻ chán ghét trên mặt bà ta cho thấy rõ là Blue không hề đẹp. “Cô đang uống phí thời gian mơ mộng về cậu ta đấy. Cô quá đơn điệu.”

Dean nhướn một bên mày. “Cô ấy không...”

“Đó là điều mà anh ấy thích ở tôi,” Blue nói. “Tôi không át đi vẻ nổi bật ở anh ấy.”

Dean thở dài.

“Cô là đồ ngốc,” Nita chế nhạo. “Cả đời ta biết rõ những gã đàn ông như cậu ta. Cuối cùng, họ luôn chọn đám phụ nữ như ta – như ta trước đây. Ngực bự, tóc vàng và chân dài miên man.”

Nita đã nói đúng trọng tâm, nhưng Blue sẽ không đầu hàng mà không chiến đấu. “Trừ phi họ mê mặc đồ đàn bà, còn thì bọn họ toàn chọn cô ả nào có bộ đồ lót đẹp nhất.”

“Hai người sẽ cho tôi biết khi nào thì hai người xong chứ?” Dean hỏi.

“Dù sao đi nữa, cô là ai chứ?” Bà già quăng câu hỏi vào Blue như một quả bom thối.

“Tôi là họa sĩ vẽ chân dung. Chó và bọn trẻ.”

“Thật chứ?” Mắt bà ta sáng bừng thích thú. “Chà, thế cơ à. Có thể ta sẽ thuê cô vẽ Tango.” Bà ta nghiêng đầu về phía con chó già. “Phải, chắc ta sẽ thuê cô. Cô có thể bắt đầu vào ngày mai.”

“Cô ấy đã có việc làm rồi, bà Garrison ạ,” Dean nói. “Cô ấy làm cho tôi.”

“Cậu đã bảo với mọi người trong thị trấn rằng cô ta là hôn thê của cậu cơ mà.”

“Đúng thế. Và tôi biết cô ấy sẽ là người đầu tiên nói rằng tôi là một công việc toàn thời gian.”

“Rác rưởi. Cậu chỉ xỏ mũi cô ta để cô ta tiếp tục ngủ với cậu thôi. Ngay khi thấy chán, cậu sẽ đá cô ta.”

Anh không thích điều đó. “Vì tôn trọng tuổi tác của bà, bà Garrison, nên tôi sẽ bỏ qua chuyện đó. Giờ bà có hai mươi tư giờ để bảo lũ chó của bà thôi đi.”

Phớt lờ anh, bà ta quay lại với Blue. “Ta muốn cô ở đây lúc một giờ ngày mai để bắt đầu vẽ chân dung cho Tango. Ngay khi cô xuất hiện, ta sẽ bảo đám thợ quay về làm việc.”

“Đưa ra tôi hậu thư lẽ ra nên tế nhị hơn một chút,” Blue nói.

“Ta đã ngần này tuổi rồi, đâu cần tế nhị làm gì. Ta biết mình muốn gì, và đảm bảo sẽ đạt được.”

“Bà không hiểu, bà Garrison ạ,” Dean nói. “Thứ mà bà sắp có được sẽ là cả đồng rắc rối.” Anh nắm khuỷu tay Blue kéo cô ra cửa.

Khi họ ra đến xe, Dean chẳng nói gì nhiều ngoài việc ra lệnh cho Blue không bao giờ được đến gần bà Garrison nữa. Blue ghét mệnh lệnh, căn bản là cô muốn tranh cãi với anh, nhưng cô lại chẳng có ý định để bà già đó hành hạ mình thêm nữa. Hơn nữa, cô muốn tận hưởng bữa tối này.

Họ đỗ lại trước một cửa hàng lợp ván xanh một tầng có bảng hiệu màu vàng trên lối vào đề chữ BARN GRILL[4]. “Tôi cứ tưởng chỗ này sẽ là một nhà kho thực sự,” cô nói khi họ bước về phía cửa.

[4] Barn Grill: Nhà kho thịt nướng.

“Tôi cũng thế, hồi đến đây lần đầu ấy. Sau đó tôi phát hiện ra đó là ý tưởng đùa chơi của tay chủ hiện tại. Trong những năm 80, nơi này là quán Bar & Grill của Walt, nhưng dân địa phương Tennessee đã đọc nó gọn lại.”

“Thành Barn Grill. Tôi hiểu rồi.”

Giọng Tim McGraw hát bài “Don’t Take The Girl” vọng ra cửa khi họ bước đến lối vào với những bức tường mắt cáo nâu sẫm và bề cao chứa một toà lâu đài màu cam phát sáng đặt trên một thảm đá xanh cũng phát sáng. Nhà hàng rộng rãi được chia làm hai khu vực, với một quầy bar ở phía trước. Bên dưới một cặp chao đèn Tiffany giả, một tay phục vụ quầy trông giống Chris Rock đang rót đầy hai vại bia. Anh ta cất lời chào khi thấy Dean. Những khách quen của nhà hàng xoay ghế và ngay lập tức trở nên nhốn nháo.

“Này Boo, cậu đã ở đâu suốt mấy ngày cuối tuần thế?”

“Cái áo hoàng tráng quá.”

“Bọn tôi đang nói về mùa giải tới, và...”

“Charlie nghĩ cậu nên nên áp dụng chiến thuật chạy và ném.”

Họ cư xử như đã biết Dean cả đời rồi vậy, mặc dù anh bảo cô là anh mới chỉ ăn ở đây có hai lần. Về thân mật tức thì mà mọi người thể hiện với anh khiến cô mừng là mình không nổi tiếng.

“Thường thì tôi cũng thích đàm đạo chuyện thể thao với các anh lắm, nhưng tối nay tôi đã hứa với hôn thê của tôi sẽ không thế rồi.” Dean choàng tay quanh vai cô. “Hôm nay là ngày kỉ niệm của chúng tôi, mà các vị biết là các quý cô đa cảm thế nào rồi đấy.”

“Ngày kỉ niệm gì thế?” gã trông giống Chris Rock hỏi.

“Sáu tháng tròn kể từ ngày người yêu bé nhỏ của tôi sẵn và đánh thuốc được tôi.”

Đám đàn ông cười vang. Dean dẫn cô vượt qua quầy bar vào khu vực phía sau nhà hàng. “Tôi đánh thuốc anh á?” cô nói. “Anh từ bỏ tư cách công dân Yankee từ khi nào thế?”

“Từ khi tôi trở thành tay chủ đất miền Nam. Chuyện đó tự động biến thành kẻ hai mang.”

Một nửa bức tường phía trên được trang trí bằng hệ lưới mắt cáo sơn nâu và một hàng chai Chianti đựng trong giỏ rơm ngăn cách nhà hàng với quầy bar. Anh dẫn cô đến một bàn trống và kéo ghế ra cho cô. “Mấy cậu bé già ngoài quầy ấy à? Một là thẩm phán hạt, người to lớn là hiệu trưởng trường trung học, còn gã hói là thợ làm đầu đồng tính công khai. Tôi yêu miền Nam.”

“Đây là một nơi phù hợp để làm kẻ lập dị, tôi thừa nhận với anh thế.” Cô với rổ bánh quy qua cái bàn nhựa phủ khăn đỏ lấy một gói bánh mặn. “Tôi ngạc nhiên là họ sẽ phục vụ anh đấy. Nita Garrison hẳn đã nhâm to.”

“Chúng ta đã ra khỏi phạm vi thị trấn, đây là nơi không thuộc quyền sở hữu của bà ta. Đường như cũng có cái thái độ chung chung là ‘những gì bà ta không biết sẽ không làm bà ta đau lòng’.”

“Anh có định đem luật sư ra chống lại bà ta thật không đấy?”

“Tôi không chắc nữa. Tin tốt là tôi sẽ thắng. Tin xấu là sẽ mất nhiều tháng trời.”

“Tôi sẽ không vẽ Tango đâu.”

“Tuyệt nhiên là không rồi.”

Cô vớt cái bánh mận đã thiu. Mặc dù là tối thứ Hai nhưng ba phần tư số bàn đã đầy khách, và hầu hết bọn họ đang sầm soi cô. Không khó hình dung ra lí do. “Tối thứ Hai mà thế này thì có vẻ quá đông nhỉ.”

“Còn nơi nào đâu mà đi. Tối thứ Hai thì hoặc là Barn Grill hoặc học Kinh Thánh ở nhà thờ Second Baptist. Hoặc thứ Ba đến Second Baptist cũng được. Thời gian biểu học Kinh Thánh trong thị trấn này còn phức tạp hơn những màn phô trương hàng tấn công của Stars nữa.”

“Anh thích nơi này, đúng không? Không chỉ là trang trại. Mà là cuộc sống ở thị trấn nhỏ.”

“Chuyện đó khác.”

Bồi bàn xuất hiện cùng với thực đơn. Gương mặt gầy gò, cái bần của cô ta ngay lập tức xoắn lại thành nụ cười thộn dành cho Dean. “Tên em là Marie, và em sẽ là người phục vụ anh đêm nay.”

Blue ước sao có người ban đạo luật quy định những người làm việc nơi có mấy chai Tabasco trên bàn mà tự giới thiệu mình thì sẽ là phạm pháp.

“Rất vui được gặp em, Marie,” anh chàng Dean nhà quê dài giọng. “Tối nay có món gì ngon nào?”

Marie phớt lờ Blue mà chỉ đọc những món đặc biệt cho mỗi anh. Dean chọn gà nướng cùng với salad ăn kèm. Blue chọn cá da trơn rán cùng với một thứ gọi là “khoai tây bần”, thứ hóa ra lại là món chế biến từ hỗn hợp khoai tây nghiền, kem chua và nấm hầm cùng với nước sốt. Trong khi cô háo hức với món của mình thì Dean ăn món gà lột da, chỉ thêm một khoang bơ nhỏ vào chỗ khoai tây nướng, và không ăn tráng miệng, trong khi suốt thời gian đó anh hòa nhã tán gẫu với người dân thị trấn đủ thể loại cứ xen ngang bữa ăn của anh. Cuối cùng, khi họ cũng có một giây chỉ hai người với nhau, cô nói với anh giữa lúc đang ăn miếng bánh socola to bự dính nhớp nháp. “Anh sẽ giải thích hôn ước tan vỡ của chúng ta thế nào khi tôi ra đi?”

“Tôi sẽ chẳng giải thích gì. Đối với thị trấn này, tôi sẽ vẫn đính hôn cho đến khi nào có một lý do hợp lý để hủy hôn.”

“Đó sẽ là lúc một cô nàng hai mươi tuổi thông minh xuất chúng, ngực bự không ngờ và xinh đẹp ngọt ngào lọt vào mắt anh.”

Anh nhìn chằm chằm món tráng miệng của cô. “Em định để tất cả đám thức ăn đó ở đâu vậy?”

“Từ bữa sáng đến giờ tôi chưa ăn gì. Không đùa đâu, Dean. Tôi hỏi thật đấy. Anh không thể hủy vụ đính hôn của chúng ta bằng cách gắn cho tôi một căn bệnh chết người hay nói rằng anh bắt quả tang tôi cùng một gã khác. Hay một cô nàng khác.” Cô nhanh chóng thêm vào. “Hứa với tôi đi.”

“Chỉ tò mò thô thiển tí thôi nhé, em đã bao giờ ở cùng một cô nàng khác nữa?”

“Đừng vớ vẩn nữa đi. Tôi muốn anh hứa.”

“Được rồi, tôi sẽ nói em đã đá tôi.”

“Làm như có người sẽ tin tôi không bằng.” Cô xúc một miếng bánh socola nữa. “Thế chuyện đó đã bao giờ xảy ra với anh chưa?”

“Chuyện gì? Bị đá à? Chắc chắn rồi.”

“Lúc nào?”

“Lúc nào đó. Tôi không nhớ chính xác.”

“Chưa bao giờ. Tôi cá anh chưa từng bị đá lần nào.”

“Chắc chắn rồi. Tôi khá chắc chắn điều đó.” Anh nhăm nháp bia và nghĩ thật lung. “Tôi nhớ rồi, Annabella đã đá tôi.”

“Vợ người đại diện của anh á? Tôi tưởng anh nói anh chưa bao giờ hẹn hò cô ấy.”

“Thì chưa. Cô ấy bảo tôi trẻ con, tôi thừa nhận vào lúc ấy thì điều đó đúng, và cô ấy từ chối hẹn hò với tôi.”

“Tôi không thấy làm thế nào thế nào vụ đó lại trở thành bị đá.”

Cô cười toe, anh cũng cười, và có gì đó trong cô tan chảy, ngay cùng lúc với miếng bánh cuối cùng. Cô nhanh chóng cáo lỗi và hướng thẳng về phía phòng vệ sinh nữ.

Đó là lúc rắc rối bắt đầu.

15. Chương 15

Cô đã để ý đến người phụ nữ này trước đó, gầy gơ xương và có bộ mặt nanh nọc, trang điểm khó ưa và mái tóc nhuộm đen. Cô ta và gã đàn ông trông như gấu xám ngồi cùng bàn đã uống tí ti suốt buổi tối. Không giống như nhiều khách quen khác của nhà hàng, chẳng ai trong hai người bọn họ tiếp cận Dean. Thay vào đó người phụ nữ lại nhìn Blue trừng trừng suốt buổi. Giờ, thấy Blue đi ngang qua bàn mình, cô ta liền gọi cô bằng cái giọng lè nhè, “Ra đằng kia để tao nói chuyện với mày, Lối con.”

Blue phớt lờ cô ta và bước vào phòng vệ sinh. Cô vừa mới chốt buồng lại thì cánh cửa bên ngoài đã bật tung và cái giọng gây chiến vừa nãy vọng vào. “Sao đây Lối con? Mày nghĩ mày ngon lắm à mà không thèm nói chuyện với tao?”

Cô đang định bảo với người đàn bà đó là cô không nói chuyện với người say thì một giọng đàn ông quen thuộc cất lên. “Để cô ấy yên.” Dean - kẻ quyền rũ – đã được thay thế bằng gã đội trưởng trên sân luôn đòi hỏi người khác phải tuân lệnh ngay lập tức.

“Đồ khôn, mày mà chạm vào tao thì tao sẽ gào lên là mày cưỡng hiếp”, ả đàn bà nọ gầm lên.

“Ồ không, không đâu.” Blue lao ra khỏi buồng vệ sinh. “Cô bị làm sao đấy hả?”

Ả đàn bà đứng trong ánh sáng vàng mờ xỉn cạnh mấy cái bồn, Dean với thân hình to lớn và bờ vai rộng chắn hết khung cửa mở ra bên tay trái ả ta. Vẻ chế nhạo, xương hông nhô ra, mớ tóc nhuộm chết chóc, tất cả đều báo hiệu một kẻ cay đắng với cuộc đời và quyết tâm trút những thất bại của mình lên Blue. “Mày đã bước qua mặt tao, vấn đề của tao đấy.”

Blue chống mạnh một tay lên hông. “Này cô, cô say rồi đấy.”

“Thì sao? Cả tối mày cứ ngồi đó ra vẻ mình ngon lành hơn mọi con đàn bà ở đây, chỉ bởi vì mày đang thậm thụt với Quý ông Phân nóng.”

Blue hùng hổ bước thẳng tới trước nhưng Dean đã luồn tay quanh eo kéo cô lại. “Đừng làm thế. ả ta không đáng.”

Blue không định đánh nhau mà chỉ muốn mở mắt cho ả ta. “Bỏ tôi ra đi Dean.”

“Trốn sau thằng bồ to lớn xấu xa của mày à?” ả đàn bà chế nhạo khi Dean kéo Blue ra cửa.

“Tôi không phải trốn sau ai cả.” Blue ghì chân lại đẩy tay Dean ra, nhưng anh không nhúc nhích.

Con gấu xám ngồi cùng với ả đàn bà nọ đang lù lù trên ngưỡng cửa. Hắn ta ngực lẳn, quai hàm trề xuống và bắp tay trông giống như thùng bia có xăm hình. ả đàn bà quá chú tâm vào Blue nên không nhận thấy. “Thằng bồ giàu có to lớn của mày muốn đảm bảo mày không quá bầy nhầy để tối nay còn chơi mày đây mà.”

Dean quắc mắt trong gương. “Cô à, cô là một hình mẫu nhục nhã cho loài người đấy.”

Ai đó trong đám đông đang tụ tập lại phía sau Gấu xám đã chu đáo nhích vào mở rộng cánh cửa để không ai bỏ lỡ điều gì. Gấu xám tựa vào cửa. “Em đang làm gì trong đó thế hả Karen Ann?”

“Tôi sẽ cho anh biết cô ta đang làm gì,” Blue đáp trả. “Cô ta đang cố gây hấn với tôi vì cô ta đã hủy hoại cuộc đời mình, và cô ta muốn trút tất cả những khốn khổ của mình lên người khác.”

Ả đàn bà túm mép bồn để đứng vững. “Tao làm việc để kiếm sống, con đi. Tao không nhận của bố thí từ ai. Mà đã phải thổi kèn cho thằng Sộp này bao nhiêu lần để nó bao mày ăn tối hả?”

Dean buông tay ra. “Xử cô ta đi, Blue.”

Xử cô ta?

Karen Ann lão đảo bước tới. So với Blue, ả ta cao hơn một cái đầu và nặng hơn ít nhất mười lăm cân, nhưng ả ta cũng say xỉn bết nhè. “Đến đây nào, Lỗi con,” ả ta chế giễu. “Để xem mày đánh nhau có giỏi như làm đi không nào?”

“Thế đấy!” Blue không biết vì sao Karen Ann lại gây hấn với cô, nhưng cô chẳng quan tâm. Cô lao qua sàn nhà lát gạch. “Tôi kiên quyết yêu cầu cô xin lỗi.”

“Mả cha mày.” Co các ngón tay lại thành móng vuốt, Karen Ann túm tóc Blue. Blue cúi đầu xuống húc vai vào bụng ả ta.

Kêu lên một tiếng đau đớn, ả mất thăng bằng ngã xuống sàn.

“Mẹ kiếp, Karen Ann! Nhắc cái dít lên!” Gấu xám xông tới để rồi bị Dean chặn đường lại.

“Đứng ngoài cuộc đi.”

“Ai bắt được tao nào?”

Miệng Dean cong lên thành phiên bản nụ cười chết chóc. “Mày không nghĩ là sẽ vượt qua được tao thật đấy chứ? Chuyện cô nàng Lỗi con đằng kia đá dít bạn gái mày còn chưa đủ à?”

Nói thế cũng không chuẩn lắm. “Cô nàng Lỗi con đằng kia” mới chỉ đẩy cô nàng say xỉn một cái, nhưng cú đó lại trúng chỗ hiểm một cách lạ thường, nện Karen Ann ngay cụm dây thần kinh ở bụng. Giờ ả đang cuộn người lại hóp hóp không khí.

“Mày tự rước lấy đấy nhé, thằng khốn.” Gấu xám lao tới.

Dean giáng cú đấm mà thậm chí chân không hề nhúc nhích. Đám đông hú lên, Blue nhận ra trong đó có cả gã mà Dean đã bảo là thẩm phán của hạt nữa. Gấu xám loạng choạng đập người khung cửa. Mất hấn nheo lại, và hấn lại xông tới. Dean tránh sang bên làm Gấu xám lao thẳng vào hộp đựng giấy vệ sinh. Hấn lấy lại thăng bằng rồi tiếp tục lao vào Dean. Lần này hấn gặp may, tông trúng cái vai đau của Dean, mà anh thì chẳng thích điều đó chút nào. Blue tránh sang một bên khi thấy vị hôn phu giả của cô thôi chơi đùa mà trở nên nghiêm túc.

Một cảm giác hồ hởi đáng sợ chạy dọc cơ thể khi cô chứng kiến những cú trả đòn hiệu quả chính xác của anh. Vài chuyện trong cuộc đời chỉ có đen và trắng, tí như chuyện này, và chứng kiến công lý được thực thi nhanh chóng thế này khiến cô ngập chìm trong khao khát. Giá như Dean, với sức mạnh khủng khiếp, phản ứng nhanh nhạy, tinh thần hiệp sĩ kỳ quặc này có thể xóa bỏ tất cả những điều xấu xa trên thế giới, khi ấy Virginia Bailey sẽ không cần phải gánh trách nhiệm đó nữa.

Khi Gấu xám đã nằm trên sàn, gã đàn ông to lớn, hói đầu mà trước đó Dean bảo là hiệu trưởng trường trung học mới đẩy đám đông đi ra, “Ronnie Archer, óc cậu vẫn chẳng hơn gì quả nho. Đứng dậy cút khỏi đây đi.”

Gấu xám cố lăn ngửa ra nhưng không thành công cho lắm. Trong lúc đó, Karen Ann đã bò vào trong một buồng vệ sinh để nôn ọe.

Tay cắt tóc và phục vụ quầy kéo Gấu xám đứng dậy. Theo vẻ mặt của họ mà nói, hấn không phải là gã được yêu quý gì trong thị trấn cho cam. Một người ném nhúm giấy cho hấn lau máu trong khi người còn lại dẫn hấn ra khỏi cửa. Blue đến cạnh Dean, nhưng ngoài một bên khuỷu tay bị xước và mấy vết bầm trên chiếc quần jean hàng hiệu ra, dường như anh chẳng hề hấn gì.

“Vui thật.” Anh kiểm tra qua người cô. “Em không sao chứ?”

Trận đánh của cô đã kết thúc trước khi nó bắt đầu, nhưng cô vẫn cảm kích sự quan tâm của anh. “Tôi không sao.”

Tiếng nôn ọe cuối cùng cũng dừng lại và tay hiệu trưởng biến mất trong buồng vệ sinh. Ông ta xuất hiện trở lại với cô ả Karen Ann xanh lét lảo đảo bên cạnh. “Chúng tôi ở đây không biết ơn hai người đã khiến chúng tôi trông như một lũ mọi rợ say xỉn trước mặt người lạ.” Ông ta dẫn cô ả qua đám đông. “Cô định dành cả phần đời còn lại gây chuyện đánh nhau với tất cả những phụ nữ thấp người khiến cô nhớ đến em gái cô sao?”

Blue và Dean đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi đám say xỉn đã được xử lý, vị thẩm phán hạt, Gary thợ cắt tóc, ông hiệu trưởng và một phụ nữ được mọi người gọi là Syl, hóa ra lại là người sở hữu của hàng đồ cũ trong vùng, cứ nhất quyết đòi mua đồ uống cho Dean và Blue. Họ nhanh chóng biết được Ronnie là đồ ngốc, nhưng không xấu. Ả Karen Ann đó thì đơn thuần là ác – chỉ cần nhìn vào mái tóc chẻ ngọn và nhuộm hồng là biết – và ả ta đã ác sẵn thậm chí trước khi cô em xinh đẹp nhỏ nhắn Lyla của ả bỏ trốn với chồng và – đáng nguyên rủa nhất – chiếc Trans Am đỏ của ả.

“Ả ta hẳn yêu con xe đó lắm,” thẩm phán Pete Haskins nói.

Cô em Lyla hóa ra lại có vóc người tương đương Blue và cũng có mái tóc đen, mặc dù cô được cắt sắc gọn hơn, Gary đã lịch thiệp chỉ ra như vậy.

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Dean lẩm bẩm.

“Vài tuần trước Karen Ann đã đuổi theo Margo Gilbert,” Syl chỉ ra, “mà cô ta chẳng giống Lyla nhiều bằng Blue.”

Ngay trước khi Blue và Dean ra về, tay phục vụ quầy trông giống Chris Rock, có tên thật là Jason, đã đồng ý một tối không phục vụ cả Ronnie lẫn Karen Ann quá một ly, kể cả trong bữa tiệc yêu thích của Ronnie là Tất Cả Có Thể Ăn Buffet Ý vào ngày thứ Tư.

Mùi scotch làm sống mũi April ngứa ngáy khi bà ngồi xuống trước quầy bar. Bà cần một ly và sau đó là một liều thuốc lá.

Chỉ hôm nay thôi.

“Nước soda với một lát trái cây,” bà vừa bảo tay phục vụ trẻ tuổi có thân hình ngon lành vừa hít khói thuốc. “Làm tôi sướng điên bằng cách rót nó vào ly martini nhé.”

Anh ta mỉm cười và để ánh mắt trai trẻ đi rông. “Bà có ngay đây.”

Không còn nhiều nữa, bà nghĩ. Bà nhìn xuống đôi giày đế bằng Marc Jacobs. Bà sẽ bị viêm tấy kê chân cho xem. Cuộc sống trong những đôi giày, bà nghĩ. Những đôi gộc cao mười hai phân; bốt đủ mọi kích cỡ và hình dáng; giày gót nhọn, giày gót nhọn, thêm nhiều giày gót nhọn nữa. Và giờ là giày đế bằng.

Tối nay bà cần trốn khỏi trạng trại, trốn khỏi thái độ coi thường của Dean, nhưng phần lớn bà cần trốn khỏi Jack. Bà đã lái xe sang hạt bên cạnh để tìm sự cô đơn ở cái tiệm thịt nướng cao cấp này. Dù bà không định dừng lại ở một quán bar vắng khách trước khi ăn, nhưng thói quen cũ đã kéo bà vào đây.

Cả ngày nay, bà cảm thấy mình như một cái áo len tự đan bị xô ra từng mũi từng mũi một. Bà chưa từng hình dung ra bất kỳ điều gì có thể khó khăn hơn sự xuất hiện của Dean, nhưng hôm nay, trải qua nhiều giờ sơn cái gian bếp đó với Jack đã khơi dậy quá nhiều những cảm xúc kinh khủng cứ gào thét chực xé tan cái vẻ ngoài yên bình mà khó khăn lắm bà mới tìm kiếm được. Thật may thay, Jack cũng chẳng háo hức muốn nói chuyện nhiều hơn bà, và họ cứ để nhạc đủ to để khiến việc nói chuyện trở thành không thể.

Tất cả đàn ông trong quán bar đã để ý lúc bà bước vào. Trong khi nhạc thang máy dờ tẹt vang lên, hai gã thương nhân Nhật quan sát bà. Xin lỗi, các cậu chàng. Tôi không còn chơi theo cặp nữa. Một gã khoảng gần năm mươi có nhiều tiền hơn là kiểu thẩm mỹ làm dáng trước bà. Không phải ngày may mắn rồi.

Sẽ thế nào nếu sau tất cả những nỗ lực khó khăn, tất cả những hàn gắn mà bà đã tìm được, Jack Patriot lại một lần nữa yếm được bà lên bà? Ông từng là sự điên rồ, cuồng dại, là khởi đầu cho sự hủy hoại của bà. Sẽ thế nào nếu điều đó lại xảy ra nữa lần nữa? Nhưng không thể nào. Những ngày này bà điều khiển đàn ông. Họ không còn điều khiển bà nữa.

“Bà chắc chắn là không muốn một suất đúp chứ?” tay phục vụ cường tráng hỏi.

“Không thể. Tôi lái xe.”

Anh ta cười toe rớt soda. “Cần thêm gì khác thì cứ bảo tôi nhé.”

“Tôi sẽ làm thế.”

Quán bar và các câu lạc bộ là nơi bà đã đánh mất đời mình, và đôi khi bà cần quay lại đó để có thể nhắc nhở bản thân rằng cô gái tiệc tùng phê thuốc, háo hức bán rẻ bản thân cho bất kỳ gã đàn ông nào lọt vào mắt xanh của mình không còn tồn tại nữa. Thế nhưng, đây vẫn cứ là việc làm nguy hiểm. Ánh sáng mờ mờ, tiếng đá lách cách và mùi cồn đầy cảm dỗ. May thay, chỗ này cũng không giống quán bar nhiều lắm, và phiên bản nhạc khí tột tệ của bài “Start Me Up” cứ rìn rít gai người khiến bà không hào hứng nán lại lắm. Kể nào thu âm thứ rác rưởi như thế lẽ ra nên bị tống vào tù mới phải.

Điện thoại trong túi bà rung lên. Bà xem số gọi đến và nhanh chóng trả lời. “Mark à!”

“Chúa ơi, April, tôi cần cô biết bao...”

April về đến ngôi nhà nhỏ thì cũng đã nửa đêm. Trước đây, giờ này thì bữa tiệc mới chỉ vừa bắt đầu. Giờ tất cả những gì bà muốn là ngủ. Nhưng vừa bước ra khỏi xe, bà nghe tiếng nhạc phát ra từ sân sau. Tiếng ghita mộc và giọng nam trung khàn khàn quen thuộc cất lên.

”Mỗi khi đơn độc về đêm,

Có bao giờ em nghĩ đến tôi, người yêu dấu,

Như tôi luôn nghĩ về em?”

Chất khàn giờ đã khản đặc hơn nữa, và ông giữ lại những âm tiết sâu hơn trong cổ họng, như thể không chịu nổi nếu chúng thoát ra. Bà vào nhà nhỏ đặt túi xách xuống, Trong chốc lát, bà đứng im tại chỗ, mắt nhắm lại, tai lắng nghe, cố kìm nén bản thân. Thế rồi, bà hành động như trước giờ vẫn luôn như thế: lần theo tiếng nhạc.

Ông ngồi đối diện với mặt hồ tối đen. Thay vì chiếc ghế bố với tay dựa kim loại, ông lại kéo ghế tựa lưng thẳng không tay vịn từ trong bếp. Một cây nến lùn mập cắm lên cái đĩa hứng nước đặt trên cổ không xa chân ông để ông có thể chép lại lời bài hát vào tập giấy để cạnh đó.

”Em yêu ơi, nếu em biết được

Nỗi đau đớn em đã bắt tôi trải qua,

Em sẽ khóc,

Khóc như tôi từng khóc.”

Những năm tháng trôi tuột qua. Ông ôm chiếc ghita như bà vẫn nhớ - vuốt ve, thuyết phục, khơi gợi ngọn lửa. Ngọn nến lập lòe phản chiếu cặp kính nằm trên tập giấy viết. Kể nỗi loạn hoang dã, tóc dài, rock & roll thời thanh xuân của bà đã biến thành một kẻ dẫn đầu đáng kính lớn tuổi hơn. Lẽ ra bà nên - nên - quay vào trong, nhưng bản nhạc quá ngọt ngào.

”Đã bao giờ em mong mưa đến

Để em không còn thấy cô đơn thêm?

Đã bao giờ em muốn mặt trời không còn?

Ông thấy bà, nhưng không dừng lại. Thay vào đó, ông hát cho bà nghe như trước đây, và tiếng nhạc chờn vờn trên da bà như lớp dầu trị thương ẩm nóng. Khi thanh âm cuối cùng đã trôi vào trong bóng tối, ông thả tay xuống đầu gối. “Em nghĩ thế nào?”

Cô gái hoang dã một thời trong bà chắc chắn sẽ cuộn tròn dưới chân ông đòi ông chơi lại đoạn điệp khúc. Cô ta hẳn sẽ bảo rằng ông cần phải sửa lại đoạn đối tông ở cuối bài hát lần hát đầu và rằng cô ta có thể nghe thấy tiếng một chiếc organ Hammond B3 quét vào đoạn bè. Nhưng người phụ nữ trưởng thành này chỉ nhún vai thờ ơ. “Patriot Cổ xưa.”

Đó là điều nhấn tâm nhất bà có thể nói. Nỗi ám ảnh của Jack về việc phải khám phá ra hướng đi âm nhạc mới đã thành giai thoại, cũng như sự khinh miệt ông dành cho đám nữ thần tượng nhạc rock chỉ lặp đi lặp lại những mảnh khước cũ của mình. “Em nghĩ vậy à?”

“Đó là bài hát hay, Jack ạ. Anh biết mà.”

Ông cúi xuống đặt cây ghita vào hộp. Ánh nền viền quanh sống mũi sắc cạnh của ông. “Em có nhớ chuyện này thường như thế nào không?” ông hỏi. “Em chỉ nghe mỗi bài hát có một lần, thế mà biết ngay nó hay dở thế nào. Em hiểu âm nhạc của tôi hơn cả bản thân tôi nữa.”

Bà khoanh tay ôm mình nhìn ra ngoài hồ. “Tôi không còn nghe những bài hát đó được nữa. Chúng khiến tôi nhớ đến quá nhiều thứ mà tôi bỏ lại phía sau.”

Giọng ông trôi đến chỗ bà như làn khói thuốc lá. “Tất cả sự hoang dã đã không còn nữa à, April?”

“Không một chút nào. Giờ tôi là một phụ nữ L.A buồn tẻ chỉ biết làm việc.”

“Có cố thì em cũng không thể nào buồn tẻ được,” ông nói.

Một cảm giác mệt mỏi rã rời phủ lên bà. “Sao anh không ở bên nhà chính?”

“Tôi thích viết cạnh hồ nước.”

“Đây đâu hẳn là Côte d’Azur. Tôi nghe nói anh có một chỗ ở đó.”

“Cùng những chỗ khác.”

Làm thế này không được. Bà thả tay ra. “Đi đi, Jack. Tôi không muốn anh ở đây. Tôi không muốn anh ở đây. Tôi không muốn anh ở nơi nào gần tôi.”

“Tôi mới là người nói điều đó.”

“Anh có thể tự lo cho mình.” Về cay đắng cũ lúc này trở nên sôi sục. “Thật mỉa mai biết bao. Tất cả những lần tôi cần nói chuyện với anh, anh không hề nghe lấy một cú điện thoại nào. Giờ, khi anh hoàn toàn không phải người mà tôi muốn...”

“Tôi không thể, April. Tôi không thể nói chuyện với em lúc đó. Với tôi, em là liều thuốc độc.”

“Độc đến nỗi anh viết được thứ âm nhạc hay nhất khi chúng ta bên nhau ư?”

“Tôi đã viết cả những bài tệ nhất nữa.” Ông đứng dậy. “Nhớ những ngày đó không? Tôi đã dùng vodka để uống thuốc.”

“Anh đã nghiện thuốc từ trước khi tôi gặp anh.”

“Tôi không buộc tội em. Tôi chỉ đang nói rằng sống trong sự điên cuồng ghen tuông khiến chuyện đó tệ hơn. Cho dù đang ở với ai – ngay cả với ban nhạc của chính mình – tôi cũng cứ thắc mắc liệu lúc đầu em có từng lao đến với họ không.”

Tay bà siết lại bên hông. “Tôi đã yêu anh!”

“Em yêu tất cả bọn họ, April. Chừng nào họ còn chơi rock.”

Không đúng. Ông là người duy nhất bà từng thực lòng yêu, nhưng bà sẽ không để bị kéo vào chuyện biện hộ cho những cảm xúc xưa cũ không còn phù hợp đó nữa. Bà cũng sẽ không để ông làm nhục bà. Số lần thất tiết của ông cũng chẳng kém gì bà.

“Tôi đã vật lộn chống lại những con quỷ của chính mình.” Ông nói. “Nhưng tôi không thể chống lại những con quỷ của em. Nhớ những vụ đánh nhau kinh khủng đó không? Không chỉ giữa chúng ta. Tôi đã đánh người hâm mộ, những tay săn ảnh. Tôi đã cháy phừng phừng.”

Và kéo bà theo ông.

Ông bước qua bà về phía bờ hồ. Chỉ nhìn vào cách di chuyển, đôi chân dài phong nhã linh hoạt y hệt người con trai, người ta mới đoán được họ có quan hệ với nhau. Hai người họ không giống nhau. Dean kế thừa

những đặc điểm tổ tiên Bắc u của bà. Jack là bóng đêm, đen tối như tội lỗi. Bà nuốt khan và khẽ nói, “Chúng ta có một đứa con trai với nhau. Tôi đã muốn nói với anh về nó.”

“Tôi biết. Nhưng sự sống sót của tôi phụ thuộc vào việc phải tránh xa chuyện đó.”

“Ban đầu thì có thể, nhưng sau này thì sao? Sau này thì sao?”

Ông nhìn thẳng vào mắt bà. “Chừng nào còn ký séc đúng hạn thì tôi vẫn còn cho mình một ngoại lệ.”

“Tôi không bao giờ tha thứ cho anh vì vụ thử máu đó.”

Ông khẽ thốt lên tiếng cười sắc lẹm. “Tha cho tôi đi. Tôi đã bắt được em dối trá bao lần rồi? Em hoang dã, buông thả.”

“Và Dean là người đã phải trả giá.”

“Ừ, nó là người đã phải trả giá.”

Bà xoa lên cánh tay. Bà quá mệt mỏi vì bị quá khứ che bóng hiện tại. Cứ giả vờ mãi thì rồi cũng có lúc điều đó thành sự thật. Đã đến lúc nghe theo lời khuyên của chính mình rồi. “Riley đâu rồi?”

“Ngủ rồi.”

Bà liếc về phía cửa sổ ngôi nhà nhỏ. “Trong đó à?”

“Không. Ở trên nhà chính.”

“Tôi tưởng Dean và Blue đi chơi.”

“Đúng vậy.” Ông cầm cái ghế tựa đem vào trong nhà.

“Anh để Riley một mình à?”

Ông hướng về phía cửa sau. “Tôi bảo em rồi. Con bé đã ngủ.”

“Nhờ nó tỉnh dậy thì sao?”

Ông bước đi. “Không đâu.”

“Làm sao anh biết được.” Bà theo sau ông. “Jack, anh không thể để một đứa bé mười một tuổi nhút nhát một mình trong ngôi nhà lớn như thế vào ban đêm.”

Chưa bao giờ thích bị dồn vào thế thủ, ông đặt chiếc ghế thật mạnh xuống cỏ. “Sẽ chẳng có chuyện gì cả. Ở đó con bé an toàn hơn trong thành phố.”

“Nó không cảm thấy như thế.”

“Tôi đoán tôi hiểu con mình hơn em.”

“Anh hoàn toàn không biết phải làm gì với nó.”

“Tôi sẽ nghĩ ra,” ông nói.

“Làm nhanh lên. Có thể con bé mới mười một tuổi, nhưng tin tôi đi, thời gian sắp hết rồi.”

“Giờ em là chuyên gia cỡ bự về tình cha mẹ cơ đấy.”

Một cơn giận ào ạt lại tạo một vết nứt nữa trên bề mặt cứng như đá của sự bình yên trong bà. “Phải, Jack ạ, đúng thế đấy. Chẳng ai có thể là chuyên gia giỏi hơn một kẻ đã phạm phải mọi lỗi lầm trong đời.”

“Về điều đó thì em đúng.” Ông lại cầm cái ghế bước vào trong nhà.

Vết nứt tách ra thành vực thẳm. Chỉ một người có quyền lên án bà, và đó là Dean. Bà phóng theo sau ông. “Anh còn dám phán xét tôi. Lại không phải ai khác mà là anh sao?”

Ông không chùn bước. “Tôi không cần em phải bảo tôi cách chăm sóc đứa con gái của chính mình.”

“Anh chỉ nghĩ là anh không cần thôi.” Riley đã chạm vào điều gì đó trong bà, và bà không thể bỏ qua chuyện này, nhất là khi tương lai của đứa nhỏ đang gặp nguy cơ, và khi Jack hiểu quá rõ là mình đã sai. “Cuộc

đời không trao cho ai quá nhiều cơ hội thứ hai đâu, nhưng anh đã có một cơ hội với con bé. Vậy mà anh lại phá cơ hội đó. Tôi có thể thấy điều đó. Quý ông Ngôi sao Nhạc Rock đã năm mươi tư tuổi mà vẫn quá đam mê lạc thú đến nỗi không thể để cho một đứa nhỏ thiếu tình thương chen vào giữa cuộc đời.”

“Đừng cố sơn lên người tôi bằng cây chổi nhúng tội lỗi của em.” Lời lẽ thì cứng rắn đấy, nhưng vẻ thiếu thuyết phục trong giọng nói của ông cho bà biết mình đã đánh trúng mục tiêu. Ông đẩy chiếc ghế vào dưới gầm bàn rồi đi vượt qua bà. Cánh cửa đóng sầm lại. Qua ô cửa sổ, bà nhìn ông cầm cây ghita cúi người trên ngọn nến. Vài giây sau, sân sau chìm trong tối.

Dean thích thú nhìn Blue tận hưởng chiếc Vanquish. Lúc họ về đến nhà, cô vẫn ở sau vô lăng. “Giải thích với tôi thêm một lần nữa xem,” cô nói. “Giải thích làm sao anh lại biết tôi sẽ không bị liệt vĩnh viễn dưới tay một ả đàn bà tâm thần cao hơn tôi ba cái đầu và nặng hơn đến hai trăm cân.”

“Đừng có cường điệu quá thế.” Anh nói. “Cô ta cao hơn em may ra khoảng mười phân và nặng hơn khoảng mười năm cân thôi. Và tôi từng chứng kiến em đánh nhau rồi. Hơn nữa, cô ta không bị tâm thần. Cô ta say đến nỗi gần như không đi lại được.”

“Thế nhưng...”

“Phải có ai đó dạy cô ta cách cư xử. Tôi không thể ra tay. Và tình đồng đội thể hiện ở chỗ ấy đấy.” Anh cười toe. “Em phải thừa nhận là mình khoái vụ này đi.”

“Tôi ghét lắm.”

“Em không thể ngăn mình được đâu, Blue. Em là kẻ ngang ngạnh bẩm sinh rồi.”

Anh có thể thấy cô đánh giá cao lời khen ngợi.

Cô đã để ý đến người phụ nữ này trước đó, gầy gò xương và có bộ mặt nanh nọc, trang điểm khó ưa và mái tóc nhuộm đen. Cô ta và gã đàn ông trông như gấu xám ngồi cùng bàn đã uống tì tì suốt buổi tối. Không giống như nhiều khách quen khác của nhà hàng, chẳng ai trong hai người bọn họ tiếp cận Dean. Thay vào đó người phụ nữ lại nhìn Blue trừng trừng suốt buổi. Giờ, thấy Blue đi ngang qua bàn mình, cô ta liền gọi cô bằng cái giọng lẽ nhè, “Ra đằng kia để tao nói chuyện với mày, Lỏi con.”

Blue phớt lờ cô ta và bước vào phòng vệ sinh. Cô vừa mới chốt buồng lại thì cánh cửa bên ngoài đã bật tung và cái giọng gây chiến vừa nãy vọng vào. “Sao đây Lỏi con? Mày nghĩ mày ngon lắm à mà không thèm nói chuyện với tao?”

Cô đang định bảo với người đàn bà đó là cô không nói chuyện với người say thì một giọng đàn ông quen thuộc cất lên. “Để cô ấy yên.” Dean - kẻ quyến rũ – đã được thay thế bằng gã đội trưởng trên sân luôn đòi hỏi người khác phải tuân lệnh ngay lập tức.

“Đồ khốn, mày mà chạm vào tao thì tao sẽ gào lên là mày cưỡng hiếp”, ả đàn bà nọ gầm lên.

“Ồ không, không đâu.” Blue lao ra khỏi buồng vệ sinh. “Cô bị làm sao đấy hả?”

Ả đàn bà đứng trong ánh sáng vàng mờ xỉn cạnh mấy cái bồn, Dean với thân hình to lớn và bờ vai rộng chắn hết khung cửa mở ra bên tay trái ả ta. Vẻ chế nhạo, xương hông nhô ra, mớ tóc nhuộm chết chóc, tất cả đều báo hiệu một kẻ cay đắng với cuộc đời và quyết tâm trút những thất bại của mình lên Blue. “Mày đã bước qua mặt tao, vấn đề của tao đấy.”

Blue chống mạnh một tay lên hông. “Này cô, cô say rồi đấy.”

“Thì sao? Cả tối mày cứ ngồi đó ra vẻ mình ngon lành hơn mọi con đàn bà ở đây, chỉ bởi vì mày đang thậm thụt với Quý ông Phân nóng.”

Blue hùng hổ bước thẳng tới trước nhưng Dean đã luồn tay quanh eo kéo cô lại. “Đừng làm thế. ả ta không đáng.”

Blue không định đánh nhau mà chỉ muốn mở mắt cho ả ta. “Bỏ tôi ra đi Dean.”

“Trốn sau thằng bồ to lớn xấu xa của mày à?” ả đàn bà chế nhạo khi Dean kéo Blue ra cửa.

“Tôi không phải trốn sau ai cả.” Blue ghì chân lại đẩy tay Dean ra, nhưng anh không nhúc nhích.

Con gấu xám ngồi cùng với ả đàn bà nọ đang lù lù trên ngưỡng cửa. Hắn ta ngực lằn, quai hàm trề xuống và bắp tay trông giống như thùng bia có xăm hình. ả đàn bà quá chú tâm vào Blue nên không nhận thấy. “Thằng bồ giàu có to lớn của mày muốn đảm bảo mày không quá bầy nhầy để tối nay còn chơi mày đây mà.”

Dean quắc mắt trong gương. “Cô à, cô là một hình mẫu nhục nhã cho loài người đấy.”

Ai đó trong đám đông đang tụ tập lại phía sau Gấu xám đã chu đáo nhích vào mở rộng cánh cửa để không ai bỏ lỡ điều gì. Gấu xám tựa vào cửa. “Em đang làm gì trong đó thế hả Karen Ann?”

“Tôi sẽ cho anh biết cô ta đang làm gì,” Blue đáp trả. “Cô ta đang cố gây hấn với tôi vì cô ta đã hủy hoại cuộc đời mình, và cô ta muốn trút tất cả những khổ nỗi của mình lên người khác.”

ả đàn bà túm mép bồn để đứng vững. “Tao làm việc để kiếm sống, con đi. Tao không nhận của bố thí từ ai. Mày đã phải thổi kèn cho thằng Sộp này bao nhiêu lần để nó bao mày ăn tối hả?”

Dean buông tay ra. “Xử cô ta đi, Blue.”

Xử cô ta?

Karen Ann lão đảo bước tới. So với Blue, ả ta cao hơn một cái đầu và nặng hơn ít nhất mười lăm cân, nhưng ả ta cũng say xin bết nhè. “Đến đây nào, Lỗi con,” ả ta chế giễu. “Để xem mày đánh nhau có giỏi như làm đi không nào?”

“Thế đấy!” Blue không biết vì sao Karen Ann lại gây hấn với cô, nhưng cô chẳng quan tâm. Cô lao qua sàn nhà lát gạch. “Tôi kiên quyết yêu cầu cô xin lỗi.”

“Mả cha mày.” Co các ngón tay lại thành móng vuốt, Karen Ann túm tóc Blue. Blue chúi đầu xuống húc vai vào bụng ả ta.

Kêu lên một tiếng đau đớn, ả mất thăng bằng ngã xuống sàn.

“Mẹ kiếp, Karen Ann! Nhắc cái dít lên!” Gấu xám xông tới để rồi bị Dean chặn đường lại.

“Đứng ngoài cuộc đi.”

“Ai bắt được tao nào?”

Miệng Dean cong lên thành phiên bản nụ cười chết chóc. “Mày không nghĩ là sẽ vượt qua được tao thật đấy chứ? Chuyện cô nàng Lỗi con đằng kia đá dít bạn gái mày còn chưa đủ à?”

Nói thế cũng không chuẩn lắm. “Cô nàng Lỗi con đằng kia” mới chỉ đẩy cô nàng say xin một cái, nhưng cú đó lại trúng chỗ hiểm một cách lạ thường, nện Karen Ann ngay cụm dây thần kinh ở bụng. Giờ ả đang cuộn người lại hóp hóp không khí.

“Mày tự rước lấy đấy nhé, thằng khốn.” Gấu xám lao tới.

Dean giáng cú đấm mà thậm chí chân không hề nhúc nhích. Đám đông hú lên, Blue nhận ra trong đó có cả gã mà Dean đã bảo là thẩm phán của hạt nữa. Gấu xám loạn choạng đập người khùng cửa. Mất hấn nheo lại, và hấn lại xông tới. Dean tránh sang bên làm Gấu xám lao thẳng vào hộp đựng giấy vệ sinh. Hấn lấy lại thăng bằng rồi tiếp tục lao vào Dean. Lần này hấn gặp may, tông trúng cái vai đau của Dean, mà anh thì chẳng thích điều đó chút nào. Blue tránh sang một bên khi thấy vị hôn phu giả của cô thôi chơi đùa mà trở nên nghiêm túc.

Một cảm giác hồ hởi đáng sợ chạy dọc cơ thể khi cô chứng kiến những cú trả đòn hiệu quả chính xác của anh. Vài chuyện trong cuộc đời chỉ có đen và trắng, tỉ như chuyện này, và chứng kiến công lý được thực thi nhanh chóng thế này khiến cô ngập chìm trong khao khát. Giá như Dean, với sức mạnh khủng khiếp, phản ứng nhanh nhạy, tinh thần hiệp sĩ kỳ quặc này có thể xóa bỏ tất cả những điều xấu xa trên thế giới, khi ấy Virginia Bailey sẽ không cần phải gánh trách nhiệm đó nữa.

Khi Gấu xám đã nằm trên sàn, gã đàn ông to lớn, hói đầu mà trước đó Dean bảo là hiệu trưởng trường trung học mới đẩy đám đông đi ra, “Ronnie Archer, óc cậu vẫn chẳng hơn gì quả nho. Đứng dậy cút khỏi đây đi.”

Gấu xám cổ lẩn ngửa ra nhưng không thành công cho lắm. Trong lúc đó, Karen Ann đã bò vào trong một buồng vệ sinh để nôn ọe.

Tay cắt tóc và phục vụ quầy kéo Gấu xám đứng dậy. Theo vẻ mặt của họ mà nói, hẳn không phải là gã được yêu quý gì trong thị trấn cho cam. Một người ném nhúm giấy cho hắn lau máu trong khi người còn lại dẫn hắn ra khỏi cửa. Blue đến cạnh Dean, nhưng ngoài một bên khuỷu tay bị xước và mấy vết bẩn trên chiếc quần jean hàng hiệu ra, dường như anh chẳng hề hấn gì.

“Vui thật.” Anh kiểm tra qua người cô. “Em không sao chứ?”

Trận đánh của cô đã kết thúc trước khi nó bắt đầu, nhưng cô vẫn cảm kích sự quan tâm của anh. “Tôi không sao.”

Tiếng nôn ọe cuối cùng cũng dừng lại và tay hiệu trưởng biến mất trong buồng vệ sinh. Ông ta xuất hiện trở lại với cô ả Karen Ann xanh lét lảo đảo bên cạnh. “Chúng tôi ở đây không biết ơn hai người đã khiến chúng tôi trông như một lũ mọi rợ say xỉn trước mặt người lạ.” Ông ta dẫn cô ả qua đám đông. “Cô định dành cả phần đời còn lại gây chuyện đánh nhau với tất cả những phụ nữ thấp người khiến cô nhớ đến em gái cô sao?”

Blue và Dean đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi đám say xỉn đã được xử lý, vị thẩm phán hạt, Gary thợ cắt tóc, ông hiệu trưởng và một phụ nữ được mọi người gọi là Syl, hóa ra lại là người sở hữu của hàng đồ cũ trong vùng, cứ nhất quyết đòi mua đồ uống cho Dean và Blue. Họ nhanh chóng biết được Ronnie là đồ ngốc, nhưng không xấu. ả Karen Ann đó thì đơn thuần là ác – chỉ cần nhìn vào mái tóc chẻ ngọn và nhuộm hồng là biết – và ả ta đã ác sẵn thậm chí trước khi cô em xinh đẹp nhỏ nhắn Lyla của ả bỏ trốn với chồng và – đáng nguyên rủa nhất – chiếc Trans Am đỏ của ả.

“Ả ta hẳn yêu con xe đó lắm,” thẩm phán Pete Haskins nói.

Cô em Lyla hóa ra lại có vóc người tương đương Blue và cũng có mái tóc đen, mặc dù cô được cắt sắc gọn hơn, Gary đã lịch thiệp chỉ ra như vậy.

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Dean lẩm bẩm.

“Vài tuần trước Karen Ann đã đuổi theo Margo Gilbert,” Syl chỉ ra, “mà cô ta chẳng giống Lyla nhiều bằng Blue.”

Ngay trước khi Blue và Dean ra về, tay phục vụ quầy trông giống Chris Rock, có tên thật là Jason, đã đồng ý một tối không phục vụ cả Ronnie lẫn Karen Ann quá một ly, kể cả trong bữa tiệc yêu thích của Ronnie là Tất Cả Có Thể Ăn Buffet Ý vào ngày thứ Tư.

Mùi scotch làm sống mũi April ngứa ngáy khi bà ngồi xuống trước quầy bar. Bà cần một ly và sau đó là một liều thuốc lá.

Chỉ hôm nay thôi.

“Nước soda với một lát trái cây,” bà vừa bảo tay phục vụ quầy trẻ tuổi có thân hình ngon lành vừa hít khói thuốc. “Làm tôi sướng điên bằng cách rót nó vào ly martini nhé.”

Anh ta mỉm cười và để ánh mắt trai trẻ đi rông. “Bà có ngay đây.”

Không còn nhiều nữa, bà nghĩ. Bà nhìn xuống đôi giày đế bằng Marc Jacobs. Bà sẽ bị viêm tấy kê chân cho xem. Cuộc sống trong những đôi giày, bà nghĩ. Những đôi gộc cao mười hai phân; bớt đủ mọi kích cỡ và hình dáng; giày gót nhọn, giày gót nhọn, thêm nhiều giày gót nhọn nữa. Và giờ là giày đế bằng.

Tối nay bà cần trốn khỏi trạng trại, trốn khỏi thái độ coi thường của Dean, nhưng phần lớn bà cần trốn khỏi Jack. Bà đã lái xe sang hạt bên cạnh để tìm sự cô đơn ở cái tiệm thịt nướng cao cấp này. Dù bà không định dừng lại ở một quán bar vắng khách trước khi ăn, nhưng thói quen cũ đã kéo bà vào đây.

Cả ngày nay, bà cảm thấy mình như một cái áo len tự đan bị xô ra từng mũi từng mũi một. Bà chưa từng hình dung ra bất kỳ điều gì có thể khó khăn hơn sự xuất hiện của Dean, nhưng hôm nay, trải qua nhiều giờ sơn cái gian bếp đó với Jack đã khơi dậy quá nhiều những cảm xúc kinh khủng cứ gào thét chực xé tan cái

về ngoài yên bình mà khó khăn lắm bà mới tìm kiếm được. Thật may thay, Jack cũng chẳng háo hức muốn nói chuyện nhiều hơn bà, và họ cứ để nhạc đủ to để khiến việc nói chuyện trở thành không thể.

Tất cả dàn ông trong quán bar đã để ý lúc bà bước vào. Trong khi nhạc thang máy dờ tẹt vang lên, hai gã thương nhân Nhật quan sát bà. Xin lỗi, các cậu chàng. Tôi không còn chơi theo cặp nữa. Một gã khoảng gần năm mươi có nhiều tiền hơn là khiếu thẩm mỹ làm đáng trước bà. Không phải ngày may mắn rồi.

Sẽ thế nào nếu sau tất cả những nỗ lực khó khăn, tất cả những hàn gắn mà bà đã tìm được, Jack Patriot lại một lần nữa yếm được bùa lên bà? Ông từng là sự điên rồ, cuồng dại, là khởi đầu cho sự hủy hoại của bà. Sẽ thế nào nếu điều đó lại xảy ra nữa lần nữa? Nhưng không thể nào. Những ngày này bà điều khiển dàn ông. Họ không còn điều khiển bà nữa.

“Bà chắc chắn là không muốn một suất đúp chứ?” tay phục vụ cường tráng hỏi.

“Không thể. Tôi lái xe.”

Anh ta cười toe rót soda. “Cần thêm gì khác thì cứ bảo tôi nhé.”

“Tôi sẽ làm thế.”

Quán bar và các câu lạc bộ là nơi bà đã đánh mất đời mình, và đôi khi bà cần quay lại đó để có thể nhắc nhở bản thân rằng cô gái tiệc tùng phê thuốc, háo hức bán rẻ bản thân cho bất kỳ gã đàn ông nào lọt vào mắt xanh của mình không còn tồn tại nữa. Thế nhưng, đây vẫn cứ là việc làm nguy hiểm. Ánh sáng mờ mờ, tiếng đá lách cách và mùi cồn đầy cảm dỗ. May thay, chỗ này cũng không giống quán bar nhiều lắm, và phiên bản nhạc khí tột tẹt của bài “Start Me Up” cứ rì rít gai người khiến bà không hào hứng nán lại lắm. Kể nào thu âm thứ rác rưởi như thế lẽ ra nên bị tống vào tù mới phải.

Điện thoại trong túi bà rung lên. Bà xem số gọi đến và nhanh chóng trả lời. “Mark à!”

“Chúa ơi, April, tôi cần cô biết bao...”

April về đến ngôi nhà nhỏ thì cũng đã nửa đêm. Trước đây, giờ này thì bữa tiệc mới chỉ vừa bắt đầu. Giờ tất cả những gì bà muốn là ngủ. Nhưng vừa bước ra khỏi xe, bà nghe tiếng nhạc phát ra từ sân sau. Tiếng ghita mộc và giọng nam trung khàn khàn quen thuộc cất lên.

”Mỗi khi đơn độc về đêm,

Có bao giờ em nghĩ đến tôi, người yêu đầu,

Như tôi luôn nghĩ về em?”

Chất khàn giờ đã khàn đặc hơn nữa, và ông giữ lại những âm tiết sâu hơn trong cổ họng, như thể không chịu nổi nếu chúng thoát ra. Bà vào nhà nhỏ đặt túi xách xuống, Trong chốc lát, bà đứng im tại chỗ, mắt nhắm lại, tai lắng nghe, cố kìm nén bản thân. Thế rồi, bà hành động như trước giờ vẫn luôn như thế: lần theo tiếng nhạc.

Ông ngồi đối diện với mặt hồ tối đen. Thay vì chiếc ghế bố với tay dựa kim loại, ông lại kéo ghế tựa lưng thẳng không tay vịn từ trong bếp. Một cây nến lùn mập cắm lên cái đĩa hứng nước đặt trên cỏ không xa chân ông để ông có thể chép lại lời bài hát vào tập giấy để cạnh đó.

”Em yêu ơi, nếu em biết được

Nỗi đau đón em đã bắt tôi trải qua,

Em sẽ khóc,

Khóc như tôi từng khóc.”

Những năm tháng trôi tuột qua. Ông ôm chiếc ghita như bà vẫn nhớ - vuốt ve, thuyết phục, khơi gợi ngọn lửa. Ngọn nến lập lòe phản chiếu cặp kính nằm trên tập giấy viết. Kể nỗi loạn hoang dã, tóc dài, rock & roll thời thanh xuân của bà đã biến thành một kẻ dẫn đầu đáng kính lớn tuổi hơn. Lẽ ra bà nên - nên - quay vào trong, nhưng bản nhạc quá ngọt ngào.

”Đã bao giờ em mong mưa đến

Để em không còn thấy cô đơn thêm?

Đã bao giờ em muốn mặt trời không còn?

Ông thấy bà, nhưng không dừng lại. Thay vào đó, ông hát cho bà nghe như trước đây, và tiếng nhạc chờn vờn trên da bà như lớp dầu trị thương ấm nóng. Khi thanh âm cuối cùng đã trôi vào trong bóng tối, ông thả tay xuống đầu gối. “Em nghĩ thế nào?”

Cô gái hoang dã một thời trong bà chắc chắn sẽ cuộn tròn dưới chân ông đòi ông chơi lại đoạn điệp khúc. Cô ta hẳn sẽ bảo rằng ông cần phải sửa lại đoạn đối tông ở cuối bài hát lần hát đầu và rằng cô ta có thể nghe thấy tiếng một chiếc organ Hammond B3 quét vào đoạn bè. Nhưng người phụ nữ trưởng thành này chỉ nhún vai thờ ơ. “Patriot Cổ xưa.”

Đó là điều nhần tâm nhất bà có thể nói. Nỗi ám ảnh của Jack về việc phải khám phá ra hướng đi âm nhạc mới đã thành giai thoại, cũng như sự khinh miệt ông dành cho đám nữ thần tượng nhạc rock chỉ lặp đi lặp lại những mảnh khé cũ của mình. “Em nghĩ vậy à?”

“Đó là bài hát hay, Jack ạ. Anh biết mà.”

Ông cúi xuống đặt cây ghita vào hộp. Ánh nền viền quanh sống mũi sắc cạnh của ông. “Em có nhớ chuyện này thường như thế nào không?” ông hỏi. “Em chỉ nghe mỗi bài hát có một lần, thế mà biết ngay nó hay dở thế nào. Em hiểu âm nhạc của tôi hơn cả bản thân tôi nữa.”

Bà khoanh tay ôm mình nhìn ra ngoài hồ. “Tôi không còn nghe những bài hát đó được nữa. Chúng khiến tôi nhớ đến quá nhiều thứ mà tôi bỏ lại phía sau.”

Giọng ông trôi đến chỗ bà như làn khói thuốc lá. “Tất cả sự hoang dã đã không còn nữa à, April?”

“Không một chút nào. Giờ tôi là một phụ nữ L.A buồn tẻ chỉ biết làm việc.”

“Có cố thì em cũng không thể nào buồn tẻ được,” ông nói.

Một cảm giác mệt mỏi rã rời phủ lên bà. “Sao anh không ở bên nhà chính?”

“Tôi thích viết cạnh hồ nước.”

“Đây đâu hẳn là Côte d’Azur. Tôi nghe nói anh có một chỗ ở đó.”

“Cùng những chỗ khác.”

Làm thế này không được. Bà thả tay ra. “Đi đi, Jack. Tôi không muốn anh ở đây. Tôi không muốn anh ở đây. Tôi không muốn anh ở nơi nào gần tôi.”

“Tôi mới là người nói điều đó.”

“Anh có thể tự lo cho mình.” Về cay đắng cũ lúc này trở nên sôi sục. “Thật mỉa mai biết bao. Tất cả những lần tôi cần nói chuyện với anh, anh không hề nghe lấy một cú điện thoại nào. Giờ, khi anh hoàn toàn không phải người mà tôi muốn...”

“Tôi không thể, April. Tôi không thể nói chuyện với em lúc đó. Với tôi, em là liều thuốc độc.”

“Độc đến nỗi anh viết được thứ âm nhạc hay nhất khi chúng ta bên nhau ư?”

“Tôi đã viết cả những bài tệ nhất nữa.” Ông đứng dậy. “Nhớ những ngày đó không? Tôi đã dùng vodka để uống thuốc.”

“Anh đã nghiện thuốc từ trước khi tôi gặp anh.”

“Tôi không buộc tội em. Tôi chỉ đang nói rằng sống trong sự điên cuồng ghen tuông khiến chuyện đó tệ hơn. Cho dù đang ở với ai – ngay cả với ban nhạc của chính mình – tôi cũng cứ thắc mắc liệu lúc đầu em có từng lao đến với họ không.”

Tay bà siết lại bên hông. “Tôi đã yêu anh!”

“Em yêu tất cả bọn họ, April. Chừng nào họ còn chơi rock.”

Không đúng. Ông là người duy nhất bà từng thực lòng yêu, nhưng bà sẽ không để bị kéo vào chuyện biến hộ cho những cảm xúc xưa cũ không còn phù hợp đó nữa. Bà cũng sẽ không để ông làm nhục bà. Số lần thất tiết của ông cũng chẳng kém gì bà.

“Tôi đã vật lộn chống lại những con quỷ của chính mình.” Ông nói. “Nhưng tôi không thể chống lại những con quỷ của em. Nhớ những vụ đánh nhau kinh khủng đó không? Không chỉ giữa chúng ta. Tôi đã đánh người hâm mộ, những tay săn ảnh. Tôi đã cháy phừng phừng.”

Và kéo bà theo ông.

Ông bước qua bà về phía bờ hồ. Chỉ nhìn vào cách di chuyển, đôi chân dài phong nhã linh hoạt y hệt người con trai, người ta mới đoán được họ có quan hệ với nhau. Hai người họ không giống nhau. Dean kế thừa những đặc điểm tổ tiên Bắc u của bà. Jack là bóng đêm, đen tối như tội lỗi. Bà nuốt khan và khẽ nói, “Chúng ta có một đứa con trai với nhau. Tôi đã muốn nói với anh về nó.”

“Tôi biết. Nhưng sự sống sót của tôi phụ thuộc vào việc phải tránh xa chuyện đó.”

“Ban đầu thì có thể, nhưng sau này thì sao? Sau này thì sao?”

Ông nhìn thẳng vào mắt bà. “Chừng nào còn ký séc đúng hạn thì tôi vẫn còn cho mình một ngoại lệ.”

“Tôi không bao giờ tha thứ cho anh vì vụ thử máu đó.”

Ông khẽ thốt lên tiếng cười sắc lẹm. “Tha cho tôi đi. Tôi đã bắt được em dối trá bao lần rồi? Em hoang dã, buông thả.”

“Và Dean là người đã phải trả giá.”

“Ừ, nó là người đã phải trả giá.”

Bà xoa lên cánh tay. Bà quá mệt mỏi vì bị quá khứ che bóng hiện tại. Cứ giả vờ mãi thì rồi cũng có lúc điều đó thành sự thật. Đã đến lúc nghe theo lời khuyên của chính mình rồi. “Riley đâu rồi?”

“Ngủ rồi.”

Bà liếc về phía cửa sổ ngôi nhà nhỏ. “Trong đó à?”

“Không. Ở trên nhà chính.”

“Tôi tưởng Dean và Blue đi chơi.”

“Đúng vậy.” Ông cầm cái ghế tựa đem vào trong nhà.

“Anh để Riley một mình à?”

Ông hướng về phía cửa sau. “Tôi bảo em rồi. Con bé đã ngủ.”

“Nhớ nó tỉnh dậy thì sao?”

Ông bước đi. “Không đâu.”

“Làm sao anh biết được.” Bà theo sau ông. “Jack, anh không thể để một đứa bé mười một tuổi nhút nhát một mình trong ngôi nhà lớn như thế vào ban đêm.”

Chưa bao giờ thích bị dồn vào thế thủ, ông đặt chiếc ghế thật mạnh xuống cỏ. “Sẽ chẳng có chuyện gì cả. Ở đó con bé an toàn hơn trong thành phố.”

“Nó không cảm thấy như thế.”

“Tôi đoán tôi hiểu con mình hơn em.”

“Anh hoàn toàn không biết phải làm gì với nó.”

“Tôi sẽ nghĩ ra,” ông nói.

“Làm nhanh lên. Có thể con bé mới mười một tuổi, nhưng tin tôi đi, thời gian sắp hết rồi.”

“Giờ em là chuyên gia cỡ bự về tình cha mẹ cơ đấy.”

Một cơn giận ào ạt lại tạo một vết nứt nữa trên bề mặt cứng như đá của sự bình yên trong bà. “Phải, Jack ạ, đúng thế đấy. Chẳng ai có thể là chuyên gia giỏi hơn một kẻ đã phạm phải mọi lỗi lầm trong đời.”

“Về điều đó thì em đúng.” Ông lại cầm cái ghế bước vào trong nhà.

Vết nứt tách ra thành vực thẳm. Chỉ một người có quyền lên án bà, và đó là Dean. Bà phóng theo sau ông. “Anh còn dám phán xét tôi. Lại không phải ai khác mà là anh sao.”

Ông không chùn bước. “Tôi không cần em phải bảo tôi cách chăm sóc đứa con gái của chính mình.”

“Anh chỉ nghĩ là anh không cần thôi.” Riley đã chạm vào điều gì đó trong bà, và bà không thể bỏ qua chuyện này, nhất là khi tương lai của đứa nhỏ đang gặp nguy cơ, và khi Jack hiểu quá rõ là mình đã sai. “Cuộc đời không trao cho ai quá nhiều cơ hội thứ hai đâu, nhưng anh đã có một cơ hội với con bé. Vậy mà anh lại phá cơ hội đó. Tôi có thể thấy điều đó. Quý ông Ngôi sao Nhạc Rock đã năm mươi tư tuổi mà vẫn quá đam mê lạc thú đến nỗi không thể để cho một đứa nhỏ thiếu thốn tình thương chen vào giữa cuộc đời.”

“Đừng cố sơn lên người tôi bằng cây chổi nhúng tội lỗi của em.” Lời lẽ thì cứng rắn đấy, nhưng vẻ thiếu thuyết phục trong giọng nói của ông cho bà biết mình đã đánh trúng mục tiêu. Ông đẩy chiếc ghế vào dưới gầm bàn rồi đi vượt qua bà. Cánh cửa đóng sầm lại. Qua ô cửa sổ, bà nhìn ông cầm cây ghita cúi người trên ngọn nến. Vài giây sau, sân sau chìm trong tối.

Dean thích thú nhìn Blue tận hưởng chiếc Vanquish. Lúc họ về đến nhà, cô vẫn ở sau vô lăng. “Giải thích với tôi thêm một lần nữa xem,” cô nói. “Giải thích làm sao anh lại biết tôi sẽ không bị liệt vĩnh viễn dưới tay một ả đàn bà tâm thần cao hơn tôi ba cái đầu và nặng hơn đến hai trăm cân.”

“Đừng có cường điệu quá thế.” Anh nói. “Cô ta cao hơn em may ra khoảng mười phân và nặng hơn khoảng mười lăm cân thôi. Và tôi từng chứng kiến em đánh nhau rồi. Hơn nữa, cô ta không bị tâm thần. Cô ta say đến nỗi gần như không đi lại được.”

“Thế nhưng...”

“Phải có ai đó dạy cô ta cách cư xử. Tôi không thể ra tay. Và tình đồng đội thể hiện ở chỗ ấy đấy.” Anh cười toe. “Em phải thừa nhận là mình khoái vụ này đi.”

“Tôi ghét lắm.”

“Em không thể ngăn mình được đâu, Blue. Em là kẻ ngang ngạnh bẩm sinh rồi.”

Anh có thể thấy cô đánh giá cao lời khen ngợi.

16. Chương 16

Anh có thể thấy cô đánh giá cao lời khen ngợi.

Anh ra ngoài mở cửa nhà kho để cô có thể dỡ chiếc Vanquish. Anh bắt đầu hiểu được nội tâm lạ thường của cô diễn biến như thế nào. Chuyện lớn lên mà chẳng có ai khác ngoài bản thân để dựa vào đã khiến cô trở nên tự lập một cách dữ dội, đó là lý do vì sao cô không thể chấp nhận chuyện chịu ơn anh. Đám bạn gái cũ của anh vô tư nhận lời đi ăn tối ở các nhà hàng sang trọng và nhận quà đắt tiền. Nhưng ngay cả đôi hoa tai rẻ tiền đó cũng khiến Blue tự ái. Anh đã thấy cô liếc nhìn mình trong gương chiếu hậu không chỉ một hai lần, thế nên anh biết là cô thích lắm, nhưng anh cũng biết cô sẽ trả lại ngay lập tức nếu có thể nghĩ ra cách trả mà vẫn giữ được lòng tự trọng của mình. Anh chẳng biết làm sao để ứng phó với một phụ nữ muốn quá ít thứ từ anh, đặc biệt là khi anh lại muốn quá nhiều từ cô.

Cô đánh chiếc Vanquish vào rồi ra ngoài. Hôm nay anh đã chuyển mấy chuyến xe cút kít chứa bao cỏ khô cũ và những thứ đồ nát khác ra khỏi nhà kho và chuồng ngựa để dọn chỗ chiếc xe. Anh không thể làm gì nhiều với đám bồ câu ngủ dưới mái nhà ngoài trừ việc che chiếc xe lại, nhưng một khi đã xây ga ra thì đó sẽ không còn là vấn đề nữa.

Anh đóng cửa nhà kho lại. Blue đến cạnh anh, đôi hoa tai thủy tinh tím đỏ đưa trên tai cô. Anh muốn cất cô vào túi, cùng với những thứ khác. “Anh quen với chuyện đó rồi, đúng không?” cô hỏi. “Không chỉ vụ đánh nhau, mà cả chuyện người lạ mua đồ uống cho anh và mọi người đều cố trở thành bạn thân của anh ấy. Đường như anh thậm chí còn chẳng lấy làm khó chịu về chuyện đó.”

“Nếu cần nhắc đến số tiền khủng khiếp mà họ đã trả cho tôi để về cơ bản tôi chẳng làm gì cả, thì tôi không có quyền.”

Anh chờ cô đồng ý, nhưng không. Thay vào đó, cô nhìn anh thật chăm chú đến nỗi anh có cảm giác cô biết chính xác anh phải chịu đựng nỗi đau đớn mù mẫm đến mức nào. Ngay cả khi mùa giải kết thúc, anh vẫn xem nhiều băng ghi hình trận đấu đến nỗi nó hiện lên trong cả giấc ngủ. “Thể thao chuyên nghiệp là giải trí,” anh nói. “Ai không thấy điều đó thực ra là đang tự lừa dối bản thân.”

“Nhưng đôi khi nó là sự chán ngắt tẻ nhạt.”

Đúng vậy. “Em sẽ không nghe tôi phàn nàn đâu.”

“Một trong những điều tôi thích ở anh.” Cô siết cánh tay anh, cái siết tay của một người bạn, khiến anh nghiêng hẳn.

“Nó có nhiều điểm tích cực hơn là tiêu cực,” anh nói với vẻ hơi quá đối nghịch. “Mọi người biết em là ai. Rất khó cảm thấy đơn độc ngay cả khi em chỉ nổi tiếng tầm tầm.”

Cô rút tay lại. “Bởi vì anh chẳng bao giờ là người ngoài cuộc. Anh không biết cảm giác đó thế nào, đúng không?” Mặt cô dịu lại. “Tôi xin lỗi. Cách anh trưởng thành... Dĩ nhiên là anh biết. Nói thế thật quá đáng.” Cô xoa lên má. “Là bởi vì tôi mệt chết người rồi. Gặp anh vào sáng mai nhé.”

“Chờ đã, tôi..”

Nhưng cô đã bỏ đi về phía nhà xe, những hạt gấn trên chiếc áo màu oải hương lóng lánh nhấp nháy trong đêm như những ngôi sao bé xíu.

Anh muốn gào lên rằng anh chẳng cần sự thông cảm của ai cả. Nhưng cả đời mình anh chưa từng phải đuổi theo một người phụ nữ nào, và ngay cả Blue cũng không thể khiến anh bắt đầu. Anh vênh vác quay vào nhà.

Ngôi nhà thật im ắng. Anh thoáng vào phòng khách rồi bước qua cánh cửa Pháp ra ngoài tắm bể tông sẽ chứa khu nhà thêm khi hội chợ mộc quay lại. Cả đồng hồ xẻ vẫn đang chờ họ. Anh cố thưởng thức sao trên trời, nhưng trái tim anh không dành cho điều đó. Trang trại này lẽ ra phải là nơi ẩn náu của anh, là nơi anh có thể quay về nghỉ ngơi, nhưng giờ Jack Diên và Riley đang ngủ ở trên tầng, và chỉ có Blue bảo vệ điểm mù cho anh. Tất cả mọi thứ trong đời anh đều đã mất thăng bằng mà anh không biết làm sao để sắp xếp lại.

Vốn không quen với cảm giác bấp bênh về bản thân, anh quay vào nhà hướng về phía cầu thang.

Thứ mà anh thấy ở trên đầu cầu thang khiến anh chết sững.

Riley ngồi co rúm ở bậc trên cùng, con dao thái thịt túm chặt trong nắm tay nhỏ xíu, Xù Bông ở bên cạnh. Con dao trông không thể lạc lõng hơn so với bộ pyjama hồng in hình kẹo tim và gương mặt trẻ con bầu bĩnh. Anh không muốn đối diện với chuyện này. Sao Blue không ở đây cơ chứ? Cô biết chính xác cách giải quyết với Riley. Cô sẽ biết nói những gì đúng đắn.

Anh phải ép mình lên mấy bậc cầu thang. Khi lên đến đầu cầu thang, anh hất cằm về phía con dao. “Em định làm gì với nó?”

“Em... em nghe thấy tiếng động.” Con bé kéo đầu gối sát hơn vào ngực. “Em tưởng có... như kiểu... có thể là một tên giết người hay gì đó.”

“Chỉ là anh thôi mà.” Anh cúi xuống lấy con dao từ tay con bé. Xù Bông, trông sạch sẽ và no đủ hơn đáng kể so với hôm thứ Sáu, thở phà ra nhắm mắt lại.

“Em nghe thấy tiếng động từ trước khi anh bước vào cơ.” Con bé nhìn con dao chết tiệt như thể nghĩ có khả năng anh sẽ dùng để giết nó. “Lúc mười giờ ba hai. Ava đã xếp cả đồng hồ báo thức cho em.”

“Em đã ngồi đây hai tiếng đồng hồ rồi?”

“Em đã nghĩ mình thức dậy lúc bố ra khỏi nhà.”

“Ông ta không ở đây à?”

“Em nghĩ bố đi gặp bác April.”

Cũng chẳng cần phải tưởng tượng nhiều mới hiểu được Jack Điền và bà mẹ già yêu quý định làm gì. Anh sải bước theo hành lang đến phòng Jack ném cao dao lên giường ông ta. Cứ để ông ta nghĩ xem làm thế nào nó lại ở trên đây.

Khi anh quay lại, Riley vẫn ở nguyên chỗ cũ, vẫn co rúm người ôm đầu gối. Ngay cả con chó cũng đã bỏ rơi con bé. “Sau khi bố đi, em nghe tiếng cọt kẹt,” nó nói. “Như có người tìm cách lên vào, và có khi họ có súng hay gì đó.”

“Đây là một ngôi nhà cũ. Chỗ nào chẳng cọt kẹt. Làm sao em lấy được con dao đó?”

“Em giấu nó trong phòng ngủ trước khi lên giường. Nhà... nhà em có hệ thống báo động, nhưng em không nghĩ ở đây có cái gì báo động.”

Con bé đã ngồi đây, được vũ trang bởi một con dao thái thịt trong suốt hai tiếng ư? Ý nghĩ đó làm anh phát điên. “Đi ngủ đi,” giọng anh cộc cằn hơn dự tính. “Giờ anh ở đây rồi.”

Con bé gật đầu, nhưng không nhúc nhích.

“Làm sao thế?”

Nó bấu móng tay. “Không có gì ạ.”

Anh đã tìm thấy con vé với một con dao thái thịt, anh đang điên tiết với Blue, và anh không thích chuyện April đang hú hí với Jack Điền, vậy nên anh trút hết lên đứa trẻ. “Nói đi, Riley. Anh có đọc được tâm trí em đâu.”

“Em không có gì để nói cả.”

Nhưng con bé không nhúc nhích. Tại sao nó không đứng dậy lên giường chứ? Anh có thể kiên nhẫn vô hạn dù là với tên tân binh vụng về nhất, nhưng giờ anh cảm thấy mình đang không tìm được nữa. “Có đấy. Nói toẹt ra đi xem nào.”

“Em không muốn gì mà,” con bé nói vội.

“Tốt. Vậy cứ ngồi đó đi.”

“Vâng.” Con bé càng cúi gằm mặt, mái tóc xoắn rối bù rũ xuống che hết mặt, vẻ bất lực của nó là sợi dây thừng kéo anh quay lại với những góc tối tăm nhất trong thời thơ ấu của mình. Ngược anh thất lại. “Em biết đúng không, em không thể níu kéo ở Jack được bất cứ thứ gì ngoài tiền. Ông ta sẽ không có mặt vì em. Nếu em muốn gì đó, em sẽ phải tự kiếm lấy nó bởi vì ông ta sẽ không có mặt để chiến đấu trong cuộc chiến của em. Nếu em không đứng dậy vì bản thân mình, cuộc đời sẽ chèn qua người em.”

Nỗi khổ sở làm câu trả lời vội của con bé nghẹn lại. “Vâng, em biết rồi.”

Sáng hôm thứ sáu ở trong bếp, con bé đã khá ổn khi có thể tự đứng dậy vì bản thân. Không như anh, con bé đã buộc được bố nó làm theo ý mình, nhưng giờ, chứng kiến con bé thế này khiến anh phát điên. “Em chỉ đang nói điều mà em nghĩ là anh muốn nghe thôi.”

“Em xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi gì hết. Chỉ cần nói với anh xem em muốn cái chết tiệt gì!”

Hai bờ vai nhỏ cúi run lên, lời nói tuôn ra vội vã. “Em muốn anh kiểm tra xem có kẻ giết người nào trong phòng em không!”

Anh suýt chết nghẹn.

Một giọt nước mắt rơi xuống chiếc quần pyjama, ngay cạnh một hình kẹo trái tim có chữ HÔN EM ĐI ĐỒ NGỐC.

Anh là kẻ đàn độn nhất từng sống trên đời, và anh không thể làm thế này thêm nữa. Anh không thể ép mình sát đá với con bé chỉ vì nó là điều phiền phức. Anh ngồi thụp xuống bậc thềm cạnh nó. Con chó lót tót chạy từ phòng anh ra ngửi ngửi hai người họ.

Từ lúc trưởng thành đến giờ, anh đã ngăn không cho những ký ức thời thơ ấu kéo anh tụt dốc. Chỉ trong sân bóng anh mới để cái vạc đen tối chứa những cảm xúc dư thừa đó tuôn trào trong anh. Nhưng giờ anh đã để sự tức giận của mình bao trùm lên đứa trẻ nhạy cảm, không có khả năng phòng vệ này vì đã kéo anh quay lại với cái hố bất lực đó. “Anh là đồ khốn,” anh khẽ nói. “Lẽ ra anh không nên quát em.”

“Không sao mà.”

“Không, có sao đấy. Anh không giận em. Anh giận chính mình. Giận Jack. Em chẳng làm điều gì sai cả.” Anh có thể cảm thấy con bé tiếp nhận những lời nói đó, tua chúng trong bộ não phức tạp của nó, chắc là đang tìm xem có cách nào để nó vẫn có thể trách chính mình. Anh không chịu đựng nổi điều đó.

“Đến đấm cho anh một cái đi,” anh nói.

Con bé ngẩng phắt lên, đôi mắt đầy nước mở to vì sốc. “Sao em làm thế được.”

“Được chứ. Đó là ... là cách mấy cô em gái thường làm khi anh trai họ xử sự như đồ khốn.” Không dễ gì anh thốt lên được những lời đó, nhưng anh cần thôi xử sự như một tên khốn kiếp ích kỷ và đứng ra đón nhận trách nhiệm.

Miệng con bé há hốc sững sờ vì cuối cùng anh đã có thể sẵn lòng thừa nhận nó. Hy vọng nhen lên trong hốc mắt ướt đẫm đó. Nó muốn anh hoàn thành cho những ảo mộng của mình. “Anh không phải tên khốn.”

Anh phải làm chuyện này thật đúng, nếu không anh sẽ chẳng thể sống với chính mình. Anh choàng tay quanh vai con bé. Lưng nó cứng lại, như thể nó không dám cử động vì sợ anh sẽ buông ra mất. Nó bắt đầu trông mong ở anh rồi. Với cảm giác cam chịu, anh kéo nó lại gần hơn. “Anh không biết cách trở thành anh trai đâu, Riley. Anh vẫn còn trẻ con lắm.”

“Em cũng vậy,” con bé chân thành nói. “Em cũng là trẻ con mà.”

“Anh không định quát em. Anh chỉ... lo lắng. Anh biết rất nhiều về những gì em đang phải trải qua.” Anh không thể nói thêm nữa, lúc này thì không, thế nên anh đứng dậy kéo con bé theo. “Giờ đi kiểm tra phòng em xem có bọn giết người nào không để em còn ngủ nào.”

“Giờ em thấy khá hơn rồi. Em không thực sự nghĩ là có bọn giết người trong đó đâu.”

“Anh cũng thế, nhưng tốt hơn hết chúng ta cứ kiểm tra xem.” Một ý tưởng xuất hiện trong đầu anh, một cách ngu ngốc để bắt đầu đền bù cho chút tổn thương mà anh đã gây ra cho con bé. “Anh phải cảnh cáo em... Đám anh trai mà anh biết khá là xấu xa với mấy cô em gái đấy.”

“Ý anh là gì?”

“Chà... Họ có thể mở tủ áo của em gái rồi hét lên như kiểu thực sự thấy một con quỷ trong đó chỉ để dọa cô em thôi.”

Mắt Riley bắt đầu lấp lánh ánh cười và khoe miệng con bé cũng cong lên. “Anh sẽ không làm thế đâu.”

Anh cảm thấy mình cũng cười đáp lại. “Có thể đấy. Trừ phi em chạy đến đó nhanh hơn anh.”

Và con bé chạy thật. Nó chạy về phòng trước anh, hò hét trên suốt quãng đường. Anh tự tìm cho mình một cô em gái, dù có muốn hay không.

Xù Bông góp phần vào sự náo nhiệt đó, và trong lúc âm ỉ, Dean đã không nghe thấy bước chân chạy. Nhoáng một cái, có thứ gì đó đập vào lưng anh, anh mất thăng bằng và ngã xuống. Khi lăn người lại, anh thấy Jack đang lù lù trên mình, mặt ông co rúm lại trong cơn thịnh nộ. “Mày để nó yên đi!”

Jack tóm lấy Riley, lúc này con bé đang gào thét thực sự trong lúc con chó vừa chạy vòng vòng quanh bọn họ vừa sủa ăng ẳng điếc cả óc. Jack ôm Riley vào ngực. “Không sao rồi. Bố sẽ không để nó đến gần con nữa. Bố hứa đấy.” Ông vuốt mái tóc rối bù của con bé. “Chúng ta sẽ đi khỏi đây. Ngay bây giờ.”

Một cảm giác lẫn lộn khó nắm bắt giữa thịnh nộ, căm ghét và ghê tởm khuấy tung trong người Dean. Sự hỗn loạn này là thứ mà gần đây đã đi qua đời anh. Anh đứng dậy. Riley níu áo Jack, há hốc mồm để thở và cổ lên tiếng, nhưng lại quá kích động không thể thốt lên lời. Vẻ kinh hoàng trên mặt Jack tạo cho Dean một thứ cảm giác thỏa mãn kỳ cục. Đúng thế đấy. Giờ thì chơi bài giữa hết rồi nhé. Và cả ông cũng thế.

“Ra khỏi đây ngay,” Jack nói.

Dean muốn đấm Jack, nhưng Riley vẫn đang tóm chặt áo ông. Cuối cùng con bé cũng đã nói được thành lời. “Không phải... Anh ấy không... Tất cả là lỗi của con! Dean đã thấy con... con dao.”

Jack tóm lấy tay con bé. “Dao gì?”

“Con lấy nó... trong nhà bếp.” Con bé nấc lên.

“Con làm gì với dao chứ?” Jack lớn giọng át tiếng chó sủa ầm ĩ.

“Con ... con...”

“Con bé sợ.” Dean muốn những lời này phải thật cay độc, nhưng Riley đã làm mọi chuyện lộn xộn hết cả lên.

“Con tỉnh dậy thì chẳng có ai trong nhà cả, nên con sợ...”

Dean không ở lại nghe mà hướng thẳng về phòng ngủ. Vai anh đã đau nhức sau vụ đánh nhau với Ronnie rồi, vừa rồi anh lại đập nó xuống đất nữa. Hai vụ ẩu đả trong một đêm. Xuất sắc. Tiếng chó sủa dừng lại lúc anh uống hai viên giảm đau. Anh lột quần áo ra, chui vào phòng tắm xả nước nóng hết mức có thể chịu được.

Lúc anh bước ra thì Jack đang đợi trong phòng ngủ. Ngôi nhà yên lặng. Riley và xù bông có lẽ đã lên giường ngủ rồi. Jack nghiêng đầu về phía hàng lang. “Bố muốn nói chuyện với anh. Dưới tầng.” Không chờ câu trả lời, ông bỏ đi.

Dean quăng khăn tắm đi và xỏ quần jean vào, đôi chân vẫn còn ướt. Đã qua thời điểm giải quyết vụ bất hòa này rồi.

Anh thấy Jack trong phòng khách trống không, hai tay xỏ trong túi quần sau. “Bố nghe thấy con bé gào thét,” ông vừa nói vừa nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. “Cảnh tượng đó trông rất tệ.”

“Quý tha ma bắt, tôi chỉ mừng là cuối cùng ông cũng nhớ ra được mình đã để con bé một mình. Giỏi lắm, Jack.”

“Bố biết khi nào mình làm hỏng việc.” Jack quay lại, hai tay buông thõng xuống. “Bố đang dần quen với con bé, và đôi khi bố sai lầm – như tối nay. Khi chuyện đó xảy ra, bố cố hết sức sửa chữa.”

“Thật đáng ngưỡng mộ. Rất đáng ngưỡng mộ. Tôi thấp kém quá.”

“Anh chưa bao giờ làm gì sai trong đời sao?”

“Quý tha ma bắt, có. Mùa giải vừa rồi tôi ném mười bảy quả bị chặn.”

“Anh biết ý bố là gì.”

Dean móc ngón cái vào cạp quần. “Chà, tôi có một thói quen xấu là hay chọn tàu nhanh, và tôi có thể là một thằng khốn đáng mĩa mai, nhưng tôi không để một cô bạn gái cũ nào có thai, nếu đó là điều ông đang nhắm đến. Không có đứa con hoang nào chạy loăng quăng. Tôi xấu hổ khi nói điều này, Jack ạ, nhưng dường như tôi không cùng đẳng cấp với ông.” Jack nhún mắt, nhưng Dean muốn hủy diệt ông, và anh cần nhiều hơn nữa. “Chỉ để chắc chắn là ông hiểu được... Lý do duy nhất tôi vẫn để ông ở lại đây là vì Riley. Ông chẳng là gì ngoài thứ tình trùng hiến tặng đối với tôi, thế nên hãy tránh xa tôi ra.”

Jack không lùi bước. “Chẳng vấn đề gì. Bố giỏi chuyện đó lắm.” Ông bước đến gần hơn. “Bố sẽ chỉ nói điều này một lần thôi. Anh bị đối xử bất công, và bố hối hận vì chuyện đó hơn tất cả những gì anh có thể hình dung ra. Khi April bảo với bố là bà ấy có thai, bố đã cao chạy xa bay. Nếu bố có quyền quyết định thì anh sẽ không bao giờ được sinh ra, thế nên hãy cân nhắc đến điều đó vào lần tới khi anh để cho mẹ anh biết anh ghét bà ấy nhiều thế nào.”

Dean cảm thấy buồn nôn, nhưng anh không chịu nhìn đi nơi khác, Jack cười nhạo. “Lúc đó bố mới chỉ hai mươi ba tuổi, anh bạn ạ. Quá trẻ để có thể chịu trách nhiệm. Tất cả những gì bố quan tâm đến là âm nhạc, là phê thuốc, là ngủ với đàn bà. Luật sư của bố là người trông nom anh mỗi khi April không thể. Hẳn ta là người đảm bảo luôn có một bảo mẫu làm việc để phòng mẹ anh hít quá nhiều thuốc hoặc quên về nhà sau khi đã mất cả đêm tiêu khiển cho một gã rocker điển trai nào đó mặc quần vàng bóng lộn. Luật sư của bố là người theo dõi điểm số của anh. Hẳn ta là người mà trường học gọi đến khi anh bị ốm. Bố quá bận rộn với việc quên đi chuyện anh tồn tại trên đời này.”

Dean không thể cử động. Mối Jack cong lại. “Nhưng anh đã trả thù được rồi, anh bạn. Bố sẽ mất cả phần đời còn lại chứng kiến người đàn ông mà anh bạn đã trở thành với nhận thức rằng, nếu bố là người quyết định, hẳn anh sẽ chẳng bao giờ được sinh ra trên đời này. Điều đó mới tuyệt với làm sao chứ hả?”

Dean không thể chịu đựng thêm được nữa, anh bèn quay đi, nhưng Jack vẫn còn đòn cuối cùng ném vào lưng anh. “Bố hứa với anh một điều. Bố sẽ không bao giờ xin anh tha thứ. Ít ra bố có thể làm được điều đó.”

Dean lao vào sảnh nghỉ chạy ra ngoài qua cửa trước. Trước khi kịp nhận ra, anh đã đến chỗ nhà xe.

Blue vừa mới ngủ thiếp đi thì cánh cửa chỗ ở bình yên của cô bật mở tung. Cô mò mẫm tìm đèn pin và cuối cùng cũng bật được nó lên. Anh không mặc áo, đôi mắt lập lờ như băng đá nửa đêm. “Đừng nói lời nào,” anh nói đoạn đóng sầm cửa mạnh đến nỗi nhà xe lắc lư. “Không một lời nào.”

Nếu ở một hoàn cảnh khác, cô hẳn sẽ phản đối, nhưng trông anh quá khổ sở - quá lộng lẫy - đến nỗi cô tức thời á khẩu. Cô chống người dậy trên gối, sự thoải mái của cô không còn có cảm giác an toàn quá nữa. Chuyện gì đó đã làm anh buồn bực sâu sắc, và lần này cô không nghĩ đó là mình. Đầu anh va vào mái cong của nhà xe. Một tiếng chửi rửa tục tĩu xé đôi bầu không khí theo sau đó là một cơn gió khiến nhà xe rung lên.

Cô liếm môi. “Ừm, có lẽ không hay chút nào khi báng bỏ Chúa trước khi thời tiết bình yên hơn một chút.”

“Em có khỏe thân không?” anh hỏi gần.

“Vào lúc này thì không.”

“Vậy thì đưa nó đây. Bất cứ mảnh rác rưởi nào em đang mặc trên mình.” Ánh trắng bàng bạc chiếu qua ô cửa sổ khắc lên gương mặt anh những nét tù cùng những mảnh tối bí ẩn. “Trò chơi này đã kéo dài đủ lâu rồi. Đưa cho tôi.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Chỉ thế thôi,” anh nói thẳng thừng. “Đưa đây, không thì tôi đến lột đây.”

Nếu bất kỳ một người đàn ông nào khác nói với cô thế này, hẳn cô đã gào thét ầm ĩ rồi, nhưng anh không phải người đàn ông khác. Có chuyện gì đó đã khiến vẻ ngoài hào nhoáng của anh rạn nứt, và anh đang đau đớn. Dù cho cô đang thất nghiệp, không một xu dính túi và không chốn dung thân, nhưng giờ anh mới là người thiếu thốn. Tuy rằng anh sẽ chẳng thừa nhận điều đó đâu. Không ai trong bọn họ tham gia trò chơi theo cách ấy.

“Em đang uống thuốc tránh thai.” Tuần trước anh đã khởi xướng một cuộc thảo luận trực tiếp về xét nghiệm máu và sức khỏe tình dục, và anh đã biết điều này.

“Phải, nhưng...” Một lần nữa, cô lại phải ngăn mình thừa nhận rằng cô uống thuốc để dưỡng da hơn là vì đời sống tình dục. Cùng lúc đó, anh bước về phía tủ buýp phê, mở ngăn kéo gần liền dưới cùng lôi ra một mớ bao cao su mà cô không hề cất ở đó. Cô không thích hành động đã được mưu tính trước này. Nhưng cùng lúc đó, cô lại đánh giá cao sự tỉnh táo của anh.

“Đưa tôi cái đó.” Anh gỡ đèn pin ra khỏi tay cô, quăng đám bao cao su xuống và lột tấm chăn đang phủ trên người cô. Ánh sáng chiếu lên cái áo phong BODY BY BEER của cô. “Em sẽ cho rằng đến giờ này kỳ vọng của tôi hẳn phải xuống thấp rồi, nhưng tôi vẫn hy vọng đấy.”

“Cứ nộp đơn khiếu nại cho cảnh sát thời trang đi.”

“Thế tôi tự mình thực thi luật pháp thì sao?”

Cô chuẩn bị tinh thần – hay hy vọng? – sẽ có vụ xé áo, nhưng anh làm cô thất vọng bằng cách kéo đèn pin dọc theo đôi chân trần của cô. “Đẹp lắm, Blue. Em nên khoe đôi chân này thường xuyên hơn.”

“Chúng ngăn cùn mà.”

“Và đáng yêu. Chúng sẽ hoàn thành công việc thôi.” Anh đẩy vạt áo phong lên. Chỉ vài phân. Chỉ đủ cao để lộ ra thứ duy nhất còn lại mà cô đang mặc, một cái quần lót bó chặt hông, màu da, rất thiếu tính sáng tạo.

“Tôi sẽ mua cho em một cái quần lót khe,” anh nói. “Màu đỏ.”

“Mà anh sẽ không bao giờ thấy được”

“Sao em biết?” Anh kéo ánh đèn pin theo chiếc quần lót từ hông bên này sang bên kia, rồi quay lại với gôn chính.

“Nếu tôi làm chuyện này...”

“Ồ, em sẽ làm thôi.”

“Nếu tôi làm chuyện này,” cô nói, “thì sẽ chỉ là thỏa thuận một lần thôi. Và tôi sẽ ở trên.”

“Trên, dưới, lật, úp. Tôi sẽ buộc em phải làm theo nhiều cách hơn là em có thể tưởng tượng.”

Một tia sét gợi dục bắn xuyên qua người cô. Ngón chân cô co lại.

“Nhưng trước tiên...” Anh chạm đầu đèn pin vào giữa quần lót của cô, cọ bề mặt cứng lên lớp ni lông trong vài giây trên người, rồi lại dùng nó đẩy vạt áo phong của cô lên. Lớp nhựa lạnh dừng lại trên da cô ngay dưới chân ngực, tạo nên cảm giác cuộn xoáy mơ hồ trong lồng ngực cô. Tay anh úp lên một bầu ngực qua lớp cotton mềm. “Anh nóng lòng nếm thử quá.”

Cô suyết rên lên. Cơ đối tình chẳng biết gì đến quan điểm tình dục của cô cả.

“Anh sẽ lột chỗ nào trên người em trước đây?” ánh đèn pin nhảy nhót trên người cô. Cô nhìn như thể bị thôi miên, chờ xem nó sẽ dừng lại ở đâu. Nó chơi đùa trên bộ ngực vẫn còn được che kín của cô, trên vùng bụng trần, ở giữa cái quần lót. Thế rồi ánh sáng đó chiếu thẳng vào mắt cô. Cô nheo mắt lại, tấm đệm lún xuống, và bờ hông vẫn còn đầy đủ quần áo của anh cọ vào hông cô khi anh thả cây đèn pin xuống giường.

“Hãy bắt đầu ở đây.” Những lời này lướt trên má cô vừa lúc miệng anh cúi xuống gặp miệng cô, và cô mù người đi trong nụ hôn cuồng nhiệt nhất mà mình từng có, giây trước trước nhẹ nhàng, giây sau đã thô bạo. Anh trêu đùa và hành hạ, đòi hỏi và cám dỗ. Hai tay cô đưa lên định quàng quanh cổ anh, nhưng anh lùi lại. “Đừng làm thế lần nữa,” hơi thở của anh hỗn hển nặng nhọc. “Anh nhìn thấy mảnh khố của em rồi.”

Cô có mảnh khố ư?

“Em quyết làm anh phân tâm, nhưng sẽ không thành cô đâu.” Anh kéo cái áo phong qua đầu cô quăng sang bên, để cô còn lại mỗi chiếc quần lót trên người. Anh giật lấy chiếc đèn pin chiếu lên ngực cô. Nhỏ hơn cả cỡ D không phải lúc nào cũng tệ, cô kết luận. Vòng một vừa suýt soát cỡ B của cô dựng lên rắn chắc sẵn sàng cho những gì sắp đến.

Đó là miệng anh.

Bộ ngực trần của anh cọ lên sườn cô khi anh cúi xuống, và ngón tay cô cắm vào tấm đệm. Anh cứ nhẩn nha, dùng môi và lưỡi. Hàm răng anh chủ ý kích thích cô cho đến khi cô không thể chịu đựng thêm nữa. Cô đẩy đầu anh ra.

“Em không thoát khỏi dễ dàng thế đâu,” anh thì thầm, hơi thở nóng bỏng trêu đùa trên làn da ẩm ướt. Anh móc ngón tay cái vào quần lót của cô, kéo xuống rồi quăng nó sang bên và dừng dậy. Chiếc đèn pin bị bỏ rơi nằm dưới lớp chăn, vậy nên cô không thể thấy gì bên dưới chiếc quần jean đó. Cô định với tay về phía đèn điện, nhưng rồi ngừng lại. Anh luôn là đối tượng của nỗi khát khao, là người theo đuổi và chiều chuộng. Cứ để anh phục vụ cô thôi.

Cô luồn tay xuống dưới chăn tắt đèn pin đi, nhúng cả nhà xe vào trong bóng tối. Cảm giác lạ thường khi tiếp tục trò chơi khêu gợi này khiến cô mềm nhũn trước sự vuốt ve của anh, nhưng bóng tối cũng có nghĩa là cô cần phải đảm bảo anh sẽ nhớ mình đang đối mặt với Blue Bailey, chứ không phải một phụ nữ vô diện nào đó. “Chúc may mắn,” cô cố hết sức thốt lên. “Một đội ít hơn hai chàng khó làm em thỏa mãn lắm.”

“Có mà trong những giấc mơ bẩn thỉu của em ấy.” Quần jean của anh rơi phịch xuống sàn. “Chiếc đèn pin đâu rồi nào?” Bàn tay anh lướt bên hông cô khi anh lần mò tìm đèn. Bật đèn lên lại, anh kéo nó ra khỏi chăn rồi để ánh sáng chiếu lên cơ thể khỏa thân của cô, từ hai bầu ngực, đến bụng, và xuống thấp hơn nữa. Anh dừng lại. “Mở ra nào, em yêu,” anh nhẹ nhàng nói. “Để anh xem nào.”

Thế này thì quá lắm, và cô suýt vỡ vụn ngay tại đó. Anh tách hai đùi không chống cự của cô ra, lớp nhựa lạnh của chiếc đèn pin khiến làn da bên trong cô ớn lạnh. “Hoàn hảo,” anh thì thầm, mắt nhìn no đủ.

Sau đó, cô chỉ biết đến cảm giác. Các ngón tay tách ra dò tìm. Mồi tìm kiếm. Tay cô khám phá mọi thứ mà cô đã muốn chạm vào để vuốt ve và cảm nhận bao lâu nay.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô đón nhận anh với sức bền hoàn hảo. Mùi xạ hương nhẹ nhàng và lớp nhung xù xì. Họ chuyển động cùng nhau. Chiếc đèn pin rơi xuống sàn. Anh vào thật sâu trong cô, lùi lại, rồi lại tiến vào. Cô ưỡn người, đòi hỏi, tranh chấp với anh... và cuối cùng, chấp nhận anh.

Làm tình mà không có hệ thống nước trong phòng chẳng hề lãng mạn như vẻ bề ngoài của nó. “Làm sao những người tiên phong giải quyết được chuyện này nhỉ?” cô phàn nàn. “Em cần phòng tắm.”

“Chúng ta sẽ dùng áo phông của em. Mai em có thể đốt nó đi. Đi mà, Chúa ơi.”

“Nếu anh mà còn nói một lời nào về cái áo phông của em...”

“Đưa nó đây.”

“Này, nhìn chỗ mà anh đang...” Cô hít vào thật mạnh khi anh dùng cái áo của cô vào mục đích sáng tạo nhất.

Lần thứ hai cô cũng không thể lên trên. Tuy nhiên, đến lần thứ ba, cô đã có thể đảo ngược quyền lực. Hay đúng hơn, vì cô đã giành lại quyền sở hữu chiếc đèn pin, nên ít ra cô nghĩ mình đã đảo ngược được. Nhưng sự thật là, cô đã hơi mơ hồ về chuyện ai phục vụ ai và chính xác hậu quả chính trị là gì. Có một điều là chắc chắn. Cô sẽ không bao giờ có thể chế nhạo anh là “Vua Tốc độ” được nữa.

Họ ngủ thiếp đi. Chiếc giường ngủ chật hẹp của cô ở cuối nhà xe lưu động không đủ dài cho thân hình anh, nhưng anh vẫn ở lại đó, một tay quàng quanh vai cô.

Cô tỉnh dậy rất sớm và hết sức cẩn thận bò qua anh. Một cảm giác dịu dàng tràn ngập khi cô nán lại một lát nhìn xuống anh. Ánh ban mai phủ lên lưng anh, tạc nên đường cong của cơ bắp và nét gò đường gân. Cả đời mình cô đã phải chấp nhận làm người về sau. Nhưng tối qua thì không.

Cô nhặt quần áo lên và quay về nhà chính, ở đó cô tắm trong thời gian kỷ lục, mặc quần jean cùng một cái áo phông, rồi chuyển vài vật dụng cần thiết vào trong túi. Trên đường quay ra ngoài, cô liếc về phía nhà xe gypsy dưới tán cây. Anh chính là người tình táo bạo, không ích kỷ mà cô vẫn hằng mơ đến. Cô không hề hối tiếc một giây nào trong đêm qua, nhưng thời gian mơ mộng đã hết.

Cô dắt chiếc xe nhỏ hơn ra khỏi nhà kho đạp lên đường cao tốc. Mỗi một đoạn đời có cảm giác như một ngọn núi, và hai lá phổi của cô bắt đầu cháy bỏng từ rất lâu trước khi cô vào đến thị trấn. Đến khi băng qua đỉnh dốc cuối cùng và bắt đầu đổ dốc xuống Garrison, chân cô đã biến thành thứ mì nẫu quá chín.

Nita Garrison hóa ra cũng là người dậy sớm. Blue đứng trong gian bếp bữa bộn nhìn bà ta chộp một cái bánh quế nướng. “Tôi tính giá bốn trăm đô cho một bức 1x1m,” Blue nói, “đặt trước hai trăm luôn hôm nay. Chấp nhận hoặc không còn tùy.”

“Tí tiền lẻ,” Nita nói. “Ta chuẩn bị tinh thần trả cao hơn rất nhiều cơ đấy.”

“Bà cũng phải cung cấp đồ ăn chỗ ở trong khi tôi làm việc.” Cô gạt ký ức về cái nhà xe lưu động sang bên. “Tôi cần biết Tango rõ hơn để có thể nắm được cá tính thực sự của nó.”

Tango nhấc một bên mí mắt nhìn cô qua con mắt kèm nhèm.

Nita quay phắt sang bên nhanh đến nỗi Blue sợ bà ta văng mất bộ tóc giả. “Cô muốn ở lại đây? Trong nhà ta á?”

Blue không hề muốn điều này, nhưng sau những gì đã xảy ra thì cũng không tránh được. “Đó là cách tốt nhất để tôi cho ra một bức vẽ chất lượng.”

Một chiếc nhẫn kim cương và hồng ngọc lấp lánh trên ngón tay xương xẩu của Nita khi bà ta chỉ về phía bếp lò. “Đừng nghĩ là cô có thể bày biện đám hỏa lớn của mình khắp gian bếp này.”

“Bà có thể yên tâm rằng bếp của bà sẽ gọn gàng hơn khi có tôi ở đây.”

Nita ném cho cô một cái nhìn tính toán chẳng báo trước điều gì tốt đẹp. “Đi lấy cái áo len hồng cho ta. Nó nằm trên giường ở tầng trên. Và tránh xa đám nữ trang của ta ra. Nếu cô chạm vào thứ gì, ta sẽ biết ngay.”

Blue đâm một cao dao tưởng tượng vào trái tim hắc ám của Nita và giậm chân bước qua căn phòng khách được trang trí quá lố của cụ già để lên tầng trên. Cô có thể vẽ cho xong tấm chân dung này và lên đường trong vòng một tuần. Cô đã vượt qua nhiều chuyện còn tệ hơn là trải qua vài ngày với Nita Garrison. Đây là tấm vẽ nhanh nhất đưa cô ra khỏi thị trấn.

Ở tầng trên toàn bộ cửa sổ đều đã đóng lại trừ một, giúp đường hành lang gọn gàng hơn tương đối so với mấy căn phòng tầng dưới, mặc dù lớp thảm nhung màu hồng cần được hút bụi và cả đám côn trùng chết bu lại dưới đáy những đồ thủy tinh cố định trên trần. Phòng Nita, với giấy dán tường màu hồng và vàng, nội thất trắng và những ô cửa sổ dài được phủ rèm cửa màu hồng trau chuốt, nhắc Blue nhớ đến một nhà tang lễ ở Las Vegas. Cô nhặt chiếc áo len hồng trên cái ghế tựa nhung vàng đem xuống tầng dưới qua phòng khách trắng – vàng, ở đó có một chiếc ghế tựa nhung dài, những chiếc đèn pha lê lông lánh đu đưa, và thảm hồng phủ từ tường này đến tường kia.

Nita lê chân qua ngưỡng cửa, hai cổ chân sưng phồng lòi ra khỏi đôi giày chính hình, bà ta chìa một chùm chìa khóa cho Blue. “Trước khi bắt đầu công việc, cô cần chỗ ta đến...”

“Làm ơn đừng bảo là siêu thị Piggly Wiggly đấy.”

Rõ ràng Nita chưa hề xem phim Lái xe chờ Daisy[1] vì bà ta không hiểu ý ám chỉ. “Ồ Garrison bọn ta không có Piggly Wiggly. Ta không để cho bất kỳ hệ thống siêu thị nào chuyển đến đây. Nếu cô muốn có tiền thì cô phải chở ta đến ngân hàng.”

[1] nguyên văn là Driving Miss Daisy: một bộ phim sitcom của Mỹ. Nhân vật chính trong phim là một cụ già 72 tuổi có tên là Daisy Werthan. Sau một tai nạn giao thông, con trai bà đã quyết tâm tìm cho bà một tài xế riêng. Hoke Colbum được thuê về, nhưng bà nhất quyết không để ông ta lái xe chở mình đi đâu. Thời gian đầu, Daisy chỉ đi bộ đến siêu thị Piggly Wiggly ở gần đó, để Hoke lái xe đi theo sau. Dần dần về sau, Daisy nhận ra Hoke là người tốt và đã tôn trọng ông hơn.

“Trước khi tôi chở bà đi bất kỳ nơi đâu,” Blue nói, “hãy gọi bảo đảm chó săn của bà thôi ngay. Bảo họ quay lại làm việc ở nhà Dean đi.”

“Để sau.”

“Ngay giờ. Tôi sẽ giúp bà tìm số điện thoại.”

Nita khiến Blue ngạc nhiên vì bà ta gần như chẳng khởi mào cuộc chiến, mặc dù cũng phải mất một giờ đồng hồ sau bà ta mới gọi điện, trong suốt thời gian đó bà ta hét ra lệnh cho Blue đi đổ hết rác trong nhà, tìm thuốc Maalox, lại đưa một đồng hộp xuống dưới cái tầng hầm đáng sợ. Tuy nhiên, cuối cùng Blue cũng đã ngồi sau vô lăng một chiếc Corvette không mui hai chỗ loại thể thao ba năm tuổi màu đỏ. “Cô đã nghĩ đến một chiếc Town Car, đúng không?” Nita khịt mũi trên ghế khách. “Hoặc một chiếc Crown Victoria. Chiếc xe của một cụ già.”

“Tôi đã nghĩ đến một cái chổi bay,” Blue lẩm bẩm, mắt nhìn bảng điều khiển bụi bặm. “Đã bao lâu rồi thứ này không được đưa ra khỏi ga ra vậy?”

“Với cái hông này ta không lái xe được nữa, nhưng ta có nổ máy nó một tuần một lần để ắc quy không cạn.”

“Tốt nhất nên để cửa ga ra đóng khi bà làm thế. Ba mươi phút sẽ giải quyết xong hết.”

Nita chép miệng đánh choẹt, như thể đang triệu tập quỹ dữ.

“Vậy bà đi lại bằng cách nào?” Blue hỏi.

“Cái thằng Chauncey Crole ngu ngốc đó. Nó lái thứ được cho taxi của thị trấn. Nhưng nó lúc nào cũng khạc nhổ qua cửa sổ xe, và điều đó làm cho ta buồn nôn. Vợ nó từng điều hành Câu lạc bộ Phụ nữ Garrison. Tất cả bọn chúng đều ghét ta, ngay từ ban đầu.”

“Ngạc nhiên quá nhỉ.” Blue rẽ vào thành phố chính của thị trấn.

“Ta đã trả đũa sòng phẳng.”

“Đừng bảo tôi là bà ăn thịt con cái của họ đấy nhé.”

“Cô chuyện gì cũng chọc ngoáy được nhỉ? Rẽ vào hiệu thuốc đi.”

Blue ước gì mình bị buộc lối lại. Nghe thêm về mối quan hệ của Nita với đám phụ nữ tử tế của Garrison hẳn sẽ giúp cô phân tâm tốt. “Tôi tưởng chúng ta sẽ đến ngân hàng.”

“Đầu tiên, ta cần cô mua thuốc theo đơn cho ta.”

“Tôi là nghệ sĩ, không phải con bé để sai vật.”

“Ta cần mua thuốc. Hay việc đi lấy thuốc cho một bà già là quá rắc rối đối với cô?”

Tâm trạng Blue từ chán nản chìm xuống thành khổ sở.

Sau khi dừng lại ở hiệu thuốc, nơi có treo bảng NHẬN GIAO HÀNG rất dễ thấy trên cửa sổ trước, Nita bắt cô chạy đến tiệm thực phẩm để mua đồ ăn cho chó và ngũ cốc All-Bran, sau đó dừng lại ở tiệm bánh mì để mua một cái bánh nướng xốp nhân chuối. Cuối cùng, Blue phải ngồi chờ trong khi Nita làm móng tay ở tiệm Làm đẹp và Hót tóc Brad. Blue dùng thời gian đó để mua bánh nướng xốp nhân chuối cho mình cùng một tách cà phê, và tốn mất ba trong mười hai đô cuối cùng trong túi.

Cô bóc nắp tách cà phê và chờ một chiếc xe tải Dodge Ram màu bạc đi qua để có thể băng qua đường đến chỗ chiếc xe. Nhưng chiếc xe tải không vượt qua. Thay vào đó, nó phanh lại, rồi quặt ngang trước một vòi nước chữa cháy. Cửa xe bật mở và một đôi boots đồng tính quen thuộc xuất hiện, theo sau là đôi chân săn chắc trong chiếc quần jean cũng quen thuộc không kém.

Lấy làm quái gở, cô chết sững mất mấy giây, đoạn cau mày nhìn chiếc xe tải bóng loáng. “Không đùa chứ.”

17. Chương 18

“Em đã ở chỗ quái nào thế?” Dean đội chiếc mũ cao bồi màu nâu nhạt và đeo đôi kính râm công nghệ cao có gọng kính kim loại và mắt kính màu vàng. Vài giờ trước, anh là người tình của cô, và điều đó biến anh trở thành chướng ngại vật biết đi, biết nói chặn ngang trên con đường cao tốc tạo thành cuộc đời cô. Lúc đầu, cô chỉ trao cho anh từng mẩu nhỏ bản thân mình, nhưng tối qua cô đã dâng hiến một khoanh lớn đáng kể, và giờ cô dự định sẽ lấy lại chỗ đó.

Anh sập cửa xe. “Nếu sáng nay em muốn đạp xe thì lẽ ra em nên đánh thức anh dậy chứ. Dù gì anh cũng định sẽ đi đạp xe rồi mà.”

“Cái xe tải đó là của anh đấy à?”

“Em không thể có trang trại mà không có xe tải.” Những cái đầu bắt đầu thò ra cửa sổ các cửa hàng. Anh nắm cánh tay cô đẩy cô tựa vào thành xe. “Em đang làm gì ở đây thế, Blue? Em thậm chí còn chẳng để lại lời nhắn gì. Anh lo lắng đấy.”

Cô nhón chân lên phớt một nụ hôn lên cái quai hàm gây gỗ đó. “Em cần vào thị trấn để bắt đầu công việc mới, mà phương tiện đi lại của em bị giới hạn nên em đành mượn tạm cái xe đạp. Anh sẽ lấy lại được nó thôi.”

Anh giật cặp kính râm ra. “Công việc mới gì?” Mắt anh nheo lại. “Đừng đùa chứ.”

Cô chỉ tách cà phê về phía chiếc Corvette không mui hai chỗ bên đường. “Không phải cái gì cũng tệ. Bà ta có một con xe khủng.”

“Em không vẽ con chó của mẹ già đó chứ?”

“Giá trị ròng hiện tại của em còn không đủ cho một món boia của anh ở nhà hàng McDonald.”

“Anh chưa từng gặp ai bị ám ảnh vì tiền như em.” Anh đeo lại cặp kính. “Bỏ qua nó đi, Blue. Trong đời mình em đã trao cho tiền bạc quá nhiều quyền lực rồi.”

“Phải, chà, ngay khi trở thành một cầu thủ triệu phú, em sẽ thôi không thế nữa.”

Anh lôi ví ra, rút một cuộn tiền nhét vào túi quần jean của cô. “Giá trị ròng của em vừa mới cải thiện rất nhiều rồi đấy. Giờ thì cái xe đạp đâu rồi? Chúng ta có việc phải làm.”

Cô rút số tiền ra. Một tập tờ năm mươi. Khuôn mặt vàng vọt của cô nhìn lại cô chằm chằm từ mắt kính của anh. “Chính xác thì chỗ này là cho cái gì?”

“Em muốn nói cái gì, cho cái gì á? Là cho em.”

“Cái đó thì em biết rồi, nhưng em đã làm gì mà kiếm được ngần này?”

Anh biết chính xác cô đang hướng đến chuyện gì, nhưng anh là chuyên gia trong việc tung những cú ném ghi bàn từ bước khởi đầu tồi tệ, và anh tung ra một cú. “Em đã dành cả mấy ngày cuối tuần ở Knoxville chọn đồ nội thất cho anh.”

“Em đã giúp April chọn đồ nội thất cho anh. Và em đã được đền bù còn hơn cả mức thỏa đáng với những bữa ăn hoành tráng, khách sạn hạng nhất và cả massage nữa rồi. Nhân đây, cảm ơn vì chuyện đó. Cảm giác thích cực kỳ đấy.”

“Em là đầu bếp của anh.”

“Cho đến giờ, anh mới ăn ba cái bánh kẹp và ít đồ thừa lẫn lộn.”

“Và em đã sơn gian bếp cho anh!”

“Em đã sơn một phần gian bếp và trần phòng ăn của anh.”

“Đấy thấy chưa.”

“Anh đã cho em ăn, cho em ở, đưa em đi chỗ này chỗ kia hơn một tuần rồi,” cô nói. “Như thế chúng ta gần như hòa.”

“Em đang giữ sổ cái đấy à? Thế còn bức tranh tường mà em sẽ vẽ trong phòng ăn của anh thì sao? Những bức tranh tường. Anh muốn bốn bức, mỗi bức cho một bức bên tường. Và ngay hôm nay anh sẽ bảo Heath soạn thảo hợp đồng.”

Cô nhét chỗ tiền vào túi trước của anh. “Đừng cố lung lạc em nữa. Anh chẳng quan tâm gì đến tranh tường cả. Đó là ý tưởng của April.”

“Anh có quan tâm. Anh thích ý tưởng đó ngay từ đầu, và giờ anh thậm chí còn thích nhiều hơn. Đó cũng là giải pháp hoàn hảo cho cái vấn đề mà em đã bày ra. Nhưng vì lí do nào đó, em lại sợ phải chấp nhận giải pháp đó. Giải thích anh nghe đi. Giải thích lý do vì sao em lại buồn bực với cái ý tưởng về mấy bức tranh tường cho một người mà em đang mắc nợ đi.”

“Vì em không muốn.”

“Anh đang đề nghị em một công việc hợp pháp. Nó phải hơn hẳn việc làm cho mụ dơi già điên khùng đó chứ.”

“Anh tiết kiệm lời đi, được không? Cho đến giờ, dịch vụ thực sự mà em cung cấp đã xảy ra tối hôm qua, và ngay cả một kẻ ngốc nghếch như anh cũng phải thấy là em không thể cầm tiền của anh sau chuyện đó.”

Anh còn dám chế nhạo cô. “Có phải chúng ta cùng ở trên một chiếc giường không? Bởi vì, theo cách anh nhớ, anh mới là người cung cấp cái dịch vụ chết tiệt đó. Em muốn hạ thấp mọi thứ xuống thành mua bán chứ gì? Được thôi. Vậy thì em nên trả cho anh. Và thực sự thì anh sẽ gửi hóa đơn cho em. Một nghìn đô! Được thôi. Em nợ anh một nghìn đô. Cho những dịch vụ mà anh đã cung cấp.”

“Một nghìn đô? Nói như đúng rồi. Em đã phải mơ mộng về đám bạn trai cũ chỉ để có hứng đấy.”

Đây không hẳn là cú đòn mà cô đã trông chờ để kết thúc câu chuyện, vì anh bật cười. Không hẳn là tiếng cười nhạo – dù chỉ thế cũng khiến tinh thần cô phần chần hơn rồi – mà là tiếng cười vô cùng khoái trá.

“Này cô!”

Blue nhắm mắt khi Nita chọn đúng lúc này để xuất hiện từ tiệm Làm đẹp và Hớt tóc Brad, những cái móng vuốt mới sơn đỏ chót uốn cong quanh cây ba toong. “Này cô! Đến giúp ta qua đường nào.”

Dean ném cho Nita một nụ cười hồ hởi đầy vẻ ghê tởm. “Chào bà Garrison.”

“Chào Deke.”

“Là Dean, thưa bà.”

“Ta không nghĩ vậy.” Bà ta xĩa cái túi xách về phía Blue. “Xách cái này đi, cô gái. Nó nặng lắm. Và trông chừng móng tay của ta. Tốt hơn hết là cô chưa lãng phí xăng của ta trong lúc ta ở trong kia.”

Dean móc ngón tay cái vào túi quần jean. “Tôi cảm thấy yên tâm hơn hẳn khi thấy hai người hòa thuận với nhau đến mức này.”

Blue nắm khuỷu ta Nita dẫn bà ta qua đường. “Xe của bà đậu đằng kia.”

“Ta có mắt.”

“Anh sẽ ghé qua nhà lấy xe đạp trên đường quay về trang trại,” Dean gọi với theo. “Chúc hai người một ngày tốt lành nhé.”

Blue giả vờ như không nghe thấy.

“Đưa ta về nhà,” Nita nói khi đã yên vị trên ghế hành khách.

“Thế ngân hàng thì sao?”

“Ta mệt rồi. Ta sẽ viết séc cho cô.”

Chỉ ba ngày thôi, Blue tự nhủ trong lúc liếc mắt nhìn trộm về chiếc xe tải.

Dean đứng đó, một chân gác lên vòi nước chữa cháy và một cô nàng xinh đẹp trong vùng đang nín thở chờ anh.

Khi đã về đến nhà, Nita cứ nhất định bắt Blue đưa Tango đi dạo để làm quen. Vì Tango bị què và già đến nghìn tuổi rồi, Blue bèn để nó khò khò dưới một cây tú cầu trong khi cô ngồi bên lề đường khuất tầm nhìn từ ngôi nhà và cố không nghĩ về tương lai.

Nita dự cô làm bữa trưa, nhưng đầu tiên Blue phải dọn dẹp nhà bếp đã. Trong lúc cô đang lau khô cái chảo cuối cùng thì một chiếc xe tải Ram màu bạc rẽ vào ngõ sau nhà. Cô nhìn Dean ra khỏi xe thu hồi chiếc xe đạp cô đã để ở cửa sau. Anh quăng nó lên sau xe tải, rồi quay về phía cửa sổ nơi cô đang đứng và chạm tay vào vành mũ cao bồi

Đầu tiên Jack nghe thấy tiếng nhạc, sau đó ông thấy April. Trời đã tối, mới qua mười giờ, bà ngồi trên bậc thềm trước đã lún xuống của ngôi nhà nhỏ bên dưới một cái đèn sắt cong cong, đang sơn móng chân. Những

năm tháng như bị xóa nhòa. Trong cái áo bó màu đen và quần soóc hồng, bà trông giống cô gái hai mươi ông vẫn nhớ đến nỗi ông quên cả nhìn đường và vấp phải một cái rễ cây bên trong hàng rào cọc đã đổ nát.

April ngẩng lên. Rồi ngay lập tức lại cúi xuống. Tối qua ông đã làm bà rất khó chịu, và bà vẫn chưa quên.

Cả ngày hôm nay ông đã chứng kiến về được việc đến tận nhà của bà khi bà chỉ dẫn đám thợ sơn cuối cùng cũng đã xuất hiện lễ tẻ, tranh cãi với một thợ hàn chì, giám sát việc dỡ một xe tải đầy đồ đạc, và đặc biệt tránh mặt ông. Chỉ có những ánh mắt đàn ông dõi theo bà là quen thuộc mà thôi.

Ông dừng lại ở bậc thềm thấp nhất và nghiêng đầu về phía tiếng nhạc lao xao. Bà ngồi trên chiếc ghế Adirondack cũ, chân chống lên chỗ ngồi. “Em đang nghe gì thế?” ông hỏi.

“Skullhead Julie.” Bà vẫn kiên định tập trung vào mấy ngón chân.

“Là ai thế?”

“Một nhóm alternative của L.A.” Mái tóc dài, lía chĩa xòa xuống mặt bà khi bà với ra đằng sau để hạ âm lượng xuống. Hầu hết phụ nữ ở độ tuổi của bà đều cắt tóc đi, nhưng bà chẳng bao giờ chạy theo trào lưu. Hồi đó khi tất cả những người khác đều để tóc uốn kiểu Farrah trong phim Những thiên thần của Charlie thì April lại chọn cách cắt ngắn cũn làm nổi bật nên đôi mắt xanh kỳ diệu và biến bà thành trung tâm chú ý.

“Em từng luôn là người đầu tiên nhận thấy tài năng mới,” ông nói.

“Tôi không còn thực sự duy trì được nữa rồi.”

“Tôi nghi ngờ điều đó.”

Bà thối lên móng chân, một hành động khác để kiểm soát cho ông ra rìa. “Nếu anh đến đón Riley thì đã muộn một tiếng rồi. Con bé mệt quá nên đã ngủ thiếp đi trong phòng ngủ thứ hai.”

Cả ngày nay ông hầu như chưa gặp Riley. Suốt buổi sáng con bé đi theo April, và đến chiều, nó lại đi cùng Dean trên chiếc xe đạp màu tím mà anh lôi xuống từ trên thùng chiếc xe tải mới. Khi họ quay lại, mặt con bé đã đỏ bừng và người đầy mồ hôi, nhưng nó cũng rất sung sướng. Lẽ ra ông nên là người mua xe đạp cho con bé, nhưng ông đã không nghĩ đến điều đó.

April thọc chổi sơn vào trong cái chai. “Tôi ngạc nhiên là anh lại mất lâu thế mới ra đây. Tôi có thể pha thuốc vào sữa của con bé hoặc nhồi vào đầu nó những câu chuyện về cái quá khứ đầy tai tiếng của anh.”

“Em đang tỏ ra hờn dỗi đấy.” Ông chống chân lên bậc thềm dưới cùng. “Tối qua tôi đúng là khó chịu thật. Tôi ra đây để xin lỗi.”

“Nói đi.”

“Tôi tưởng mình vừa mới nói rồi đấy thôi.”

“Nghĩ lại xem.”

Ông đáng phải nhận mọi thứ mà bà quăng vào ông và còn hơn thế nữa, nhưng ông không thể kìm một nụ cười khi bước lên mép hiên. “Em muốn tôi quỳ gối à?”

“Khởi đầu là thế.”

“Tôi sẽ quỳ, nhưng lại không biết cách quỳ thế nào. Quá nhiều năm mọi người đều hôn chân tôi rồi.”

“Thử xem.”

“Thế nếu tôi bắt đầu bằng cách thừa nhận em đã nói đúng thì sao,” ông nói. “Tôi không biết mình đang làm gì với con bé. Điều đó khiến tôi cảm thấy ngu ngốc và có lỗi, và vì tôi chẳng biết phải đối mặt với cả hai thứ cảm giác đó thế nào, nên tôi đã trút hết lên em.”

“Hứa hẹn đấy. Giờ nói nốt phần còn lại đi.”

“Cho tôi một gợi ý xem.”

“Anh đang sợ mất vía, và tuần này anh cần sự giúp đỡ của tôi.”

“Ừ, cả chuyện đó nữa.” Bất chấp vẻ gầy gò của bà, ông biết mình đã làm bà tổn thương. Gần đây dường như ông làm rất nhiều người tổn thương. Ông nhìn ra phía rừng cây nơi những con đom đóm đang bắt đầu biểu diễn. Lớp sơn tróc chà xát vào khuỷu tay khi ông tựa vào một cột trên hiên. “Ngay lúc này tôi sẽ đổi mọi thứ lấy một điều thuốc.”

Bà thả chân xuống và co chân kia lên. “Tôi không nhớ thuốc lá nhiều lắm. Và cả ma túy nữa. Với tôi, vấn đề là rượu. Thật sợ hãi khi nghĩ đến việc sống nốt cuộc đời còn lại mà không có một ly vang hay margarita nào.”

“Có lẽ giờ em đã có thể giải quyết được chuyện đó.”

“Tôi là một con nghiện,” bà nói với vẻ chân thành khiến ông bối rối. “Tôi không bao giờ có thể uống lại nữa.”

Từ trong nhà nhỏ, điện thoại của bà đổ chuông. Nhanh chóng đóng nắp lọ sơn, bà lao vào trả lời điện thoại. Khi cánh cửa đóng kính đóng sầm sau lưng bà, ông liền thọc tay vào túi quần. Hôm nay ông đã tìm thấy một bộ bản thiết kế, cho cái nhà thêm. Bố ông từng làm thợ mộc và Jack đã lớn lên cùng với các bản thiết kế và đồ nghề nằm xung quanh, nhưng ông không thể nhớ lần cuối cùng mình cầm một cái búa trong tay là khi nào.

Qua lớp cửa kính, ông nhìn vào trong phòng khách không người và nghe thấy giọng nghèn nghẹn của April. Quỷ tha ma bắt. Ông bước vào trong. Bà đứng quay lưng lại với ông, trán tì lên cánh tay đang chống vào tủ bếp. “Anh biết tôi quan tâm nhiều thế nào mà,” bà nói nhẹ nhàng đến nỗi ông suýt không nghe ra được từ nào. “Sáng mai gọi lại cho tôi, được không?”

Đã quá nhiều thập kỷ trôi qua ông mới cảm thấy những vết đâm ghen tuông này, ông bèn tập trung vào quyển sách giới thiệu nằm trên quầy. Ông vừa lật nó lên, bà liền đóng điện thoại lại chìa về phía quyển sách. “Đó là một nhóm mà tôi tình nguyện tham gia.”

“Phòng Trưng bày Trái tim à? Tôi chưa bao giờ nghe thấy.”

“Nó được thành lập bởi những nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đã tình nguyện bỏ thời gian để chụp chân dung tuyệt vời về những đứa trẻ có thể được nhận nuôi trong hệ thống bảo trợ trẻ mồ côi. Chúng tôi trưng bày những tác phẩm đó ở các phòng trưng bày địa phương. Số ảnh đó có cá tính hơn nhiều so với đám ảnh thể mà các hoạt động xã hội yêu cầu, và rất nhiều trẻ em đã tìm thấy gia đình qua những lần trưng bày đó.”

“Em đã làm chuyện này bao lâu rồi?”

“Khoảng năm năm.” Bà quay trở ra ngoài thêm. “Tôi bắt đầu bằng việc tạo dáng chụp ảnh cho một nhiếp ảnh gia tôi quen - cho bọn trẻ mặc những bộ đồ phản ánh được tính cách của chúng, dàn dựng phục trang phong cảnh, giúp chúng cảm thấy thoải mái. Giờ tôi đang tự mình làm vài bức chân dung. Hay ít ra cũng là trước khi đến nơi này. Anh sẽ sốc khi thấy tôi thích công việc này thế nào đấy.”

Ông bỏ quyển sách vào túi theo bà ra ngoài thêm. Ông muốn hỏi về người đàn ông trên điện thoại nhưng lại không làm thế. “Tôi ngạc nhiên là em chưa từng kết hôn.”

Bà nhặt chai sơn móng tay lên và lại ngồi xuống chiếc ghế Adirondack. “Đến lúc đủ tỉnh táo để kết hôn thì tôi mất hứng thú rồi.”

“Tôi không thể tưởng tượng ra em mà không có người đàn ông nào.”

“Thôi moi móc đi.”

“Không hẳn là moi móc. Chỉ đang cố xác định xem giờ em là ai thôi.”

“Anh muốn định nghĩa tôi bằng việc đếm đầu người chứ gì,” bà nói thẳng thừng.

“Tôi đoán vậy.”

“Anh muốn biết liệu tôi có còn là cô gái hư duy nhất chịu trách nhiệm cho việc xuống dốc của vô số gã tốt đẹp nhưng đã quá yếu đuối nên không giữ chặt được khóa quần chứ gì?”

“Nói như thế...”

Bà thối lên ngón chân cái. “Em tóc hạt dẻ tuần trước tôi thấy đi cùng với đoàn tùy tùng của anh là ai? Đây tớ à?”

“Một trợ lý vô cùng đặc lực mà tôi chưa bao giờ thấy lúc khỏa thân. Vậy lúc này em có nghiêm túc với ai không?”

“Cực kỳ nghiêm túc. Với bản thân tôi.”

“Vậy thì tốt.”

Bà lau bỏ vết sơn dây bẩn. “Kể tôi nghe về anh và Marlin đi. Cuộc hôn nhân của anh kéo dài bao lâu? Năm phút à?”

“Một năm rưỡi. Câu chuyện cũ rích. Tôi bốn mươi hai và tưởng rằng đã đến lúc ổn định. Cô ấy trẻ, đẹp và đáng yêu - ít nhất lúc đó tôi nghĩ vậy. Tôi đã yêu giọng hát của cô ấy. Giờ vẫn còn yêu. Đến khi chúng tôi kết hôn thì những con quỷ mới lộ diện và cả hai phát hiện ra rằng chúng tôi ghét mọi thứ ở nhau. Tôi ở đây để nói với em rằng người phụ nữ đó không thích mả mai. Nhưng không phải cái gì cũng tệ. Tôi đã có Riley.”

Sau Marlin, ông có hai mối quan hệ khá dài đã được che đậy khá thành công trước báo giới. Dù ông quan tâm rất nhiều đến hai người phụ nữ ấy, nhưng có một điều cơ bản gì đó đã mất, lại thêm một cuộc hôn nhân thất bại phía sau nên ông chẳng còn hào hứng gì dấn thân vào cuộc hôn nhân mới.

Sơn móng chân xong, April đẩy laptop sơn lại và đuổi thẳng đôi chân dài miên man ra. “Đừng đưa Riley đi xa, Jack ạ. Đừng trại hè, đừng đến gần nhà em gái Marlin, và đặc biệt đừng đưa nó vào trường nội trú vào mùa thu. Hãy giữ nó lại với anh.”

“Tôi không thể làm thế. Tôi có một tua lưu diễn sắp đến. Tôi phải làm gì đây? Nhốt nó trong phòng khách sạn ư?”

“Anh sẽ tìm ra cách thôi.”

“Em đặt quá nhiều lòng tin vào tôi rồi.” Ông nhìn ra cái hàng rào đồ sắt xập xệ đằng trước nhà. “Riley đã kể cho em nghe chuyện tồi qua chưa? Với Dean ấy.”

Bà ngẩng phắt lên như con sư tử mẹ ngủ thấy mùi nguy hiểm cho đàn con. “Cái gì?”

Ông ngồi xuống bậc trên cùng kể bà nghe chính xác chuyện gì đã xảy ra. “Không phải tôi đang cố biện hộ,” ông nói sau khi kể xong, “nhưng lúc đó Riley đang gào thét, và Dean thì đang đuổi theo con bé.”

Bà bước ra khỏi ghế. “Nó sẽ chẳng bao giờ làm gì hại đến con bé. Tôi không thể tin anh lại tấn công nó. May cho anh là nó không vịn gậy cái cổ ngu ngốc của anh đấy.”

Bà nói đúng. Mặc dù vẫn giữ được sức khỏe để có thể trình diễn những đêm nhạc chất lượng cao vốn luôn là thương hiệu của mình, ông cũng khó là đối thủ của một cầu thủ chuyên nghiệp ba mươi mốt tuổi. “Đó chưa phải là tất cả.” Ông đứng dậy. “Sau đó, Dean và tôi đã nói chuyện, hay ít nhất tôi đã nói. Tôi đã phơi bày ra tất cả tội lỗi của mình. Hoàn toàn thành thật. Không cần phải nói, nó xúc động run cả lên.”

“Để yên cho nó đi, Jack,” bà mệt mỏi nói. “Nó đã phải nhận đủ thứ rác rưởi từ cả hai ta rồi.”

“Ừ.” Ông liếc về phía cửa. “Tốt hơn tôi không nên đánh thức Riley. Nó ngủ đây đêm nay được chứ?”

“Dĩ nhiên.” Bà quay người bước vào trong nhà, còn ông đã gần như bước xuống hết các bậc thềm. Gần như, chứ không hoàn toàn. “Chẳng lẽ em không tò mò chút nào sao?” ông hỏi, mắt nhìn thẳng vào bà. “Em không muốn biết giữa chúng ta lúc này là gì sao?”

Tay bà bắt động trên tay cầm cửa kính. Trong một giây bà không nói gì, như khi lên tiếng, giọng bà đánh thép. “Một chút cũng không.”

Riley không thể nghe thấy April và bố nó đang nói gì, nhưng giọng của họ đã làm nó thức giấc. Nó cảm thấy ấm áp trên chiếc giường trong ngôi nhà nhỏ, biết rằng họ đang nói chuyện với nhau, ngoài kia. Họ đã cùng nhau tạo ra Dean, vậy nên hẳn là họ đã từng có thời gian yêu nhau lắm.

Con bé dùng ngón chân cái gãi ngứa cho bắp chân bên kia. Hôm nay nó quá vui đến nỗi quên mất phải buồn. April đã giao cho nó mấy việc rất hay, như đi tìm hoa để bó lại và lấy nước uống cho thợ sơn. Chiều nay nó đạp xe đạp cùng Dean. Đạp xe trên đất sỏi rất khó, nhưng anh lại chẳng gọi nó là đồ con lừa hay gì cả, anh còn bảo mai nó phải ném bóng cho anh để anh có thể tập luyện chút ít. Chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi nó đã thấy bồn chồn rồi, nhưng cũng hào hứng lắm. Nó nhớ Blue, nhưng khi nó hỏi Dean về chị ấy, anh bắt đầu nói lảng sang chuyện khác. Riley hy vọng anh và Blue không chia tay. Mẹ nó cứ chia tay liên tục.

Nó nghe thấy tiếng April đi lại, thế nên nó kéo chăn lên cầm nằm im thin thít đề phòng April quyết định kiểm tra nó. Riley đã để ý thấy bà hay làm những chuyện kiểu đấy rồi.

Vài ngày tiếp theo trôi qua, Blue tự nhủ rằng thật may là Dean đã tránh xa vì cô phải viện đến tất cả trí khôn của mình để ứng phó với Nita. Thế nhưng. Cô nhớ anh quay quắt. Cô muốn tin rằng anh cũng nhớ cô nhiều không kém, nhưng sao anh phải thế chứ? Anh đã có những gì mình muốn rồi.

Một cảm giác cô độc quen thuộc chế ngự trong cô. Nita quyết định mình muốn có mặt trong bức chân dung cùng Tango, nhưng bà ta cũng muốn Blue vẽ bà ta trước đây, chứ không phải bây giờ. Chuyện này bao gồm cả việc đào bới một chồng sổ ảnh lưu niệm và album ảnh, móng tay sơn đỏ chót của Nita chọc vào từng trang từng trang một, chỉ ra những khiếm khuyết của tất cả những người mà bà ra đã chụp ảnh cùng – một tay bạn hướng dẫn viên khiêu vũ, một người bạn cùng phòng lẳng lơ, một loạt những gã đã phản bội bà.

“Bà có yêu quý ai không vậy hả?” sáng thứ Bảy Blue đã nổi khùng hỏi như vậy khi họ ngồi trên ghế sofa nhung len màu trắng trong phòng khách, xung quanh là một đống album ảnh.

Ngón tay xương xẩu của Nita lật một trang ảnh. “Lúc đó ta yêu quý tất cả bọn họ. Ta thật ngây thơ về bản chất con người.”

Bất chấp cơn điên tiết vì không thể bắt tay vào vẽ, Blue vẫn còn một cảm giác mê hoặc nhất định khi thấy cuộc đời của Nita trải ra từ những năm thiếu thời ở Brooklyn trong thời gian chiến tranh, đến những năm 1950 hay được nhắc đến vào đầu những năm 1960 khi bà ta bắt đầu dạy khiêu vũ dạ hội. Bà ta đã có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi với một diễn viên mà bà ta gọi là “một tên nghiện rượu”, đi bán mỹ phẩm, làm người mẫu ở các cuộc triển lãm thương mại, và là nhân viên tiếp đón trong nhiều nhà hàng cao cấp khác nhau ở New York.

Vào đầu những năm 1970, bà ta gặp gỡ và kết hôn với Marshall Garrison. Ảnh cưới của bà ta cho thấy một phụ nữ tóc bạch kim khêu gợi trang điểm mắt đậm theo kiểu tổ ong, đôi môi đánh nhạt tràu mền nhìn một người đàn ông lớn tuổi hơn trông thật nổi bật trong bộ vest trắng. Hồng cô dâu thanh mảnh, đôi chân dài, da săn chắc và không có nếp nhăn, chính xác là loại phụ nữ khiến đàn ông mất trí.

“Ông ấy tưởng ta mới ba mươi hai,” Nita nói. “Bản thân ông ấy thì hơn năm mươi, và ta đã làm mình ngất xỉu đi vì lo lắng về những gì ông ấy sẽ làm nếu phát hiện ra ta thực sự đã bốn mươi rồi. Nhưng ông ấy phát điên vì ta, và ông ấy chẳng quan tâm.”

“Ở đây trông bà thật hạnh phúc. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Ta đã đến Garrison.”

Lật trang album, Blue nhìn những nụ cười từ lo-lắng-đến-hài-lòng của Nita dần dần chuyển thành cay đắng. “Bức này chụp từ lúc nào?”

“Tiệc mừng giáng sinh năm thứ hai sau khi bọn ta kết hôn. Khi ta đã đánh mất ảo tưởng rằng mình có thể khiến tất cả mọi người yêu quý.”

Về mặt oán hận những vị khách nữ thể hiện chính xác những gì họ cảm thấy về kẻ xâm lược hỗn xược từ Brooklyn với đôi hoa tai to bụi và chiếc váy siêu ngắn đã cuốn mất công dân quan trọng nhất của thị trấn. Ở trang khác, Blue quan sát một bức ảnh chụp Nita đứng tách biệt ra trong một bữa tiệc ở sân sau nhà ai đó, nụ cười căng cứng trát lên mặt. Blue giở đến một bức ảnh của Marshall. “Chồng bà thật đẹp trai.”

“Ông ấy cũng biết điều đó.”

“Bà thậm chí còn chẳng thích ông ấy sao?”

“Lúc cưới ông ấy, ta tưởng rằng ông ấy có xương sống.”

“Chắc bà đã hút nó ra khỏi người ông ấy trong lúc uống máu ông ấy rồi.”

Môi dưới của Nita cong lại, rồi chép miệng choèn choẹt, cái cách yêu thích của bà ta để thể hiện sự không tán thành. Blue đã nghe thấy âm thanh chùn chụt khó chịu đó không biết bao nhiêu lần rồi.

“Đưa ta cái kính lúp,” Nita ra lệnh. “Ta muốn xem liệu cái nốt ruồi của Bertie Johnson có nhìn thấy trong bức ảnh này không. Người phụ nữ tuềnh toàng nhất ta từng gặp, nhưng lại có gan chỉ trích quần áo của ta. Cô ta bảo với tất cả mọi người là ta phô trương. Ta đã chinh đồn cô ta rồi.”

“Dao hay súng?”

Chụt. Chụt. “Khi chồng cô ta mất việc, ta đã thuê cô ta đến lau dọn nhà cho ta. Quý cô Cao giá không thích chuyện đó chút nào, đặc biệt là khi ta luôn bắt cô ta phải dọn nhà vệ sinh đến hai lần.”

Blue không khó khăn gì hình dung ra cảnh Nita sai bảo Bertie Johnson tội nghiệp. Nita đã làm chính xác điều đó với cô trong suốt bốn ngày vừa qua. Bà ta ra lệnh cho cô làm bánh quy, bắt cô dọn phân Tango, và thậm chí còn bắt cô chịu trách nhiệm thuê người lau dọn mới – một nhiệm vụ đáng nản lòng, vì chẳng ai muốn làm việc cho bà ta cả. Blue đóng sập quyển album lại. “Tôi đã xem còn hơn cả đủ để có thể bắt đầu công việc rồi. Phác họa của tôi đã xong, và nếu chiều nay bà để tôi yên một lúc thì tôi có thể hoàn thành thứ gì đó.”

Nita không chỉ tuyên bố muốn có mặt trong bức tranh, mà còn quyết định bà ta muốn nó được vẽ ở kích thước lớn hơn, để bà ta có thể treo trong sảnh nghỉ. Blue đã đặt hàng vải vẽ đặc biệt và theo đó tăng giá lên. Cô đã quá dư thừa tiền bạc để bắt đầu lại ở một thành phố lớn.... giá như cô có thể ra khỏi Garrison, điều mà Nita đang cố hết sức ngăn chặn.

“Làm sao cô có thể vẽ được thứ gì tử tế khi mà lúc nào cũng nhớ nhung cái thằng cầu thủ bóng bầu dục đó chứ hả?”

“Tôi không nhớ nhung gì cả.” Blue gần như chẳng nhìn thấy anh kể từ lần gặp nhau trên phố hôm thứ Ba, và khi cô quay về trang trại để lấy đồ đạc thì anh đã đi mất.

Nita với cái ba toong. “Đổi mặt đi. Quý cô Dao to Búa lớn. Cái được-cho-là-cuộc đính hôn của cô đã kết thúc rồi. Một gã đàn ông như thế muốn nhiều ở đàn bà hơn những gì cô có.”

“Bà vẫn luôn nhắc nhở tôi thế rồi còn gì.”

Nita nhìn cô vẻ tự mãn. “Tất cả những gì cô phải làm là nhìn vào gương.”

“Bà có bao giờ chết được không?”

Môi dưới của Nita cong lại, và bà ta phát ra một tiếng chụt âm ỉ với mấy cái răng cửa. “Cậu ta đã làm trái tim cô tan vỡ, vậy mà cô không chịu thừa nhận điều đó.”

“Anh ấy không làm trái tim tôi tan vỡ. Cho bà biết nhé, tôi sử dụng đàn ông. Tôi không để họ sử dụng mình.”

“Ồ, phải rồi, cô là một Mata Harry[1] thực thụ mà.”

[1] Mata Harry (hay Mata Hari): nghệ danh của Margaretha Geertruida, một vũ nữ người Hà Lan, làm điệp viên nhị trùng cho các đế quốc Pháp và Đức trong Chiến tranh Thế giới thứ nhất. Mata Hari bị nước Pháp xử tử năm 1917 vì tội làm gián điệp

Blue cầm hai cuốn album. “Tôi sẽ lên phòng để có thể làm việc. Đừng có quấy rối tôi.”

“Cô không được đi đâu cả trước khi làm bữa trưa cho ta. Ta muốn một cái bánh sandwich phô mai nướng. Dùng phô mai Velveeta ấy, chứ không phải thứ rác rưởi cô đã mua.”

“Nó được gọi là Cheddar.”

“Ta không thích nó.”

Blue thở dài quay vào bếp. Ngay khi mở cửa tủ lạnh, cô nghe tiếng gõ ở cửa sau. Tim cô trông trành. Cô vội chạy ra thì thấy đó là April và Riley. Dù rất mừng khi thấy họ nhưng cô không thể ngăn chút thất vọng. “Vào đi. Cháu nhớ hai người quá.”

“Bọn ta cũng nhớ cháu.” April vỗ lên má cô. “Đặc biệt là đồ ăn cháu nấu. Lẽ ra bọn ta đã ghé vào từ hôm qua, nhưng cô lại bị giữ lại nhà chính.”

Blue ôm Riley. “Trông em xinh quá.” Vì Blue gặp con bé từ năm ngày trước rồi, mái tóc dài, rối tung chẳng ra hình dạng gì của Riley đã được thay thế bằng mái tóc ngắn, xoăn xoăn khoe ra gương mặt bầu bầu của con bé. Thay vì đám quần áo bó chặt, quá kiểu cách, giờ nó mặc quần sooc kaki vừa vặn cùng với cái áo đơn giản màu xanh lam nổi bật đôi mắt và hợp với làn da màu ô liu lúc này cũng không còn nhột nhột nữa.

“Ai ở đó thế?” Bà già hiện ra trên cửa bếp nhìn April bằng ánh mắt trừng trừng xem thường. “Chị là ai?”

Blue nhăn mặt. “Có phải tôi là người duy nhất nghe thấy tiếng vạc dầu sôi không?”

April mỉm cười. “Tôi là quản gia của Dean Robillard.”

“Blue vẫn đang nhớ nhung cậu chủ nhà chị đấy,” Nita nói như đúng rồi. “Cậu ta chẳng đến thăm lấy một lần, nhưng cô nàng không chịu thừa nhận là mọi việc đã kết thúc.”

“Tôi nhớ nhưng bao giờ. Tôi...”

“Cô nàng cứ như sống trong truyện cổ tích, nghĩ rằng Bạch mã Hoàng tử sẽ đến cứu mình khỏi cuộc sống thảm hại.” Nita giật giật một trong ba chuỗi hạt trên cổ và chuyển sang nhìn đứa trẻ mười một tuổi với vẻ coi thường. “Tên mày là gì nhỉ? Ta nhớ là một cái tên rất kỳ cục?”

“Riley.”

“Nghe như tên con trai ấy.”

Blue chưa kịp chắn chắn Nita thì Riley đã lên tiếng. “Có thể. Nhưng nó còn hay hơn là Trinity.”

“Mày nghĩ thế thôi. Nếu ta có con, ta sẽ đặt tên nó là Jennifer.” Bà ta chỉ cây ba toong về phía cửa. “Vào phòng khách với ta. Ta cần một đôi mắt tinh độc lá số tử vi cho ta. Có kẻ không chịu làm việc đó.” Bà ta trừng mắt nhìn Blue.

“Riley đến thăm tôi,” Blue nói, “và nó sẽ ở lại đây.”

“Cô lại chiều nó rồi.” Bà ta nhìn Riley vẻ không tán thành. “Nó đối xử với mày như trẻ con không bằng.”

Riley nhìn xuống chân. “Không hẳn thế.”

“Thế nào?” Nita hống hách nói. “Mày có đi với ta không thì bảo?”

Riley cắn môi. “Chắc cũng được.”

“Chờ đã.” Blue choàng tay qua vai Riley. “Em sẽ ở lại đây với chị.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, Riley tránh ra chỉ sau một giây do dự. “Em không sợ bà ấy.”

Mũi Nita xì ra lửa. “Sao mày lại phải sợ ta? Ta thích trẻ con.”

“Làm thức ăn cho bữa tối,” Blue đáp trả.

Nita chép miệng rồi nói với Riley. “Đừng đứng đấy mãi thế.”

“Đứng lại ngay,” Blue nói khi Riley bắt đầu đi theo Nita về phía phòng khách. “Em là khách của chị, Riley, không phải của bà ấy.”

“Em biết, nhưng em nghĩ mình phải đi với bà ấy,” Riley nói về cam chịu.

Blue và April nhìn nhau, April gật đầu khể đến mức gần như không thể nhận ra. Blue chống một tay lên hông và chỉ tay về phía Nita. “Tôi thề, nếu bà nói điều gì độc ác với con bé, tối nay tôi sẽ châm lửa đốt giường của bà sau khi bà đi ngủ. Tôi nói thật đấy, Riley, em phải kể với chị bà ta nói những gì đấy.”

Riley lo lắng xoa lên cánh tay. “Vâng... được ạ.”

Nita mím môi nói với April. “Chị có nghe cách nó nói chuyện với tôi không? Chị là nhân chứng đấy. Nếu có chuyện gì đó xảy ra với tôi, hãy gọi cảnh sát.” Bà ta quay sang Riley. “Ta hy vọng mày không khạc nhổ trong khi đọc. Ta không chịu được đâu đấy.”

“Không đâu, thưa bà.”

“Nói to lên. Và thẳng lưng lên xem nào. Mày cần học cách đi lại.”

Blue chờ vẻ mặt chiến bại ở Riley, nhưng đứa trẻ mười một tuổi hít vào thật sâu, so vai lại hiên ngang bước vào phòng khách. “Đừng để ý đến những gì bà ta nói,” Blue gọi với theo sau. “Bà ta độc ác từ trong kén rồi.”

Tiếng chụt chụt cuối cùng cũng hết.

Blue nhìn April. “Sao con bé lại đi với bà ta vậy ạ?”

“Nó đang thử thách bản thân đấy. Tối qua nó đưa Xù Bông ra ngoài khi trời đã tối để đi dạo dù không cần thiết, và sáng nay, khi thấy một con rắn ngoài hồ, nó đã buộc mình phải đi quanh bờ hồ để có thể nhìn con rắn gần hơn, mặc dù nó trắng nhợt như tờ giấy.” Bà ngồi xuống cái ghế mà Blue chỉ. “Thật bức bối. Con bé đã có gan bỏ trốn khỏi Nashville – câu chuyện phía sau sự kiện này sẽ làm cháu dựng tóc gáy đấy – và còn đứng đối đầu với bố nó, vậy mà nó lại cảm thấy cái gì mình cũng sợ.”

“Riley là một đứa trẻ tuyệt vời.” Blue liếc vào phòng khách để tự trấn an bản thân là Riley vẫn còn sống, rồi lôi hộp bánh quy khỏi tủ bát đem ra bàn.

“Làm sao cháu có thể chịu đựng mà sống được với bà già đó?” April lấy một cái bánh quy đường tự làm mà Blue chìa ra.

“Cháu rất dễ thích nghi.” Blue lấy bánh cho mình và ngồi xuống cái ghế mạ vàng đối diện với April qua bàn. “Riley là một đứa trẻ kỳ diệu.”

“Cô ngờ Dean chính là lý do phía sau thử thách bản thân này. Cô nghe lỏm được nó nói với con bé về sức mạnh tinh thần.”

Tin tức quý giá đấy. “Cuối cùng anh ấy đã thừa nhận con bé rồi sao?”

April gật đầu kể Blue nghe chuyện gì đã xảy ra đêm thứ Hai vừa rồi, đó cũng chính là đêm Dean xuất hiện ở nhà xe lưu động và họ làm tình. Blue biết lúc đó anh đang bị tổn thương, nhưng giờ cô mới hiểu điều gì đã gây ra chuyện đó. Cô bẻ một miếng bánh và đổi chủ đề. “Mọi việc ở nhà thế nào rồi cô?”

April duỗi thân hình như mèo ra. “Đám thợ sơn đã xong việc, còn đồ đạc đang bắt đầu đến. Nhưng đám thợ lẽ ra phải xây cái hiên lại nhận một việc khác trong thời gian tẩy chay của Nita rồi nên không thể quay lại trong vòng hai tuần nữa. Cháu tin hay không thì tùy, Jack đã nhận việc đó. Ông ấy đã bắt đầu dựng khung từ thứ Tư.”

“Jack á?”

“Cứ mỗi khi cần thêm người, ông ấy lại quát Dean bắt đến giúp. Hôm nay họ đã làm việc cả buổi chiều mà hầu như chẳng nói với nhau câu nào.” Bà lấy cái bánh thứ hai lên. “Chúa ơi, bánh ngon quá. Cô không biết cháu và Dean cãi nhau vì chuyện gì, nhưng cô hy vọng hai đứa sẽ làm lành để cháu có thể quay về nấu ăn. Riley và cô đã phát ngăn món ngũ cốc cùng với sandwich rồi.”

Giá như chuyện chỉ đơn giản như thế. “Xong bức chân dung này, cháu sẽ rời Garrison luôn.”

April có vẻ thất vọng, điều này khiến Blue thấy dễ chịu. “Vây tình trạng đính hôn của hai đứa chính thức kết thúc à?”

“Bọn cháu đã đính hôn bao giờ đâu. Hai tuần trước Dean nhạt được cháu trên đường cao tốc ngoài Denver.” Blue kể cho bà nghe về Monty và bộ cánh hải ly.

April chẳng về gì ngạc nhiên. “Cháu có cuộc sống thú vị thật đấy.”

Trong phòng khách, Riley đã đọc xong lá số tử vi của bà Garrison. Trong đó nói tình yêu sẽ xuất hiện, Riley thấy xấu hổ đến nỗi muốn bịa ra thứ gì khác, nhưng nó chẳng thể nghĩ ra điều gì. Riley ước gì nó ở trong

bếp với April và Blue, nhưng Dean bảo nó không được để người khác biết họ làm nó sợ thế nào nữa. Dean bảo nó nên xem cách Blue tự lo cho chính mình và làm giống thế, có điều không được đánh ai, trừ trường hợp bắt buộc phải làm thế.

Bà Garrison giật lấy tờ báo như sợ Riley ăn cắp mắt. “Người phụ nữ trong bếp ấy. Ta nghĩ tên chị ta là Susan. Ta nghe người thị trấn nói vậy.”

Không ai ngoài Blue biết April là mẹ Dean. “Cháu nghĩ April có thể là tên đệm của bác ấy.”

“Mày có họ hàng với chị ta à? Mày làm gì ở trang trại?”

Riley chọc chọc tay vào ghế sofa. Nó ước gì có thể bảo với bà Garrison rằng Dean Robillard là anh trai nó. “April là bạn của gia đình. Bác ấy giống như ... mẹ kế của cháu.”

“Hừm.” Bà Garrison nhìn nó chằm chằm. “Hôm nay trông mày khá hơn tuần trước.”

Ý bà ta muốn nói đến tóc Riley. April đã đưa nó đi cắt tóc, và họ cũng mua thêm ít quần áo mới. Mặc dù mới chỉ một tuần nhưng bụng Riley dường như không còn phình ra quá nhiều nữa, có lẽ bởi vì nó chẳng còn nhiều thời gian để buồn chán hay ăn uống. Bất cứ khi nào muốn ra nhà nhỏ của April là nó phải đi bộ, và nó phải chăm sóc Xù Bông. Vụ đạp xe qua mấy con dốc cũng rất mệt, rồi Dean còn bắt nó ném bóng nữa. Đôi khi nó ước gì hai anh em có thể chỉ ngồi nói chuyện, nhưng lúc nào anh cũng thích làm gì đó. Nó bắt đầu nghĩ có thể anh mắc chứng tăng động giảm chú ý giống như Benny Phaler, hoặc có thể chỉ vì anh là con trai và còn là cầu thủ bóng bầu dục nữa.

“Cháu đã cắt tóc,” nó nói. “Hơn nữa, không có nhiều đồ ăn vặt xung quanh lắm, cháu còn đạp xe rất nhiều.”

Môi bà Garrison nhảu hết cả lại và Riley thấy lớp son hồng của bà lọt cả vào mấy nếp gấp. “Lần trước Blue trở nên láo toét ở nhà hàng Jossie chỉ vì tao bảo mày béo.”

Riley vặn tay trong lòng và nhớ lại Dean đã bảo nó phải tự đứng lên bảo vệ chính mình. “Cháu biết cháu béo. Nhưng nói chung những gì bà nói làm cháu bị tổn thương.”

“Vậy thì mày phải thôi quá nhạy cảm đi khi rõ ràng là người khác đang có một ngày tồi tệ. Hơn nữa, giờ trông mày có béo nữa đâu. Thật tốt là mày đang cải thiện chuyện đó.”

“Không phải cố tình.”

“Chẳng quan trọng. Mày nên học khiêu vũ để có thể di chuyển tốt hơn. Trước đây ta đã dạy khiêu vũ dạ hội.”

“Cháu có học ba lê một thời gian, nhưng không giỏi chút nào, vậy nên cháu bỏ.”

“Lẽ ra mày nên bám lấy nó. Ba lê xây dựng lòng tự tin.”

“Cô giáo bảo với *aupair* của cháu là cháu vô vọng lắm.”

“Và mày bỏ qua cho cô ta à? Lòng tự trọng của mày đâu rồi?”

“Cháu không nghĩ là mình có nhiều tự trọng lắm.”

“Đã đến lúc phải có đôi chút rồi. Cầm cuốn sách đầu kia lại đây, đặt nó lên đầu, và bước đi xem nào.”

Riley không muốn, nhưng nó vẫn băng qua phòng đến chỗ cái bàn thiên nga vàng và đặt quyển sách nó thấy ở đó lên đầu. Quyển sách trượt xuống ngay. Con bé nhặt lên thử lại lần nữa, có vẻ khả quan hơn.

“Xoay ngón tay cái chìa thẳng về phía trước,” bà Garrison ra lệnh. “Như thế ngực sẽ ưỡn ra và lưng thẳng lên.”

Riley thử làm theo và kết luận là nó cảm thấy cao hơn, người lớn hơn.

“Đấy. Cuối cùng trông mày cũng giống người có chính kiến rồi đấy. Ta muốn mày từ giờ trở đi bước đi như thế này, hiểu chưa?”

“Vâng, thưa bà.”

April thò đầu vào. “Đến giờ về rồi, Riley.”

Quyển sách trượt khỏi đầu Riley, nó liền cúi xuống nhặt lên. Mắt bà Garrison nheo lại thành hai khe hẹp, như kiểu bà ta sắp sửa nói gì cực nhằn tâm về việc Riley béo và vụng về, nhưng bà ta chẳng nói gì như thế. “Có muốn làm việc không, cô gái?”

“Làm việc ấy ạ?”

“Rửa sạch ráy tai đi. Tuần tới quay lại đây và mày có thể dắt Tango đi dạo cho ta. Blue thật vô dụng. Nó bảo sẽ dắt Tango đi dạo, nhưng tất cả những gì cô nàng làm là đưa thằng bé khuất ra sau góc rồi để nó ngủ.”

“Vì nó đã quá già để đi dạo rồi,” Blue nói với vào từ bếp.

Các nếp nhăn xếp lại giữa hai hàng lông mày của bà Garrison như thể bà ta nghĩ rằng mình cũng đã quá già để mà đi dạo. Chẳng hiểu sao thấy thế Riley lại ít sợ bà ta hơn. Nói chung con bé cũng thích điều bà Garrison vừa nói, rằng cuối cùng nó cũng trông giống người có chính kiến. Bác April, anh Dean và bố nó lúc nào cũng nói những lời nhẹ nhàng với nó, nhưng họ chỉ đang cố xây dựng lòng tự tôn cho nó, và Riley chẳng tin họ. Bà Garrison chẳng quan tâm đến những thứ như lòng tự tôn, nên nếu bà ta bảo cái gì đó là hay thì chắc là đúng thôi. Riley quyết định sẽ luyện tập thêm với quyển sách khi quay lại trang trại.

“Blue, đưa túi xách của ta lại đây!”

“Trong đó có súng không thể?” Blue đáp trả.

Riley không thể tin được cách Blue nói chuyện với bà Garrison. Bà Garrison phải thực sự, thực sự cần Blue lắm chứ không thì đã đuổi chị ấy đi rồi. Con bé tự hỏi không biết Blue có nghĩ đến điều đó chưa.

Khi đã có túi xách, bà rút một tờ năm đô đưa cho Riley. “Đừng lấy tiền này mua kẹo hay thứ gì béo đấy.”

Bố Riley luôn cho nó tiền hai mươi đô, và nó chẳng cần thêm tiền, nhưng từ chối là bất lịch sự. “Cảm ơn, bà Garrison.”

“Chỉ cần nhớ những gì ta nói về tư thế của mày.” Bà ta sập túi xách lại. “Tuần sau Blue đến trang trại để đón mày.”

“Cháu không chắc lúc đó cháu còn ở đây,” Riley nói. Bố nó chẳng nói với nó khi nào sẽ rời khỏi đây, và nó sợ phải hỏi ông, vì hơn bất kỳ điều gì, nó muốn ở lại trang trại suốt phần đời còn lại.

Trên đường về nhà, April với sang vỗ lên chân Riley. Bà không nói gì, chỉ vỗ. Bà cũng đã ôm và vuốt tóc Riley rất nhiều rồi bảo nó nhảy với mình. Đôi khi April xử sự như một người mẹ, có điều không phải lúc nào bà cũng nói về chuyện phát phì và bạn trai. Thêm nữa, mẹ Riley chưa bao giờ chửi thề như April. Riley rất thích mùi của April, giống như mùi gỗ, mùi hoa và giấy sổ xoắn gáy. Nó sẽ chẳng bao giờ nói thành lời, nhưng đôi khi ở cùng với April thậm chí còn thích hơn ở với Dean, vì như thế nó không phải chạy theo sau quả bóng suốt.

Con bé nhoẻn cười, mặc dù nó vẫn còn cả đồng thứ phải lo lắng. Nó nóng lòng kể cho Dean nghe là nó đã ở một mình với bà Garrison, và bà ấy gần như chẳng còn đáng sợ chút nào nữa.

18. Chương 19

Có thể phòng ngủ của Blue là phòng nhỏ nhất trên tầng hai, nhưng nó cũng xa phòng ngủ của bà chủ cô nhất, và nó có một cái ban công nhỏ xíu nhìn ra sân sau. Cô ngồi khoanh chân trên tấm thảm nhung hồng, lưng tựa vào lớp ga trải giường phồng in hoa trong lúc quan sát bức vẽ mình vừa mới hoàn thành. Mắt Nita trông như mắt chồn sương. Cô sẽ phải sửa lại. Có khi không.

Chiếc đồng hồ mạ vàng đặt cạnh giường chỉ đúng mười hai giờ đêm. Cô đặt tập giấy vẽ sang bên, ngáp dài nhắm mắt lại. Trong đầu, cô thấy cái nhà xe nấu mình dưới tán lá cây. Cô tưởng tượng ra bóng đèn lập lòe trên ô cửa sổ, gọi cô về nhà. Nhưng nhà xe không phải là nhà, và rồi cô sẽ không còn nhớ nó nữa, giống

như cô đã thôi nhớ tất cả những nơi khác mình từng bỏ lại phía sau. Tất cả những người khác mà cô đã bỏ lại phía sau.

Thứ gì đó đập vào cửa ban công, cô liền nhảy dựng lên. Khi quay người lại nhìn, cô thấy một cái bóng lù lù. Tim cô trống trành. Một trận chiến của những cảm xúc – mong chờ, khiếp sợ, giận dữ - ập vào cô cùng một lúc. “Anh nghĩ mình đang làm gì thế? Tôi suýt nữa thì lên cơn đau tim rồi.”

“Anh vẫn làm thế với phụ nữ mà.” Dean bước vào trong. Ở anh toát ra mùi gia vị và gì đó lạ lẫm, trong khi cô có mùi như khoai tây rán. Anh nhìn cái áo phông Goodyear nhăn nhúm, từ lâu đã dính vệt sơn trên logo của cô. Sáng nay cô thậm chí còn chưa gội đầu vì Nita cứ nện ba toong vào cửa phòng tắm đòi ăn sáng. Thế nhưng, dường như anh có vẻ chỉ trích căn phòng rất một màu hồng nhiều hơn là cô. “Em giữ mấy con búp bê Barbie ở đâu thế?”

“Anh đã có thể gọi điện,” cô đáp trả. “Hay, tốt hơn là cứ tiếp tục phớt lờ em đi.” Cô nói nghe như một cô bạn gái cũ đang dỗ hờn, nhưng thật đau khi anh cứ tránh xa, mặc dù đó chính là điều cô muốn ở anh.

“Nào, gọi điện thì có gì vui chứ?” Anh mặc quần jean cài cúc cùng áo sơ mi đen vừa vặn phía trước xếp nếp theo dạng lễ phục. Ai lại nghĩ đến chuyện kết hợp những thứ như thế chứ? Và còn làm rất hoàn hảo nữa.

“Sao anh biết đây là phòng em?”

Anh luôn ngón tay vào trong ống tay áo đã gấp lại của cô vuốt thẳng ra. “Phòng duy nhất còn sáng đèn.”

Nếu trời không quá khuya, nếu Nita chưa từng thử thách những mảnh kiên nhẫn cuối cùng của cô, nếu cô không nhớ anh nhiều đến thế thì cô đã có thể giấu giếm những cảm xúc bị ngược đãi của mình tốt hơn rồi. Nhưng lúc này cô giật tay lại. “Anh đã phớt lờ em cả tuần, và giờ anh quyết định xuất hiện vào giữa đêm khuya cơ đấy.”

“Anh đã biết nếu có cơ hội là em sẽ nhớ anh ngay.”

“Biến đi.”

Anh nhìn xuống cô bằng đôi mắt xanh xám mờ màng, ngón tay cái cọ lên gò má cô. “Em kiệt sức rồi. Rốt cuộc thế đã đủ chưa?”

Cô dứt ánh mắt ra khỏi vùng da chữ V râm nắng trên cổ áo sơ mi mở của anh. “Còn hơn là đủ.”

“Tốt. Anh sẽ để em quay lại.”

Không thể ngăn mình lại, cô chép chép miệng.

Môi anh cong lên. “Em sắp quay lại với kiểu ngoan cố cứng đầu của mình, đúng không?”

“Em không biết cách trở thành người khác.” Cô vớ một chồng quần áo sạch nhét vào trong ngăn kéo. “Anh đi đi. Em có mời anh lên đây đâu, và em không có hứng đầu khẩu với anh.”

“Ngạc nhiên chưa.” Anh gặp người trong chiếc ghế tựa bọc nệm phủ khăn xếp nếp màu hồng. Đáng lẽ trông anh phải ngớ ngẩn lắm, nhưng cái ghế chỉ khiến anh trông đàn ông hơn thôi. “Vấn đề là thế này, Blue ạ. Anh sẽ không nói em ích kỷ, nhưng đúng là anh nghĩ đôi khi em cũng nên quan tâm đến người khác hơn bản thân mình.” Anh duỗi chân ra bắt chéo cổ chân. “Ví dụ như Riley. Kể từ khi em bỏ đi, con bé chưa có được bữa ăn nào tử tế.”

“Thuê đầu bếp đi.” Blue quỳ xuống nhặt các bản vẽ dưới thảm.

“Em biết là anh không thể làm thế trong lúc Jack Điền vẫn còn ở đó mà. Ông ta quyết định tự mình xây cái hiên nhà chết tiệt. Cho đến giờ, hội thợ vẫn chưa nhận ra ông ta, nhưng đó chỉ là vì ông ta đã tự giữ mình, và chẳng ai nghĩ là sẽ thấy một ngôi sao nhạc rock đứng trên thang với cái búa trong tay.” Đôi chân dài trong chiếc quần jean duỗi thẳng trước mặt cô. “Nhưng thuê người giúp việc trong nhà là tự chuốc lấy rắc rối.”

Cô giật một cây bút vẽ từ dưới gót chân anh. “Jack sẽ đi sớm thôi, Riley cũng vậy. Rắc rối của anh sắp biến mất rồi.”

“Anh không chắc lắm về chuyện đó.” Anh co chận lại. “Anh không dễ dàng nhờ vả người khác, nhưng chúng ta có thể giúp đỡ nhau đôi chút chứ.”

Cô nhặt bức vẽ cuối cùng lên và đứng dậy. “Em có việc làm rồi.”

“Và nó khiến em khổ sở.” Anh cũng đứng dậy khỏi cái ghế bông mềm.

Khi cô ngẩng lên nhìn anh, căn phòng nhỏ dường như còn trở nên nhỏ hơn. Chỉ có một cách để chắc chắn đuổi được anh ra khỏi đây. “Anh sẽ trả em bao nhiêu?”

Cô chờ anh rút từ trong túi ra một tập một trăm đô, để cô có thể đá anh ra ngoài. Thay vào đó, ngón tay cái của anh xoa lên cổ tay áo. “Không gì cả. Anh nhờ em việc này như xin một ân huệ. Một bữa tối tự nấu vào Chủ nhật.”

Chỉ thế thôi, anh đã kéo đổ lòng tự trọng cao ngút trời của cô.

“Anh biết đòi hỏi như thế là quá nhiều,” anh nói, “nhưng tất cả bọn anh sẽ thực sự cảm kích. Nếu em cho anh một danh sách, anh sẽ mua bất kỳ thứ gì em cần.”

Cô đã chắc chắn là anh sẽ đề nghị trả tiền, như thế cô sẽ có một lý do hoàn hảo để quăng bữa tối Chủ nhật vào mặt anh, nhưng anh lại cao tay hơn cô, và giờ cô cảm thấy mình thật bủn xỉn nếu từ chối. Cô thả đám bản vẽ xuống giường và nghĩ đến chuyện mình nhớ trang trại biết bao. Cô muốn nói chuyện với Riley. Cô muốn xem đám đồ nội thất mới thế nào, thăm hỏi Xù Bông và tự làm mình bẽ mặt trước Jack. Cô muốn lại trở thành một phần trong toàn bộ chuyện ấy. Sự yếu đuối cũ trong cô – cố thuộc về nơi không phải của mình. “Mọi người sẽ có ở đó cả chứ?”

Môi anh mím lại. “Em muốn một cơ hội nữa để xử sự như con ngốc trước mặt Jack Diên, đúng không?”

“Giờ em biết cư xử hơn rồi.”

“Hắn thế rồi.” Anh nhặt mấy bản vẽ trên giường lên. “Ừ, họ đều ở đó cả. Cứ cho anh biết em cần gì.”

Miễn là ở cùng với cả bọn họ thì cô có thể đi được. Chỉ một lần này thôi. Cô nhớ lại những thứ trong phòng để đồ ăn và đọc cho một danh sách ngắn mà anh chẳng buồn chép lại. Anh giờ bức vẽ cuối cùng của cô lên. “Cái này tuyệt quá, nhưng anh tưởng em vẽ con chó của bà ta chứ.”

“Nita quả quyết mình cũng phải có mặt trong bức tranh.” Nita quan tâm đến việc giữ Blue ở lại làm đầy tớ có giao kèo cho mình hơn là bức tranh. “Anh đã sẵn sàng về nhà chưa?”

Ánh mắt anh lang thang trên giường. “Tuyệt đối chưa.”

Cô chống tay lên hông. “Em nên cởi quần áo chỉ vì tối nay anh đã cảm thấy chán và quyết định nhảy qua tay vịn ban công phòng em thôi sao? Em không nghĩ vậy đâu.”

Hai hàng lông mày của anh nhíu lại. “Chuyện anh phớt lờ em thực sự khiến em bức bối, đúng không?” Anh xia ngón tay thẳng mặt cô. “Em không phải là người duy nhất được phép nổi cáu ở đây.”

“Em chẳng làm gì anh cả! Em cần việc làm, và đừng bảo là em có việc làm ở chỗ anh bởi em chẳng có gì cả.”

“Anh đã trông cậy vào em, thế mà em quay lưng lại với anh. Rõ ràng là em chẳng thèm quan tâm xem anh cảm thấy thế nào.”

Trông anh tức giận một cách thành thực, nhưng cô không tin anh. “Anh được hưởng quá nhiều đặc ân, quá được nuông chiều và có khả năng hoàn hảo để giữ vững vị trí ấy. Điều thực sự làm anh bức bối là không được làm theo ý mình.” Cô bước thẳng về phía cửa ban công để có thể quăng anh ra ngoài, nhưng khi đẩy tay nắm cửa, cô tưởng tượng ra cảnh cơ thể anh sông soài trên mặt đất, chân gãy gập dưới người, cô lùi lại.

“Điều thực sự làm anh bức bối,” anh lên tiếng phía sau cô, “là tin rằng em là người anh có thể trông cậy.”

Cô siết quai hàm lại trước cảm giác tội lỗi nhức nhối và băng qua phòng. “Anh đi qua cửa trước. Đừng gây ra tiếng động, không thì em sẽ nhức đầu đến chết vì bị cầu nhàu cho xem.”

Anh ném cho cô cái nhìn khắc nghiệt, bước qua trước mặt cô rồi tự mình mở cửa. Cô theo anh vào đường hành lang trải thảm hồng, qua một bức vẽ kênh đào Venice xấu đau xấu đớn rồi xuống cầu thang để còn

khóa cửa sau lại sau khi anh đi. Mới qua chiếu nghỉ, anh bỗng dừng bước quay lại. Cô đứng trên bậc thang cao hơn, và mắt họ gặp nhau. Trong ánh sáng phát ra từ cái đèn chùm pha lê đầy bụi, gương mặt anh vừa quen thuộc vừa bí ẩn. Cô giả vờ như mình đã hiểu anh, nhưng làm sao cô có thể hiểu được? Anh sống trên những vì sao, còn cô ở ngay đây trên mặt đất rắn chắc.

Cô vẫn đứng yên không động đậy khi anh đưa tay lên lùa vào trong tóc cô. Sợi dây thun lỏng vốn hầu như chẳng buộc được tóc cô cao lên lúc này bung ra khi anh luồn tay vào dưới nó.

Nụ hôn của anh thật thô bạo và kích động. Cô quên mọi thứ từng biết về mình và choàng hai tay quanh cổ anh. Nghiêng đầu sang bên, miệng cô hé ra. Tay anh úp lên miệng cô siết chặt. Cô áp vào gần hơn, hông cô cọ vào anh.

Anh đột ngột lùi lại khiến cô chóng mặt phải túm tay vịn. Dĩ nhiên là anh nhận thấy. Cô vuốt tóc, làm sợi dây thun đang đu đưa rơi xuống. “Anh đang chán vì phải ở một mình thôi.”

“Anh không cảm thấy chán.” Chất giọng trầm, thô ráp của anh chà lên da cô như giấy nhám. “Thứ anh cảm thấy...” Tay anh siết lại quanh bắp đùi trần của cô, ngay bên dưới mép quần soóc. “Thứ anh cảm thấy... là một cơ thể nhỏ nhắn nóng bỏng cần được yêu...”

Lòng cô rạo rực. Cô liếm môi nếm mùi vị của anh. “Rất tiếc. Giờ, khi có anh rồi, trí tò mò của em đã được thỏa mãn, và em chẳng có hứng thú nữa. Không có ý xúc phạm đâu.”

Ánh mắt anh nhìn cô kiên định. Anh cố tình lướt các ngón tay ngang ngực cô. “Không cảm thấy bị xúc phạm chút nào.”

Trong khi cô nổi hết da gà, anh tặng cho cô một nụ cười còn không được như bè bạn, đoạn xoay người lên ra khỏi nhà.

Sáng hôm sau, Blue vẫn còn cảm thấy váng vất khi ra ngoài lề đường lấy báo Chủ nhật cho Nita. Tối qua Dean đã cố áp đặt cô. Anh chẳng có quyền gì mà giận dữ chỉ vì cô không chịu tôn thờ và thần tượng anh như những kẻ còn lại. Hôm nay đến trang trại, cô cần phải gây khó dễ cho anh nhiều nhất có thể.

Vừa cúi xuống lấy báo, cô nghe thấy tiếng huýt sáo từ phía bên kia hàng rào. Cô ngẩng lên thì thấy Syl, bà chủ cửa hàng đồ cũ, đang nhìn mình qua bụi cây với đôi kính mắt mèo màu đỏ. Syl có mái tóc ngắn muối tiêu và đôi môi mỏng đã được làm đầy đặn hơn bằng đường viền son đỏ sẫm. Blue đã được thưởng thức tính hài hước của bà khi họ gặp lại ở quán Barn Grill sau vụ ẩu đả ghê gớm hôm nọ, nhưng giờ Syl hoàn toàn nghiêm túc, bà huýt lên như ống tưới nước trong vườn và ra hiệu cho Blue đến gần. “Đến đây. Chúng tôi cần nói chuyện với cô.”

Blue cấp tờ báo vào nách theo Syl vòng qua góc. Một chiếc Impala vàng đồ ở bên đường đối diện, hai người phụ nữ bước ra: đại diện nhà đất của Dean, Monica Doyle; và một phụ nữ người Mỹ gốc Phi mảnh mai tầm trung tuổi mà Syl nhanh chóng giới thiệu là Penny Winters, bà chủ Gác Mái Cửa Dì Myrtle – cửa hàng đồ cổ của thị trấn.

“Chúng tôi đã cố gặp riêng cô cả tuần nay rồi,” Syl nói khi hai người phụ nữ kia đã vây quanh. “Nhưng mỗi khi cô xuất hiện trong thị trấn, bà ta luôn kè kè bên cạnh, thế nên chúng tôi quyết định mạo hiểm đến đây trước khi đến nhà thờ.”

“Mọi người ai cũng biết Nita sẽ nổi điên nếu không có báo Chủ nhật ngay đầu ngày.” Monica rút một tờ khăn giấy từ trong túi Vera Bradley màu xanh vàng tiếp màu với bộ vest xanh sang trọng. “Cô là hy vọng cuối cùng của chúng tôi, Blue ạ. Cô phải sử dụng tầm ảnh hưởng của mình với bà ta.”

“Tôi chẳng có ảnh hưởng gì cả,” Blue nói. “Bà ta còn chẳng chịu đựng được tôi.”

Penny nắm lấy cây thánh giá vàng trên cổ cái váy đồ của mình: “Nếu đúng như thế thì đến giờ bà ta hẳn đã tống cổ cô như đã làm với tất cả những người khác rồi.”

“Mới có bốn ngày thôi mà,” Blue nói.

“Kỷ lục đấy.” Monica tế nhị khịt mũi. “Cô không biết bà ta chèn ép mọi người thế nào đâu.”

Câu đó tuyệt đối không sai.

“Cô phải thuyết phục Nita ủng hộ kế hoạch Phát triển Garrison.” Syl đẩy cặp kính mắt mèo lên sống mũi. “Đó là cách duy nhất để cứu thị trấn này.”

Blue nhanh chóng được biết Phát triển Garrison là cái kế hoạch mà lãnh đạo thành phố đã lập ra nhằm đem lại sức sống mới cho thị trấn.

“Du khách luôn phải đi qua nơi này trên đường đến Smokies,” Monica nói, “nhưng chẳng có cái nhà hàng nào tử tế, không có phòng trọ, gần như chẳng có cái gì để mua sắm, nên họ chẳng bao giờ dừng lại. Nếu Nita cho phép tiến hành kế hoạch Phát triển Garrison thì chúng tôi có thể thay đổi toàn diện.”

Penny giật giật cái cúc đen nhỏ xíu giữa hai bầu ngực. “Vì không có cơ sở kinh doanh nào tầm cỡ quốc gia ở đây, chúng tôi có thể tận dụng yếu tố hoài niệm đáng biến nơi này thành một nơi trông như ký ức của tất cả mọi người về các thị trấn nhỏ của Mỹ trước thời KFC chuyển đến.”

Monica đeo túi xách lên vai. “Dĩ nhiên, Nita không chịu hợp tác.”

“Việc thu hút du khách sẽ rất dễ dàng, chỉ cần bà ta cho chúng tôi thực hiện vài đổi mới,” Syl nói. “Nita sẽ chẳng phải mất một hào nào trong chuyện này.”

“Syl đã cố mở một cửa hàng quà tặng hân hoan cạnh cửa hàng đồ cũ của tôi suốt năm năm qua,” Penny nói, “nhưng Nita ghét mẹ Syl nên không chịu cho bà ấy thuê chỗ đó.”

Khi tiếng chuông nhà thờ vang lên, mấy người phụ nữ bắt đầu phác họa ra những phần khác trong kế hoạch Phát triển Garrison, trong đó bao gồm một khu nhà nghỉ, chuyển Josie thành một nhà hàng tử tế, và để cái người tên Andy Berillo nào đó thêm một quán cà phê vào quán bánh mì.

“Nita nói quán cà phê chỉ dành cho bọn cộng sản,” Syl căm phẫn. “Một người cộng sản sẽ làm gì ở Đông Tennessee chứ?”

Monica khoát tay trước ngực. “Và dù gì thì ngày nay ai còn lo lắng về cộng sản nữa chứ?”

“Bà ta chỉ muốn đảm bảo mọi người trong thị trấn biết bà ta cảm thấy thế nào về chúng tôi thôi,” Penny nói. “Tôi không muốn nói xấu bất kỳ ai, nhưng bà ta đang để cái thị trấn này chết đi cho hả giận.”

Blue nhớ về mặt từ-lo-lắng-đến-hài-lòng của Nita trong những bức ảnh thời kỳ đầu của Garrison và tự hỏi mọi chuyện đã có thể khác đi thế nào nếu các phụ nữ trong vùng chào đón bà thay vì xa lánh khi bà ta mới đến. Dù Nita có nói gì, Blue cũng chẳng tin bà ta có mấy may ý định bán thị trấn. Có thể bà ta ghét Garrison, nhưng bà ta làm gì còn nơi nào khác để đi.

Syl siết chặt cánh tay Blue. “Cô là người duy nhất nói mà bà ta nghe lúc này. Hãy thuyết phục bà ta rằng những đổi mới này sẽ có nghĩa là tiền vào túi bà ta. Bà ta thích tiền lắm.”

“Tôi sẽ giúp nếu có thể,” Blue nói, “nhưng lý do duy nhất bà ta giữ tôi ở cạnh là để hành hạ tôi. Bà ta chẳng thèm nghe tôi nói bất cứ điều gì.”

“Cứ thử xem,” Penny nói. “Chúng tôi cũng chỉ yêu cầu thế thôi.”

“Cố hết sức ấy,” Monica quả quyết thêm vào.

Chiều hôm ấy Nita nổi cơn thịnh nộ khi Blue tuyên bố sẽ đi chơi, nhưng cô không chịu thua, và khoảng bốn giờ, giữa hàng loạt lời đe dọa gọi cảnh sát, cô rời khỏi nhà để đến trang trại trên chiếc mũ trần hai chỗ ngồi. So với lần gần nhất cô đến thăm thì bãi cỏ đã được xén và hàng rào xung quanh đã được sửa. Cô đỗ xe cạnh nhà kho, bên chiếc SUV của Jack. Gió ẩm áp thổi tung đuôi tóc khi cô băng qua sân.

Riley lao ra. Nụ cười trẻ thơ nở toe trên gương mặt khiến nó trông khác hoàn toàn bé gái buồn bã ngủ trên hiên nhà mà Blue tìm thấy mới hơn một tuần trước. “Chị đoán được không, Blue?” con bé rên lên. “Mai bọn em vẫn chưa về nhà! Bố nói hai bố con phải ở lại thêm vài ngày nữa để còn làm cái hiên nhà.”

“Ôi. Riley! Tuyệt quá. Chị mừng lắm.”

Riley kéo cô về phía cửa trước. “Bác April muốn chị đi vào từ đường này để bác ấy khoe mọi thứ. Và chị đoán được gì nữa không? Bác April đã cho Xù Bông ăn ít phô mai, thế là Xù Bông xì hơi thối inh cả lên, nhưng anh Dean lại cứ đổ cho em, em có làm gì đâu.”

“Ừ, phải rồi.” Blue cười toe. “Đồ tội cho con chó vậy.”

“Không đâu, thật đấy. Em thậm chí còn chẳng thích phô mai.”

Blue cười vang ôm con bé.

April và Xù Bông đón họ ở cửa trước. Bên trong, sảnh nghỉ sáng bừng trong nắng chiều muộn với lớp sơn mới màu trắng ngà. Một tấm thảm trải họa tiết xoáy với tông màu đất chạy dọc theo hành lang. April ra hiệu về phía bức tranh trừu tượng đầy màu sắc mà Blue đã nhìn thấy trong một phòng trưng bày ở Knoxville. “Thấy bức tranh trông tuyệt thế nào chưa? Cháu đã đứng về chuyện kết hợp mỹ thuật hiện đại với nội thất cổ điển.”

Cái tủ bên dưới có một khay bằng gỗ và đồng lúc này đã chứa ví và bộ chìa khóa của Dean, cùng với một bức ảnh đóng khung hồi anh còn nhỏ, mặc quần sooc và đội mũ chơi bóng bầu dục to đến nỗi nó trùm xuống tận cổ. Cạnh cái tủ là một cây giá áo bằng kim loại uốn đang đợi áo khoác của anh và một cái rổ đan mộc mạc chứa đôi giày thể thao cùng quả bóng bầu dục. Một cái ghế tựa làm bằng gỗ dái ngựa vững chắc có lưng ghế chạm trổ tạo nên một chỗ ngồi thuận tiện để thay giày chạy hoặc xem qua thư từ. “Cô đã thiết kế mọi thứ quanh anh ấy. Anh ấy đã nhận thấy nơi này phù hợp với mình thế nào chưa ạ?”

“Cô nghi lắm.”

Blue nhìn tấm gương treo tường hình ô van có khung gỗ chạm trổ. “Tất cả những gì cô cần là một cái giá để đựng kem dưỡng và kẹp mi cho anh ấy.”

“Coi chừng lời ăn tiếng nói đấy. Cháu không nhận thấy nó rất hiếm khi soi gương hay sao?”

“Cháu có nhận thấy chứ. Cháu chỉ chọn không để anh ấy biết là cháu nhận thấy thôi.”

Blue thích hết phần còn lại của ngôi nhà, đặc biệt là phòng khách, giờ đã được chuyển thành màu sơn xanh nhàn nhạt cùng một tấm thảm phương Đông lớn. Những bức tranh phong cảnh cũ mà Blue phát hiện ra trong một cửa hàng đồ cổ trông rất tuyệt khi phối cùng bức tranh vẽ hiện đại táo bạo mà April đã treo bên trên lò sưởi. Mấy chiếc ghế bành da mòn mà April đã tìm thấy nằm đúng chỗ, cùng với tủ ngăn kéo chạm trổ bằng gỗ óc chó để chứa thiết bị nghe nhạc và một cái bàn cà phê quá khổ có ngăn kéo đựng điều khiển từ xa và băng trò chơi điện tử. Thêm nhiều ảnh nằm bên trên, vài tấm chụp anh cùng bạn bè thời nhỏ, những tấm khác chụp thời niên thiếu và những năm đại học. Chẳng hiểu sao Blue không nghĩ rằng những bức ảnh này là ý tưởng của anh.

Dean vô thức điều chỉnh nhịp búa theo tiếng nhạc Black Eyes Peas phát ra từ nhà bếp. Hầu như cả ngày nay anh và Jack đã cùng nhau làm cái hiên. Mấy bức tường phía ngoài đã dựng xong, ngày mai họ sẽ bắt đầu làm mái. Anh liếc về phía cửa sổ gian bếp. Blue đã gật đầu chào anh lúc đến, nhưng lại chẳng thềm ra ngoài chào hỏi, và anh cũng chẳng vào trong. Anh nổi cáu với bản thân vì đã mất kiểm soát với cô trên cầu thang, nhưng ít nhất giờ anh cũng đã có cô trong lãnh địa của mình, chẳng có gì có thể đánh bại được lợi thế sân nhà. Blue yêu trang trại này, và nếu cô quá bướng bỉnh không chịu quay về thì ít nhất anh cũng có thể nhắc cô nhớ đến những gì mình đã bỏ lỡ. Dù cách này hay cách khác, anh cũng quyết tâm đạt được điều mình muốn – một cuộc tình mà cả hai bọn họ cùng xứng đáng có.

Trong nhà, ai đó đã bật nhạc to lên. April và Riley lẽ ra phải giúp làm bữa tối, nhưng April không thích việc nấu ăn và anh có thể hình dung ra bà đang kéo Riley khỏi việc gọt vỏ khoai tây để nhảy múa. Anh nhìn Blue đặt tô trộn xuống nhập hội cùng hai người kia. Cô nhảy lò cò như nàng tiên cây, tay vẩy vẩy, đuôi tóc lắc lư. Nếu cô chỉ có một mình thì có thể anh sẽ vào nhảy cùng, nhưng April và Riley lớn vồn xung quanh thế kia thì không.

“Bố tưởng anh và Blue đã chia tay.” Giọng Jack nhất thời làm anh giật mình. Ngoài mấy câu yêu cầu đưa một dụng cụ nào đó hay là giữ yên một tấm ván, cả chiều nay họ chưa hề nói gì với nhau.

“Không hẳn.” Dean đóng lút một cái đinh khác. Anh đã rèn luyện cái vai của mình, và cuối cùng cũng đã thả lỏng ra được. “Chúng tôi đang ở giai đoạn chuyển tiếp, thế thôi.”

“Chuyển tiếp thành cái gì?”

“Chúng tôi sẽ tìm ra.”

“Vớ vẩn.” Jack quệt ống tay áo lên mặt. “Anh không nghiêm túc với con bé. Nó chỉ là một trò tiêu khiển đối với anh.”

Trên thực tế Blue đã nói y như thế kể từ ngày họ gặp nhau, và Dean phải thừa nhận cũng có phần nào sự thật trong câu đó. Nếu gặp cô trên phố hay trong một câu lạc bộ, anh sẽ chẳng bao giờ để ý đến cô, nhưng đó chỉ vì cô không cố tìm cách thu hút anh. Có quá nhiều phụ nữ đẹp cố gắng làm anh chú ý, làm sao anh có thể để ý đến một người không hề làm gì cả?

“Cẩn thận với con bé đấy,” Jack nói tiếp. “Nó tỏ ra mạnh mẽ, nhưng đôi mắt đã phản bội lại nó.”

Dean quệt ống tay áo lên trán. “Đừng lẫn lộn hiện thực với lời bài hát của ông, Jack à. Blue biết chính xác thực tế là gì.”

Jack nhún vai. “Bố đoán anh hiểu con bé hơn bố.”

Đó là điều cuối cùng họ nói với nhau cho đến khi Dean vào nhà để tắm rửa.

Nhìn Dean biến mất vào nhà, Jack quệt giọt mồ hôi trên trán. Dù chỉ định ở lại trang trại một tuần, nhưng ông sẽ chẳng đi đâu trong một khoảng thời gian nữa. April có cách chuộc lỗi của bà, và ông có cách của riêng ông – xây cái hiên nhà cùng với Dean. Khi lớn lên, Jack đã có nhiều mùa hè làm việc cùng với bố ông, và giờ ông đang làm điều tương tự cùng Dean. Dean không quan tâm quá gì đến quan hệ cha con ở đây, nhưng Jack thì có.

Ông vui khi cái hiên nhà đã thành hình. Mọi thứ đều vững chắc. Ông già của ông hẳn sẽ tự hào lắm.

Blue mở cửa sổ nhà bếp ra. Qua lớp kính, ông nhìn những chuyển động uyển chuyển, gợi cảm của April và những món tóc dài tung bay quanh bà như những lưỡi dao.

“Chẳng ai qua tuổi ba mươi rồi lại nhảy như cô cả,” ông nghe thấy tiếng Blue cất lên khi bài hát kết thúc.

Riley nói thật to, hụt hơi vì cố theo kịp April. “Bố đã năm mươi tư rồi, thế mà bố nhảy tuyệt lắm. Dù chỉ trên sân khấu thôi. Cháu không nghĩ bố cháu nhảy ở nơi nào khác nữa.”

“Trước đây thì có.” April luồn tay vén mớ tóc khỏi mặt, “Sau những buổi biểu diễn của ông ấy, bọn ta tìm một câu lạc bộ hẻo lánh nào đó mà khiêu vũ cho đến khi người ta đóng cửa. Rất nhiều lần họ vẫn mở cửa chỉ vì bố cháu. Trong tất cả những người bác đã từng khiêu vũ cùng, bố cháu là...” Bà dừng lại rồi nhún vai cúi xuống đùa với con chó. Một giây sau, điện thoại của bà đổ chuông và bà lần ra khỏi bếp để nghe máy.

Hôm qua ông đã nghe lỗi bà gọi một trong những người gọi điện cho bà là Mark. Trước đó là Brad. Vẫn là April ngày xưa. Vẫn là cái cảm giác khao khát cũ mỗi khi ông đến gần bà. Ngay cả như thế, ông vẫn muốn được làm tình với bà. Ông muốn đập tan những bức tường quanh bà và khám phá xem sức mạnh của bà từ đâu mà có.

Ông có mấy cuộc họp ở New York và định nhờ bà trông Riley vài ngày trong khi ông đi. Ông tin tưởng giao con cho bà. Người mà ông không tin tưởng giao cho bà chính là bản thân ông.

Ai đó nện thành thịch lên cửa đúng lúc Dean bước xuống cầu thang sau khi tắm xong. Anh mở cửa thì thấy Nita Garrison đang đứng đó. Phía sau bà ta, một chiếc ô tô mui kín màu đen đầy bụi chạy đi. Anh quay về phía bên. “Blue, em có khách này.”

Nita dùng ba toong đập vào đầu gối anh, anh liền tự động lùi lại, để lộ một khoảng trống đủ để bà ta lách vào. Blue xuất hiện từ gian bếp, theo sau là mùi thức ăn thơm ngào ngạt. “Ôi Chúa ơi, không,” cô rên lên khi thấy Nita.

“Cô đã quên giày trên cầu thang thế à,” Nita buộc tội. “Ta đã trượt chân vì giẫm lên đó và ngã lăn xuống tận chân cầu thang. May mắn là ta chưa bị gãy cổ đấy.”

“Tôi chẳng quên giày trên cầu thang gì cả, và bà không bị ngã. Làm sao bà đến được đây?”

“Cái thằng Chauncey Crole ngu đần đó. Nó cứ khạc nhổ qua cửa xe suốt quãng đường.” Bà ta hít hít. “Ta ngửi thấy mùi gà rán. Cô chưa bao giờ làm món gà rán cho ta.”

“Đó là vì tôi không thể tìm được chỗ giấu mảnh thủy tinh trong món đó để đầu độc bà.”

Nita chép chép miệng rồi quật vào ống chân Dean vì anh đã phá ra cười. “Ta cần ngồi xuống. Ta bị bầm dập khắp vì cũ ngã đó.”

Riley thò ra từ bếp. Xù Bông lút cút chạy theo sau. “Chào bà Garrison. Hôm nay cháu đã luyện tập với quyển sách đấy.”

“Đi lấy sách mà thử cho ta xem nào. Nhưng trước tiên tìm cho ta một cái ghế êm ái đã. Hôm nay ta đã bị ngã rất đau.”

“Có một cái trong phòng khách đấy. Cháu sẽ chỉ cho bà.” Riley dẫn bà ta đi.

Blue cọ mu bàn tay lên vết bột trên má. Cô không nhìn hẳn vào anh. “Tốt hơn hết nên bảo April dọn thêm một chỗ trên bàn ăn thôi.”

“Bà già đó sẽ không ăn tối cùng chúng ta.” Anh nói.

“VẬY anh kiến cách đuổi bà ta đi. Tin em đi, chuyện đó khó hơn anh tưởng đấy.”

Dean theo cô vào trong bếp, luôn miệng phản đối, nhưng Blue gạt anh đi. Anh nhìn phòng ăn thấy cái bàn Duncan Phyfe cổ của mình đã được bày biện xong với những tấm lót tua rua màu vàng, đĩa xanh trắng kiểu cũ, một tô đầy những viên đá bóng bẩy Riley đã nhặt về và một lọ hoa màu vàng. Thứ mà căn phòng này cần để trở nên hoàn thiện là những bức tranh tường mà Blue không chịu nhận lời vẽ. April phớt lờ anh trong khi bắt đầu rót trà lạnh vào đầy các ly. Anh cố giúp Blue nhưng cuối cùng lại thành ra ngáng chân cô. Jack xuất hiện sạch sẽ sau khi tắm xong. Blue đánh rơi cái muôi gỗ.

“Rất vui được gặp cháu, Blue.” Ông mở tủ lạnh lấy một lon bia.

“Ừm.. chào chú.” Cô hất đổ túi bột trong lúc lập cập nhặt cái muôi lên.

Dean lấy ít khăn giấy. “Chúng ta có một vị khách không mời trong phòng khách đấy, Jack ạ, thế nên ông sẽ phải lẩn đi thôi.” Anh nghiêng đầu về phía Blue, “Tôi chắc chắn người hâm mộ số một của ông đầu kia sẽ để dành cho ông ít đồ ăn.”

Ánh mắt của Jack dõi theo April, nhưng dường như bà chẳng nhận ra. “Bố chỉ có thể lẩn tránh đến thế này thôi,” ông nói. “Trang trại của anh là tài sản cá nhân. Dù người ta có biết được bố đang ở đây thì họ cũng không gặp được bố.”

Nhưng Dean đã mất hai mươi năm tránh xa bất kỳ điều gì có thể kết nối anh với Jack Patriot, và anh không muốn Nita Garrison ba hoa với tất cả mọi người rằng Jack đang ở đây.

“Hôm nay bố đã đến cửa hàng bia,” Riley lên tiếng từ ngưỡng cửa. “Bố mặc đồ lao động và chẳng đeo hoa tai gì, thế nên chẳng ai nhận ra bố cả.”

“Nhận ra ai cơ?” Nita xuất hiện sau lưng con bé. “Tay cầu thủ bóng bầu dục ấy hà? Ai mà chẳng biết cậu ta ở đây.” Bà thoáng nhìn thấy Jack. “Anh là ai?”

“Đó là bố cháu,” Riley voojinois. “Tên ông ấy là ... Ron Weasley, Ron Weasley.”

“Ông ta làm gì ở đây?”

“Bố là... bố là bạn trai của bác April.”

April chớp mắt thật nhanh và chỉ về phía phòng ăn. “Tôi hy vọng bà sẽ ăn tối cùng chúng tôi.”

Blue khịt mũi. “Làm như cô có thể đuổi bà ta đi vậy.”

“Ta không phiền ở lại ăn tối đâu. Đưa tay đây, Riley, không ta lại ngã lần nữa bây giờ.”

“Bà Garrison nghĩ Riley ngu ngốc,” Riley tuyên bố băng quơ.

“Ta không nghĩ cháu ngu ngốc,” Nita nói. “Chỉ là cái tên của cháu thôi, khó có thể nói đó là lỗi của cháu, đúng không nào?” Bà ta hướng ánh mắt buộc tội về phía Jack.

“Đó là ý của mẹ con bé,” Jack nói. “Tôi đã muốn đặt tên nó là Rachel.”

“Jennifer hay hơn.” Nita đẩy Riley đi vào phòng ăn.

Jack quay sang Blue. “Bà ta là kẻ kỳ quái nào thế?”

“Một số người gọi bà ta là Satan. Số khác gọi là Beelzebub[1]. Bà ta là có rất nhiều tên.”

[1] Beelzebub: một tên khác của quỷ Satan.

Dean mỉm cười. “Bà ta là bà chủ của Blue.”

“Bà ta là bà chủ của cháu.” Blue nện một cái đùi gà rán lên đĩa gỗ.

“Cháu may mắn đấy.” Jack nói.

Blue lôi một chảo măng tây nướng từ lò ra. Tất cả bọn họ bắt đầu đưa đĩa dừng đến. Cô nheo mắt lại khi thấy Nita ngồi chễm chệ ở đầu bàn. Riley ngồi ngay ngắn bên trái bà ta. Dean nhanh chóng đặt rổ bánh quy xuống mà chộp cái ghế ở phía đối diện, xa bà già nhất có thể. Jack bỏ tô salad khoai tây còn nóng xuống cũng nhanh chóng kếm và vội đến ngồi cạnh Riley, đối diện với Dean. April và Blue cùng lúc nhận ra là chỉ còn hai chiếc ghế trống, một ở cuối bàn và một ở ngay bên phải Nita. Cả hai cùng lao đến vị trí cuối bàn. April xuất phát trước, nhưng Blue chơi bẩn, dùng hông huých bà. Trong lúc April mất đà thì Blue đã quăng mình vào ghế. “Ghi bàn...”

“Chơi bẩn,” April khê rít lên.

“Trẻ con...,” Jack nói.

April hất tóc hiên ngang bước đến ngồi cạnh bà Nita lúc này đang phàn nàn với Riley về thái độ hống hách của Blue nên bỏ lỡ toàn bộ cảnh tượng. April lúc này ngồi ngay bên trái Dean. Họ bắt đầu chuyển thức ăn. Sau khi April đã lấy đầy đĩa, Dean ngạc nhiên khi thấy bà cúi đầu trước đĩa thức ăn vài giây. Chuyện đó đã diễn ra từ khi nào thế nhỉ?

“Chỉ một cái bánh quy thôi,” Nita nói với Riley, trong khi lấy cho hai cái cho mình. “Ăn thêm sẽ làm cháu béo trở lại đấy.”

Blue mở miệng định nhảy vào bảo vệ Riley, nhưng Riley đã tự lo lấy. “Cháu biết. Giờ cháu cũng không hay đói như trước nữa.”

Nhìn một vòng quanh bàn ăn. Dean thấy một phiên bản hài hước của một gia đình kiểu Mỹ. Giống như kiểu Norman Rockwell[2] lên đồng vậy. Một người bà không phải là bà. Bố mẹ không phải bố mẹ. Blue, người chẳng phù hợp với bất kỳ vai trò nào có thể định nghĩa được, ngoài kẻ nịnh nọt Jack Điên. Cô đảm bảo Jack có miếng gà to nhất và chạy đi lấy cho ông một cái đĩa sạch khi ông vô tình đánh rơi. Dean nhớ lúc mới lớn mình từng ngồi cùng bàn ăn ở nhà bạn bè và khao khát có được gia đình của chính mình. Lẽ ra anh nên cẩn thận hơn với những gì mình ước.

[2] Norman Rockwell: họa sĩ vẽ tranh minh họa của Mỹ thế kỷ 20. Các tác phẩm của ông có sức hút rất lớn ở Mỹ vì phản ánh được nền văn hóa nước này. Ông nổi tiếng nhất với những trang bìa minh họa về đời sống thường nhật mà ông đã sáng tạo ra cho tờ tạp chí The Saturday Evening Post trong suốt bốn thập kỷ.

Ai cũng khen tài nấu nướng của Blue trừ Nita, bà ta cứ phàn nàn là măng tây cần phải có bơ. Món gà mềm và lớp da giòn tan. Một lớp thịt muối băm mằn mặn phủ lên món salad khoai tây nóng, được nêm nếm thơm phức. Blue không hài lòng với món bánh quy, nhưng những người còn lại đều chén mấy cái liền.

“Bà Garrison trước đây từng dạy khiêu vũ dạ hội đấy.” Riley tuyên bố.

“Biết rồi,” Dean và Blue đồng thanh nói.

Nita nhìn Jack. “Trông anh quen lắm.”

“Thật sao?” Jack lấy khăn ăn lau miệng.

“Nói lại xem tên anh là gì ấy nhỉ?”

“Ron Weasley,” Riley nói trong ły sữa.

Con bé đang dần trở nên khôn lỏi hơn, và Dean kín đáo nháy mắt với nó. Anh chỉ hy vọng Nita không quá quen thuộc với Harry Potter.

Anh chờ Nita tiếp tục cuộc thẩm vấn, nhưng không. “Vai kia,” bà ta nói, và Riley ngay lập tức ngồi thẳng người lên trên ghế. Nita nhìn từ April sang Dean rồi ngược lại. “Hai người trông giống nhau lắm.”

“Bà nghĩ thế à?” April lấy cho mình một viên măng nướng nữa.

“Hai người có họ hàng, đúng không?”

Dean cảm thấy người căng cứng, nhưng cô em gái nhỏ của anh đã tự chỉ định mình thành kẻ bảo vệ những bí mật gia đình. “Bà Garrison đã dạy em mấy bài học về tư thế,” con bé nói. “Em đang rất giỏi trò bước đi đầu đội sách đấy.”

Nita chìa cái bánh quy thứ ba của mình về phía Blue. “Còn một kẻ khác cũng có thể cần đến bài học tư thế đấy.”

Blue trừng mắt nhìn và nện khuỷu tay xuống bàn.

Nita nhếch mép đắc thắng. “Thấy con bé trẻ con chưa kia.”

Dean mỉm cười. Hẳn nhiên là Blue đang xử sự trẻ con, nhưng thế này trông cô thật dễ thương – một vết bột trên má, một lọn tóc đen nhánh rơi xuống cổ, vẻ mặt bướng bỉnh. Làm sao một phụ nữ nhếch nhác đường này lại có thể cuốn hút đến thế chứ?

Nita quay sang Dean. “Cầu thủ bóng bầu dục kiếm được cả đồng tiền mà chẳng phải làm gì nhỉ.”

“Cũng khá nhiều,” Dean nói.

Blue xù lông lên. “Dean đã lao động vô cùng cực nhọc. Là tiền vệ công không chỉ đòi hỏi mỗi sức khỏe đâu. Tinh thần cũng bị thách thức vô cùng đấy.”

Riley nhảy vào hỗ trợ Blue. “Anh Dean đã chơi trong trận Cúp Siêu sao ba năm liền đấy.”

“Ta cá là ta giàu hơn cậu,” Nita nói.

“Có thể.” Dean nhìn bà ta qua miếng cánh gà. “Bà có bao nhiêu?”

Nita tức giận. “Đời nào ta nói cho cậu biết.”

Dean cũng mỉm cười. “Vậy thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được, đúng không?”

Jack, kẻ có thể mua bán cả hai người họ, khịt mũi tức cười. Bà Garrison mút một miếng thức ăn giắt vào kẽ răng và nhìn ông với vẻ chiếu cố. “Còn anh làm gì?”

“Ngay lúc này, tôi đang dựng hiên nhà cho Dean.”

“Tuần sau sang xem cái bậu cửa sổ cho ta. Gỗ đang mục hết rồi.”

“Rất tiếc,” Jack tỉnh khô. “Tôi không chơi cửa sổ.”

April mỉm cười với ông, và Jack cười đáp lại. Một cảm giác thân mật truyền giữa hai người họ khiến những người khác im bật. Chuyện đó chỉ kéo dài có một giây, nhưng chẳng ai trên bàn không nhận thấy.

19. Chương 20

Sau bữa tối, Nita tuyên bố sẽ chờ trong phòng khách cho đến khi Blue dọn rửa xong xuôi và có thể đưa bà ta về nhà. April ngay lập tức đứng dậy. “Tôi sẽ dọn dẹp. Cháu cứ đi đi, Blue.”

Nhưng Dean chưa sẵn sàng để Blue về. Cho đến lúc này, tất cả những gì bữa tối nho nhỏ này đạt được là nhắc nhở anh rằng anh nhớ có cô làm bạn vào ban ngày và ân ái khi đêm đến biết bao nhiêu. Anh cần phải khôi phục lại chuyện đó. “Anh nên đi đổ rác,” anh nói. “Em giúp anh bê rác ra trước cửa được chứ?”

Riley cố hết sức phá hỏng kế hoạch của anh. “Em sẽ giúp.”

“Không nhanh thế đâu.” April bắt đầu thu dọn lại đồng đĩa. “Tôi nói tôi sẽ dọn dẹp nhà bếp, nghĩa là tất cả mọi người sẽ giúp một tay, trừ Blue.”

“Chờ một lát,” Jack nói. “Bọn tôi đã làm việc ngoài hiên nhà cả ngày rồi. Bọn tôi xứng đáng được xả hơi một lát.”

Đột nhiên anh và Jack ở cùng một phe ư? Cả triệu năm nữa cũng quên đi. Dean cầm cái đĩa gỗ đựng gà đã hết nhãn. “Được thôi.”

Riley nhảy lên. “Cháu có thể xếp đồ vào máy rửa bát.”

“Cháu sẽ mở nhạc,” April nói. “Và tốt hơn hết là rock.”

Blue kêu lên. “Nếu có nhạc thì cháu sẽ không bỏ lỡ đâu. Cháu cũng sẽ giúp.”

Riley hộ tống Nita vào phòng khách trong khi những người còn lại dọn bàn. Con bé quay lại với cái ipod và cắm nó vào giá dựng của April. “Tốt hơn hết bố không nghe thấy nhạc bubblegum[1] phát ra từ đó,” Jack nói. “Radiohead thì được hoặc có thể là Wilco.”

[1] Bubblegum pop: dòng nhạc phổ biến những năm 1960-1970 với giai điệu đơn giản, trong sáng, dễ nghe, dễ thấm, vô thường vô phatkan dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên. Sau này người ta còn dùng từ Bubblegum để gọi chung những trào lưu âm nhạc thịnh hành, dễ tiếp nhận nhưng không tạo ra được ấn tượng sâu sắc, rõ nét.

April ngẩng lên từ bồn rửa. “Hoặc Bon Jovi.” Jack nhìn bà chăm chăm. Bà nhún vai. “Một trong những niềm sung sướng tội lỗi của tôi đấy, và tôi sẽ không xin lỗi đâu.”

“Niềm sung sướng tội lỗi của cháu là Ricky Martin,” Blue nói.

Họ nhìn sang Dean, nhưng anh không chịu tham gia vào vụ thú nhận ầm ập tình thân gia đình này, thế nên Blue quyết định lên tiếng thay anh. “Clay Aiken, đúng không?”

Nita không thích bị cho ra rìa, bà ta liền lê chân từ phòng khách. “Ta vẫn luôn thích Bobby Vinton. Và Fabian. Anh ta thật nóng bỏng.” Bà ta ngồi xuống bàn bếp.

Riley đi về phía máy rửa bát đang mở. “Cháu thì nói chung là thích Patsy Cline – mẹ có tất cả những thứ của cô ấy- nhưng bọn trẻ cứ trêu chọc cháu vì chúng chẳng biết cô ấy là ai.”

“Con có gu tốt đấy,” Jack nói.

“Thế anh thì sao?” April hỏi Jack. “Ai là niềm sung sướng tội lỗi của anh.”

“Cái đó dễ thôi,” Dean nghe thấy mình lên tiếng. “Bà là niềm sung sướng tội lỗi của ông ta đấy, April ạ. Đúng không Jack?”

Im lặng khó chịu trùm xuống gian bếp khiến Dean có cảm giác như mình là thằng mất dạy. Anh vẫn thường là sức sống của bữa tiệc, chứ không phải là dấu chấm hết.

“Thứ lỗi cho bọn cháu,” Blue nói. “Dean và cháu phải đi đốt rác đây.”

“Trước khi cậu đi đâu, Quý ông Cầu thủ Bóng bầu dục,” Nita lên tiếng, “tôi muốn biết chính xác dự định của cậu đối với Blue của tôi là gì.”

Blue rên lên. “Ai đó làm ơn bắt tôi đi.”

“Mối quan hệ của tôi và Blue là riêng tư, bà Garrison.” Anh lôi thùng rác ra khỏi gầm bồn rửa.

“Chắc chắn là cậu thích nghĩ thế,” bà Garrison đáp trả.

April và Jack dừng lại quan sát, còn hơn cả sung sướng khi để Nita giải quyết ca này thay họ. Dean huých Blue về phía cửa bên. “Chúng tôi xin phép.”

Nhưng Nita không để mọi chuyện qua dễ dàng như thế. “Ta biết hai cô cậu không còn đính hôn. Ta không nghĩ cậu từng mấy may có ý định cưới con bé. Cậu chỉ muốn đạt được điều mình muốn. Đàn ông toàn một giuộc cả thôi, Riley ạ. Tất cả bọn họ.”

“Vâng, thưa bà.”

“Không phải đàn ông là như thế,” Jack nói với cô con gái. “Nhưng bà Garrison nói có lý đấy.”

Dean siết chặt bàn tay rồi trên cánh tay Blue. “Blue có thể tự lo cho mình.”

“Con bé ấy là một thảm họa biết đi,” Nita đáp trả. “Phải có người để mắt đến nó.”

Thế này là quá sức chịu đựng của Blue rồi. “Bà chẳng quan tâm gì chuyện để mắt đến tôi cả. Bà chỉ muốn gây rắc rối thôi.”

“Nghe cái miệng non nớt đó kìa.”

“Chuyện đính hôn của chúng tôi vẫn còn, bà Garrison ạ,” Dean nói. “Đi thôi, Blue.”

Riley nhảy đến trước. “Em có thể làm phù dâu hay gì đó không?”

“Bọn chị không hẳn là đính hôn,” Blue cảm thấy có trách nhiệm phải báo với con bé. “Dean chỉ đang tự tiêu khiển thôi.”

Vụ đính hôn giả giữa bọn họ quá thuận tiện nên anh không thể để cô phá hỏng nó. “Bọn anh đính hôn rồi,” anh nói. “Blue chỉ đang dối thôi.”

Nita gõ ba toong lên sàn nhà. “Vào phòng khách với ta, Riley. Tránh xa mấy người nào đó ra. Ta sẽ chỉ cho cháu mấy bài thể dục duỗi cơ chân để cháu có thể học ba lê trở lại.”

“Cháu không thích học ba lê,” Riley lầu bàu. “Cháu muốn học ghi ta.”

Jack đặt cái chảo mình đang lau khô xuống. “Thật chứ?”

“Mẹ luôn bảo sẽ dạy con, nhưng mẹ chẳng dạy bao giờ.”

“Nhưng mẹ đã chỉ con mấy hợp âm cơ bản rồi, đúng không?”

“Không. Mẹ không thích con chạm vào đàn của mẹ.”

Về mặt của Jack trở nên sắt đá. “Cây ghi ta mộc của bố ở ngoài nhà nhỏ. Đi lấy nó thôi.”

“Thật á? Bố sẽ để con chơi cây ghi ta của bố á?”

“Bố sẽ cho con cái thứ chết tiệt đó.”

Trông Riley như thể ông vừa mới thả một cái mũ miện bằng kim cương lên đầu nó. Jack quăng cái khăn lau đĩa sang bên. Dean kéo Blue ra ngoài, chẳng may cảm thấy tội lỗi vì đã để April lại dưới sự nhân từ của Nita.

“Em không dối,” Blue nói khi họ đã đi xuống bậc thềm bên hông nhà. “Lẽ ra anh không nên nói thế. Và thật không công bằng khi khiến Riley hy vọng trở thành phù dâu.”

“Con bé vẫn sống tốt thôi.” Anh sải bước về phía thùng dầu nơi họ đốt rác. Nó đã đầy. Anh quệt một que diêm từ trong cái hộp mà April cất trong túi Ziploc quăng vào trong. “Sao tất cả bọn họ không biến đi chứ? Jack vẫn ở lại. April không chịu đi trước khi Riley đi. Mụ phù thủy già đó thì đúng là giọt nước tràn ly. Anh muốn tất cả bọn họ biến khỏi đây. Tất cả trừ em.”

“Có điều chuyện đó không dễ dàng như vậy, phải không?”

Không, chuyện đó không dễ dàng như vậy. Khi lửa đã bắt, anh quay lại ngồi xuống nhìn ngọn lửa bùng lên. Tuần vừa rồi, anh đã thấy sự tự tin của Riley tăng lên. Vẽ xanh xao của con bé vì ru rú trong nhà đã bớt, và đám quần áo mới April mua cho nó đã rộng rồi. Anh cũng thích làm cái thềm, ngay cả khi phải làm việc với Jack. Cứ đóng một cái đinh là anh lại cảm thấy như thể đang đặt dấu ấn của mình lên trang trại cũ kỹ này. Và còn Blue nữa.

Cô đến sau lưng anh. Anh nhặt một tờ giấy bọc bóng kính đã rơi xuống cỏ quăng về phía ngọn lửa.

Blue nhìn tờ giấy bọc rơi xuống cạnh cái thùng, nhưng Dean dường như chẳng quan tâm đến chuyện mình vừa ném trượt. Về ừ ừ của anh tạo thành cái bóng hoàn hảo trong buổi chiều tà. Cô bước đến ngồi xuống

cổ bên cạnh anh. Một miếng băng cá nhân khác đã xuất hiện trên tay anh, lần này quấn quanh đốt ngón tay. Cô chạm vào đó. “Tai nạn lao động à?”

Anh chống khuỷu tay lên đầu gối. “Anh bị một vết sưng khá to trên đầu nữa.”

“Tình hình hòa hợp với đồng nghiệp của anh như thế nào rồi?”

“Ông ta không nói chuyện với anh, mà anh cũng chẳng nói chuyện với ông ta.”

Cô bắt chéo chân nhìn chăm chăm ngọn lửa. “Ít ra ông ấy cũng nên thừa nhận những gì ông ấy đã gây ra cho anh.”

“Ông ấy đã thừa nhận rồi.” Anh quay sang cô. “Thế em đã nói chuyện nghiêm túc với mẹ em về chuyện đó chưa?”

Cô nhở một mảng cổ lên. “Với mẹ em lại khác.” Lửa kêu lép bép. “Bà ấy như Chúa Jesus ấy. Liệu con gái của Jesus có quyền phàn nàn là Người đã hủy hoại tuổi thơ của cô ấy vì Người luôn vắng mặt để cứu rỗi linh hồn người khác hay không?”

“Mẹ em không phải là Jesus, và nếu người ta có con, hoặc là họ nên quanh quẩn đó nuôi dạy chúng hoặc đưa chúng cho người khác nhận nuôi.”

Cô tự hỏi liệu anh có ý định sẽ quanh quẩn nuôi dạy con cái của mình không, nhưng cái ý nghĩ anh ở nhà với gia đình mình trong khi cô lang thang vòng quanh thế giới khiến cô đau đớn.

Anh choàng tay quanh vai cô, và cô chẳng nói gì. Ngọn lửa bùng lên cao hơn. Máu cô sôi lên. Cô đã chán phải chấp nhận làm kẻ về sau rồi. Chỉ một lần trong đời, cô muốn theo đuổi một thứ gì đó cuồng nhiệt. Cơn gió đêm thổi qua tóc cô. Cô quỳ lên hôn anh. Cô sẽ đặt anh về đúng vị trí sau. Còn bây giờ, cô muốn sống cho thời khắc này.

Anh chẳng cần thêm sự khuyến khích nào để đáp trả lại nụ hôn của cô, và chẳng bao lâu, họ đã loạn choạng từ phía sau nhà kho vào trong khu cỏ cao khuất tầm nhìn ngôi nhà.

Dean không biết vì sao Blue lại đổi ý, nhưng khi những ngón tay của cô đã ở trong cạp quần của anh thì anh sẽ không hỏi.

“Em không muốn làm thế này,” cô vừa nói vừa giật tung khóa quần jean của anh.

“Đôi khi em phải hy sinh vì người khác thôi.” Anh tụt quần sooc cùng quần lót của cô xuống cổ chân, quỳ xuống, rúc vào cô. Cô thật ngọt ngào, ngon lành, là liều thuốc gây nghiện đối với các giác quan của anh. Anh còn chưa lấy đủ từ cô thì cô đã vỡ vụn. Anh đỡ lấy cô, kéo xuống, giữ cô trên người anh để bảo vệ cô khỏi đám cỏ dại đang chọc vào mông anh. Đó là sự hy sinh nhỏ nhoi đối với phần thưởng là cuối cùng anh cũng được nhấn chìm trong cơ thể nóng ấm, quần quai đó.

Cô giữ chặt đầu anh, nghiêng chặt rằng hông hổ nói, “Anh dám thúc em à!”

Anh hiểu ý cô, nhưng cô quá chặt, quá ướt, mà anh đã kìm nén quá lâu... anh bầm các ngón tay vào hông cô, kéo cô xuống thật mạnh và giải thoát cho chính mình.

Sau đó, sợ rằng cô sẽ tấn công anh, anh bèn kéo cô nằm rạp trên anh và móc một chân cô qua hông anh. Hôn cô thật sâu, tay anh lặn vào giữa hai cơ thể. Cô oằn người rùng mình. Thôi thúc bảo vệ cuộn lên trong anh. Tay anh chuyển động và rồi giải phóng cho cô.

Khi đã xong, anh vuốt tóc cô, lúc này đã tung ta khỏi cái đuôi chuột. “Chỉ khai thông lại trí nhớ của em thôi nhé...” Anh lần theo lưng cô dưới lớp áo phông. “Em đã bảo anh không làm em nổi hứng được.”

Cô cắn vào cổ anh. “Anh có làm em nổi hứng đâu – dù gì cũng không phải phần lý trí. Thật không may, em có cả những phần lãng lợ. Những phần chắc chắn đã bị anh làm cho nổi hứng.”

Anh vẫn chưa xong việc với cô, và lại bắt đầu chạm vào những phần lãng lợ đó lần nữa, nhưng cô lặn khỏi người anh xuống cỏ. “Chúng ta không thể ở ngoài này gian dân với nhau suốt đêm được.”

Anh cười nhăn nhó. Gian dân, thật tình.

Cô vẫn còn mặc cái áo phông, nhưng phần còn lại thì không có gì. Cô lần mò xung quanh tìm quần lót, để anh nhìn mong cô cho mãn nhãn, đoạn lên tiếng. “Riley là người duy nhất sẽ không nghĩ ra được chúng ta đang làm gì.” Tìm được quần lót, cô đứng dậy mặc vào rồi nhón nhón chế nhạo anh. “Mọi việc sẽ như thế này, Boo ạ. Em đã quyết định thay anh và em sẽ có một câu chuyện tình – ngắn ngủi và buồn thiu. Em sẽ lợi dụng anh, thuần túy và đơn giản, vậy nên đừng có tỏ ra yêu thương nồng thắm gì với em. Em không quan tâm anh nghĩ gì. Em không quan tâm anh cảm thấy thế nào. Tất cả những gì em quan tâm là cơ thể anh. Giờ anh đồng ý với chuyện đó không?”

Cô là người phụ nữ đáng nguyên rủa nhất anh từng gặp. Anh giật cái quần sooc của cô trước khi cô kịp nhặt lên. “Anh sẽ nhận lại được gì để đổi lấy sự nhục nhã là bị người ta lợi dụng?”

Về chế nhạo lại xuất hiện. “Anh sẽ có em. Đối tượng khát khao của anh.”

Anh giả vờ nghĩ thật lung. “Thêm vài buổi tối như hôm nay nữa thì anh sẽ tham gia.” Anh luồn một ngón tay vào ống quần lót của cô. “Trên tất cả các phương diện.”

Jack đẩy cái ghế tựa ra khỏi bàn bếp trong ngôi nhà nhỏ và bắt đầu lên dây chiếc Martin cũ của mình. Ông đã ghi âm bài “Born in Sin” với cây đàn này, và giờ ông ước gì mình đã không quá bốc đồng cho nó đi như thế. Những tiếng tưng tưng và các vết xước này tượng trưng cho hai mươi lăm năm trong cuộc đời ông. Nhưng việc phát hiện ra rằng Marlin không cho phép Riley đến gần bất kỳ cây đàn nào của mình khiến ông phát điên. Lẽ ra ông nên nhận thấy một điều quan trọng nhường này, nhưng ông đã buộc mình cứ mãi vô tình một cách cố ý như thế.

Riley kéo một chiếc ghế ra, ngồi sát lại đến nỗi đầu gối hai bố con suýt chạm vào nhau. Mắt nó ngập tràn vẻ kinh ngạc khi nhìn thứ nhạc cụ méo mó đó. “Nó thực sự là của con chứ?”

Cảm giác tiếc nuối trong ông biến mất. “Nó là của con.”

“Đây là món quà kỳ diệu nhất mà con từng có.”

Về mặt mơ màng của con bé khiến cổ họng ông thắt lại. “Lẽ ra con nên bảo bố là con muốn có một cây ghita. Kiểu gì bố cũng gửi cho con một cái.”

Con bé lăm băm gì đó mà ông không nghe rõ.

“Sao con?”

“Con đã nói với bố rồi,” con bé nói. “Nhưng lúc đó bố đang đi trên đường, chắc là bố không nghe thấy.”

Ông không có chút ký ức nào về chuyện con bé từng đề cập đến một cây ghita, nhưng thực sự ông hiếm khi để tâm hẳn hoi vào những cuộc điện thoại gượng gạo giữa hai bố con. Mặc dù ông vẫn thường xuyên gửi quà cho Riley- máy tính, trò chơi, sách, đĩa CD - nhưng ông chưa bao giờ tự mình chọn những món quà đó. “Bố xin lỗi, Riley. Chắc là bố không nghe thấy.”

“Không sao đâu mà.”

Riley có thói quen nói không sao khi thực ra là có, một thực tế mà cho đến tận mười ngày vừa rồi ông mới nhận ra. Ông đã không nhận thấy rất nhiều thứ về con bé mà lẽ ra phải nhận thấy. Chừng nào còn trả các hóa đơn cho nó và đảm bảo nó học ở một ngôi trường tử tế, ông vẫn cho rằng mình đang làm tốt phần trách nhiệm của mình. Ông đã không muốn nhìn xa hơn, vì dính dáng đến nhiều hơn thì cuộc sống của ông sẽ gặp trở ngại.

“Con biết hầu hết các hợp âm mở,” con bé nói. “Ngoại trừ hợp âm fa trưởng rất khó chơi.” Nó nhìn thật chăm chú khi ông lên dây, ngẫu nhiên từng động tác của ông. “Con đã tra mọi thứ trên mạng, và trong một thời gian, Trinity đã cho con tập với cây ghita của nó. Nhưng rồi nó bắt con trả lại.”

“Trinity có ghita à?”

“Một cây Larrivee. Nó chỉ học có năm buổi rồi nghỉ luôn. Nó nghĩ ghita thật buồn tẻ. Nhưng con cá là dì Gayle sẽ bắt nó phải học lại. Giờ khi mẹ mất rồi, dì Gayle sẽ cần một cộng sự mới, và dì vào với Trinity là một ngày nào đó hai mẹ con họ có thể giống như nhóm Judds, có điều xinh đẹp hơn.”

Ông không nhìn thấy Trinity ở lễ tang của Marli. Ngay từ khi mới lọt lòng, con bé đã xinh xắn mê hồn, một tiểu thiên sứ má hồng với mái tóc vàng và đôi mắt xanh to tròn. Ông nhớ là con bé hiếm khi khóc, ngủ mỗi khi cần phải ngủ và giữ món sữa trong bụng thay vì các vòi phun như Riley. Khi Riley được một tháng tuổi, Jack đã đi lưu diễn, mừng vì có một lý do để thoát khỏi đứa bé có gương mặt như mặt trăng cứ gào thét mãi mà ông không biết cách dỗ và một cuộc hôn nhân mà ông đã nhận ra là sai lầm lớn. Nhiều năm qua, đôi khi ông nghĩ lẽ ra mình đã là một người cha tốt hơn nếu được ban cho một đứa bé xinh xắn như Trinity, nhưng mười ngày vừa rồi đã khiến ông mở mắt.

“Trinity thật tử tế vì đã cho con mượn đàn,” ông nói, “nhưng bố cá là sự tốt bụng đó không tự nhiên mà có.”

“Bọn con đã có một thỏa thuận.”

“Nói nghe xem nào.”

“Con không muốn kể cho bố nghe.”

“Dù gì cũng cứ kể thử xem.”

“Có bắt buộc không ạ?”

“Tùy thuộc vào việc con có muốn bố dạy cho con một cách chơi hợp âm fa trưởng dễ hơn không?”

Con bé nhìn chăm chăm vào điểm bên dưới lỗ âm nơi các ngón tay của ông đã mài mòn phần cuối. “Con đã bảo với dì Gayle là Trinity ở với con trong khi nó đang ở với bạn trai. Và con phải mua thuốc lá cho chúng nó.”

“Con bé mới mười một tuổi mà!”

“Nhưng bạn trai của nó mười bốn rồi, và Trinity quá già dặn so với tuổi của nó.”

“Ồ, phải rồi, nó thì già dặn rồi. Gayle cần phải nhốt con bé đó lại, và bố sẽ bảo với dì con như thế.”

“Bố không làm thế được. Trinity sẽ còn ghét con hơn nữa đấy.”

“Tốt. Lúc đó nó sẽ biết đường tránh xa con.” Vì vẫn chưa xác định được chi tiết mọi chuyện nên ông ngăn mình bảo với Riley là nó sẽ không còn gặp gỡ Công nương Trinity nữa. Giờ ông biết rằng mình sẽ không bao giờ được để Riley dưới sự giám sát đáng ngờ của Gayle nữa. Riley không thích đến trường nội trú, nhưng ông sẽ cố hết sức lên kế hoạch lưu diễn của mình nằm ngoài những ngày nghỉ lễ của con bé để nó không cảm thấy bị bỏ rơi. “Làm sao con mua được thuốc lá?” ông hỏi.

“Có một gã làm việc ở nhà. Hắn ta mua cho con.”

Ông nhận ra rằng Riley đã biến chuyện mua thuốc thành một kỹ năng sống còn. Điều đó khiến ông xấu hổ. “Đã có ai từng trông chừng con chưa?”

“Con biết cách tự trông chừng mình.”

“Con không cần phải làm thế.” Ông không thể tin mình và Marlin đã khước từ con bé một thứ cần bản như cây ghita của riêng nó. “Con có bảo với mẹ là con muốn chơi đàn nhiều như thế nào không.”

“Con đã cố.”

Bằng cái cách lóng ngóng mà con bé đã cố bảo với ông. Làm sao ông có thể trách Marli vì không thể để tâm hơn khi mà ông thậm chí còn tội tệ hơn thế?

“Giờ bố dạy con hợp âm fa trưởng đó được chưa?” con bé hỏi.

Ông giải thích cách lấy nốt chỉ ở hai dây trên cùng, như thế dễ hơn đối với bàn tay nhỏ. Cuối cùng, ông đưa cây đàn cho con bé. Nó chùi tay lên quần sooc. “Nó là của con thật ă?”

“Thật đấy, và bố không thể tìm đâu ra một người phù hợp hơn để tặng nó.” Đột nhiên, từng lời của ông thật chân thành.

Con bé ôm cây đàn vào người. Ông chìa ra một cái móng đàn. “Bắt đầu đi. Thử xem nào.”

Ông mỉm cười khi con bé ngậm cái móng giữa hai môi lúc chỉnh lại vị trí cây đàn, giống hệt ông. Khi đã thoải mái rồi, nó mới lười cái móng ra khỏi miệng, chăm chú nhìn vào tay trái, gảy một hợp âm fa trưởng theo cách ông đã chỉ. Con bé làm được ngay, sau đó nó lại gảy những âm mở khác. “Con chơi tốt lắm,” ông nói.

Con bé rạng rỡ. “Con đã luyện tập mà.”

“Bằng cách nào? Bố tưởng con phải trả lại cây đàn cho Trinity.”

“Con trả rồi. Nhưng con đã làm một cây đàn bằng bìa các tông để có thể tập vị trí các ngón tay.”

Lòng ngực ông thắt lại. Ông đẩy mình ra khỏi chiếc ghế, “Bố sẽ quay lại sau.”

Khi đã vào đến phòng vệ sinh, ông ngồi lên mép bồn tắm gục đầu vào hai tay. Ông có tiền, có xe, có nhà, có phòng chứa đầy những đĩa bạch kim. Ông có tất cả, thế mà con gái ông đã buộc phải tập chơi đàn trên một cây ghita bằng bìa các tông.

Ông muốn tâm sự chuyện này với April. Người phụ nữ đã từng khiến ông phát điên giờ dường như là người duy nhất ông có thể quay sang hỏi xin một lời khuyên.

20. Chương 21

Tháng Sáu, với tất cả sự nóng bức và ẩm ướt, bắt đầu trải khắp vùng Đông Tennessee. Mỗi tối, Blue lại để Dean vào phòng qua lối ban công cho cuộc hẹn hò bí mật của họ, đôi khi anh xuất hiện chỉ vài phút sau khi lịch sự hộ tống cô từ bữa tối tại Barn Grill về đến cửa nhà. Việc kháng cự lại anh tỏ ra là vô vọng, mặc dù cô biết mình đang đùa với lửa. Nhưng giờ khi không còn phụ thuộc vào anh về việc làm, tiền bạc và mái nhà che trên đầu, cô quyết định mình có thể mạo hiểm. Xét cho cùng thì cô cũng sẽ ra đi trong vài tuần tới. Cô nhìn anh đang ngồi khỏa thân trên đồng gối. “Trông anh như kiểu sẵn sàng nói chuyện tiếp ấy.”

“Anh chỉ định nói là...”

“Không nói chuyện, nhớ không? Tất cả những gì em muốn ở anh là tình dục.” Cô lặn người sang bên, kéo theo chăn. “Em là người phụ nữ trong mơ của mọi gã đàn ông.”

“Em là cơn ác mộng trong truyện thần thoại thì có.” Bằng một động tác nhanh gọn, anh giật chăn ra khỏi cả hai, kéo cô úp mặt vào lòng anh và phát mạnh lên móng cô. “Em cứ quên mất là anh to khỏe hơn em thế nhỉ.” Một cú phát nữa, theo sau là cái vuốt ve nắn nã. “Và bữa sáng anh ăn thịt những cô bé như em.”

Cô quay lại nhìn anh. “Còn ít nhất tám giờ nữa mới đến bữa sáng.”

Anh lật cô lại. “Vậy một bữa ăn đêm thì sao?”

Vài ngày sau, khi Blue tuyên bố mình dự định sẽ hoàn thành nốt bức chân dung thay vì nướng cái bánh vòng sô cô la mà bà chủ ra lệnh. Nita liền nói, “Cô có thể nghĩ lại về việc qua mặt ta đấy, cô Blue Bailey. Cái gã được-gọi-là thợ mộc ấy à? Cô nghĩ ta ngu chắc? Vừa nhìn một cái, ta đã biết ngay đó là ai. Jack Parriot, là thế đấy. Còn quản gia của Dean à... Đến kẻ ngốc cũng có thể thấy đó là mẹ cậu ta. Nếu không muốn ta gọi cho bạn bè bên báo chí thì cô nên chui vào bếp bắt đầu làm cái bánh vòng của ta đi thôi.”

“Bà chẳng có bạn bè nào bên báo chí cả,” Blue nói, “hoặc ở bất kỳ đâu, ngoại trừ Riley, và chỉ có Chúa mới biết tình bạn đó là cái kiểu gì. Tối hậu thư có thể chơi hai chiều đấy. Nếu bà không ngậm miệng lại, tôi sẽ kể với mọi người về mớ giấy tờ mà tôi đã vấp phải khi bà bắt tôi lau dọn bàn cho bà.”

“Cô đang nói đến giấy tờ nào thế?”

“Những ghi chép về món tiền nặc danh mà bà gửi cho gia đình Olson sau khi họ mất tất cả trong vụ cháy đó, cái xe hơi mới bí ẩn xuất hiện trên lối vào nhà một phụ nữ khi chồng bà ta chết và bà ta phải nuôi toàn bộ lũ trẻ, hóa đơn thuốc được thanh toán một cách bí ẩn cho ít nhất là hơn chục gia đình khó khăn. Tôi

có thể liệt kê tiếp, nhưng thôi. Bà có thực sự muốn mọi người biết là mụ phù thủy xấu xa của Garrison, Tennessee lại có tấm lòng của một cái kẹo dẻo cháy không?”

“Ta chả hiểu ý cô.” Nita khệnh khạng bước ra khỏi phòng, cây ba toong trừng phạt sàn nhà theo mỗi bước đi.

Blue lại thắng thêm một trận nữa trước mụ dơi già, nhưng cô vẫn đi nướng bánh. Trong tất cả những người phụ nữ mà Blue đã ở cùng những năm qua, Nita là người đầu tiên muốn giữ cô ở lại.

Tối hôm ấy, Dean ngồi khoanh chân ở cuối giường của Blue, chân cô vắt ngang qua bắp đùi trần của anh. Khi đã lấy lại sức sau một tua ân ái đặc biệt kỳ dị, anh liền xoa bóp bàn chân thò ra từ dưới chăn của cô. Cô rên ư ử khi được anh xoa mu bàn chân.

Anh dừng lại. “Em sẽ không nôn thốc ra lần nữa, đúng không?”

“Từ ba ngày trước rồi mà.” Cô ngúc ngoắc bàn chân, dụ dỗ anh quay lại với công việc. “Em đã biết là có gì không ổn với món tôm mua từ cửa hàng Josie mang về, nhưng Nita cứ khẳng định là nó không sao.”

Ngón tay cái của anh ấn hơi quá mạnh lên mu bàn chân của cô. “Và cuối cùng em mất cả đêm hết cảm đầu vào bồn vệ sinh rồi lại bỏ dọc hành lang để chăm sóc mụ gà mái già đó. Chỉ một lần thôi, anh muốn thấy em cảm điện thoại lên nhờ anh giúp đỡ.”

Cô không để lộ rằng mình đã nhận ra vẻ cay đắng trong những lời của anh. “Em kiểm soát được cả mà. Không cần phải làm phiền anh.”

“Em sợ mình sẽ phải giao nộp khổ nếu nhờ vả người khác giúp đỡ à?” Anh gí vào lòng bàn chân cô. “Cuộc sống không nhất thiết phải là môn thể thao cá nhân, Blue à. Đôi khi em phải nương tựa vào đồng đội.”

Cuộc đời của cô thì không. Đó là một trận đấu cá nhân từ đầu đến cuối. Cô chống lại cả tập hợp các cảm xúc bất an gồm linh tính xấu, tuyệt vọng và sợ hãi. Cô và Dean gặp nhau đã gần một tháng, và đã đến lúc bước tiếp. Bức tranh của Nita đã gần như xong, mà cũng chẳng phải cô sẽ bỏ lại bà ta không có ai giúp đỡ. Vài ngày trước, Nita đã thuê được một quản gia cực kỳ, một phụ nữ đã nuôi dạy sáu đứa con và miễn nhiệm thậm chí trước những lời nhục mạ tráo tráo nhất. Blue chẳng còn lý do gì để ở lại Garrison thêm nữa, ngoại trừ việc cô chưa sẵn sàng rời xa Dean. Anh là người tình trong những giấc mơ của cô: giàu óc tưởng tượng, phóng khoáng, sung sức. Được gần anh bao nhiêu cũng không đủ, và đêm nay, cô gạt đi mọi thứ khác.

Cô nhìn cái quần đùi End Zone đen tuyền. “Sao anh lại mặc nó vào? Em muốn anh khóa thân.”

“Anh có nhận thấy.” Anh chạm vào cô nhẹ nhàng hơn khi phát hiện ra một điểm kỳ diệu trên hõm nhảy cảm phía sau đầu gối. “Em là một cô nàng hoang dã. Đây là cách duy nhất anh có thể có chút thời gian lại sức.”

Mắt cô hạ xuống vùng cấm địa thực sự. “Rõ ràng thần sấm Thor đã hồi phục hoàn toàn.”

“Thời gian nghỉ giữa giờ đã kết thúc.” Anh kéo chăn ra. “Anh bắt đầu hồi chơi tiếp theo đây này.”

Đỗ xe gần nhà kho, Jack lôi túi đồ ngủ qua đêm từ sau cốp ra. Lâu lắm rồi ông mới lại phải tự mang hành lý, nhưng ông đã làm thế trong vài tuần vừa rồi mỗi khi rời khỏi trang trại để làm một chuyến đi ngắn đến New York hay chuyến đi dài hơn đến West Coast. Tua lưu diễn đang tiến triển tốt. Hôm qua ông đã chấp thuận kế hoạch marketing, còn hôm nay ông thực hiện chút quảng cáo cho album mới trước khi phát hành. Cũng may, sân bay của hạt đủ rộng để chứa một máy bay riêng, và ông có thể ra vào khá dễ dàng. Với sự can thiệp của tay phi công, ông thậm chí còn có thể ra vào ô tô của mình mà không bị phát hiện.

Dean đã đồng ý để Riley ở lại trang trại cho đến khi anh quay lại trại tập huấn của Stars trong một tháng nữa. Điều đó có nghĩa là April cũng sẽ hoãn ngày quay lại L.A., một chuyện mà ông biết là Dean không vui về gì. Có vẻ như tất cả bọn họ đều đang hy sinh bản thân vì con gái của ông.

Đã gần bảy giờ, đám thợ đã xong việc ra về. Ông đặt túi đồ cạnh cửa bên hông nhà và bước vòng ra phía sau kiểm tra xem thợ điện đã chạy xong dây cho mấy cái quạt trên trần khoảnh hiên chưa. Tường đã dựng xong, mái đã lợp, mùi gỗ mới đón chào ông. Từ đầu đó, ông nghe thấy một giọng nữ văng vẳng, quá trong sáng, quá ngọt ngào, cao đến hoàn hảo, khiến trong chốc lát ông cứ tưởng mình đang tưởng tượng ra.

Em có nhớ khi ta còn nhỏ,
Và ta thức dậy chỉ để ngắm mặt trời?

Em yêu, sao em không cười?

Ông nín thở

Anh biết rằng cuộc đời tàn nhẫn.

Em hiểu điều đó rõ hơn anh.

Con bé có giọng hát của một thiên thần tội lỗi, vẻ trong sáng như sương nhuộm màu đỏ vỡ. Ông hình dung ra đôi cánh lông trắng muốt cổ xưa bị xơ xác ở đầu cánh, một vầng hào quang hơi khê nghiêng khỏi vị trí cân bằng. Con bé ứng biến đoạn bè cuối, nâng lên một tông, chạm đến tâm can của từng nốt nhạc, âm vực của con bé đã vượt qua cả chất giọng nam trung thô ráp của một rocker như ông. Ông theo tiếng nhạc đi vòng ra phía sau nhà thêm.

Con bé ngồi tựa vào móng nhà, hai chân khoanh lại, ôm cây Martin cũ của ông trong lòng, con chó cuộn tròn bên cạnh. Vẻ mồm mỉm trẻ thơ của nó đang dần biến mất, một lọn tóc nâu bóng sáng quét trên má. Giống như ông, con bé rất dễ bắt nắng, và bất chấp chỗ kem chống nắng mà April bắt nó phải bôi, làn da nó đã chuyển thành màu nâu gần giống như ông. Con bé hết sức tập trung đánh những hợp âm đúng khiến giọng hát tuyệt vời của nó gần như là thứ đến sau.

Những hợp âm cuối cùng của bài “Why Not Smile?” trôi đi. Vẫn chưa thấy ông, con bé nói với chú chó. “Được rồi, mày muốn tao chơi cái gì bây giờ?”

Xù Bông ngáp dài.

“Tao thích bài đó!” Con bé chuyển sang đoạn mở đầu của bài “Down and Dirty”, một trong những bài hit nổi nhất của nhóm Moffatt. Trong tay Riley, giai điệu đồng quê ngớ ngẩn lại mang một vẻ trơn tru sắc ngọt. Ông nghe thấy âm hưởng những tiếng rên hừ hừ buồn bã của Marli và kiểu ngân dài của ông, nhưng giọng Riley thuộc về riêng con bé. Nó đã thừa hưởng những phẩm chất tốt nhất từ hai bọn họ và biến thành của riêng mình. Xù Bông cuối cùng cũng đứng dậy chào đón ông bằng ba tiếng ăng ăng bắt buộc. Tay Riley buông đàn giữa bài hát, và ông thấy vẻ hoảng hốt của con bé. Trực giác cảnh báo ông phải cẩn thận.

“Nghe có vẻ quá trình luyện tập của con đã được đền đáp.” Ông bước quanh một đồng gỗ vụn mà chẳng ai chịu bỏ công dọn đi.

Con bé ghì cây ghi ta vào ngực chặt hơn, như thể vẫn còn sợ ông sẽ lấy lại mất. “Con cứ tưởng đến tới muộn bố mới quay lại.”

“Bố nhớ con nên quay lại sớm.”

Con bé không tin ông, nhưng đó là sự thật. Ông cũng nhớ cả April nữa, hơn là ông muốn. Éo le thay, ông thậm chí còn nhớ cả cảm giác nhức nhối mỗi khi thấy Dean chơi đùa với Riley, cười vang với Blue, hay thậm chí là đấu đá với mụ già nọ. Ông ngồi xuống đất cạnh đứa con mà ông đã có, đứa con gái nhỏ ông đã yêu thương chưa đúng cách. “Con xử lý hợp âm fa trưởng thế nào rồi?”

“Tốt ạ.”

Ông nhặt cái móng đàn đã bị rơi xuống cỏ lên. “Có có chất giọng hay đấy. Con biết thế, đúng không?” Con bé nhún vai.

Đột nhiên, những lời Marli nói với ông năm ngoái trong một cuộc điện thoại ngắn ngủi quay lại. “Giáo viên của nó bảo nó có giọng hát tuyệt vời, nhưng em chưa bao giờ nghe thấy cả. Và anh biết kiểu người ta cứ nịnh nọt khi mình là người nổi tiếng rồi đấy. Họ thậm chí sẽ lợi dụng cả con cái của mình để tiếp cận nữa.”

Lại thêm một sai lầm về phía ông. Ông đã mù quáng cho rằng Riley ở với vợ cũ sẽ tốt hơn là ở với ông, mặc dù ông biết chính xác Marli chỉ biết nghĩ đến bản thân mình thế nào. Ông lẩn cái móng đàn giữa mấy ngón tay. “Riley, nói chuyện với bố đi.”

“Về cái gì ạ?”

“Chuyện hát hò.”

“Con chẳng có gì để nói cả.”

“Đừng nói thế với bố. Con có một giọng hát đáng kinh ngạc, nhưng khi bố bảo con hát cùng bố, con lại bảo là con không biết hát. Con không nghĩ là bố sẽ thích hay sao?”

“Con vẫn là con thôi,” con bé lẩm bẩm.

“Ý con là gì?”

“Chỉ vì con biết hát không có nghĩa con là người khác.”

“Bố không hiểu con định nói gì.” Ông quăng cái móng về phía đồng gỗ vụn. “Riley, bố không hiểu. Nói cho bố biết con đang nghĩ gì đi.”

“Không có gì ạ.”

“Bố là bố của con. Bố yêu con. Con có thể nói với bố mà.”

Về hoài nghi không che đầy phủ mờ đôi mắt trông giống hệt mắt ông. Lời nói không thể thuyết phục con bé tin vào những gì ông cảm thấy. Ôm cây ghi ta thật chặt, con bé bật dậy. Cái quần sóc April mua cho nó tụt xuống hông. “Con phải đi cho Xù Bông ăn đây.”

Con bé vừa chạy vụt đi, ông liền tựa vào móng nhà thềm. Con bé không tin là ông yêu nó. Và vì sao nó phải tin cơ chứ?

Vài phút sau, April chạy ra từ lùm cây trong cái áo ôm ngực thể thao đỏ chót và quần sóc thể thao đen bó. Bà chỉ thoải mái ở cạnh ông nếu có người khác bên cạnh, và nhịp chân bà chậm lại hướng về phía ông. Cơ thể khỏe mạnh của bà, vùng bụng trần lấp lánh khiến máu ông sôi lên.

“Tôi không nghĩ anh quay lại sớm thế,” bà nói, cố điều hòa lại nhịp thở.

Một bên đầu gối của ông kêu răng rắc khi ông đứng dậy. “Em vẫn thường nói thể dục là dành cho bọn thất thế chẳng có cách nào sáng tạo hơn để tiêu tốn thời gian kia mà.”

“Tôi từng nói rất nhiều thứ rác rưởi.”

Ông dứt ánh mắt ra khỏi dòng mồ hôi đang chảy xuống giữa hai bầu ngực bà. “Đừng để tôi làm gián đoạn buổi chạy của em.”

“Tôi cũng đang chuẩn bị hãm lại rồi.”

“Tôi đi bộ cùng em nhé.”

Ông bước đi cạnh bà. Bà hỏi ông về chuyến lưu diễn. Ngày trước, bà sẽ muốn biết những người phụ nữ nào sẽ đi cùng với ban nhạc và họ sẽ ở đâu. Giờ bà hỏi những câu mang tính chất công việc về tổng chi phí và doanh thu bán vé trước. Họ lang thang về phía hàng rào gỗ mới sơn trắng bao quanh bãi cỏ mới xén. “Tôi nghe Dean nói với Riley là mùa xuân tới sẽ mua mấy con ngựa.”

“Nó vẫn luôn thích ngựa,” bà nói.

Ông chống chân lên dây hàng rào dưới cùng. “Em có biết Riley hát được không?”

“Anh mới phát hiện ra, đúng không?”

Ông đang cảm thấy phát ốm vì mọi người cứ chỉ ra tất cả những thất bại của ông trong khi bản thân ông thừa sức nhận thức được điều đó. “Em nghĩ sao?”

April thôi không dồn ông đến đường cùng nữa. “Tôi nghe nó hát lần đầu vào tuần trước.” Bà chống tay lên hàng rào. “Lúc đó nó đang trốn sau lùm nho. Tôi nổi cả da gà.”

“Em có nói với nó về chuyện đó không?”

“Con bé không cho tôi cơ hội. Ngay khi nhìn thấy tôi, nó liền thôi hát và cầu xin tôi đừng nói với anh. Không tin nổi là một giọng hát như thế lại đến từ một đứa bé còn nhỏ đến vậy.”

Jack không hiểu. “Tại sao nó lại cố giấu tôi chuyện đó?”

“Tôi không biết. Có thể nó đã giải thích lý do với Dean.”

“Em sẽ hỏi Dean hộ tôi chứ?”

“Anh tự xử lý ca khó của mình đi.”

“Em biết nó sẽ không nói chuyện với tôi mà,” ông nói. “Quý tha ma bắt, bọn tôi cùng nhau làm cái nhà thêm đó mà nói với nhau không quá hai mươi câu.”

“Chiếc BlackBerry của tôi ở trong bếp ấy. Khi nào anh vào nhà thì cứ gửi email cho nó.”

Ông nhắc chân ra khỏi hàng rào. “Chuyện này càng lúc càng trở nên thảm hại, đúng không?”

“Anh đang cố gắng, Jack à. Đó mới là điều quan trọng.”

Ông muốn nhiều hơn thế. Ông muốn nhiều hơn từ Dean. Nhiều hơn từ Riley. Nhiều hơn từ April. Ông muốn những gì bà vẫn thường tình nguyện hiến dâng cho ông, và ông cọ đốt ngón tay lên gò má mềm mại của bà. “April...”

Bà lắc đầu và rồi bỏ đi.

Đến tận cuối ngày hôm ấy Dean mới thấy email về chuyện Riley hát hò, và phải mất một lúc anh mới nhận ra là nó đến từ Jack chứ không phải April. Anh đọc thật nhanh rồi nhấn nút trả lời.

Tự ông tìm hiểu lấy đi.

Vừa bước ra ngoài anh đã nghĩ đến Blue, một chuyện mà anh đã làm với tần suất càng lúc càng cao. Quá nhiều phụ nữ tin rằng họ phải thể hiện như những ngôi sao khiêu dâm để làm anh nổi hứng, và điều đó thật giả tạo làm sao. Nhưng có vẻ như Blue không xem nhiều phim khiêu dâm lắm. Cô vụng về, trần tục, bốc đồng, hồ hởi, và luôn là chính mình - không thể đoán được dù là ở trên giường hay khi đã xuống giường. Nhưng anh không tin cô, và chắc chắn là anh không thể nào phụ thuộc vào cô.

Cái thang tựa vào bên hông khoanh hiên. Vai anh không tỏ ra phản đối khi anh dịch chuyển cái thang để kiểm tra mái nhà. Chỉ còn một tháng nữa là tới thời gian tập trung huấn luyện, cho nên anh không hề có bất kỳ thứ gì khác trong đầu ngoài một cuộc tình ngắn ngủi. Thật tốt, vì Blue cơ bản là một kẻ đơn độc. Anh dự định tuần tới sẽ dạy cô cưỡi ngựa, nhưng ai có thể đoán trước khi ấy cô có còn ở đây không? Một đêm nào đó anh trèo lên cái ban công ấy phát hiện ra cô đã đi thì sao.

Khi gài lại dây đeo dụng cụ và trèo lên thang, anh nhận ra được một điều. Cô có thể dâng cho anh cơ thể của cô, nhưng cô giữ lại tất cả những thứ khác, và anh không thích điều đó.

Hai đêm sau, Jack bắt gặp April đang khiêu vũ với đôi chân trần trên bờ hồ, và tóc gáy ông dựng đứng cả lên. Chỉ có tiếng sậy xào xạc và tiếng đế nỉ non làm bạn với bà. Hai cánh tay bà uốn lượn trên không trung, mái tóc tung bay thành ngọn lửa vàng bao quanh đầu, và cặp hông, cặp hông đầy quyến rũ đó, phát ra một thông điệp gọi mời... Đến với em nào, anh yêu... Đến với em nào, anh yêu...

Máu nóng chạy thẳng xuống háng ông. Không có âm nhạc, bà trông như bị bỏ bùa, xinh đẹp đến ma mị và điên rồ không ít. April, với đôi mắt nữ thần và đôi môi trẻ ra hờn dỗi... Cô gái đã dành cả thập kỷ 70 phục vụ cho các vị thần rock & roll... Ông thuộc điệu nhảy lẳng lơ hoang dã trên bờ hồ này đến tận xương tủy. Về hừng hực sức sống, những đòi hỏi hoang dại, sự liều lĩnh trong dục tình của bà từng là thứ chất độc với một đứa trẻ hai mươi ba tuổi. Một đứa trẻ mà ông đã để lại sau lưng từ rất lâu rồi. Giờ ông không thể hình dung ra bà cúi đầu trước ý muốn của bất kỳ ai ngoài chính bản thân bà.

Trong khi bà nhảy múa theo từng nhịp phách tưởng tượng, ánh điện tỏa ra từ cửa sau ngôi nhà nhỏ chiếu lên dây một bộ tai nghe. Hóa ra điệu nhạc không phải là tưởng tượng. Bà đang nhảy theo một bài hát trong iPod. Bà không là ai khác ngoài một phụ nữ trung niên đang giải tỏa và nghỉ xả hơi. Nhưng nhận thức về điều đó cũng không phá vỡ được tác động từ bùa mê của bà.

Hông bà lắc nên nhịp trống cuối cùng. Mái tóc loang loáng sáng lên lần cuối cùng, và rồi hai tay bà buông xuống. Bà rút tai nghe ra khỏi tai. Ông lần trở lại vào trong lùm cây.

Blue nhìn chăm chăm bức tranh đã hoàn thành trước khi rời khỏi nhà. Nita mặc cái váy dạ hội màu xanh lạnh từ một cuộc biểu diễn khiêu vũ những năm 1950 cùng mái tóc búi cao những năm 1960 làm nổi bật đôi hoa tai kim cương mà Marshall đã tặng làm quà cưới cho bà thời 1970. Bà mảnh mai và quyến rũ. Làn da không tì vết, trang điểm ấn tượng. Blue đã đặt bà trên một cái cầu thang tường tượng rất lớn, Tango nằm dưới chân. Nita đã bắt cô vẽ Tango bằng sơn.

“Không tệ như ta đã tưởng,” Nita nói khi mới nhìn thấy bức chân dung được treo trên lớp giấy dán tường rạp nổi trong sảnh nghỉ.

Blue phiên dịch chính xác thì điều đó có nghĩa là bà thích bức tranh, và bất chấp vẻ phù phiếm quá mức của nó, Blue vui sướng khi cô nắm bắt được hoàn hảo cái nhìn của Nita về bản thân: ánh lấp lánh của một cô nàng đồng danh lẳng lơ trong đôi mắt, nụ cười cáng đỗ trên đôi môi hồng lạnh và ánh bạc kim hoàn hảo trên mái tóc búi cao. Không chỉ một lần, cô đã thấy Nita đứng trong sảnh nghỉ ngắm nhìn bức tranh, vẻ khát khao hiện lên trong đôi mắt già nua.

Giờ Blue đã có tiền trong ví. Cô có thể rời Garrison bất kỳ lúc nào.

Nita xuất hiện sau lưng cô, họ rời khỏi nhà để đến dùng bữa tối Chủ nhật ở trang trại. Dean và Riley nướng bánh mì kẹp còn Blue làm món đậu nướng kèm salad dưa hấu có mùi vị bạc hà tươi và nước chanh. Khi ăn món hamburger, Dean bắt đầu quấy nhiễu Blue về việc không chịu vẽ tranh tường, buộc cho cô cái tội vô ơn, là đồ hèn nhát trong nghệ thuật và là đồ phản nghịch, tất cả đều dễ dàng bị phớt lờ. Cho đến khi April lên tiếng.

“Cô biết cháu yêu ngôi nhà này nhiều thế nào, Blue ạ. Cô lấy làm lạ khi cháu không muốn để lại dấu ấn của mình ở đây.”

Hai cánh tay Blue nổi hết da gà, và đến lúc những người còn lại bắt đầu dùng lượt món thứ hai, cô biết rằng mình phải vẽ mấy bức tranh ấy - không phải để lưu dấu ấn lại ngôi nhà như April đã nói, mà là để lưu dấu ấn trên Dean. Những bức tranh tường sẽ tồn tại nhiều năm trời. Cứ khi nào bước vào căn phòng này, anh sẽ buộc phải nhớ đến cô. Anh có thể quên màu mắt của cô, có thể quên tên cô, nhưng chừng nào những bức tranh còn ở trên tường, anh sẽ không bao giờ quên được cô. Cô khuấy đám thức ăn trong đĩa, cơn thèm ăn biến mất. “Được rồi. Cháu sẽ vẽ.”

Một miếng dưa hấu rơi khỏi cái đĩa của April. “Thật chứ? Cháu sẽ không đổi ý chứ?”

“Không ạ, nhưng nhớ là em đã báo trước rồi đấy. Tranh phong cảnh của em...”

“Là đám vớ vẩn ủy mị.” Dean cười toe. “Bọn anh biết. Tốt cho em đấy, Blue cưng.”

Nita ngẩng lên từ đĩa đậu nướng. Trước sự sững sốt của Blue, bà không phản đối. “Miễn là cô làm bữa sáng cho ta và quay về đúng giờ để nấu bữa tối, còn thì ta chẳng quan tâm cô làm gì.”

“Giờ Blue sẽ ở lại trong nhà xe,” Dean nói trơn tru. “Như thế sẽ thuận tiện cho cô ấy hơn.”

“Thuận tiện hơn cho cậu chứ gì?” Nita đáp trả. “Blue đại độ, nhưng nó đâu có ngu.”

Blue đã có thể tranh cãi về điểm này. Cô vừa đại vừa ngu. Càng ở lại lâu hơn, lúc đi sẽ càng quyến luyến hơn. Cô biết thế từ những gì mình đã trải qua. Có điều, cô vẫn cực kỳ lý trí. Cô sẽ nhớ Dean quay quắt khi bỏ đi, nhưng cô đã có cả đời thực hành câu tạm biệt với những người cô quan tâm rồi, và chẳng mấy chốc cô sẽ quên được anh.

Bữa tối hôm sau ở Barn Grill, Dean nói, “Chẳng có lý do nào mà em phải tiếp tục ở trong cái lảng tảm đó cả, nhất là khi sắp tới ngày nào em cũng làm việc ở trang trại. Anh biết em thích ở trong nhà xe nhiều thế nào mà. Anh sẽ đặt một cái bồn vệ sinh lưu động ở đó cho em luôn.”

Cô muốn chứ. Cô muốn nghe thấy tiếng mưa hè vỗ lên mái nhà xe trong lúc chìm dần vào giấc ngủ, muốn sục bàn chân trần vào cỏ ướt khi bước ra ngoài buổi sớm mai, muốn dành cả đêm cuộn tròn người với Dean. Cô muốn tất cả những thứ sau này sẽ quay lại hành hạ cô khi cô rời khỏi đây.

Cô đặt vai bìa xuống mà không nhấp ngụm nào. “Không đời nào em từ bỏ cảnh tượng hằng đêm chàng Romeo trôi qua lan can phòng em để nhận được phần thưởng đâu.”

“Anh sẽ gãy cổ vì phần thưởng mất.”

Không thể nào. Chàng Romeo không biết là cô đã gọi Chauncey Crole, người có việc tay trái là sửa máy thứ vật vĩnh cho thị trấn, đến gia cố lại cái lan can rồi.

Syl xuất hiện hỏi sao Blue chẳng có tiến triển gì trong việc thuyết phục Nita đồng ý với dự án cải tạo thị trấn. Một lần nữa, Blue cố làm bà ta hiểu rằng chuyện này vô vọng đến chừng nào. “Nếu tôi nói giờ là buổi sáng, bà ta sẽ bảo là buổi tối. Mỗi lần cố nói với bà ta về chuyện này, tôi lại làm sự việc tồi tệ hơn.”

Syl nhón một miếng khoai tây chiên của Blue và lúc lắc chiến lợi phẩm khi Trace Adkins cất giọng hát bài “Honkytonk Badonkadonk.” “Cô cần có thái độ tích cực vào. Bảo với cô ấy đi, Dean. Bảo cô ấy là chẳng ai đạt được điều gì nếu không có thái độ tích cực.”

Dean nhìn Blue thật lâu, ánh mắt kiên định. “Đúng vậy, Syl à. Thái độ tích cực là chìa khóa dẫn đến thành công.”

Blue nghĩ về đám tranh tường. Việc vẽ chúng sẽ giống như lột một lớp da - không phải theo nghĩa tích cực như bóc đi lớp da cháy nắng, mà theo nghĩa tiêu cực, khi mà lớp da ấy vẫn còn sống.

“Cô không thể đầu hàng được,” Syl nói. “Nhất là khi mà cả thị trấn đang trông cậy vào cô. Cô là hy vọng cuối cùng của chúng tôi.”

Khi Syl đi, Dean bèn chuyển một miếng cá pecca chưa đựng đến từ đĩa của anh sang đĩa của Blue. “Tin tốt là mọi người quá bận rộn với việc sách nhiễu em nên họ đã thôi chú ý quá nhiều đến anh,” anh nói. “Cuối cùng anh đã có thể ăn uống trong yên bình.”

Chẳng bao lâu sau, Karen Ann chặn đường Blue trong phòng vệ sinh. Barn Grill không còn phục vụ rượu cho cô ta nữa, nhưng điều đó chỉ cải thiện tính cách của cô ta được chút ít. “Quý ông Phán nóng đang ngủ với tất cả mọi người trong thị trấn sau lưng cô đấy, Blue. Tôi hy vọng cô biết điều đó.”

“Chắc chắn là tôi biết. Cũng giống như tôi hy vọng cô biết là tôi ngủ với Ronnie sau lưng cô.”

“Ồ khôn.”

“Cô cố tập trung được không, Karen Ann?” Blue giật giấy vệ sinh từ hộp đồ. “Em gái cô cuồn mắt chiếc Trans Am của cô, chứ không phải tôi. Tôi là người đã đá dít cô, nhớ không?”

“Cái đó chỉ vì tôi say thôi.” Cô ả chống một tay lên cái hông gầy guộc của mình. “Giờ cô có bắt con mụ già đó mở cửa thị trấn không thì bảo? Tôi và Ronnie muốn mở một cửa hàng đồ câu cá.”

“Tôi làm gì được nào. Bà ta ghét tôi đấy!”

“Vậy thì sao? Tôi cũng ghét cô. Nhưng thế không có nghĩa là cô không nên vượt qua chuyện đó để giúp đỡ những người khác.”

Blue giấu chỗ giấy ướt vào tay Karen Ann và quay lại bàn ăn.

Vào ngày cuối cùng của tháng Sáu, Blue chất đống đồ nghề vẽ lên sau chiếc Vanquish của Dean, lùi ra khỏi ga ra của Nita hướng về phía trang trại. Thay vì rời khỏi Garrison, cô lại sắp bắt đầu công việc vẽ tranh tường cho phòng ăn. Cô đã bồn chồn đến nỗi không thể ăn sáng, và với cái dạ dày quặn lại, cô đem mọi thứ vào trong. Chỉ nhìn thấy bức tường trống không, tay cô đã ướt nhem nhẹp rồi.

Mọi người trừ Dean đều thò đầu vào khi cô dỡ đồ ra. Ngay cả Jack cũng xuất hiện. Cô đã gặp ông cả gần chục lần trong vài tuần vừa rồi, vậy nhưng cô vẫn cứ trượt chân trên chiếc thang gấp.

“Xin lỗi,” ông nói. “Tôi cứ tưởng cháu nghe thấy tôi bước vào rồi chứ.”

Cô thở dài. “Như thế cũng chẳng khá gì hơn đâu ạ. Cái số cháu là phải tự làm bẽ mặt những lúc có mặt chứ rồi.”

Ông cười toe ôm cô.

“Tuyệt,” cô cầu nhàu. “Giờ không bao giờ cháu giặt cái áo này được nữa, mà nó là cái cháu thích nữa chứ.”

Khi ông rời khỏi, cô dán mấy bản vẽ của mình lên để có thể tham khảo trong lúc làm việc. Với cây bút chì nước màu xám, cô bắt đầu phác họa những nét chính trên tường: những ngọn đồi và rừng cây, hồ nước, một dải cỏ đã cắt. Đang đánh dấu một dải hàng rào, cô nghe thấy tiếng ô tô, bèn dừng lại nhìn ra ngoài. “Lạy Chúa lòng lành.”

Cô vội lao ra thêm nhìn Nita lê mình ra khỏi ghế lái của chiếc Corvette đỏ. April hẳn cũng nghe thấy tiếng xe, vì bà xuất hiện sau Blue khẽ lẩm bẩm một tiếng chữ thề.

“Bà đang làm gì thế?” Blue kêu lên. “Tôi tưởng bà không biết lái xe chứ.”

“Dĩ nhiên ta biết lái,” Nita nạt. “Không biết lái thì ta mua xe làm gì?” Bà chọc cây ba toong về phía lối đi lát gạch. “Bê tông cứng không ổn ở chỗ nào? Có người sẽ gây cổ mất. Riley đâu? Nó phải giúp ta mới đúng.”

“Cháu đây, bà Garrison.” Riley lao ra ngoài, lần này không có cây ghi ta đi cùng. “Chị Blue không bảo với cháu là bà sẽ đến.”

“Blue làm sao biết hết mọi chuyện được. Nó chỉ nghĩ là mình biết thôi.”

“Mình bị nguyên rửa rồi,” Blue lẩm bẩm. “Mình đã làm gì để phải chịu chuyện này chứ?”

Riley giúp Nita vào nhà dẫn về phía bàn bếp như được chỉ dẫn. “Ta đã đem bữa trưa của ta theo.” Nita lôi cái bánh sandwich mà Blue đã làm sẵn cho bà từ trong túi ra. “Ta không muốn trở thành kẻ phiền nhiễu.”

“Bà không phải kẻ phiền nhiễu,” Riley nói. “Sau khi bà ăn xong, cháu sẽ đọc lá số tử vi của bà và đàn cho bà nghe.”

“Cháu nên tập múa ba lê.”

“Cháu sẽ tập. Nhưng đánh đàn cho bà nghe xong đã.”

E hèm.

Blue nghiêng chặt răng. “Bà đang làm gì ở đây thế?”

“Riley, cháu xem có chút xốt Miracle Whip nào không? Chỉ vì Blue không thích Miracle Whip mà cô nàng cứ nghĩ là chẳng ai thích. Nhưng Blue là như thế.” Riley lấy một bình từ trong tủ lạnh ra. Nita phết một lớp dày và hỏi xin April trà lạnh. “Không phải loại hòa tan đâu đấy. Và thật nhiều đường.” Bà giơ nửa cái bánh sandwich cho Riley.

“Không, cảm ơn bà. Cháu cũng không thích xốt Miracle Whip.”

“Cháu đang biến thành đứa kén ăn đấy.”

“April nói bác ấy không ăn những thứ mà bác ấy không thích.”

“Với bác April thì thế là ổn, nhưng nhìn cháu xem. Cháu đã từng béo không có nghĩa là cháu nên biến thành đứa trẻ biếng ăn.”

“Để con bé yên đi, và Garrison,” April nói với vẻ kiên quyết. “Nó sẽ không biến thành đứa biếng ăn. Nó chỉ để ý đến những gì nó sẽ ăn thôi.”

Nita đằng hắng, nhưng hề liên quan đến April, bà rất cẩn thận trong việc tranh cãi.

Blue quay lại phòng ăn với cảm giác rõ rệt rằng hôm nay sẽ không phải là ngày duy nhất Nita chọn để đến cắm trại ở nơi này.

Chiều muộn hôm đó, Dean bước vào nhà, đầy bụi bẩn và sững sờ vì đã làm việc ngoài hiên. Blue kết luận, cùng là ướt sũng mồ hôi nhưng có sự khác biệt lớn giữa một kẻ chẳng thường xuyên tắm rửa với một người vừa mới tắm sạch sẽ sáng hôm đó. Cái kẻ không tắm kia thì thật kinh khủng, nhưng người còn lại thì... không. Cô nửa không hề muốn nép mình vào ngực anh, nửa lại muốn làm điều đó.

“Cái bóng của em đang đánh một giấc trong phòng khách kia,” anh nói, không nhận thấy tác động mà anh và cái áo phông ướt đầm của mình đã gây ra với cô. “Bà già đó còn trơ tráo hơn cả em.”

“Đó là lý do vì sao bà ấy và em hòa hợp với nhau hết sảy như vậy.”

Anh quan sát mấy bản vẽ mà cô đã dán lên khung và cửa sổ, rồi quay lại nhìn bức tường dài, cô đã bắt đầu vẽ bầu trời lên đó. “Dự án lớn đây. Làm sao em biết phải bắt đầu từ đâu?”

“Trên xuống dưới, nhạt đến đậm, hình nền đến cận cảnh, từ các góc mềm đến góc nhọn.” Cô trèo xuống cầu thang xếp. “Em nắm được kỹ thuật vẽ không có nghĩa là anh sẽ không phải hối tiếc vì đã đẩy em vào chuyện này. Tranh phong cảnh của em là...”

“Thứ vớ vẩn ủy mị. Anh biết. Anh ước gì em thôi lo lắng nhiều như thế đi.” Anh đưa cô cuộn băng keo dán mà cô đã đánh rơi và ngắm nghía đồng bình xếp trong cái xe đẩy bằng kim loại của cô. “Một ít trong số này là sơn latex thông thường.”

“Em cũng dùng cả sơn dầu và sơn bóng nữa - loại sơn alkyd vì chúng khô nhanh hơn, ngay sau khi ra khỏi tuýp nếu em muốn có loại màu chói hơn.”

“Cái túi đựng đất sét hạt mà anh đưa ngoài xe vào...”

“Đó là cách tốt nhất để thoát khỏi đám dầu thông mà em dùng để rửa bút vẽ. Nó vón cục, và rồi em có thể...”

Rilet lao vào phòng cùng với cây ghi ta. “Bà Garrison bảo em hai tuần nữa là đến sinh nhật bà ấy! Và trong cả đời mình bà ấy chưa từng có một bữa tiệc sinh nhật nào. Ông Marshall chỉ tặng nữ trang cho bà ấy thôi. Liệu chúng ta có thể tổ chức một buổi tiệc bất ngờ cho bà ấy ở đây không, anh Dean? Đi nhé, chị Blue. Chị có thể nướng bánh và làm ít bánh mì xúc xích cùng các thứ khác.”

“Không!”

“Không!”

Trán con bé nhíu lại về phê bình. “Hai người không nghĩ là mình hơi tàn nhẫn sao?”

“Có,” Dean nói, “và anh không quan tâm. Anh sẽ không tổ chức tiệc cho bà ta.”

“Vậy chị làm đi, chị Blue,” Riley nói. “Ở nhà bà ấy.”

“Bà ấy sẽ chẳng cảm kích đâu. Cảm kích không phải là từ có trong từ điển của bà ấy.” Blue cầm chỗ sơn mà cô đã rót vào một cái ca nhựa lên và trèo lên thang xếp.

“Có lẽ nếu mọi người dừng lúc nào cũng quá đáng với bà ấy như thế thì bản thân bà ấy cũng chẳng quá đáng lắm đâu.” Riley hùng hổ ra khỏi phòng.

Blue nhìn theo con bé. “Cô bé của chúng ta đang bắt đầu cư xử như một đứa trẻ bình thường hay mè nheo rồi đây.”

“Anh biết. Không tuyệt sao?”

Đúng là khá tuyệt.

Cuối cùng Dean cũng ra khỏi nhà xem mấy con ngựa. Blue lấy sơn trắng lên chổi vẽ, và Riley lững thững quay lại, vẫn cầm theo cây ghi ta. “Em cá thậm chí chẳng có ai tặng thiệp chúc mừng cho bà ấy.”

“Chị sẽ tặng thiệp cho bà ấy. Chị sẽ làm cho bà ấy một cái bánh nữa. Hai chị em mình sẽ tự tổ chức tiệc cho bà ấy.”

“Sẽ tốt hơn nếu có thêm người đến.”

Khi Riley quay lại với Nita, một ý tưởng thú vị chợt nảy ra trong đầu Blue, một sự sao nhãng đáng hoan nghênh để không phải lo lắng xem cái gì sẽ thành hình trên những bức tường. Cô thầm nghĩ thật kỹ rồi cuối cùng gọi cho Syl ở cửa hàng đồ cũ.

“Cô muốn thị trấn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ cho Nita á?” Syl hỏi sau khi Blue đã giải thích xong. “Và chúng tôi phải chuẩn bị xong trong vòng hai tuần?”

“Chuẩn bị xong là điều tối thiểu trong các vấn đề của chúng ta. Kêu gọi được tất cả mọi người cùng tham gia mới là thách thức.”

“Cô thực sự nghĩ là việc tổ chức một bữa tiệc sẽ làm bà ta dịu xuống đủ để đồng ý với kế hoạch cải tạo thị trấn à?”

“Có thể không,” Blue nói. “Nhưng chẳng ai có ý tưởng gì hay hơn, và những điều kỳ diệu vẫn xảy ra, thế nên tôi nghĩ chúng ta nên thử xem sao.”

“Tôi không biết nữa. Để tôi bàn với Penny và Monica đã.”

Nửa giờ sau, Syl gọi lại. “Chúng tôi sẽ làm,” bà nói với vẻ thiếu nhiệt tình thấy rõ. “Cô chỉ cần đảm bảo là bà ta sẽ có mặt. Với cái kiểu ấy, bà ta mà nghe lỏm được vụ này dễ rồi cự tuyệt không đến lắm.”

“Bà ta sẽ có mặt dù tôi có phải bắn bà ta trước rồi lôi cái xác đến đó sau.”

Sau hàng loạt lần bị xen ngang nữa, trong đó vài lần là từ Nita, Blue cũng treo được những tấm ni lông xanh nặng trĩu mà đám thợ xây đã để lại trên hai khung cửa phòng ăn. Khi đã gắn chúng thật chặt rồi, cô thêm một biển hiệu DỪNG ĐỘNG VÀO NỖI ĐAU CỦA THẦN CHẾT. Không cần bọn họ cứ liếc nhìn ra sau trong suốt thời gian vẽ vời thì cô cũng đã có đủ thứ mà lo lắng rồi.

Đến cuối ngày, cô ép tất cả mọi người trong nhà phải thề trước mấy cái iPod, đàn ghi ta, Tango, Xù Bông và đôi boots Dolce & Gabbana là sẽ tránh xa khỏi phòng ăn cho đến khi mấy bức tranh tường được hoàn thiện.

Tối hôm đó, cô lang thang vào phòng ngủ của Nita ngay khi bà già đang tháo bộ tóc giả ra, để lộ một lớp tóc bạc mỏng dính phẳng lì. “Hôm nay tôi có một cuộc điện thoại thú vị,” Blue ngồi xuống mép giường nói. “Tôi sẽ không nói gì đâu, nhưng kiểu gì bà cũng sẽ nghe hơi nổi chỗ được rồi lại cấm cẩu với tôi vì đã giấu giếm bà cho xem.”

Nita đưa lược lên cái đầu lơ thơ. Bà không tháo áo kimono lại, và Blue thấy bà đang mặc cái váy ngủ xa tanh đỏ ưa thích. “Điện thoại kiểu gì?”

Blue giơ một tay lên. “Một đám người ngớ ngẩn đang lên kế hoạch tổ chức bữa tiệc sinh nhật bất ngờ cho bà. Nhưng đừng lo. Tôi ngăn vụ đó lại rồi.” Cô cầm quyển tạp chí Star số mới nhất từ dưới chân giường lên giả vờ xem lướt qua. “Tôi đoán mấy người trẻ trong thị trấn nghe được những chuyện xưa và kết luận là bà đã bị đối xử bất công khi mới đến đây. Họ muốn đền bù cho chuyện đó - làm như điều đó có thể xảy ra không bằng - bằng một bữa tiệc trong công viên, một cái bánh thật lớn, bóng bay và vài bài phát biểu ngu xuẩn từ những người mà bà ghét. Tôi đã tuyên bố không thể rõ ràng hơn. Không tiệc tùng gì cả.”

Lần đầu tiên trong đời dường như Nita á khẩu. Blue nghiên cứu những trang báo với vẻ vô tội. Nita đặt lược xuống và kéo khăn thắt lưng trên chiếc kimono. “Chuyện đó nghe chừng cũng... hay đấy.”

Blue nín cười. “Chuyện đó sồn gai ọc lắm, và bà đừng có làm thế.” Cô quăng quyển tạp chí xuống. “Cuối cùng họ cũng nhận ra được mình đã đối xử với bà như rác rưởi, nhưng như thế không có nghĩa là bà không thể tiếp tục phốt lờ họ.”

“Ta tưởng cô về phe với bọn họ,” Nita đáp trả. “Cô luôn miệng bảo rằng ta đã làm tổn thương biết bao nhiêu người. Lẽ ra ta phải để họ mở cửa hàng ở những nơi mà chẳng ai đến mua. Mở một khu nhà nghỉ ở nơi chẳng ai đến nghỉ lại còn gì.”

“Đó là công việc kinh doanh hời, nhưng rõ ràng bà quá già để có thể hiểu được nền kinh tế hiện đại.”

Nita chép miệng thật lâu, rồi đột ngột xoay sang Blue. “Cô gọi lại cho họ ngay lập tức bảo họ tổ chức cái bữa tiệc lớn đó đi. Càng lớn càng tốt! Ta xứng đáng với điều đó, và đã đến lúc họ nhận ra rồi đấy.”

“Giờ tôi không làm thế được. Lẽ ra đây phải là một bữa tiệc bất ngờ.”

“Cô nghĩ ta không thể tổ ra bất ngờ được à?”

Blue tranh cãi tới lui thêm một lúc, và cô càng lý luận, Nita lại càng lấn tới. Cuối cùng, công việc đã hoàn thành tốt đẹp.

Tuy nhiên, công việc của cô với mấy bức tranh tường lại là chuyện khác. Từng ngày trôi qua, cô lại lạc lối sâu hơn trong những bức vẽ của mình để rồi cuối cùng xóa bỏ nó khỏi tường.

Dean gợi ý hai người họ cùng tổ chức mừng Quốc khánh bằng cách đi bộ đường dài trong rừng núi Smoky. Với đôi chân dài và khả năng chịu đựng vô hạn, anh đã phải liên tục đi ngược lại quãng đường khó khăn để chờ cô, nhưng anh không hề cố thúc giục. Thay vào đó, anh bảo mình thích bước đi chậm hơn vì nó ngăn anh không bị đổ mồ hôi làm bết đám keo trên tóc. Cô không thể thấy thậm chí là một mẩu keo trên mái tóc xoăn tím đó, nhưng anh quá tử tế khiến cô không thể vạch trần vụ đó. Cô không thích anh tử tế, vì thế trong khi họ ăn trưa trên đường, cô cố gây hấn với anh. Anh kéo cô vào một chỗ râm mát gần ngọn thác và hôn cô cho đến khi cô hụt hơi đến nỗi không thể suy nghĩ tử tế được nữa. Và rồi anh tận dụng lợi thế ác ôn đó.

“Em,” anh thô lỗ nói. “Tựa vào cây.”

Mắt kính màu bạc của đôi kính râm đắt tiền mới nhất của anh ngăn không cho cô thấy được mắt anh, nhưng cái miệng đe dọa ngọt ngào đó khiến cô rùng mình. “Anh đang nói gì thế?”

“Em đã ép anh đủ quá đáng rồi đấy, tiểu thư. Đã đến lúc chơi trò chơi Vượt Ngục kỳ dị rồi.”

Cô liếm môi. “Chuyện đó, ừm, nghe có vẻ đáng sợ đấy.”

“Ồ, đáng sợ chứ. Dù gì thì cũng là với em. Và em sẽ không thích chuyện sẽ xảy ra nếu cố bỏ chạy đâu. Nào giờ quay lại úp mặt vào cây ngay.”

Cô có thôi thúc muốn chạy để thử anh, nhưng ý tưởng về cái cây quá hấp dẫn. Họ đã chơi nhiều kiểu thống trị và phục tùng khác nhau từ lúc mới bắt đầu. Nó giúp cho mọi chuyện được thú vị, đúng theo cách cô muốn. “Cây nào?”

“Tù nhân được lựa chọn. Sự lựa chọn cuối cùng của em trước khi anh cầm trịch.”

Cô nấn ná hơi quá lâu để ngưỡng mộ bộ ngực cơ bắp dưới chiếc áo phông của anh. Anh khoanh tay ngang ngực. “Đừng bắt anh phải lặp lại.”

“Em muốn gọi luật sư.”

“Ồ đây anh là luật pháp.”

Anh vẫn còn có thể khiến cô ngạc nhiên. Chỉ có một mình với gã đàn ông gia trưởng hơn tám mươi cân, thế mà chưa bao giờ cô cảm thấy an toàn hơn hay kích thích hơn thế này. “Đừng làm em đau.”

Anh tháo kính ra từ từ gập gọng lại. “Còn tùy thuộc vào chuyện em ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh thế nào.”

Đầu gối bủn rủn vì cảm giác kích thích vượt ngưỡng, cô dò dẫm bước về phía một cây thích đỏ cứng cáp, bao quanh là thảm rêu. Ngay cả bọt nước bắn tóe từ ngọn thác gần đó cũng không làm cô dịu đi được. Đợi chuyện này qua rồi, cô sẽ phải trả đũa anh cho đáng, nhưng lúc này cô chỉ tận hưởng mà thôi.

Anh quăng cặp kính sang bên và khê huých để cô quay mặt vào thân cây. “Chống tay lên thân cây không được thả xuống cho đến khi anh bảo.”

Cô từ từ đưa tay qua đầu. Lớp vỏ cây sần sùi dưới lòng bàn tay càng đẩy cái cảm giác nguy hiểm đầy khiêu gợi lên cao hơn. “Ừm... chuyện này là gì đây, thưa ngài?”

“Vụ vượt ngục gần đây tại nhà tù nữ có hệ thống an ninh tối tân phía bên kia núi.”

“Ồ, là chuyện đó.” Làm sao một gã cầu thủ siêu sao lại có thể có trí tưởng tượng phong phú như thế nhỉ? “Nhưng tôi chỉ là một kẻ đi bộ vô tội thôi mà.”

“Vậy cô sẽ không phiền hà gì khi tôi lục soát cô chứ.”

“Chà... chỉ để chứng minh tôi vô tội thôi.”

“Khôn ngoan đấy. Giờ giăng ra nào.”

Hai chân trần của cô từ từ tách ra. Anh quỳ xuống sau cô đẩy chúng ra xa hơn. Hàm râu lởm chởm của anh chà vào đùi trong của cô khi anh tuột đôi tất quần xuống và dùng ngón tay ngoắc cổ chân cô lại. Ngón tay cái cọ vào chỗ hõm ngay bên dưới mắt cá chân, làm cháy bùng lên một vùng nhạy cảm mà cô thậm chí còn chưa từng biết là có tồn tại. Tay anh nhả nĩa dạo chơi trên đôi chân trần của cô, men theo phía sau đùi. Toàn thân cô nổi da gà. Cô chờ anh tiến đến mép quần soóc, để rồi thất vọng khi anh bỏ qua khoảng mở thuận tiện giữa hai chân mà đẩy thẳng lên trên lưng áo phong của cô.

“Hình xăm nhà tù,” anh gầm gừ. “Đúng như tôi đã nghĩ.”

“Tôi bị say tại một buổi dã ngoại Chủ nhật ở trường, và khi tôi tỉnh dậy...”

Ngón tay anh đặt trên đoạn xương sống cong cong mềm mại của cô, chỉ ngay trên cặp quần. “Để dành hơi đi nào. Cô biết thể này nghĩa là gì, đúng không?”

“Không được đi dã ngoại vào Chủ nhật nữa ă?”

“Một vụ lục soát thoát ỷ.”

“Ôi, xin ngài, đừng làm thế.”

“Đừng chống cự không là tôi sẽ phải thô bạo đấy.” Anh luồn tay vào trong áo phong, đẩy lần áo lót của cô lên và lướt ngón cái qua núm vú. Cô rên lên, hai tay buông xuống.

Anh véo núm vú của cô. “Tôi đã bảo cô được cử động chưa?”

“X... xin lỗi.” Cô sắp chết vì cảm giác mê ly đầy nhục cảm này. Chẳng hiểu bằng cách nào cô có thể đặt hai cánh tay mềm nhũn lại vị trí cũ. Anh kéo khóa và tuột cả quần soóc lẫn quần lót của cô xuống cổ chân. Hơi lạnh quét lên làn da trần. Cô áp má vào lớp vỏ cây sần sùi trong khi anh đùa nghịch với mông cô, xoa nắn, dùng ngón cái thám hiểm khe núi, kiểm tra xem cô đã để anh đi xa được đến đâu trong cái trò chơi xấu xa của mình.

Hóa ra là rất xa.

Cuối cùng, khi đã phát cuồng vì ham muốn, gần như không thể đứng được nữa, cô mới nghe thấy tiếng khóa quần của anh tụt xuống. “Còn một nơi cuối cùng phải kiểm tra,” giọng anh khàn đục.

Và rồi anh xoay cô lại với anh, đá bay quần trong lẫn quần ngoài của cô. Mắt anh khẽ nhắm, lờ mờ khát khao. Như thể cô không có chút trọng lượng nào, anh nhấc cô lên đặt cô tựa lưng vào thân cây. Tách hai chân cô ra, anh bước vào giữa. Cô quặp hai bắp chân quanh hông anh và đan hai tay quanh cái cổ khỏe mạnh của anh. Anh dùng ngón tay mở cô ra, kiểm tra sự sẵn sàng của cô, và cuối cùng chiếm lấy thứ mà, vào giây phút này, đã là của anh không bàn cãi.

Anh khỏe đến mức ngay cả khi đang ở thật sâu trong cô, anh vẫn đảm bảo là lớp vỏ sần sùi không làm xước da cô. Cô vùi mặt vào hõm cổ anh, hít thật sâu mùi cơ thể anh, và lên đỉnh quá sớm trước khi cô muốn. Anh trông chờ ở cô nhiều hơn. Sau khi để cô nghỉ ngơi một lát, anh lại tiếp tục chuyển động trong cô, lấp đầy cô, nhử cô, ra lệnh cho cô cùng hợp nhất với anh.

Ngọn thác đổ ào ào bên cạnh họ. Những chùm nước trong như pha lê hòa lẫn với hơi thở nặng nhọc của cô, cùng với những mệnh lệnh thô ráp và những lời âu yếm khàn khàn. Miệng họ hòa tan, nuốt từng lời nói. Ngón tay anh bầu vào mông cô. Một đợt sóng... dâng lên cuộn cuộn... và rồi họ cùng hòa mình với cơn lũ tràn đến.

Sau đó họ không nói gì cả. Khi quay lại với đường về, anh đi trước cô, và cô khiến bản thân sững sốt khi bắt đầu khóc. Những mong muốn xưa cũ được thuộc về ai đó lại một lần nữa bắt rễ trong cô.

Dean bước nhanh hơn, gia tăng khoảng cách giữa họ. Cô quá hiểu anh. Anh lướt vào rồi lại ra các mối quan hệ như người ta thay áo quần. Bạn bè, người tình... Chuyện đó hoàn toàn dễ dàng. Khi một mối quan hệ kết thúc, anh có một hàng dài những người đang chờ được lấp vào chỗ khuyết.

Anh quay lại gọi cô - nói gì đó về chuyện khơi dậy một cơn thèm ăn khác. Cô giả vờ cười lớn, nhưng khoái cảm trong cô sau cuộc ân ái giữa họ đã không còn. Thứ mà bắt đầu chẳng là gì ngoài một trò chơi tình dục ngắn ngủi giờ đã khiến cô cảm thấy yếu đuối và bất lực như cô bé Blue Bailey trước đây.

Một lá thư của Virginia được chuyển tiếp từ Seattle đến vào ngày hôm sau. Khi Blue mở thư, một bức ảnh trượt ra. Sáu nữ sinh mặc quần áo bồn thỉu với nụ cười đầy nước mắt đứng tạo dáng trước một ngôi nhà gỗ giản dị trong rừng nhiệt đới. Mẹ cô đứng ở giữa, trông kiệt sức và đặc thẳng. Ở dưới bức ảnh, Virginia đã viết một dòng đơn giản. Họ đã an toàn. Cảm ơn con. Blue ngẩng người nhìn bức ảnh một lúc lâu. Khi nhìn từng gương mặt của các cô gái mà số tiền của cô đã cứu được, cô xóa tan sự oán giận của mình.

Chiều thứ Năm, bốn ngày sau vụ đi bộ đường dài ở núi Smoky và hai ngày trước bữa tiệc của Nita, Blue vẽ những nét cuối cùng trên mấy bức tường. Đám tranh tường không còn phải mang về ngoài tế nhặt giống với những bức vẽ gốc nữa, mà chúng cũng chẳng giống với đám tranh phong cảnh suốt mướt hồi cô còn học đại học. Chúng là thứ gì đó khác hoàn toàn - tất cả đều không ổn - nhưng cô không thể bắt mình sửa lại.

Tất cả mọi người đều tôn trọng đề nghị tránh xa phòng ăn của cô, và cô lên kế hoạch khánh thành hoành tráng vào tối hôm sau. Cô lau vệt mồ hôi trên trán. Sáng hôm ấy điều hòa trong nhà chính đã hỏng, và thậm chí với một cây quạt cùng cửa sổ phòng ăn mở toang, cô vẫn thấy nóng, buồn nôn và vô cùng hoảng sợ. Sẽ thế nào nếu... Nhưng cô sẽ không nghĩ đến điều đó cho đến khi bữa tiệc của Nita kết thúc. Cô lột cái áo phông ướt sũng ra khỏi người và lùi lại ngắm nghía sản phẩm lầm lạc, tai hại của mình. Cô chưa bao giờ tạo ra thứ gì mà cô yêu thích hơn thế này.

Cô đánh nốt chút màu cuối cùng - dùng một miếng vải thưa để tô mấy chỗ bóng cho mép mềm mại hơn - và đang bắt đầu dọn dẹp thì bỗng nghe thấy tiếng xe đến gần. Lúc nhìn qua ô cửa sổ mở, cô thấy hai chiếc limo dài màu trắng đỗ lại. Cửa mở và một đoàn những nhân vật lộng lẫy ào ra. Đám đàn ông tất cả đều cao lớn, với cần cổ to bự, cơ bắp cuộn cuộn và thân hình khổng lồ. Bất chấp sự khác nhau về màu da và kiểu tóc của đám phụ nữ, có thể nói họ đến từ một nhà máy nhân bản cho sự trẻ trung và khiêu gợi. Những cặp kính râm đắt tiền ngự trên đỉnh đầu, túi xách hàng hiệu đựng đưa trên cổ tay và đồng quần áo hở hang phủ lên những thân hình uyển chuyển. Cuộc đời thực của Dean Robillard vừa mới ghé chơi.

Dean đã lại rời khỏi nhà để đến trang trại nhà hàng xóm, April và Riley đang làm mấy việc nhà, Jack thì đang trốn ngoài nhà nhỏ sáng tác một bài hát, và lần này thì Nita lại đang ở nhà. Blue tháo nốt chỗ đuôi tóc còn lại, chải mấy ngón tay qua mái tóc bết mồ hôi rồi buộc lại cho gọn gàng hơn. Vừa đẩy lớp ni lông sang bên bước ra ngoài sảnh nghỉ, cô đã nghe thấy tiếng phụ nữ vọng đến qua lớp cửa kính.

“Em không nghĩ nó lại... dân dã thế này.”

“Có cả nhà kho và mọi thứ.”

“Cẩn thận dưới chân đấy, em gái. Anh không thấy con bò nào, nhưng thế không có nghĩa là chúng không lang thang ở chỗ nào đó.”

“Boo biết cách sống đấy,” một gã đàn ông nói. “Anh phải tìm cho mình một nơi thế này mới được.”

Khi Blue bước ra ngoài thêm, đám phụ nữ nhìn về ngoài nhếch nhác của cô: áo phông bồn thỉu, quần soóc xạc xơ và đôi ủng lao động bê bết sơn. Một gã đàn ông có cái cổ như thân cây và bờ vai rộng cả dậm bước đến. “Có Dean ở đây không?”

“Anh ấy ra ngoài cưỡi ngựa, nhưng sẽ quay về trong khoảng một giờ nữa.” Cô chùi lòng bàn tay lem luốc lên quần soóc. “Tôi e là điều hòa đang tạm thời bị hỏng, nhưng các vị có thể ngồi ở hiên sau để chờ anh ấy.”

Họ theo cô đi xuyên qua nhà. Khu hiên, với sàn lát đá bằng màu xám mới toanh, tường mới sơn trắng và trần nhà cao, đem lại cảm giác mát mẻ và rộng rãi so với phòng ăn nóng nực. Ba ô cửa sổ theo phong cách Palladio duyên dáng trên tường, phía trên lớp kính phủ thứ ánh sáng lốm đốm râm xuống đám ghế mây và cái bàn kim loại uốn màu đen vừa mới chuyển đến vài ngày trước. Những cái gối sắc sỡ màu xanh dịu đục lỗ đen tăng thêm phần thanh thoát cho khoảng không gian ấm cúng.

Có bốn gã đàn ông nhưng lại có đến năm người phụ nữ. Chẳng ai bận tâm giới thiệu mình, nhưng cô cũng nghe được mấy cái tên chỗ này chỗ kia: Larry, Tyrell, Tamika... và Courtney, một cô nàng tóc hạt dẻ cao và nổi bật có vẻ như chẳng cặp với ai trong mấy gã ở đó. Blue nhanh chóng luận ra lý do.

“Ngay khi khóa huấn luyện tập trung kết thúc, em sẽ bắt Dean phải đưa em đến San Fran nghỉ cuối tuần,” Courtney hất mái tóc óng ả nói. “Valentine vừa rồi bọn em đã có một khoảng thời gian tuyệt diệu ở đó, và em xứng đáng được vui vẻ chút ít trước khi phải đối mặt với một đám học sinh lớp Bốn khác.”

Tuyệt. Courtney thậm chí còn chẳng phải là một kẻ xinh đẹp rỗng tuếch.

Đám phụ nữ bắt đầu phàn nàn về cái nóng, bắt chấp luồng gió được tạo nên bởi mấy cái quạt trần mới lắp. Tất cả bọn họ đều cho rằng Blue là người giúp việc được thuê và bắt đầu đòi cô mang bia, trà lạnh, soda không đường và chai nước lạnh. Loáng cái, Blue đã phải làm bánh mì xúc xích, xắt phô mai, xếp thịt đông lạnh cùng với từng suất đồ ăn nhanh trong nhà. Một gã muốn có lịch chiếu chương trình truyền hình; một người khác muốn thuốc giảm đau. Cô báo tin cho cô nàng tóc đỏ lộng lẫy rằng đồ ăn Thái vẫn chưa đến được Garrison.

Blue đang lục lọi trong kho thực phẩm, cố tìm ít khoai tây chiên giòn thì April gọi sang. “Cô thấy Dean có khách nên cô vòng sang nhà nhỏ luôn. Riley đi với cô. Bọn cô sẽ ở đây cho đến khi bọn họ về hết.”

“Cô trốn đi như thế là không đúng nhé,” Blue trả lời.

“Ừ thì thế. Nhưng mà Jack muốn cô nghe bài hát mới của ông ấy.”

Blue ước gì mình có thể ở ngoài nhà nhỏ lắng nghe bài hát mới của Jack Patriot thay vì phục vụ đám bạn của Dean.

Cuối cùng Dean cũng xuất hiện, người nào người nấy trong khu hiên đều nhảy dựng lên chào anh. Mặc dù anh toàn mùi ngựa và mồ hôi, Courtney, cô nàng đã phàn nàn mãi về mùi phân bón thoang thoang, vẫn cứ lao vào anh. “Dean, anh yêu! Ngạc nhiên chưa! Bọn em tưởng anh sẽ không bao giờ về đây chứ.”

“Này, Boo. Nơi này của cậu được đấy.”

Dean thậm chí còn chẳng liếc mắt về phía Blue. Cô rút lui vào trong bếp, bắt đầu xếp đông đồ ăn dễ hỏng vào trong tủ lạnh. Vài phút sau anh thò đầu vào. “Này, cảm ơn vì đã giúp nhé. Anh sẽ tắm thật nhanh và quay lại ngay.”

Khi anh biến mất, cô tự hỏi liệu có phải ý anh là cô nên tiếp tục phục vụ đám bạn của anh, hay là anh trông chờ cô cùng tham gia bữa tiệc. Cô đóng tủ lạnh lại. Bỏ khỉ. Cô sẽ quay lại làm việc.

Nhưng cô còn chưa kịp chuẩn bị, Roshaun đã thò đầu vào cửa hỏi xin kem. Cô đem mấy cái đĩa và dọn chỗ còn lại đi. Cô vừa chất đồ vào máy rửa bát, anh chàng Dean mới tắm sạch sẽ bước ngang qua cô. “Cảm ơn lần nữa nhé, Blue. Em là nhất đấy.” Vài giây sau, cô nghe thấy tiếng anh ngoài hiên, cười vang với bạn bè.

Cô đứng đó, nhìn gian bếp mà cô vô cùng yêu quý. Vậy đấy, chuyện là thế? Hay có phải thế không? Cô phải biết chắc chắn. Hai tay run rẩy, cô đặt hai lon soda không đường đã hết lạnh lên một cái khay, thêm vào chai bia lạnh cuối cùng và mang tất cả ra hiên.

Courtney đứng cạnh Dean, cánh tay choàng quanh eo anh, một lọn tóc óng ả vướng vào tay áo polo xám của anh. Trên đôi giày gót nhọn, cô ta cao gần bằng anh. “Nhưng Boo này, anh phải quay về kịp dự bữa tiệc của Andy và Sherilyn đấy. Em đã hứa là bọn mình sẽ đến rồi.”

Anh ấy là của tôi! Blue muốn kêu lên. Nhưng không phải vậy. Chẳng ai là của cô cả, và chưa từng có ai hết. Cô đem cái khay đến chỗ anh. Mắt họ gặp nhau - đôi mắt xanh quen thuộc ấy vẫn thường cười với cô. Cô định nói mình đã để dành chai bia lạnh cuối cùng cho anh, nhưng cô còn chưa mở miệng, anh đã nhìn đi chỗ khác, như thể cô vô hình vậy.

Một cục nghẹn khổng lồ dâng lên trong cổ họng cô. Cô nhẹ nhàng đặt cái khay lên bàn, đi vào trong rồi dò dẫm tìm lối quay lại phòng ăn.

Thêm nhiều tiếng cười nữa vọng về phía cô. Cô cầm mấy cây chổi vẽ bắt đầu rửa sạch. Cô làm việc như một cái máy, siết chặt nắp sơn, cất dụng cụ, gấp vải bạt, quyết tâm dọn dẹp sạch mọi thứ để không phải quay trở lại nơi này nữa. Lốp ni lông chắn ngang cửa kêu sột soạt và Courtney thò đầu vào phòng ăn. Dù đã tuyên bố mình là giáo viên, rõ ràng cô ta không hề đọc được tấm bảng ĐỪNG ĐỘNG VÀO.

“Tôi có chút việc khẩn,” cô ta nói thậm chí không liếc nhìn mấy bức tranh tường. “Lái xe của bọn tôi đã đi ăn trưa, và tôi đang bị một cái mụn khổng lồ. Tôi không có kem che khuyết điểm ở đây. Cô có thể lái xe vào thị trấn mua ít Eerace hay gì đó được không? Và có lẽ nhân tiện mua ít nước khoáng luôn?” Courtney quay đi. “Để tôi xem mọi người muốn gì nữa không?”

Blue đẩy xe sơn sang một bên và tự nhủ nên cho anh thêm một cơ hội nữa. Nhưng người quay lại là Courtney, từ một trăm đô kẹp giữa mấy ngón tay. “Kem che khuyết điểm, nước khoáng và ba túi Cheeto. Cứ giữ tiền thừa.” Cô ta nhét vào tay Blue. “Cảm ơn cưng nhé.”

Hàng loạt cảnh tượng vụt qua đầu Blue. Cô chọn cách cho phép mình giữ được lòng tự trọng.

Một giờ sau, cô quay lại ngôi nhà, lúc này đã không còn một ai, thả gói mỹ phẩm, nước khoáng, Cheeto và tiền thừa xuống quầy bếp. Ngực cô có cảm giác như bị ai đó chát hàng tấn đá lên. Cô quét nốt phòng ăn, đặt ghế vào đúng chỗ, chát đồ lên xe của Nita và xé tấm ni lông ra khỏi cửa. Chẳng còn lúc nào thích hợp hơn bây giờ để đặt dấu chấm hết cho một thứ mà lẽ ra không bao giờ nên bắt đầu.

Khi đã xong, cô nhìn lại lần cuối đám tranh tường với đúng bản chất của chúng. Một đồng vợ vẫn ủy mị.

21. Chương 22

Dean đứng bên lề con đường mòn. Họ đang khiêu vũ. Cả ba bọn họ. Phía sau ngôi nhà nhỏ, dưới bầu trời đầy sao, âm nhạc phát ra âm ỉ từ một cái máy hát đặt trên thềm sau. Nhìn bố anh, anh thấy nguồn di truyền của chất cầu thủ trong người mình. Anh đã thấy Jack khiêu vũ trong các băng video cũng như ở các buổi biểu diễn trực tiếp mà anh buộc phải tham gia cùng với các đồng đội ở đại học. Nhưng quan sát ông thế này thì khác hẳn. Anh nhớ có một bài phê bình nhạc rock thiếu năng đã so sánh cách nhảy của Jack với Mick Jagger, nhưng Jack không hề có cái kiểu uốn ẹo và khệnh khạng ái nam ái nữ đó. Ông đầy sức mạnh.

Riley, lẽ ra giờ này phải ở trên giường rồi, đang nhảy vòng quanh Jack, cử động vụng về nhưng tràn trề năng lượng của một nàng cún con đó hẳn sẽ khiến Dean phải mỉm cười nếu anh không khổ sở đến thế này.

April nhảy với đôi chân trần. Chiếc váy dài mỏng xoắn quanh hông bà. Bà uốn ngực nâng tóc lên. Đôi môi bà tạo thành cái bĩu môi đầy nhục cảm, và lúc này anh lại thấy người mẹ của mình thời thơ ấu, liều mạng, tự hủy hoại bản thân, bị những vị thần rock & roll biến thành nô lệ.

Riley thở không ra hơi ngã xuống cỏ cạnh chú chó. Jack và April khóa mắt với nhau. Ông đáp lại điệu nhảy simmi của bà bằng một kiểu uốn hông nào đó. Ánh điện hắt ra từ thềm nhảy nhót trên đám vòng tay của bà. Họ hoàn toàn thả lỏng, di chuyển như thể đã cùng nhảy với nhau nhiều năm rồi. April tỏ vẻ ngê ngang, môi hé mở thành hai lớp đệm nhỏ ẩm ướt. Jack đáp trả bằng cái nhếch mép của một rocker.

Lẽ ra tối nay Dean sẽ chẳng xuống đây nếu không phải April ngừng trả lời email của anh cả mấy ngày vừa rồi. Giờ anh đang chứng kiến những bậc sinh thành ve vãn nhau ngay trước mắt mình. Đúng là cái kết hoàn hảo cho một ngày chẳng ra gì. Courtney cứ như một cái nhọt ở mông, và anh lấy làm mừng khi đám phụ nữ kéo được cô ta quay về Nashville mua sắm. Đám đàn ông nán lại một lúc. Thực ra là quá lâu. Dean cần gặp Blue, nhưng khi anh đến nhà Nita Garrison thì cửa sổ đã tối om. Thấy thế anh vẫn trèo qua ban công, nhưng cửa đã khóa, và qua ô cửa kính, chiếc giường của Blue trống không. Anh thấy cảm giác đau đớn bùng lên trước khi sự tỉnh táo quay lại. Cô sẽ không bỏ đi trước bữa tiệc của Nita diễn ra vào thứ Bảy. Ngày mai anh sẽ dần xếp ổn thỏa mọi chuyện, hoặc là ổn thỏa hết mức có thể.

Từ sau vụ đi bộ đường dài của họ hôm Quốc khánh, chẳng còn gì như trước nữa. Đã có điều gì đó không ổn trong cái trò chơi ân ái nhỏ ngốc nghếch mà họ đã tham gia. Đầu tiên, những nỗ lực khôi hài của Blue khi đóng giả một cô nàng bị khủng bố chỉ đem lại cảm giác thích thú đầy nhục dục. Nhưng đến cuối, khi họ nín chặt nhau, một cảm giác dịu dàng êm ái bỗng nảy nở trong anh, và có gì đó đã thay đổi. Một điều mà anh chưa sẵn sàng suy xét lại một cách nghiêm túc.

Riley đã lấy lại năng lượng và nhập hội khiêu vũ. Dean đứng ngoài vùng sáng. Tách biệt khỏi họ. Đúng theo cách anh muốn.

Jack tiến về phía Riley, và con bé bắt đầu trình diễn trước ông, khoe ra toàn bộ chất nghệ sĩ từ những động tác háo hức, vụng về. April cười toe nhảy lùi ra xa. Chiếc váy xoay tròn. Bà ngửa mặt lên. Xoay. Và đó là lúc bà thấy Dean.

Không hề lạc nhịp, bà chìa tay ra.

Anh đứng bất động. Bà nhảy đến gần hơn, tay chìa ra, rủ anh vào cái vòng của họ.

Anh cảm thấy cứng đơ, văng vắt, thành tù nhân của chính tế bào di truyền trong mình. Âm nhạc, điệu nhảy kéo anh đến một nơi mà anh không muốn đến. Hai sợi AND xoắn chặt nhau trong anh là một gói di truyền mà anh đã chuyển hướng vào thể thao, nhưng giờ cái cấu trúc bậc thang đó muốn kéo anh về lại với nguồn cội. Đến với điệu nhảy.

Bố anh nhảy điệu jive.

Mẹ anh gật đầu ra hiệu.

Anh xoay lưng lại với cả hai bọn họ và sải bước quay về nhà chính.

Jack bật cười khi thấy April đột nhiên dừng lại. “Xem kìa Riley. Hai bố con mình quá khỏe so với bác ấy.”

Jack không nhìn thấy Dean. April gượng cười. Jack và Riley đang tập vui vẻ với nhau, và bà sẽ không phá hỏng điều đó bằng nỗi buồn của mình. “Em khát quá,” bà nói. “Em sẽ lấy ít đồ uống cho ba chúng ta.” Khi vào đến bếp, bà nhắm mắt lại. Thứ bà thấy trên mặt Dean là nỗi đau, chứ không phải sự khinh bỉ. Anh muốn tham gia cùng họ - bà có thể cảm thấy điều đó - nhưng anh đã không thể nhấc bước chân đầu tiên đó.

Bà rót nước cam cho mình và Riley. Bà không thể điều khiển cảm giác của Dean, mà chỉ có thể điều khiển cảm giác của bà. Hãy giải phóng mình và để Chúa soi sáng. Bà rót một ly trà lạnh cho Jack. Ông muốn uống bia, nhưng ông không gặp may rồi. Bà không mong chờ ông có mặt ở nhà nhỏ tối nay. Bà và Riley đang ngồi ở sân sau nói chuyện về lũ con trai và nghe một album cũ của Prince thì ông xuất hiện. Trước khi bà kịp biết chuyện gì xảy ra thì bọn họ đã vào cuộc khiêu vũ rồi.

Bà và Jack đã luôn là một cặp hoàn hảo như thế. Họ có cùng phong cách và nguồn năng lượng. Dưới bùa mê của âm nhạc, bà không phải nghĩ đến hành động dại dột là đã ở tuổi năm mươi hai mà vẫn còn bị Jack Patriot mê hoặc. Nhạc chuyển sang một bài ballad. Bà đưa đồ uống ra ngoài và dừng lại trên bậc thềm lúc Jack đang cố lôi kéo Riley nhảy điệu slow.

“Nhưng con không biết nhảy,” con bé phản đối.

“Cứ đứng lên chân bố.”

“Con không thể làm thế! Con quá to. Con sẽ đè bẹp ngón chân bố mất.”

“Một kẻ nhát chột gầy nhẳng như con á? Ngón chân bố ỉn thôi. Nào, nhảy lên đi.” Ông kéo con bé vào vòng tay, và nó rón rén đặt hai bàn chân trần lên đôi giày thể thao của Jack. Trông con bé thật nhỏ bé cạnh ông. Thật xinh xắn với mái tóc xoắn, đôi mắt sáng và làn da rám râm. April đã yêu con bé mất rồi.

Bà ngồi xuống bậc thềm ngắm nhìn. Hồi nhỏ, bà đã thấy một đứa bé gái bằng tuổi bà nhảy như thế với bố nó. Bố April thì đối xử với bà như một thứ phiền phức, và bà nhớ đã tự khóa mình trong buồng tắm để không ai thấy bà khóc. Nhưng lớn lên bà đã trả đũa bố. Bà đã tìm đủ loại con trai sẵn sàng trao cho bà thứ tình yêu mà bố bà đã từ chối. Một trong số họ là Jack Patriot.

Riley có nhạc cảm tốt, cuối cùng con bé đã cảm thấy đủ tự tin để rời khỏi chân Jack và cố tự mình bước đi theo nhạc. Jack giữ cho điệu nhảy được đơn giản. Cuối bài hát, ông xoay tròn con bé bảo rằng nó là số một, khiến Riley trông choáng váng và đầy tự hào. April đưa đồ uống cho họ. Khi đã uống xong, Jack tuyên bố đã quá giờ đi ngủ của Riley và đưa con bé quay về nhà lớn. Lòng April bất an đến nỗi bà không thể vào nhà, vậy là bà đem một cái chăn ra nằm xuống ngắm sao trời. Blue định rời khỏi đây trong bốn ngày nữa, Dean thì là một tuần rưỡi, và ngay sau đó bà sẽ quay về L.A. Một khi đã về đến đó, bà sẽ vui đầu vào công việc và tập hợp lại sức mạnh từ nhận thức rằng cuối cùng bà cũng đã học được cách giữ cho linh hồn mình nguyên vẹn.

“Dean ở trên nhà với Riley,” giọng nói khàn khàn vì rượu quen thuộc cất lên. “Anh không bỏ rơi nó đâu đấy.”

Bà ngẩng lên thì thấy Jack đang băng qua cỏ đến chỗ mình. “Em tưởng anh đi ngủ rồi.”

“Anh chưa già đến thế đâu.” Ông bước đến chỗ máy hát điểm qua một lượt các đĩa CD nằm trên bậc thềm cạnh đó. Lucinda Williams bắt đầu hát “Like a Rose”. Ông quay lại chỗ tắm chân chia tay cho bà. “Nhảy với anh đi.”

“Ý tưởng tồi, Jack à.”

“Chúng ta đã có những khoảng thời gian tuyệt nhất với những ý tưởng tồi. Đừng có như bà già thế nữa đi.”

Bà ghét chuyện này - ông biết thế - và đứng dậy. “Nếu anh cố sờ soạng em...”

Hàm răng ông lấp lóa nụ cười cướp biển, và ông kéo bà vào vòng tay. “Jack Diên chỉ sờ soạng nếu người ta dưới ba mươi. Mặc dù vậy, vì trời tối...”

“Im miệng lại mà nhảy đi.”

Ông thường có mùi nhục dục và thuốc lá. Giờ từ ông thoát ra mùi gỗ sồi, mùi cam và mùi đêm. Cơ thể ông cũng đem lại cảm giác khác hẳn so với cậu bé gầy gò mà bà còn nhớ. Ông vẫn gầy, nhưng thân hình đã có cơ bắp. Ông cũng đã mất đi vẻ xa vắng đã làm má ông hõm vào khi đến đây lần đầu. Lời bài hát của Lucinda bao bọc lấy họ. Họ áp sát lại cho đến khi chỉ còn một dải không khí chia cách giữa hai cơ thể. Bà quàng hai tay quanh cổ ông. Ông đặt hai bàn tay lên eo bà. Bà ngả người tựa vào ông. Ông đã bị khuấy động, nhưng chỉ thế thôi. Tạo ấn tượng, nhưng không đòi hỏi điều gì ở bà.

Bà để bản thân lững lờ trôi theo điệu nhạc. Bà đã bị kích thích đến tận tâm can, trôi nổi trên mặt biển trơn tuột. Ông vén mái tóc ra khỏi cổ bà và vùi đôi môi lên chỗ hõm ngay dưới tai. Bà quay đầu lại để ông hôn bà. Đó là một nụ hôn thật sâu, ngọt ngào, khuấy động hơn nhiều so với những nụ hôn say xỉn nhiều năm về trước. Cuối cùng khi họ đã tách ra, câu hỏi trong mắt ông cắt ngang trạng thái mơ màng của bà. Bà lắc đầu.

“Tại sao?” ông thì thầm hỏi, tay vuốt tóc bà.

“Em không còn chơi trò tình một đêm nữa.”

“Anh hứa sẽ có nhiều hơn một đêm.” Ngón tay cái của ông vuốt ve thái dương bà. “Em phải thắc mắc là chuyện này sẽ thế nào chứ.”

Nhiều hơn ông có thể tưởng tượng. “Em thắc mắc về rất nhiều thứ không hề tốt cho mình.”

“Em có chắc không? Chúng ta đâu còn là trẻ con nữa.”

Bà đẩy mình ra. “Em không còn dâng hiến mình cho các rocker điên trai nữa.”

“April...”

Điện thoại đặt trên thềm của bà đổ chuông. Ôn Chúa. Bà bước đến nghe máy.

“Em không định nghe máy thật, đúng không?” ông hỏi.

“Em phải nghe.” Khi bước về phía thềm, bà ấn mu bàn tay lên môi, nhưng bà không biết mình đang lau bỏ nụ hôn của họ hay là gắn nó lại đó. “A lô?”

“April, là Ed đây.”

“Ed. Tôi đã đợi anh gọi lại.” Bà bước vội vào nhà.

Nửa giờ trôi qua bà mới tắt máy. Bà quay ra ngoài cất các thứ và ngạc nhiên khi thấy Jack vẫn còn ở đó, ông đang nằm trên chần, mắt nhìn trời sao. Ông chống một bên đầu gối lên và đầu gác lên một tay. Bà vui mừng khôn xiết khi thấy ông đã ở lại.

Ông nói mà không nhìn bà. “Kể anh nghe về người đó đi.”

Bà nghe thấy vẻ cứng nhắc trong giọng ông và nhớ lại những cơn bùng nổ vì ghen tuông trước đây. Nếu vẫn chưa từ bỏ cuộc chơi, hẳn bà đã bảo ông cuốn xéo xuống địa ngục, nhưng lúc này bà ngồi lên tắm chân và để chiếc váy xếp lại thành từng nếp quanh đầu gối. “Bọn họ chứ.”

“Bao nhiêu người?”

“Ngay lúc này à? Ba.”

Bà chuẩn bị sẵn tinh thần khi ông lặn người lại nhìn bà. Nhưng ông không tấn công. “Vậy thì họ không phải là tình nhân.”

Đó là một câu khẳng định, không phải câu hỏi. “Sao anh biết điều đó?”

“Vì anh biết thế thôi.”

“Đàn ông gọi điện cho em vào tất cả các giờ.”

“Vì sao lại thế?”

Bà chỉ thấy sự tò mò. Hoặc là ông không để tâm xem bà cặp kè với ai, hoặc là ông đã bắt đầu hiểu người phụ nữ là bà lúc này. Bà ngả mình lên chần. “Em là một con nghiện ma túy và rượu đã cai thành công. Em đã ở trong AA[1] nhiều năm trời. Lúc này em đang đỡ đầu cho ba người đàn ông và một phụ nữ, tất cả đều sống ở L.A. Ở khoảng cách xa thế này thì không dễ dàng gì để có mặt vì họ, nhưng họ không muốn thay đổi người đỡ đầu.”

[1] Alcoholics Anonymous: một tổ chức quốc tế cung cấp các dịch vụ hỗ trợ những người muốn cai rượu bia.

“Anh có thể hiểu vì sao. Anh chắc chắn là em làm công việc của mình rất tốt.” Ông chống người trên khuỷu tay để có thể nhìn xuống bà. “Anh chưa bao giờ quên hẳn được em. Em biết thế, đúng không?”

Bà phải chấp nhận sự thật theo cách mình thấy, chứ không phải theo cách mình muốn. “Em không phải lý do khiến anh không thể quên được. Mà là cảm giác tội lỗi của anh về Dean.”

“Anh biết sự khác biệt, và em là người phụ nữ duy nhất mà anh không thể nào quên được.”

Khi bà nhìn vào mắt ông, ông cúi đầu xuống và lại hôn bà lần nữa. Miệng bà mềm ra hiến dâng cho ông. Nhưng khi bà cảm thấy bàn tay ông trượt vào giữa hai chân, bà liền nhớ ra rằng tình cảm ông dành cho bà bao giờ cũng bắt đầu và kết thúc trong quần ông. Bà lặn ra khỏi ông đứng dậy. “Những gì em nói là nghiêm túc đấy. Em không làm thế này nữa đâu.”

“Em mong anh tin rằng em từ bỏ tình dục rồi ư?”

“Chỉ với các rocker.” Bà bước về phía bậc thềm để tắt nhạc và thu dọn lại đồ đạc. “Kể từ khi tỉnh táo trở lại em đã có ba mối quan hệ lâu dài. Một cảnh sát, một nhà sản xuất chương trình truyền hình và một nhiếp ảnh gia đã rủ em tham gia Phòng Trưng bày Trái tim. Tất cả đều là những người tuyệt vời, và chẳng ai trong số họ hát một nốt nào. Thậm chí karaoke cũng không.”

Qua bóng tối, bà thấy ông khẽ cười mỉa khi đứng dậy. “April tội nghiệp. Tước đoạt khỏi bản thân tình yêu nóng bỏng của các rocker.”

“Tôn trọng bản thân thôi. Chắc là nhiều hơn những gì anh đã từng có với em.”

“Anh biết chuyện này sẽ làm em thất vọng. April, nhưng anh cũng không còn là dân chơi nhiều năm rồi. Anh đã quen với việc có những mối quan hệ thực sự.” Ông cầm cái chăn lên đem lại cho bà. “Đó là thứ mà anh và em chưa bao giờ thử với nhau. Có lẽ đã đến lúc chúng ta cho nó một cơ hội.”

Bà choáng váng đến nỗi chỉ đứng im như phỗng nhìn ông. Ông ấn cái chăn vào tay bà, hôn nhẹ lên má, rồi để bà lại một mình.

Bảy giờ sáng hôm sau, Dean đỗ xe lại phía sau nhà Nita. Anh ghét khi biết hôm qua mình đã làm Blue tổn thương. Lý do duy nhất anh phớt lờ cô là để không phải đối mặt với những câu hỏi của mọi người. Làm thế nào anh có thể giải thích về cô với bạn bè anh khi anh còn không thể giải thích với chính mình? Anh biết cách giới thiệu phụ nữ trong vai trò là bạn bè hay là tình nhân, nhưng cả hai thì không.

Một con bồ câu bay lên từ chậu tắm chim của Nita khi anh đi thẳng ra cửa sau. Anh lên vào mà không hề gõ cửa. Nita đội mái tóc giả vàng óng và mặc váy in hoa sắc sỡ ngồi ở bàn bếp. “Ta sẽ gọi cảnh sát,” bà nói, cau kính nhiều hơn là tức giận. “Ta sẽ cho bắt giam cậu vì tội phá hoại và đột nhập.”

Anh cúi xuống gãi tai cụ già Tango đang ngủ mê mết. “Tôi có thể uống cà phê trước không?”

“Mới có bảy giờ. Lẽ ra cậu phải gõ cửa chứ hả.”

“Không thích. Cũng giống như bà không thích gõ cửa khi đến nhà tôi ấy.”

“Nói dối. Ta luôn gõ cửa. Và Blue vẫn đang ngủ, vậy nên biến đi và đừng làm phiền con bé.”

Anh rút đầy hai tách cà phê đen như mực của Nita. “Cô ấy làm gì trên giường muộn thế này?”

“Ta chắc chắn đó không phải việc của cậu.” Sự phẫn nộ của bà cuối cùng cũng nổ tung, và bà xĩa ngón tay trở về phía anh, một viên đạn màu đỏ tươi nhắm ngay đầu. “Cậu đã làm trái tim con bé tan vỡ. Thế mà cậu thậm chí chẳng thèm quan tâm.”

“Blue tức điên, chứ không tan vỡ gì cả.” Anh bước qua Tango. “Để yên cho chúng tôi một lúc.”

Chiếc ghế tựa của Nita kêu kèn kẹt khi bà đẩy người ra khỏi bàn. “Một lời khuyên đây, Quý ông Nóng bỏng. Nếu ta là cậu, ta sẽ liếc qua thứ mà con bé cất dưới bồn rửa mặt.”

Phớt lờ bà, Dean bước thẳng lên tầng trên.

Blue không mấy ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng Dean nói chuyện với Nita ở dưới nhà. Ánh nắng tuôn qua cửa ban công khi cô kéo xong khóa quần jean. Không thể đối mặt với anh nếu anh vào từ ban công, vậy nên cô đã ngủ cạnh phòng ngủ của Nita. Giờ anh lại dự định kiếm đường quẹo rủ cô để lại được cô yêu mến. Cần nhiều may mắn đấy.

Cô vừa ngồi xuống mép giường để xỏ đôi xăng đan vào thì anh xuất hiện trên ngưỡng cửa. Tóc vàng, thân hình đầy mời gọi, không cường lại nổi. Cô kéo mạnh quai xăng đan. “Em có cả tỉ việc phải làm trước buổi tiệc ngày mai của Nita, và em không muốn giải quyết chuyện này bây giờ.”

Anh đặt một tách cà phê xuống bàn đầu giường. “Anh biết em đang điên tiết.”

Điên tiết chỉ là một phần, cái phần không che giấu bí mật. “Để sau đi, Dean cưng à. Những người đàn ông thực thụ thường tránh kiểu bàn luận thế này.”

“Dẹp mấy thứ vớ vẩn đi.” Cái giọng chỉ huy của anh luôn làm cô giật mình. “Chuyện hôm qua không phải tại em đâu. Không phải theo cách em nghĩ.”

“Chắc chắn là có cảm giác ấy đấy.”

“Em nghĩ anh xấu hổ khi giới thiệu em với bạn bè vì đám quần áo ngớ ngẩn và tính khí nhìn chung là khó chịu, nhưng sự thật hoàn toàn khác xa điều đó.”

Cô bật dậy từ mép giường. “Đừng tốn hơi nữa. Tôi không phải loại phụ nữ mà bạn bè anh nghĩ là Malibu Dean sẽ cặp kè, và anh chẳng muốn phải trả lời tất cả các câu hỏi.”

“Em thực sự nghĩ anh là kẻ đầu óc thiên cận thế à?”

“Không. Tôi nghĩ anh về cơ bản là một quý ông, vậy nên anh không muốn phải nói trắng ra rằng tôi chỉ là một người bạn với đặc quyền chung giường.”

“Em còn hơn là bạn của anh, Blue à. Em là một trong những người bạn tốt nhất mà anh từng có.”

“Điều đó biến tôi thành gì? Xem nào... bạn thân ư!”

Anh lùa tay vào trong tóc. “Anh không định làm em tổn thương. Anh chỉ muốn chuyện giữa chúng ta được bí mật.”

“Giống như tất cả các thứ khác trong đời mà anh muốn giữ bí mật. Không phải anh đang bắt đầu mất phương hướng đấy sao?”

“Em không biết làm người của công chúng là thế nào đâu,” anh đáp trả. “Anh phải cẩn thận.”

Cô tóm lấy tách cà phê và giật cái túi xách từ chân giường. “Dịch nôm na là tôi đã trở thành một bí mật nho nhỏ bẩn thỉu khác của anh.”

“Nói thế thật quá đáng.”

Cô không thể xử lý chuyện này bây giờ, nhất là khi cô còn có bí mật của riêng mình. “Tôi sẽ khiến chuyện này trở nên dễ dàng. Hôm nay là thứ Sáu. Bữa tiệc của Nita là ngày mai. Tôi có vài việc quanh đây cần phải giải quyết vào Chủ nhật, nhưng điều đầu tiên tôi làm vào sáng thứ Hai là rời khỏi đây vĩnh viễn để đến những nơi không ai biết.”

Về mặt anh như nổi đông tố. “Tốt hơn hết đây nên là một chuyện nhắm nhĩ khác của em.”

“Tại sao? Vì tôi chấm dứt chứ không phải là anh à?” Tất cả những cảm xúc mà cô không muốn anh thấy - buồn khổ, sợ hãi, đau đớn - đang cố xé tan cái vỏ vênh vào mạnh mẽ bề ngoài của cô, nhưng cô ghìm chúng lại. “Cuộc đời tuyệt lắm, Boo ạ. Tôi đã thuê được một con xe tốt, tôi đã mua được bản đồ đi đường mới toanh. Anh là một thứ giải trí rất ổn, nhưng đã đến lúc tôi bước tiếp rồi.”

Cô đã khởi đầu một hồi chơi mà anh không trông đợi, và tay anh siết lại bên hông. “Rõ ràng em cần ít thời gian để trưởng thành.” Những lời của anh lạnh lẽo đến nỗi cô tưởng một luồng hơi lạnh sẽ hình thành quanh miệng anh. “Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này ở bữa tiệc ngày mai của Nita. Có lẽ đến lúc đó em sẽ có thể suy nghĩ như một người biết suy nghĩ.” Anh sai bước ra khỏi phòng.

Cô lại ngồi xuống giường, ngốc nghếch mong đợi anh sẽ kéo cô vào lòng cầu xin cô tha thứ. Mong đợi ít nhất anh cũng nói gì đó về mấy bức tranh tường trước khi dùng dùng bỏ đi. Đến giờ chắc anh đã xem rồi. Hôm qua, cô đã thấy một phong bì trao tay trong hộp thư của Nita với một tờ séc do April viết. Là thế đấy. Chẳng có lời nhắn riêng tư nào. April và Dean có gu thẩm mỹ không chê vào đâu được. Họ ghét mấy bức tranh đó. Cô đã biết là sẽ như thế. Nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn hy vọng điều ngược lại.

Dean hùng hổ lao ra hành lang trải thảm hồng. Chừng nào còn tập trung vào việc siết cổ Blue, chừng đó anh sẽ không phải nghĩ đến chuyện mình đang khốn nạn thế nào. Anh không thích cái ý nghĩ rằng mình làm cô tổn thương. Cô thực sự tin rằng anh sẽ xấu hổ khi giới thiệu cô với bạn bè của anh, nhưng vấn đề không phải là xấu hổ hay không. Nếu hôm qua mấy gã kia có thời gian nói chuyện với cô thay vì đối xử với cô như người hầu thì họ sẽ phải lòng cô mất. Nhưng Dean không muốn ai - đặc biệt là đồng đội của anh - chõ mũi vào một chuyện riêng tư như là tình cảm của anh với Blue khi nó vẫn còn mới thế này. Quý tha ma bắt, anh biết cô thậm chí còn chưa đến hai tháng.

Và giờ cô đang lên kế hoạch rời bỏ anh. Suốt thời gian qua anh đã nhận ra là không thể dựa dẫm vào cô. Nhưng sau cái cách anh đối xử với cô hôm qua thì việc đổ lỗi không còn đơn giản thế nữa.

Đến chiều nghỉ thì anh mới nhớ ra những gì Nita đã nói. Mụ già đó thích gây sự, nhưng bà cũng quan tâm đến Blue theo cái cách phức tạp của mình. Anh lại quay lên tầng trên.

Phòng tắm của Blue có tường màu hồng, gạch lát hồng, một tấm rèm che in hình những chai sâm panh nhảy múa. Một cái khăn, vẫn còn ướt sau khi cô tắm xong, treo xiên xẹo trên thanh vắt. Anh quỳ xuống trước bồn rửa, mở cửa tủ và trở mắt nhìn cái hộp bọc bóng kính đặt ngay phía trước.

Anh nghe thấy tiếng chân vội vã sau lưng. “Anh đang làm gì thế?” cô hỏi về cuống quýt.

Khi bộ não đã tiếp nhận những gì mình vừa thấy, máu liền bị rút cạn khỏi đầu anh. Anh cầm cái hộp lên loạng choạng đứng dậy.

“Bỏ thứ đó ra!” cô kêu lên.

“Em nói em có uống thuốc.”

“Em có uống mà.”

Họ cũng dùng cả bao cao su nữa. Trừ một số lần... Anh nhìn cô. Cô giương mắt nhìn đáp trả, đôi mắt to và làn da trắng nhợt. Anh gờ bộ thử thai lên. “Anh đoán cái này không phải của Nita.”

Cô cố tỏ vẻ ngang bướng nhưng không thể. Hai hàng lông mi cụp lại khi cô nhìn xuống. “Vài tuần trước khi em bị ngộ độc thức ăn do món tôm của Josie... em đã nôn mất thuốc ra. Em đã không nghĩ gì đến chuyện đó.”

Một con tàu hàng gầm lên lao thẳng vào anh. “Em đang nói là nôn mất một viên thuốc có thể làm em có thai à?”

“Có khả năng, em đoán vậy. Kỳ kinh của em lẽ ra đã bắt đầu từ tuần trước, và em không biết vì sao nó lại không đến. Sau đó em nhớ ra chuyện đã xảy ra với viên thuốc đó.”

Anh xoắn cái hộp trong tay. Con tàu gào thét trong óc anh. “Em vẫn chưa mở nó ra.”

“Ngày mai. Em cần phải xử lý bữa tiệc của Nita trước đã.”

“Không, không đâu.” Anh kéo tuột cô vào phòng vệ sinh và dùng lòng bàn tay đóng sập cửa lại. Những ngón tay anh cảm giác như bị tê liệt. “Hôm nay. Ngay bây giờ.” Anh xé hộp thử thai.

Blue biết rõ anh, và cô chẳng mất nhiều thời gian để thấy rằng đây là cuộc chiến mà cô không thể thắng. “Chờ trong hành lang đi,” cô nói.

“Quên chuyện đó đi.” Anh xé tung cái hộp.

“Em vừa mới đi xong.”

“Đi tiếp đi.” Bàn tay anh, thường rất nhanh nhẹn, lúc này lóng ngóng với tờ hướng dẫn khi anh cố gỡ nó ra.

“Quay lưng lại,” cô nói.

“Thôi đi, Blue. Chúng ta giải quyết chuyện này ngay lập tức.”

Không nói lời nào, cô cầm cái hộp. Anh đứng đó nhìn cô. Chờ đợi. Cuối cùng, cô cũng xong việc.

Tờ hướng dẫn nói phải chờ ba phút. Anh bấm giờ bằng chiếc Rolex của mình. Nó có ba mặt, một trong số đó để đo tốc độ, nhưng tất cả những gì anh quan tâm là vòng quay chậm chạp của kim giây. Khi nó tích tắc vòng quanh, hàng tá những ý nghĩ anh không thể sắp xếp - không muốn sắp xếp - cứ hỗn loạn trong đầu.

“Đủ thời gian chưa?” cuối cùng cô lên tiếng hỏi.

Anh đang toát mồ hôi. Anh chớp mắt gật đầu.

“Anh xem đi,” cô thì thào.

Anh cầm cái que lên bằng bàn tay lạnh ngắt, ướm sững và nhìn. Cuối cùng mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Em không có thai.”

Cô gật đầu, mặt vô cảm. “Tốt. Giờ thì rút đi.”

Dean lái xe lòng vòng vài tiếng đồng hồ và cuối cùng dừng lại ở con đường phía sau. Anh tạt chiếc xe tải vào lề đường nhựa lổn nhổn rồi ra ngoài. Thậm chí còn chưa đến mười giờ. Hôm nay trời nóng như thiêu đốt. Nghe thấy tiếng nước chảy, anh liền đi theo nó vào trong rừng cây thì thấy một con suối. Dưới dòng nước, một thùng dầu gỉ sét nằm dạt sang một bên cùng với vài bánh xe cũ, giường lò xo, một cột điện cao thể gãy và mấy thứ đồ sắt vụn khác. Người ta cứ đổ rác rến của mình xuống như thế đấy, thật chẳng ra sao.

Anh lội xuống nước bắt đầu kéo lê chân. Chẳng bao lâu, đôi giày thể thao của anh đã sũng nước, người anh dính đầy bùn và dầu mỡ. Anh bị trượt trên mấy hòn đá đầy rêu và làm ướt quần soóc, nhưng nước lạnh đem lại cảm giác dễ chịu. Anh ước gì có hàng núi rác bịt kín con suối này để anh có thể ở đây cả ngày, nhưng chẳng mấy chốc, dòng nước đã lại chảy thông.

Thế giới của anh đã sụp đổ. Khi trèo vào xe trở lại, anh không thể hít thở sâu được. Về đến trang trại, anh sẽ đi bộ thật lâu và chấn chỉnh lại đầu óc. Nhưng anh không đi được xa đến thế. Thay vào đó, anh thấy mình rẽ theo con đường hẹp dẫn đến ngôi nhà nhỏ.

Tiếng ghi ta văng vẳng về phía anh khi anh ra khỏi xe. Jack ngồi trên một chiếc ghế tựa nhà bếp đặt trên thềm, cổ chân trần vắt lên lan can, cây ghi ta nâng niu trên ngực. Ông có bộ râu ba ngày chưa cạo, chiếc áo phông Virgin Records cùng quần soóc thể thao đen. Đôi tất bê bết bùn của Dean đã tụt xuống cổ chân, và chân anh sít lại trong giày khi anh bước về phía thềm. Về cảnh giác quen thuộc phủ xuống mắt Jack, nhưng ông vẫn tiếp tục chơi đàn. “Trông anh như vừa bị thua trong cuộc thi bắt lợn ấy.”

“Còn ai khác ở đây không?”

Jack búng vài hợp âm thứ. “Riley đang đạp xe, còn April thì chạy. Họ sẽ quay về sớm thôi.”

Dean không đến để gặp họ. Anh dừng lại ở bậc thềm dưới cùng. “Blue và tôi chưa đính hôn. Tôi đã nhạt được cô ấy ngoài Denver hai tháng trước.”

“April đã kể với bố rồi. Tệ thật. Bố rất thích con bé. Con bé làm bố cười.”

Dean xoa chỗ bầm đặc giữa các đốt ngón tay. “Sáng nay tôi gặp Blue. Vài giờ trước.” Giờ bụng anh đang quặn lên, anh cố hít vào thêm ít không khí. “Cô ấy nghĩ có khả năng mình đã có thai.”

Jack ngừng đàn. “Có đúng thế không?”

Một con chim kêu chiêm chiếp trên mái thiếc. Dean lắc đầu. “Không.”

“Chúc mừng.”

Anh đút hai tay vào trong túi quần ướt nhẹp rồi lại rút ra. “Cái đồ thử thai mà người ta hay mua... Cần phải - có lẽ ông đã biết điều này rồi. Cần phải chờ ba phút mới biết được kết quả.”

“Biết.”

“Vấn đề là... trong ba phút chờ đợi đó... tôi đã... tôi đã có hàng loạt những ý nghĩ chạy trong đầu.”

“Bố đoán điều đó có thể hiểu được.”

Các bậc thềm kêu kệt kệt khi Dean bước lên gờ thềm. “Những thứ như kiểu tôi sẽ phải lo chuyện sắp xếp khám thai cho Blue thế nào. Liệu tôi có tin tưởng giao cho luật sư của tôi lo chuyện trợ cấp nuôi con hay nên để người đại diện làm việc đó. Làm thế nào để chuyện đó không dính dáng đến giấy tờ. Ông biết thế nào rồi đấy.”

Jack đứng dậy dựa cây ghi ta vào ghế. “Phản ứng hoảng sợ. Bố nhớ các triệu chứng đó.”

“Phải, chà, khi gặp phải phản ứng hoảng sợ đó, ông mới... bao nhiêu... hai tư à? Tôi đã ba mươi mốt rồi.”

“Lúc đó bố hai mươi ba tuổi, nhưng điểm mấu chốt thì giống nhau thôi. Nếu không định kết hôn với Blue thì con phải nghĩ ra một kế hoạch.”

“Chuyện không giống nhau. Khi đó April điên rồ. Blue thì không. Cô ấy là người lý trí nhất tôi từng biết.” Anh định dừng lại ở đó nhưng lại không thể. “Cô ấy nói tôi đã biến cô ấy thành một bí mật nho nhỏ bản thủ khác của mình.”

“Những người không sống dưới ánh đèn sân khấu thì không hiểu được.”

“Tôi đã bảo cô ấy như thế.” Anh xoa lên chỗ đang cháy bùng bùng trên bụng. “Nhưng ba phút đó... Mọi thứ tôi đã nghĩ. Cái kế hoạch tôi đã lường tượng ra... Luật sư, trợ cấp nuôi con...”

“Tất cả các loại rác rưởi sẽ hiện ra trong đầu anh vào thời điểm như thế. Quên chuyện đó đi.”

“Tôi phải làm chuyện đó như thế nào? Cha nào con nấy, đúng không?”

Dean có cảm giác như thể anh đã xé toang mình ra, nhưng Jack lại chế nhạo. “Đừng hạ thấp anh xuống tầm như bố. Bố đã thấy anh với Riley. Nếu Blue có thai thật, chẳng đời nào anh quay lưng lại với đứa con của mình. Anh sẽ ở ngay đó vì nó trong khi nó lớn lên.”

Đáng lẽ Dean nên bỏ qua chuyện này, nhưng đầu gối anh khụy xuống, và anh thấy mình ngồi xuống bậc thềm. “Tại sao ông lại làm thế, hả Jack?”

“Anh nghĩ là vì cái quái gì chứ?” Jack xù lên nhạo báng. “Bố có thể phủ đường lên chuyện đó cho anh, nhưng điểm mấu chốt là bố chẳng biết phải giải quyết April thế nào, và bố không muốn bị anh gây phiền nhiễu. Bố là ngôi sao nhạc rock, con trai à. Một biểu tượng của nước Mỹ. Quá bận cho những buổi phỏng vấn và để mọi người xu nịnh. Bố sẽ phải lớn lên để trở thành một người cha ư, chuyện đó thì có gì vui vẻ cơ chứ?”

Dean thả hai tay giữa hai đầu gối và nhạt miếng vẩy sơn trên bậc thềm. “Nhưng chuyện đó đã thay đổi, đúng không?”

“Không bao giờ.”

Anh đứng dậy. “Đừng có vớ vẩn với tôi. Tôi nhớ những cuộc gặp gỡ giữa hai bố con khi tôi lên mười bốn, mười lăm. Ông đã cố tìm cách bù đắp cho tất cả những năm đã mất còn tôi thì phải nhổ vào mặt ông.”

Jack chộp cây ghi ta. “Nghe này, bố đang viết một bài hát. Không thể chỉ vì cuối cùng anh quyết định muốn đào xới thùng rác xưa cũ mà bố cũng phải vớ lấy cái xẻng.”

“Chỉ cần nói với tôi điều này thôi. Nếu ông phải làm lại từ đầu...”

“Bố không thể làm lại, vậy nên hãy thôi đi.”

“Nhưng nếu như ông có thể...”

“Nếu phải làm lại từ đầu, bố sẽ tách anh khỏi bà ấy!” ông hùng hổ nói. “Sao hả? Và một khi bố đã có anh, bố sẽ tìm ra cách trở thành một người cha. Thật may mắn cho anh, điều đó đã không xảy ra bởi vì, từ vị trí của bố mà nói, hóa ra anh đã tự mình xoay sở rất tốt. Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ tự hào khi có đứa con trai như anh. Nào, giờ anh đã thỏa mãn chưa hay là chúng ta còn phải thực hiện nghi lễ ôm hôn chết tiệt nữa?”

Nút thắt trong bụng Dean cuối cùng cũng lỏng ra. Anh đã có thể thở lại được.

Jack thả cây ghi ta xuống. “Chừng nào anh giảng hòa được với mẹ anh thì mới giảng hòa được với bố. Bà ấy xứng đáng với điều đó.”

Dean dụi mũi giày đầy bùn vào tấm phủ bậc thềm. “Chuyện không dễ dàng như thế.”

“Dễ dàng hơn là ôm giữ quá nhiều đau đớn như vậy.”

Dean quay đi hướng về phía chiếc xe tải.

Anh để đôi giày đầy bùn và tất trên thềm. Như thường lệ, chẳng ai nhớ khóa cửa trước. Bên trong, ngôi nhà lạnh lẽo và im ắng. Một cái giỏ trong sảnh nghỉ đựng giày dép của anh. Mấy cái mũ treo trên mắc. Cạnh cái khay đồng nơi anh quăng chìa khóa và tiền lẻ là một tấm ảnh chụp anh lúc tám hay chín tuổi gì đó. Bộ ngực trần giờ xương; đầu gối củ lạc thò ra dưới quần soóc; mũ bảo hiểm bóng bầu dục nuốt chửng cái đầu nhỏ. April đã chụp bức ảnh này vào một mùa hè khi họ sống ở bờ biển Venice. Những bức ảnh thời thơ ấu của anh xuất hiện khắp nơi trong nhà, những bức ảnh mà anh thậm chí còn chẳng nhớ.

Tối qua, Riley cố kéo anh vào xem mấy bức tranh tường Blue đã vẽ, nhưng anh muốn xem chúng lần đầu cùng với Blue, nên đã từ chối. Giờ, anh quay đi khỏi phòng ăn mà không nhìn rồi lững thững vào phòng khách. Mấy cái trường kỷ vững chắc vừa vận đến hoàn hảo với khung người cao của anh, và ti vi đã được đặt ở chỗ sao cho anh có thể xem phim mà không bị ánh sáng phản chiếu vào màn hình. Kính được cắt chính xác bảo vệ mặt bàn cà phê gỗ khiến những tấm lót cốc trở nên không cần thiết nữa. Mấy ngăn kéo chứa mọi thứ anh có thể cần đến: sách, điều khiển từ xa, bấm móng tay. Ở tầng trên, chẳng cái giường nào có đuôi giường và quầy phòng vệ sinh thì cao hơn bình thường. Chỗ tắm vòi rộng rãi, những cái kệ để khăn dài chứa đồng khăn tắm quá khổ mà anh ưa thích. April đã làm tất cả những chuyện đó.

Những tiếng nức nở say mềm của bà vang lên trong tai anh. “Đừng giận mẹ, con yêu. Mọi chuyện sẽ ổn hơn. Mẹ hứa. Nói là con yêu mẹ đi, con trai cưng. Nếu con nói là con yêu mẹ, mẹ hứa sẽ không uống rượu nữa.”

Người đàn bà đã cố làm anh chết ngạt với thứ tình yêu thất thường, phức tạp của mình không bao giờ có thể tạo nên cái ốc đảo đã trở thành nhà của anh thế này.

Hôm nay với anh đã là quá sức chịu đựng. Anh cần thời gian để chấp nhận và đối mặt với tất cả những cảm xúc rối ren này, có điều, anh đã có nhiều năm trời, và điều đó đem lại những gì tốt đẹp cho anh chứ? Qua cánh cửa Pháp, anh thấy April đang từ ngoài bước vào khu hiên. Anh và Jack đã dựng cái khu hiên đó, nhưng bà đã thai nghén ra nó: trần cao, cửa sổ vòm, sàn đá băng mát lạnh ngay cả trong những ngày nóng nhất.

Bà chống tay lên eo để lấy lại hơi sau quãng đường chạy. Cơ thể bà lấp lánh mồ hôi. Bà mặc quần soóc đen, áo có lưng bắt chéo màu xanh nhạt và tóc bện lại thành đuôi trông sành điệu hơn nhiều so với đuôi tóc ngẫu hứng của Blue.

Anh cần đi tắm. Anh cần ở một mình. Anh cần nói chuyện với Blue, người hiểu tất cả mọi chuyện. Thay vào đó, anh đẩy cánh cửa Pháp lặng lẽ bước ra ngoài hiên.

Nhiệt độ đã lên đến 30oC, nhưng lớp đá mát lạnh dưới chân anh. April đang quay lưng về phía anh. Tối qua anh đã dịch mấy cái ghế lúc dẫn ống nước xuống hiên, và giờ bà đang đẩy lại chúng vào gầm bàn. Anh bước về phía máy CD đặt trên một cái giá bằng kim loại uốn màu đen. Anh chẳng buồn kiểm tra xem album nào của April đang ở trong máy. Nếu là của mẹ anh, nó sẽ ổn thôi. Anh nhấn nút.

April xoay người lại khi tiếng nhạc vang lên từ cái loa nhỏ. Đôi môi bà hé ra ngạc nhiên. Bà nhìn bộ dạng lấm lem bùn đất của anh và định nói gì đó, nhưng anh đã lên tiếng trước. “Muốn khiêu vũ không?”

Bà nhìn anh chằm chằm. Từng giây khổ sở trôi qua. Anh không thể nghĩ ra gì khác mà nói, bèn bắt đầu chuyển mình theo nhịp trống. Chân, hông, vai. Bà đứng như hóa đá. Anh chìa tay ra, nhưng mẹ anh - người đàn bà sống để khiêu vũ trong khi những người bình thường chỉ có thể bước đi - bà đã quên mất cách cử động.

“Có thể làm được mà,” anh thì thầm.

Bà hít vào một hơi run rẩy, âm thanh ở đâu đó giữa tiếng nức nở và tiếng cười. Thế rồi bà ưỡn ngực, nhấc hai tay lên dang hiển bản thân cho tiếng nhạc.

Họ khiêu vũ cho đến khi mồ hôi chảy thành dòng trên người. Từ rock đến hip hop, họ phô trương các động tác của mình, người này cố vượt trội người kia. Từng lọn tóc dính bết vào cổ April, từng vệt bùn nhỏ từ đôi chân trần của anh rớt xuống sàn đá. Khi họ nhảy, anh nhớ ra rằng đây không phải là lần đầu tiên. Họ đã từng nhảy cùng nhau khi anh còn nhỏ. Bà đã lôi anh ra khỏi một chương trình truyền hình hay trò chơi điện tử nào đó, đôi khi thậm chí là ra khỏi bữa sáng nếu bà đến muộn. Anh đã quên mất rằng họ cũng có cả khoảng thời gian vui vẻ nữa.

Ngay giữa một bài hát, nhạc tự nhiên tắt phụt. Một con quạ rú lên giữa không gian yên lặng. Họ quay lại thấy cô bé Riley đang quàu quàu đứng cạnh cái máy CD im lìm, hai tay chống lên hông. “Nhạc to quá!”

“Này, bật lại đi,” April nói.

“Hai người đang làm gì thế? Giờ là giờ ăn trưa, đâu phải giờ nhảy nhót.”

“Giờ nào chả là giờ nhảy nhót,” Dean nói. “Bác April nghĩ thế nào? Chúng ta có nên để cô trông trẻ nhảy cùng không nhỉ?”

April héch mũi lên trời. “Mẹ nghĩ là con bé không theo được đâu.”

“Cháu theo được chứ,” Riley nói. “Nhưng cháu muốn ăn trưa đã. Và hai người thì hơi xì.”

Dean nhìn sang April, nhún vai. “Con bé không theo được.”

Trán Riley nhăn lại bức tức. “Ai bảo thế?”

Dean và April nhìn nó chằm chằm. Riley trừng mắt đáp trả. Thế rồi con bé lại bật nhạc lên, và tất cả bọn họ cùng nhau nhảy múa.

22. Chương 23

Blue phủ một lớp phấn hồng nổi bật lên hai gò má. Màu hồng dịu hoàn thiện thêm cho lớp son bóng mới toanh và mascara đậm hơn của cô. Cô cũng quét một chút phấn còn lên mi và đánh mắt màu khói. Trông cô tuyệt đẹp.

Chuyện lớn đây. Cái này là về sự kiêu hãnh, chứ không phải sắc đẹp. Cô phải có thứ gì đó để chứng tỏ với Dean trước khi rời khỏi Garrison.

Khi rời khỏi phòng tắm, cô nhìn thấy hộp thử thai trống không mà sáng hôm qua cô đã nhét vào thùng rác ngay khi Dean đi khỏi. Cô không có thai. Tuyệt vời, rất tuyệt vời. Cô không thể chịu trách nhiệm với một đứa trẻ, với kiểu sống lang bạt của cô thì không. Chắc cô sẽ chẳng bao giờ có con, mà thế cũng chẳng sao. Ít nhất cô sẽ không bao giờ bắt một đứa trẻ phải hứng chịu những gì cô đã trải qua. Thế nhưng, cô vẫn cảm thấy một cảm giác trống rỗng mới xuất hiện trong lòng. Một điều nữa mà cô sẽ phải vượt qua.

Cô đi về phía phòng Nita. Gấu chiếc váy mùa hè mà cô đã sắm về để mặc trong bữa tiệc quét qua đầu gối. Chiếc váy có màu vàng của nắng với chân váy xếp nếp và phần thân trên bó sát làm nổi bật vòng một. Đôi xăng đan mới màu tím có nơ xa tanh trang nhã buộc ở cổ chân. Dấu nhấn tím nhạt ở đôi xăng đan và đôi hoa tai màu thạch anh tím Dean đã tặng cô tạo nên nét thành thị độc đáo đối với vẻ nữ tính quá mức của chiếc váy.

Nita đang hoàn tất nốt công việc tô trát trước gương. Với mái tóc giả vàng óng to bự, đôi hoa tai kim cương hình chùy dài và chiếc áo dài thắt ngang lưng màu tuyền lam gợn sóng, trông bà như một cái phao nổi phô trương được một nhà chứa của người già bảo trợ, nhưng chẳng hiểu sao bà vẫn có thể xử lý thành công. “Đi nào, Người đẹp,” Blue lên tiếng từ ngưỡng cửa. “Và nhớ tỏ ra kinh ngạc đấy.”

“Tất cả những gì ta phải làm là nhìn cô,” Nita vừa nói vừa nhìn Blue từ đầu đến chân.

“Đã đến lúc rồi, thế thôi.”

“Qua lúc đó rồi.” Khi Blue đến gần hơn, Nita với tay vuốt một lọn tóc của cô. “Nếu chịu nghe ta thì cô đã để Gary cắt cho mái tóc thế này từ lâu rồi.”

“Nếu nghe theo bà, cháu sẽ thành cô nàng tóc vàng mất.”

Nita khịt mũi. “Chỉ nghĩ thế thôi.”

Gary đã rất ngứa ngáy muốn đặt tay lên mái tóc của Blue kể từ buổi tối họ gặp nhau ở Barn Grill. Khi cô đã ngồi vào ghế của anh ta, anh ta liền quyết liệt xén cụt mái tóc chỉ còn qua tai, cắt tóc mái lệch làm nổi bật đôi mắt, và tạo từng lớp ngắn lộn xộn về phía này rồi phía kia bao lấy gương mặt cô. Theo quan điểm của Blue thì kiểu tóc trông hơi quá dễ thương, nhưng lại rất cần thiết.

“Lẽ ra ngay từ đầu cô đã phải để bản thân tươm tất trước tay cầu thủ bóng bầu dục đó mới đúng,” Nita nói. “Như thế có thể cậu ta sẽ nghiêm túc trong chuyện hai người.”

“Anh ấy nghiêm túc với cháu.”

“Cô biết chính xác ý ta muốn nói gì mà. Như thế cậu ta cũng có thể sẽ yêu cô. Giống như cô yêu cậu ta.”

“Cháu phát điên vì anh ấy, nhưng cháu không yêu. Có sự khác biệt lớn đấy. Cháu không yêu.” Nita không hiểu. Vấn đề là cô phải rời khỏi đây trong tư thế ngẩng cao đầu. Cô phải chắc chắn Dean sẽ không bao giờ nhìn lại cô với dù là một thoáng thương hại mờ nhạt nhất.

Blue lừa bà già ra ngoài. Nita kiểm tra lại lớp son trong tấm che nắng trong khi Blue lùi xe ra khỏi ga ra. “Cô nên hồ thẹn với bản thân vì đã để tay cầu thủ đó lừa ra khỏi thị trấn. Cô thuộc về ngay Garrison này, chứ không phải lang thang khắp nơi như thế.”

“Cháu không thể gây dựng cuộc sống ở Garrison.”

“Ta đã bảo cô là ta sẽ trả những gì để cô ở lại rồi. Nhiều hơn rất nhiều cái số mà cô có thể kiếm được bằng việc vẽ mấy bức tranh ngớ ngẩn đó.”

“Cháu thích vẽ mấy bức tranh ngớ ngẩn đó. Điều mà cháu không thích là sống trong áp bức.”

“Ta mới là người sống trong áp bức chứ,” Nita phản đối, “nhìn xem cô cứ ra lệnh cho ta như thế. Cô quá ngang bướng đến nỗi không thấy được là mình đang quay lưng lại với một cơ hội vàng. Ta sẽ không sống mãi được, và cô biết ta chẳng có ai khác để mà để lại tiền bạc cho cả.”

“Bà không chết được đâu. Bà sẽ sống lâu hơn tất cả bọn cháu.”

“Cứ bồng đùa theo ý muốn đi, nhưng ta đáng giá hàng triệu đấy, và một ngày nào đó từng đồng trong số đó có thể là của cô.”

“Cháu không muốn hàng triệu của bà. Nếu như có chút tử tế nào thì bà nên để lại mọi thứ cho thị trấn. Điều cháu muốn là đi khỏi Garrison.” Cô đập phanh ở một biển dừng trước khi rẽ sang phố Nhà thờ. Cô đến vừa kịp lúc. “Nhớ đấy,” cô nói. “Hãy tỏ ra độ lượng.”

“Ta đã làm việc ở Arthur Murray. Ta biết cách tỏ ra rộng lượng.”

“Nghĩ lại rồi, chỉ cần nhấp nháy môi thôi, để cháu lo phần nói chuyện. Như thế an toàn hơn.”

Tiếng khịt mũi của Nita nghe gần như tiếng cười, và Blue nhận ra cô sẽ nhớ mụ dơi già này biết bao nhiêu. Với Nita, Blue có thể là con người gần gũi của chính mình.

Cũng giống như khi cô ở cạnh Dean.

Tám biểu ngữ kết bóng bay chẳng ngang phố Nhà thờ có dòng chữ CHÚC MỪNG SINH NHẬT LẦN THỨ 73 BÀ G. Dean biết chắc rằng Nita đã bảy mươi sáu, và anh chẳng nghi ngờ gì chuyện Blue đứng sau trò lừa đảo này.

Khoảng một trăm người đầy ý thức trách nhiệm đã tập trung tại công viên. Bóng bay đu đưa trong gió cùng với đám cờ vải màu đỏ trắng xanh vẫn còn lại từ buổi lễ kỷ niệm Quốc khánh tuần trước. Một nhóm thiếu niên nghèo mặc áo phông đen tiếp với màu chì kẻ mắt vừa chơi xong phiên bản rock của bài “Happy Birthday”. Riley đã bảo với Dean đây là ban nhạc rock nghiệp dư của cháu họ Syl, chỉ có những nhạc công này đồng ý chơi trong ngày hôm nay.

Ở phía trước công viên, gần một vườn hoa hồng nhỏ, Nita đang bắt đầu cắt cái bánh sinh nhật có kích thước bằng cả một sân golf. Dean đã hút mất mấy bài phát biểu chúc mừng, nhưng từ vẻ mặt của mọi người mà nói, họ chẳng nhớ được bài phát biểu nào. Thêm nhiều lá cờ phủ lên những chiếc bàn dài chứa nhiều bình rượu pân và trà lạnh. Anh thấy April và Riley đứng gần bàn bánh, đang nói chuyện với một phụ nữ mặc váy vàng. Mấy người dân gọi tên anh và anh vẫy tay đáp lại, nhưng trong suốt khoảng thời gian đó vẫn chưa tìm thấy Blue.

Hôm qua là một trong những ngày tồi tệ nhất nhưng cũng là ngày tuyệt vời nhất trong đời anh. Đầu tiên là buổi gặp gỡ kinh khủng của anh với Blue; sau đó là cuộc nói chuyện đau đớn nhưng nhẹ cả lòng với Jack; và cuối cùng là cuộc thi nhảy múa với April. Sau đó anh với April không nói gì nhiều, và cũng chẳng có cái “ôm hôn chết tiệt” nào, theo cách nói của Jack, nhưng cả hai cùng hiểu mọi chuyện đã thay đổi. Anh không biết chính xác rồi quan hệ của họ sẽ là gì, chỉ là đã đến lúc anh phải trưởng thành lên và làm quen với người phụ nữ là mẹ anh lúc này.

Một lần nữa, anh đưa mắt nhìn một lượt công viên nhưng vẫn không thấy Blue, và anh muốn gặp cô. Bằng cách nào đó anh phải sửa chữa lại mọi chuyện. Nita đem đĩa đến một cái ghế dành riêng cho bà trong khi Syl và Penny Winters đảm nhận việc phân phát bánh cho đám đông. Nita bắt đầu ném phi tiêu vào ca sĩ chính của ban nhạc, lúc này đang đóng vai Paul McCartney điên loạn: “Em nói hôm nay là sinh nhật em[1].” Cả Riley và người phụ nữ mặc váy vàng đều quay lưng lại phía anh. April ra hiệu về phía ban nhạc rồi Riley cùng bà tách ra để tiến lại gần hơn.

[1] You Say It’s Your Birthday: bài hát nổi tiếng của nhóm nhạc Beatles.

Syl thấy anh lúc bà vừa thả một miếng bánh vuông xuống cái đĩa giấy. “Qua đây nào Dean. Mấy bông hồng kem sẽ hết nhanh lắm đấy. Blue, kéo cậu ấy sang đây đi. Tôi có một miếng đề tên cậu ấy đấy.”

Anh nhìn quanh nhưng chẳng thấy Blue ở đâu cả. Thế rồi người phụ nữ nhỏ nhắn trong chiếc váy vàng quay lại, và anh nhận cú húc đầu tiên của mùa giải. “Blue à?”

Trong một giây, trông cô yếu đuối như đứa trẻ, anh từng buộc tội cô như thế. Nhưng rồi cảm cô vênh lên. “Em biết. Em dễ thương chết bỏ. Hãy cho em một ân huệ mà đừng nói gì về điều đó.”

Cô còn hơn cả dễ thương. April đã biến cô bé con thành một cô nàng thời thượng. Chiếc váy vừa vặn đến hoàn hảo. Nó có độ dài vừa chuẩn và ôm trọn một cách lý tưởng khuôn người nhỏ nhắn của Blue. Thân trên bó những đường cong, đôi xương đan nhọn màu tím cực mốt làm nổi bật hai cổ chân thanh thoát. Anh đã từng hình dung ra cô thế này. Mái tóc cắt ngắn tự do khoe được tối ưu cấu trúc xương thanh nhả. Lớp trang điểm tôn lên vẻ đẹp làm cô cực kỳ nữ tính. Anh đã biết rằng chẳng cần gì nhiều nhận cũng đủ khiến cô trông đẹp tuyệt trần. Và giờ cô đúng như vậy. Xinh đẹp, hợp thời trang, gợi cảm. Nói chung cũng chẳng

khác biệt nhiều lắm với tất cả những phụ nữ xinh đẹp, hợp thời trang, gợi cảm khác mà anh biết. Anh không thích cô thế này. Anh muốn Blue của anh quay trở lại. Cuối cùng thì anh đã hoàn hồn lại để có thể lên tiếng thì lời thốt ra lại là sai lầm. “Tại sao?”

“Em đã phát mệt vì mọi người cứ bảo anh là người đẹp rồi.”

Anh thậm chí còn chẳng thể nặn ra một nụ cười giả tạo. Anh muốn bọc cô lại trong đám quần áo tồi tàn của cô, quăng đôi xăng đan nhỏ bé yếu đuối đó vào thùng rác. Blue là Blue, là duy nhất. Cô không cần tất cả những thứ này. Nhưng cô sẽ nghĩ anh điên nếu anh thốt ra điều đó, vậy nên anh để ngón tay cái lăn theo dải dây hẹp trên vai cô. “April đúng là biết việc mình làm.”

“Buồn cười chưa. Đó là điều bác ấy đã nói về anh khi nhìn thấy em đấy. Bác ấy nghĩ anh đã chần chừ lại em.”

“Em tự mình làm chuyện này à?”

“Em là họa sĩ, Boo à. Với em đây là một bức vẽ khác, một bức chẳng thú vị gì lắm. Giờ đi nịnh nọt Nita thôi. Cho đến giờ, bà ấy đã tránh được mà không đâm ai đó, nhưng buổi chiều chỉ mới bắt đầu thôi.”

“Đầu tiên, em và anh cần nói chuyện đã. Về chuyện hôm qua.”

Cô cứng người lại. “Em không thể để bà ấy một mình. Anh biết bà ấy thế nào rồi đấy.”

“Một giờ thôi, sau đó anh sẽ đến đón em.”

Nhưng Blue đã bỏ đi.

April vẫy anh qua đầu Riley. Cái rương chứa nổi oán giận quen thuộc lại lách cách mở ra, nhưng khi nhìn vào trong, anh chỉ thấy bụi bẩn. Nếu muốn, anh có thể qua chỗ mẹ anh chỉ để tán gẫu. Và anh làm chính xác như thế.

April đã chọn mặc quần jean cho bữa tiệc, cùng với cái mũ rơm cao bồi và áo bó trông giống như hàng Pucci kiểu cổ. Bà hát hăm về phía ban nhạc. “Nếu tập luyện thật nhiều, đứa chơi bass có thể được hạng xoàng.”

Riley nói to lên cạnh bà. “Anh đã thấy chị Blue chưa? Lúc đầu em còn không biết đó là chị ấy. Trông chị ấy như một người thực sự trưởng thành ấy.”

“Ảo ảnh thì có,” Dean nghiêng răng đáp lại.

“Từ điểm nhìn của mẹ thì không.” April liếc nhìn anh từ dưới vành mũ cao bồi. “Và mẹ không nghĩ mấy gã đàn ông đang cố gây chú ý với cô ấy sẽ đồng ý với con. Trông cô ấy lơ đãng thật, nhưng chẳng có gì qua mắt được Blue của chúng ta đâu.”

“Blue của con chứ,” anh nghe thấy mình lên tiếng.

April cảm thấy chuyện này thật thú vị. “Blue của con á? Cũng là người phụ nữ sẵn sàng rời khỏi thị trấn này trong hai ngày nữa ư?”

“Cô ấy sẽ chẳng đi đâu cả.”

April có vẻ lo lắng. “Vậy thì con phải làm gì đó nhanh lên thôi.”

Một người đàn ông tiến đến với cái mũ lưỡi trai đội sụp và đôi kính phi công bạc to bự che ngang mắt. Riley khẽ nhảy cẫng lên. “Bố! Con không nghĩ là bố sẽ đến.”

“Bố đã bảo với con là sẽ đến rồi còn gì.”

“Con biết, nhưng...”

“Nhưng bố đã khiến con thất vọng quá nhiều lần nên con không tin nữa chứ gì.” Ông đã bỏ hoa tai và vòng tay ở nhà rồi kín đáo mặc cái áo phông màu xanh xám cùng quần soóc jean, nhưng chẳng gì có thể ngăn trang được dáng người nổi tiếng đó, và một phụ nữ bế một đứa bé trên tay nhìn ông tò mò.

April đột nhiên cảm thấy thích thú với ban nhạc. Đầu óc Dean lúc này vẫn chưa được tỉnh táo hoàn toàn nên anh không nhận thấy điều gì đang xảy ra giữa họ.

“Có phải bố thấy Blue đang đi về phía chúng ta không?” Jack hỏi.

“Trông chị ấy tuyệt quá nhỉ?” Riley nghiêm túc nói. “Chị ấy là họa sĩ giỏi nhất đấy. Bố có biết là anh Dean vẫn chưa xem mấy bức vẽ của chị ấy trong phòng ăn không? Bố bảo anh ấy đi. Bảo cho anh ấy biết mấy bức tranh đẹp thế nào đi.”

“Chúng thật... khác biệt.”

Blue xuất hiện trước khi Dean có thể hỏi ý ông là gì. “Oa,” Jack nói. “Cháu đúng là phụ nữ rồi.”

Blue đỏ mặt như cô vẫn luôn thế mỗi khi Jack nói chuyện trực tiếp với cô. “Chỉ là tạm thời thôi ạ. Quá nhiều phiền phức.” Jack cười toe, và Blue quay sang Riley. “Chị rất tiếc phải làm người đưa tin buồn, nhưng Nita cần em.” Qua một chỗ trống trong đám đông, Dean thấy Nita đang điên cuồng ra hiệu từ chiếc ghế của mình. Blue cau mày. “Bà ấy sẽ lên cơn đau tim nếu không bình tĩnh lại được. Chị bỏ phiếu chuyện chúng ta sẽ không vội vàng gì làm hô hấp nhân tạo.”

“Blue luôn nói kiểu như thế,” Riley giải bày với tất cả mọi người, “nhưng chị ấy yêu Garrison.”

“Em lại uống rượu đấy à, quý cô bé bỏng? Chị tưởng chúng ta đã nói chuyện về điều đó rồi.” Blue nắm tay Riley và họ cùng nhau bước đi.

“Có vẻ như con sắp có bạn,” Jack nói. “Tốt hơn hết bố nên chuẩn thôi.”

Ông vừa rời đi, thẩm phán Haskins và Tim Taylor, hiệu trưởng trường trung học đã xuất hiện cạnh Dean. “Này Boo.” Tay thẩm phán vẫn chưa dứt hẳn được ánh mắt khỏi April. “Thật vui khi gặp cậu ở đây để thể hiện nghĩa vụ công dân của mình.”

“Bất luận nghĩa vụ đó có thể khó chịu đến thế nào,” Tim nói. “Tôi đã phải bỏ buổi đấu golf sáng thứ Bảy đấy.” Cả hai cùng nhìn April chằm chằm. Thấy không ai nói gì, Tim liền chìa tay ra. “Tim Taylor.”

Lẽ ra Dean phải thấy được chuyện này sẽ xảy ra. Vì April tránh xa những nơi như Barn Grill, nên bà chưa hề gặp ai trong hai người họ. Bà chìa tay ra. “Chào. Tôi là Susan...”

“Đây là mẹ tôi,” Dean nói. “April Robillard.”

Mấy ngón tay của April co rúm lại. Bà bắt tay cả hai gã đàn ông, nhưng dưới vành mũ cao bồi đó, mắt bà đã bắt đầu rưng rưng.

“Xin lỗi.” Bà xua xua mấy ngón tay trước mặt. “Bị dị ứng thời tiết ấy mà.”

Tay Dean đặt lên vai bà. Anh không định làm thế này - không hề nghĩ xa đến thế này - nhưng anh cảm thấy như vừa mới thắng trận đấu lớn nhất mùa giải. “Mẹ tôi đã bí mật làm việc cho tôi, lấy tên là Susan O'Hara.”

Chuyện đó đòi hỏi vài lời giải thích, tất cả đều được Dean đưa ra ngay tại chỗ trong khi April chớp mắt liên tục và giả vờ ho vì dị ứng. Cuối cùng, khi hai người kia đã bỏ đi, April quay sang anh. “Đừng nói điều gì ủy mị với mẹ, không là mẹ sẽ hoàn toàn mất kiểm soát đấy.”

“Được thôi,” anh đáp trả. “Đi lấy ít bánh thôi nào.”

Anh kết luận, chuyện đi lấy bánh ăn dứt việc anh phải sáng tác ra tiếng ho dị ứng của riêng mình.

Cuối cùng April cũng xoay sở được để tách mình ra khỏi đám đông. Tìm thấy một chỗ có mái che phía sau một hàng cây bụi ở góc xa công viên, bà ngồi xuống cổ tựa vào hàng rào và rồi thả mình khóc một trận ngon lành. Bà đã có lại đứa con trai. Họ sẽ cần phải tìm hiểu về nhau nhiều hơn nữa, nhưng cả hai đều bú sữa bình, dù vậy bà có lòng tin họ sẽ giải quyết được mọi chuyện.

Ở phía xa, ca sĩ chính của ban nhạc bắt đầu một bản rap đau khổ của cậu bé da trắng. Jack vòng qua góc đám cây bụi vào nơi trú ẩn râm mát của bà. “Ngăn thẳng bé đó lại giùm đi, trước khi nó làm hại đám trẻ con vô tội.” Ông giả vờ không nhận thấy mắt bà đỏ hoe lúc ngồi xuống cạnh bà.

“Hứa với em là anh sẽ không bao giờ rap đi,” bà nói.

“Chỉ ở trong phòng tắm thôi. Mặc dù...”

“Hứa với em đi!”

“Được rồi.” Ông cầm tay bà lên, và bà không cố giật lại. “Anh đã thấy em với Dean.”

Bà lại bắt đầu ngân ngấn nước mắt. “Nó giới thiệu em là mẹ nó. Chuyện đó thật... thật tuyệt diệu quá.”

Jack mỉm cười. “Thật thế à? Anh rất mừng.”

“Em hy vọng một ngày nào đó có thể hai người...”

“Bọn anh đang tiến hành chuyện đó.” Ông cọ ngón tay cái lên lòng bàn tay bà. “Anh đã nghĩ mãi về mối ác cảm của em đối với chuyện tình một đêm. Mấu chốt là, chúng ta sẽ phải hẹn hò như những người trưởng thành bình thường.”

“Anh muốn hẹn hò ư?”

“Tối qua anh bảo em là anh đã quen với những mối quan hệ thực sự. Lúc này khi đã có Riley, anh thực sự cần một mái nhà ổn định lâu dài, cũng có thể sẽ là ở L.A.” Ông nghịch ngợm mấy ngón tay của bà, làm dấy lên trong bà cảm giác căng thẳng nhức nhối, ngọt ngào. “Nhân tiện, anh tính đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta. Như thế anh có cơ hội tốt hơn để ghi điểm vào lần tới khi chúng ta đi chơi.”

“Đồ khôn lỏi.” Lẽ ra bà không nên cười.

“Dù có muốn anh cũng không thể khôn lỏi với em.” Vẻ thích thú trong mắt ông nhạt đi. “Anh muốn em, April. Từng phần trong em. Anh muốn thấy em và chạm vào em. Anh muốn nắm em. Anh muốn ở trong em. Anh muốn tất cả.”

Cuối cùng bà cũng rút tay lại. “Và rồi sao nữa?”

“Chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

“Đó là lý do Chúa đã tạo nên những fan cuồng, Jack à. Cá nhân em, em thích cái gì đó bền vững hơn một chút.”

“April...”

Bà đứng dậy bỏ đi tìm Riley.

Cuối cùng Dean cũng có thể tách Blue ra khỏi đám đông và kéo cô vòng qua góc vào một khu nghĩa trang cạnh nhà thờ Baptist. Anh kéo cô về phía bóng râm dưới đài tưởng niệm ẩn tượng nhất của khu nghĩa trang, một chân cột bằng đá granite đen bóng loáng của tượng đài Marshall Garrison. Anh có thể thấy cô lo lắng nhưng đang cố che giấu điều đó. “Sao mọi người lại phát hiện ra April là mẹ anh nhỉ?” cô hỏi. “Toàn thị trấn đang âm ỉ cả lên.”

“Đừng nói chuyện về April. Chúng ta sẽ nói về những gì đã xảy ra hôm qua.”

Cô ngoảnh đi. “Phải, thật nhẹ nhõm, đúng không? Anh có thể tưởng tượng ra em có con không?”

Thật kỳ cục, anh có thể tưởng tượng được. Blue sẽ là một người mẹ tuyệt vời, mạnh mẽ trong vai trò người bảo vệ cũng như người bạn cùng chơi không ai sánh bằng. Anh gạt hình ảnh đó sang bên. “Anh đang nói đến cái kế hoạch ngu xuẩn của em khi định rời thị trấn vào thứ Hai này.”

“Sao lại là ngu xuẩn? Chẳng ai nghĩ anh rời khỏi đây để đến trại tập huấn vào thứ Sáu tới là ngu xuẩn cả. Tại sao anh đi thì không sao nhưng em thì lại không được thế?”

Trông cô quả giống một người đã trưởng thành. Anh muốn cô bé con kia quay lại. “Vì chúng ta vẫn chưa xong, thế đấy,” anh nói, “và chẳng có lý do gì để vội vã kết thúc một chuyện mà cả hai ta cùng thích thú.”

“Chúng ta đã xong cả rồi. Em là cô gái lang thang, và đã đến lúc em phải đi tiếp.”

“Được thôi. Em có thể đi cùng anh khi anh quay lại Chicago. Em cũng thích ở đó mà.”

Tay cô lướt qua góc đài tưởng niệm Marshall. “Mùa thu quá lạnh.”

“Không sao. Cả hai chỗ ở của anh đều có lò sưởi hoạt động khá tốt. Em có thể chuyển đến ở cùng.”

Anh không biết ai trong hai người họ ngạc nhiên hơn trước những lời nói của anh. Cô hoàn toàn bất động, và rồi đôi hoa tai thủy tinh màu tím lúc lắc trong những lọn tóc đen. “Anh muốn em chuyển đến ở cùng anh sao?”

“Tại sao không?”

“Anh muốn chúng ta sống cùng nhau?”

Anh chưa bao giờ để người phụ nữ nào sống cùng, nhưng ý nghĩ chia sẻ không gian của mình với Blue khá dễ chịu. “Chắc rồi. Có chuyện gì ghê gớm đâu chứ?”

“Hai ngày trước, anh còn không chịu giới thiệu em với bạn bè. Giờ anh lại muốn chúng ta sống cùng nhau ư?” Trông cô không cứng rắn như thường lệ. Có lẽ do cái váy hoặc do những lọn tóc mềm mại bao quanh gương mặt nhỏ nhắn sắc cạnh của cô. Hoặc cũng có thể do vẻ đau đớn mà anh thoáng nhìn thấy trong đôi mắt Bo Peep đó. Anh vén một lọn tóc ra sau tai cô. “Hai ngày trước anh vẫn còn hoang mang. Giờ thì không.”

Cô lùi lại. “Em hiểu rồi. Cuối cùng trông em cũng đủ tươi tắn để anh có thể khoe ra trước đám đông chứ gì.”

Anh rít lên. “Em trông thế nào không liên quan gì đến việc này cả.”

“Chỉ là trùng hợp thôi sao?” Cô kiên quyết nhìn thẳng vào mắt anh. “Hơi khó tin đấy.”

“Em nghĩ anh là đồ khốn nạn kiểu gì chứ?” anh vội nói tiếp trước khi cô lựa câu trả lời. “Anh muốn cho em xem Chicago, thế thôi. Và anh muốn có cơ hội để nghĩ xem quan hệ của chúng ta đang đến mức nào mà không có một cái đồng hồ tích tắc bên cạnh.”

“Chờ đã. Em mới là người suy nghĩ, nhớ không? Anh là người tiếp thị nước hoa đứng ở lối đi trong cửa hàng bách hóa, tay chìa những mẫu thử.”

“Thôi đi! Đừng có bóp méo mọi thứ quan trọng bằng một câu châm biếm nữa.”

“Xem ai nói kìa.”

Chiến thuật hiện thời của anh không có tác dụng, và anh có thể cảm thấy mình đang mất dần khí thế, thế nên anh thay đổi cách tấn công. “Chúng ta cũng còn công việc phải làm cho xong nữa. Anh đã thanh toán cho em mấy bức tranh đó, nhưng anh vẫn chưa nghiệm thu sản phẩm.”

Cô day day thái dương. “Em đã biết anh sẽ ghét chúng mà. Em đã cảnh báo anh rồi.”

“Làm sao anh ghét được? Anh đã xem đâu.”

Cô chớp mắt. “Em đã bỏ tám ni lông xuống từ hai ngày trước rồi còn gì.”

“Anh vẫn chưa xem. Em phải chỉ cho anh xem, nhớ không? Đó là một phần trong thỏa thuận của chúng ta. Đối với những gì đã đầu tư lên mấy bức tường đó, anh xứng đáng được xem lần đầu với họa sĩ đã vẽ ra chúng.”

“Anh đang cố điều khiển em.”

“Công việc là công việc, Blue à. Học cách phân biệt đi.”

“Được thôi,” cô nạt. “Mai em sẽ ghé qua.”

“Tối nay đi. Anh đã đợi đủ lâu rồi.”

“Anh cần xem mấy bức tranh đó dưới ánh sáng ban ngày.”

“Tại sao?” anh hỏi lại. “Anh chủ yếu ăn ở đó vào buổi tối.”

Cô quay đi khỏi đài tưởng niệm, khỏi anh, hướng về phía cổng. “Em phải đưa Nita về nhà. Em không có thời gian cho chuyện này.”

“Anh sẽ đón em lúc tám giờ.”

“Em sẽ tự đến.” Gấu váy xếp nếp quất vào đầu gối khi cô rời khỏi khu nghĩa trang.

Anh sẫm soi mấy khu mộ chỉ một lát, cố bình tâm trở lại. Anh đã đề nghị cô một điều mà anh chưa từng đề nghị bất kỳ phụ nữ nào, vậy mà cô quăng trả nó vào mặt anh như thể chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì. Cứ cố chứng tỏ mình là tiền vệ công, nhưng cô lại là một thủ quân kém cỏi. Cô không chỉ không biết làm thế nào để chịu trách nhiệm với đồng đội, mà thậm chí còn chẳng chịu trách nhiệm được với chính bản thân mình. Anh phải tìm cách thay đổi điều đó, và anh không còn nhiều thời gian nữa.

Riley đổ một chồng đĩa giấy vào thùng rác rồi quay lại ngồi cạnh bà Garrison. Rất nhiều người đang ra về, nhưng đây là một bữa tiệc thành công, và bà Garrison đã khá lịch sự với tất cả mọi người. Riley biết bà hạnh phúc vì quá nhiều người đã xuất hiện và nói chuyện với bà như thế. “Bà có nhận thấy hôm nay mọi người đều tử tế với bà thế nào không?” con bé hỏi, chỉ để chắc chắn.

“Họ biết rõ đứng về phía nào thì có lợi cho mình.”

Bà Garrison bị dính son lên răng, nhưng Riley bận suy nghĩ gì đó nên nó không bảo cho bà biết. “Chị Blue đã giải thích với cháu về những chuyện đang xảy ra trong thị trấn. Đây là nước Mỹ, và cháu nghĩ bà nên để mọi người làm những gì họ muốn với cửa hàng và các thứ của họ.” Con bé ngừng lời. “Cháu cũng nghĩ là bà nên bắt đầu dạy múa ba lê miễn phí cho những đứa trẻ không có đủ tiền đi học.”

“Dạy ba lê á? Ai sẽ đến chứ? Ngày nay tất cả những gì bọn nhóc quan tâm đến là hip hop.”

“Một số đứa cũng thích ba lê nữa.” Hôm nay Riley gặp hai đứa con gái học cấp hai rất dễ mến, và chuyện đó đã khiến nó nảy ra ý nghĩ này.

“Cháu cứ ý kiến ý cò về những gì ta nên làm, nhưng thế còn chuyện ta muốn cháu làm thì sao? Hôm nay là sinh nhật ta, và ta chỉ yêu cầu có một điều.”

Riley ước gì nó chưa hề khơi chủ đề này lên. “Cháu không thể hát trước đám đông,” nó nói. “Cháu chơi ghi ta chưa đủ hay.”

“Nhảm nhí. Ta đã tặng cháu tất cả những bài học ba lê đó, thế mà cháu chẳng chịu làm một chuyện con con như thế cho ta.”

“Chuyện đó không hề con con!”

“Cháu hát hay hơn bất kỳ thằng lỏi nào trong cái ban nhạc kia. Trong đời mình ta chưa bao giờ nghe nhiều thứ rác tai đến thế.”

“Cháu sẽ hát cho bà nghe ở nhà bà. Chỉ có hai chúng ta thôi.”

“Cháu nghĩ lần đầu tiên nhảy trước đám đông ta không sợ hay sao? Ta sợ hãi đến nỗi suýt ngã xỉu đấy. Nhưng ta đã không để điều đó ngăn mình lại.”

“Cháu không có đàn ở đây.”

“Bọn chúng có đấy thôi.” Bà xĩa cây ba toong về phía ban nhạc.

“Đó toàn là ghi ta điện.”

“Có một cây không phải.”

Riley không nghĩ Nita nhận ra tay ghi ta chính đã đổi cây ghi ta điện lấy một cây ghi ta mộc khi bọn họ cố hát bài “Time of Your Life” của Green Day. “Cháu không thể mượn đàn của người khác. Người ta sẽ không cho đâu.”

“Để xem.”

Trước nỗi kinh hoàng của Riley, Nita đẩy mình ra khỏi băng ghế lê chân về phía ban nhạc. Gần như đám đông đã ra về, chủ yếu các gia đình để bọn trẻ con ở lại chơi và đám thiếu niên còn lảng vảng lưu lại. Dean bước ra từ lối đi bên hông công viên, và con bé vội băng qua cỏ đến chỗ anh. “Bà Garrison đang cố ép em hát. Bà ấy bảo đó là món quà sinh nhật cho bà ấy.”

Dean không thích bà Garrison, và con bé chờ anh nổi cáu, nhưng dường như anh đang nghĩ về điều gì đó khác. “Em có định hát không?”

“Không! Anh biết là em không thể mà. Vẫn còn rất nhiều người ở lại.”

Anh nhìn qua đầu con bé, như kiểu cố tìm ai đó. “Đâu nhiều lắm.”

“Em không thể hát trước mặt mọi người.”

“Em hát cho anh và bà Garrison nghe đấy thôi.”

“Chuyện đó khác. Chuyện đó là riêng tư. Em không thể hát trước người lạ.”

Cuối cùng, dường như anh đã chú ý đến con bé. “Em không thể hát trước người lạ, hay em không thể hát trước mặt Jack?”

Khi con bé giải thích nó cảm thấy thế nào, nó đã buộc anh phải hứa sẽ không bao giờ nói gì về điều đó. Giờ anh đang dùng chuyện đó để chống lại nó. “Anh không hiểu đâu.”

“Anh hiểu chứ.” Anh quàng tay quanh vai con bé. “Rất tiếc, Riley à. Em sẽ phải tự mình nghĩ thông chuyện này thôi.”

“Anh đâu phải đứng dậy hát khi bằng tuổi em.”

“Anh không thể hát như em.”

“Anh hát khá hay đấy thôi.”

“Jack đang cố gắng,” anh nói. “Nếu em hát, chuyện đó sẽ không làm thay đổi cách ông ấy cảm nhận về em đâu.”

“Anh đâu biết được điều đó.”

“Em cũng không. Có lẽ đã đến lúc để biết chắc rồi.”

“Em đã biết chắc rồi.”

Nụ cười của anh trông hơi giả tạo, và con bé nghĩ có lẽ anh hơi thất vọng về nó. “Được rồi,” anh nói. “Để anh xem liệu anh có thể khiến mọi dơi già để cho em yên không.”

Khi anh bước tới nói chuyện với bà Garrison, Riley bắt đầu cảm thấy văng vắt. Trong những ngày trước khi đến trang trại, nó đã luôn phải tự bảo vệ chính mình, nhưng giờ Dean đang bảo vệ nó, cũng giống như lần bố nó muốn đưa nó quay về Nashville. Và anh không phải là người duy nhất. April và Blue đã đứng ra bảo vệ nó trước bà Garrison, ngay cả khi nó không cần họ phải làm thế. Và bố nó đã bảo vệ nó cái đêm ông nghĩ là Dean thực sự đang đuổi theo nó.

Khi Dean đến cạnh bà Garrison thì bà đang nói chuyện với tay ghi ta chính. Riley cắn móng tay. Bố nó đang đứng một mình cạnh hàng rào, nhưng nó đã thấy một số người nhìn bố nó với vẻ kỳ lạ. April đang giúp dọn dẹp, còn Blue vừa mới gói lại ít bánh sinh nhật còn thừa để bà Garrison đem về nhà. Bà Garrison nói rằng nếu người ta giấu tài thì tài năng sẽ thui chột, và rằng Riley lớn lên sẽ teo rút thành một kẻ chẳng là gì nếu nó không bắt đầu sống thật với chính mình.

Nách nó đã ứa sũng, và nó cảm thấy buồn nôn. Sẽ thế nào nếu nó bắt đầu hát và rồi hoàn toàn thất bại? Nó nhìn bố nó chằm chằm. Thậm chí còn tệ hơn, sẽ thế nào nếu nó hoàn toàn không thất bại?

Jack thẳng người lên khi thấy cô con gái bước về phía micro của ban nhạc, cây ghi ta trên tay nó. Thậm chí từ đầu bên kia công viên, ông cũng có thể thấy con bé hoảng sợ thế nào. Nó định chơi thật sao?

“Tên tôi là Riley,” con bé thì thào vào micro.

Trông nó thật nhỏ bé và yếu đuối. Ông không biết vì sao nó làm thế này, có điều ông sẽ không để nó bị tổn thương. Ông dợm bước tới, nhưng con bé đã bắt đầu chơi đàn rồi. Chẳng ai buồn cầm cây ghi ta mộc vào máy âm ly, và lúc đầu, đám đông phớt lờ con bé. Nhưng Jack có thể nghe thấy, và mặc dù đoạn nhạc dạo gần như không nghe rõ được, ông vẫn nhận ra bài “Why Not Smile?” Dạ dày ông thắt lại khi Riley bắt đầu hát.

Em có nhớ khi ta còn nhỏ

Mọi giấc mơ ta có đều như giấc mơ đầu tiên?

Ông chẳng quan tâm liệu mình có bị lộ không. Ông phải lên trên đó. Đây không phải là bài hát cho đứa bé mười một tuổi, và ông sẽ không để con bé phải xấu hổ.

“Anh không mong rằng em sẽ hiểu,

Anh sẽ không đòi em như thế, với những gì em đã thấy qua.”

Giọng hát nhẹ nhàng, du dương của con bé tương phản nổi bật với tiếng tru lạc điệu của ban nhạc, và đám đông bắt đầu im lặng. Con bé sẽ bị nghiền nát nếu họ cười. Ông bước nhanh hơn nhưng rồi April xuất hiện bên cạnh đưa tay ra ngăn ông lại. “Lắng nghe đi, Jack. Lắng nghe con bé hát.”

Ông nghe theo bà.

“Anh biết rằng cuộc đời tàn nhẫn.

Em hiểu điều đó rõ hơn anh.”

Riley lỡ mất một đoạn đối hợp âm, nhưng giọng hát của con bé không hề lạc điệu.

“Em yêu, sao em không cười?

Em yêu, sao em không cười?

Em yêu, sao em không cười?”

Đám đông đã trở nên im lặng, vẻ chế nhạo trẻ người non dạ của những thành viên ban nhạc đã tan biến. Lắng nghe một cô bé hát những lời người lớn như thế lẽ ra phải thấy buồn cười, nhưng chẳng ai cười cả. Khi Jack biểu diễn bài “Sao không cười?”, ông đã biến nó thành một bản công kích trực diện đầy giận dữ. Với Riley lại chỉ đơn thuần là nỗi đau đớn thành lời.

Con bé kết thúc bài hát, đánh một hợp âm fa trưởng thay vì đô trưởng. Nó đã tập trung quá mức vào những thay đổi hợp âm đến nỗi không ngược nhìn đám đông, và dường như nó giết mình khi họ bắt đầu vỗ tay. Ông chờ con bé bỏ chạy. Thay vào đó, nó tiến đến gần micro hơn khẽ nói, “Bài hát đó là dành tặng bạn tôi, bà Garrison.”

Khán giả bắt đầu kêu gào đòi hát thêm. Dean mỉm cười, cả Blue cũng vậy. Riley ngậm móng gậy đàn vào miệng quay lại. Không hề quan tâm đến bản quyền hay sự bí mật vốn luôn đi kèm khi một bài hát mới của Patriot được tung ra, Riley hát bài “Cry Like I Do”, một trong những bài hát ông đã sáng tác ngoài nhà nhỏ. Ông tự hào khôn tả. Cuối bài, đám đông vỗ tay và con bé chuyển sang bài “Down and Dirty” của Moffatt. Ông nhận ra con bé chọn bài dựa vào chuyện nó nghĩ liệu mình có thể chơi được những đoạn đối hợp âm không hơn là dựa vào chính bản thân bài hát. Lần này khi đã hát xong, con bé chỉ nói câu cảm ơn giản dị và trao trả cây đàn, phớt lờ yêu cầu của đám đông đòi hát thêm bài nữa. Như bất kỳ một nghệ sĩ vĩ đại nào, con bé đủ thông minh để rút lui trong khi người ta vẫn còn muốn nhiều hơn nữa.

Dean tiến đến chỗ con bé trước và chọc vào hông nó khi mọi người bắt đầu tụ tập lại khen ngợi. Riley đã rất khó khăn để nhìn thẳng vào mắt bất kỳ ai. Bà Garrison tỏ ra tự mãn như thể bà mới là người vừa hát xong. Blue không giấu được vẻ mặt rạng rỡ, còn April cứ cười mãi.

Riley không chịu nhìn ông. Ông nhớ cái email mình đã gửi cho Dean khi ông cố tìm hiểu vì sao con bé lại quá bí mật về chuyện nó hát hò như thế.

Tự mình tìm hiểu đi, Dean đã nói vậy.

Lúc đó, ông đã tưởng Riley sợ rằng ông sẽ không yêu nó nếu nó hát không đủ hay, nhưng giờ ông đã hiểu con gái mình hơn rồi. Con bé biết chính xác mình hát hay thế nào, và nó muốn điều gì đó hoàn toàn khác.

Khi đám đông bắt đầu tản ra, thêm nhiều người nữa nhìn ông chằm chằm. Một người còn chụp ảnh ông. Một phụ nữ trung tuổi chặn ông lại. “X... xin lỗi, nhưng... anh không phải là Jack Patriot sao?”

Dean đã thấy chuyện này đang lộ ra, và ngay lập tức xuất hiện cạnh ông. “Tha cho ông ấy được không?”

Người phụ nữ đỏ mặt. “Tôi không thể tin đó lại là anh ấy. Ngay ở Garrison này. Anh làm gì ở đây thế, anh Patriot?”

“Đây là một thị trấn đẹp.” Ông liếc qua bà ta để nhìn Nita và Blue đang canh gác cho Riley.

“Jack là bạn. Ông ấy đang ở trang trại của tôi,” Dean nói. “Tôi biết điều ông ấy thích nhất ở Garrison là có được chút riêng tư.”

“Chắc rồi, tôi hiểu mà.”

Chẳng hiểu bằng cách nào Dean lại có thể ngăn được đám người tò mò còn lại. Blue và April đi cùng Nita ra xe. Dean đẩy Riley về phía Jack rồi biến mất, khiến con bé chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài đến gần ông. Trông con bé lo lắng đến nỗi trái tim Jack nhức nhối. Sẽ thế nào nếu ông sai trong chuyện này? Nhưng ông chẳng có thời gian để mà đoán lại nữa. Ông hôn lên đỉnh đầu con bé. Nó có mùi như bánh sinh nhật. “Con ở trên đó ngẫu lắm,” ông nói. “Nhưng bố muốn có một đứa con gái, chứ không phải một ngôi sao nhạc rock tuổi teen.”

Đầu con bé ngẩng phắt lên. Ông nín thở. Mắt nó chuyển thành màu đục đục sừng sốt. “Thật chứ?” Con bé vừa nói vừa thở hắt ra.

Ông đã tiến xa đến mức này với con bé trong mùa hè này, và chỉ một bước đi sai lầm nhỏ nhất cũng có thể xóa sạch mọi thứ. “Bố không nói là bố không muốn con hát - chuyện đó hoàn toàn phụ thuộc vào con - nhưng con cần phải nghĩ thông về chuyện này. Con có một giọng hát đáng kinh ngạc, nhưng những người bạn thực sự của con là những người sẽ yêu con ngay cả khi con không thể hát một nốt nào.” Ông ngừng lời. “Như bố chẳng hạn.”

Đôi mắt nâu sẫm của con bé, giống ông biết bao, mở thật to.

“Cả Dean và April nữa,” ông nói. “Blue. Thậm chí cả bà Garrison.” Ông đang cường điệu hóa, nhưng ông cần phải đảm bảo là con bé hiểu rõ. “Con không cần phải hát để kiếm được tình bạn của bất kỳ ai. Hoặc là tình yêu.”

“Bố biết,” con bé thì thào.

Ông giả vờ hiểu lầm. “Bố đã ở trong lĩnh vực này rất nhiều năm rồi. Nói chung bố đã thấy hết.”

Giờ con bé bắt đầu lo lắng. “Nhưng con vẫn có thể hát cho mọi người nghe, đúng không? Sau khi con không còn chơi ghi ta tệ hại đến thế.”

“Chỉ khi con muốn thế. Và chỉ khi con không để bất kỳ ai phán xét mình là ai chỉ bằng giọng hát đó.”

“Con hứa.”

Ông quàng tay ôm con bé kéo nó lại gần. “Bố yêu con, Riley.”

Má Riley áp vào ngực ông. “Con cũng yêu bố.”

Đây là lần đầu tiên con bé nói những lời này.

Họ cùng nhau bước về phía xe, tay người này choàng quanh người kia. Ngay trước khi đến xe, con bé nói, “Chúng ta có thể nói về tương lai của con không? Không phải chuyện hát hò, mà về trường học và nơi con sẽ sống và tất cả mọi chuyện.”

Ngay lúc đó, ông biết chính xác mình sẽ xử lý chuyện này như thế nào. “Quá muộn rồi,” ông nói. “Bố đã đưa ra quyết định.”

Về cảnh giác trước đó lại lao bổ về trong đôi mắt con bé. “Như thế là không công bằng.”

“Bố là bố, và bố ra quyết định. Bố không thích là người đưa ra tin xấu đâu, ngôi sao nhỏ ạ, nhưng con sẽ không được đến gần dì Gayle và Trinity nữa dù con có cầu xin đến thế nào.”

“Thật chứ ạ?” Câu nói thốt ra như một tiếng thở dốc.

“Bố vẫn chưa lên kế hoạch chi tiết, nhưng chúng ta sẽ đến L.A. cùng nhau. Chúng ta sẽ tìm một ngôi trường tốt cho con ở đó. Cũng sẽ không phải là trường nội trú. Bố muốn có con ở bên cạnh để có thể trông chừng

con. Chúng ta sẽ thuê một quán gia mà cả hai bố con ta cùng thích để con có người bầu bạn mỗi khi bố phải đi lưu diễn. Thi thoảng con sẽ được gặp bác April - bố vẫn đang giải quyết chuyện này. Con nghĩ sao?”

“Con nghĩ - con nghĩ đây là chuyện tốt nhất từ trước đến giờ!”

“Bố cũng nghĩ vậy.”

Khi chui vào xe, ông mỉm cười với mình. Rock & roll có thể giữ cho ta trẻ trung, nhưng có một điều phải nói ra để cuối cùng người ta mới có thể trưởng thành.

23. Chương 24

Blue đến trang trại chậm mất một giờ. Cô đã đổi cái váy màu vàng lúc chiều sang áo không tay màu trắng đơn giản cùng chiếc quần soóc kaki mới, cả hai đều vừa khít với cô. Dean hy vọng Jack và Riley sẽ biết ý mà tránh xa. “Em không muốn làm chuyện này,” Blue nói lúc bước vào sảnh nghỉ.

Dean cố kìm mình không hôn cô, thay vào đó anh đóng cửa trước lại. “Lời khuyên của anh là làm thật nhanh cho xong chuyện này. Em vào phòng ăn trước và bật tất cả điện lên để anh có thể thấy được đầy đủ hiệu ứng tồi tệ ngay khi bước vào.”

Anh thậm chí chẳng câu kéo được một nét cười từ cô. Thật lạ khi thấy Blue bất an đến thế này.

“Anh nói đúng.” Cô và đôi xăng đan mới màu tím sẫm bước qua anh vào trong phòng ăn. Anh muốn quăng đôi dép đó vào thùng rác và bắt cô xỏ đôi boot đen hầm hờ xấu xí kia vào. Điện phòng ăn bật lên. “Anh sẽ ghét cho xem,” cô lên tiếng từ trong phòng.

“Anh nghĩ trước đó em đã nói thế rồi.” Anh mỉm cười. “Có lẽ anh nên uống say trước.” Anh vòng qua góc nhà bước vào phòng ăn. Nụ cười của anh nhạt đi.

Anh đã chuẩn bị tinh thần cho rất nhiều thứ, nhưng không phải cho những gì đang thấy. Blue đã tạo ra một trắng đất mờ sương và đầy những điều kỳ diệu nằm giữa một khu rừng. Từng dải ánh sáng vàng nhạt lấp ló qua những tán lá mỏng nhẹ như tơ. Những dây leo nở hoa đu đưa nhẹ trên một cành cây cong cong. Những loài hoa rực rỡ chưa bao giờ thấy trong thực tế mọc thành một thảm sáng bừng quanh một nhà xe gypsy ngạo nghễ đứng trên bờ một cái hồ huyền ảo. Anh không thể nghĩ ra điều gì để nói. Ngoại trừ những lời sai lầm. “Đó là tiên à?”

“Ch... chỉ là một nàng tiên nhỏ.” Cô nhìn tạo vật bé xíu đang ló ra nhìn xuống họ từ phía trên cửa sổ trước, rồi vùi mặt vào hai bàn tay. “Em biết mà! Thật kinh khủng! Lẽ ra em không bao giờ nên vẽ mấy bức tranh này, nhưng chối vẽ không chịu sự chỉ phối của em. Lẽ ra em không nên vẽ nàng tiên này. Và... những nàng tiên khác nữa.”

“Vẫn còn nữa à?”

“Phải mất một lúc mới thấy được.” Cô buông người xuống một cái ghế tựa nằm giữa mấy cửa sổ và nói bằng giọng nhỏ xíu, khỏ sở. “Em rất xin lỗi. Em không định vẽ thế này. Đây là phòng ăn. Mấy bức tranh tường này thuộc về... về phòng ngủ của một đứa trẻ hay một trường mẫu giáo. Nhưng mấy bức tường quá hoàn hảo, và ánh sáng quá đẹp, và em không ngờ mình lại muốn vẽ như thế này nhiều đến thế.”

Dường như anh không thể nhìn hết được cảnh tượng trước mắt. Cứ nhìn vào đâu, anh lại thấy một thứ gì đó mới. Một con chim trên mỏ cắp một cái rổ buộc nơ bay ngang qua bầu trời. Một cái cầu vồng uốn cong gần khung cửa chính, một đám mây có hình gương mặt của một bà già má tròn ửng hồng nhìn xuống nhà xe. Ở bức tường dài nhất, một con kỳ lân chúc mũi xuống nước bên bờ hồ. Chẳng có gì ngạc nhiên khi Riley lại thích mấy bức tranh này đến thế. Và chẳng ngạc nhiên khi April lại có vẻ lo lắng khi anh hỏi bà về chúng. Làm sao nàng Blue cứng rắn, lưỡi sắc như dao cạo của anh lại tạo ra được một thứ mềm mại, kỳ diệu đến thế này?

Vì cô không hề cứng rắn. Sự cứng rắn của Blue chỉ là một thứ vũ khí cô trang bị cho mình để vượt qua cuộc sống. Bên trong, cô cũng mong manh như những giọt sương mà cô đã vẽ trên một cành hoa chuông.

Các ngón tay của cô luồn qua mái tóc xoăn khi cô gục trán vào lòng bàn tay. “Chúng rất tệ. Em biết chúng sẽ không phù hợp thể này ngay từ lúc đang vẽ, nhưng em không thể ngăn mình lại. Giống như kiểu có gì đó bùng ra trong em, và tất cả những thứ này tràn ra. Em sẽ trả lại tiền cho anh, và nếu anh cho em vài tháng, em sẽ hoàn trả cho anh bất kỳ khoản chi phí nào để vẽ lại căn phòng này.”

Anh quỳ xuống trước mặt cô và gỡ tay cô ra khỏi mặt. “Chẳng ai vẽ lại cái gì cả,” anh nói, nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh yêu mấy bức tranh này.”

Và anh yêu em.

Nhận thức đó đến với anh dễ dàng như hơi thở. Anh đã gặp được định mệnh của mình khi dừng lại trên con đường cao tốc ngoài Denver đó. Blue thách thức anh, mê hoặc anh, kích thích anh - Chúa ơi, cô đã bao giờ kích thích anh chưa nhỉ. Cô cũng hiểu anh, và anh hiểu cô. Những bức tranh này cho anh thấy được con người mơ mộng bên trong cô, người phụ nữ đang quyết tâm trốn chạy khỏi anh vào sáng thứ Hai này.

“Anh không cần phải giả vờ,” cô nói. “Em đã bảo anh là em không thích anh tỏ ra tử tế thế nào rồi. Nếu bạn bè anh thấy thứ này...”

“Khi bạn bè anh thấy thứ này, anh sẽ không phải lo lắng là không biết nói chuyện gì trong bữa ăn tối, điều đó là chắc chắn.”

“Họ sẽ nghĩ là anh mất trí rồi.”

Sau khi họ đã gặp em thì không.

Tỏ ra nghiêm túc hơn bao giờ hết kể từ khi anh gặp cô, cô luồn tay vào mái tóc anh. “Anh có mất thẩm mỹ hoàn hảo, Dean à. Căn phòng này rất nam tính. Mọi thứ trong này. Anh biết những bức tranh này lạc lõng thế nào mà.”

“Chúng tuyệt đối lạc lõng. Và cực kỳ đẹp.” Giống như em. “Anh đã nói em thật đáng kinh ngạc biết bao chưa?”

Cô dò xét gương mặt anh. Cô vẫn luôn nhìn thấu được anh, và vẻ mặt cô dần dần trở nên ngạc nhiên. “Anh thực sự thích chúng, đúng không? Anh không chỉ nói thế vì lịch sự.”

“Anh chưa bao giờ nói dối em về bất kỳ chuyện gì quan trọng. Chúng thật kỳ diệu. Em thật kỳ diệu.” Anh bắt đầu hôn cô - khóe mắt cô, gò má cong cong, điểm trung ở môi trên. Căn phòng phủ một thứ bùa mê lên họ, và chẳng mấy chốc cô đã ở trong vòng tay anh. Anh bế cô lên đưa ra ngoài, di chuyển từ thế giới thần thoại này vào một thế giới thần thoại khác - nơi trú ẩn trong nhà xe. Dưới những dây leo đầy màu sắc và những bông hoa kỳ lạ, họ đã yêu nhau. Lặng lẽ. Nhẹ nhàng. Hoàn hảo. Blue cuối cùng cũng là của anh.

Cái gối trống không cạnh anh vào sáng hôm sau là lỗi của riêng anh vì đã không chịu động tay chân mà đặt hàng một cái bồn vệ sinh Porta Potti. Anh mặc quần soóc và áo phông vào. Tốt hơn hết cô nên pha cà phê rồi. Anh định sẽ ngồi trên hiên với cô, uống hết cả bình cà phê và nói chuyện về phần còn lại của cuộc đời họ. Nhưng khi băng qua sân, anh thấy chiếc Corvette đỏ đã biến mất. Anh vội chạy vào trong thì được chào đón bằng hồi chuông điện thoại.

“Qua đây ngay lập tức!” Nita gào lên khi anh bắt máy. “Blue đang bỏ đi.”

“Bà đang nói gì thế?”

“Con bé đã lừa chúng ta, bảo là thứ Hai mới đi. Trong suốt thời gian đó nó đã lên kế hoạch hôm nay sẽ rời khỏi. Chauncey Crole đi cùng nó để nhận xe thuê, và giờ nó đang ra ngoài ga ra để chất đồ lên xe rồi. Ta đã biết có gì đó không ổn mà. Con bé đã...”

Dean không chờ nghe hết phần còn lại.

Mười lăm phút sau, anh rẽ vào ngõ sau nhà Nita và phanh kết lại cạnh mấy thùng rác. Blue đang đứng cạnh chiếc xe Corolla đời cũ đang mở cốp. Bất chấp cái nóng, cô mặc một cái áo sơ mi bó màu đen, quần

jean và đôi bốt hầm hố. Anh hẳn sẽ chẳng ngạc nhiên nếu thấy một cái vòng cổ da có mầu quấn quanh cổ cô. Thứ duy nhất mềm mại ở cô là mái tóc ngắn bồng. Anh lao ra khỏi xe. “Cảm ơn rất nhiều.”

Cô thả một hộp đựng dụng cụ vẽ vào cốp xe. Ghế sau đã chất đầy đồ đạc. “Em đã có đủ những lời tạm biệt từ khi còn nhỏ rồi,” cô lạnh lùng nói. “Em không để mình phải chịu đựng chuyện đó thêm nữa đâu. Nhân tiện đây, anh sẽ thấy mừng khi biết là em lại thấy thảnh thơi.”

Anh chưa từng làm đau một người phụ nữ nào trong đời, nhưng lúc này anh chỉ muốn lắc cô cho đến khi rằng cô long ra. “Em mất trí rồi, em biết không?” Anh sải bước về phía cô. “Anh yêu em!”

“Phải, phải, em cũng yêu anh.” Cô quăng túi đồ vào trong.

“Anh nói nghiêm túc đấy, Blue. Chúng ta thuộc về nhau. Lẽ ra anh nên nói với em về cảm nhận của mình từ tối qua, nhưng em đã quá e ngại, anh đã muốn từ từ mới nói ra để không làm em sợ chết khiếp.”

Cô chống một tay lên hông, cổ tỏ ra ngang ngạnh nhưng không thành công cho lắm. “Thực tế đi. Anh không yêu em.”

“Chuyện đó khó tin đến vậy sao?”

“Phải. Anh là Dean Robillard, còn em là Blue Bailey. Anh mặc đồ hàng hiệu, còn em vui vẻ với một món đồ hạ giá ở Wal-Mart. Em là kẻ lang thang, còn anh có một sự nghiệp bùng sáng cả bầu trời. Anh có cần nghe thêm không?” Cô sập cốp xe xuống.

“Đó toàn là những thứ rác rưởi thiển cận.”

“Khó mà nói vậy.” Cô lôi cặp kính đen rẻ tiền từ trong túi xách đặt trên mui xe ra đeo vào. Vẻ hiêu chiến dịu đi, môi dưới của cô run rẩy. “Hè này cuộc sống của anh đã bị đảo lộn hoàn toàn, Boo à, và em là kẻ có mặt sẵn đã giúp anh vượt qua chuyện đó. Em trân trọng từng phút trong bảy tuần vừa rồi, nhưng đó không phải là cuộc sống thực. Em chỉ là Alice sống trong xứ sở thần tiên của anh.”

Anh không thích cảm giác bất lực, thế nên anh chuyển sang tấn công. “Tin anh đi, anh biết sự khác biệt giữa thực tế và mơ mộng hơn em đấy, cứ nhìn phòng ăn nhà anh thì biết. Em thậm chí còn chẳng nhận thấy bản thân mình có tài đến mức nào!”

“Cảm ơn anh.”

“Em yêu anh, Blue.”

Cầm cô hếch lên. “Em phát điên vì anh, nhưng em không yêu.”

“Có đấy. Nhưng em không có gan để chấp nhận điều đó. Cô bé Blue Bailey ác khẩu đã đánh mất dũng khí từ nhiều năm trước rồi.”

Anh chờ cô phản công, nhưng cô chỉ cúi đầu xuống di mũi giày lên sỏi. “Em là người thực tế. Một ngày nào đó anh sẽ cảm ơn em.”

Toàn bộ vẻ ngổ ngáo và vênh váo của cô đã biến mất. Sự mạnh mẽ ở cô chỉ là diễn xuất. Cô là đồ giả tạo - nội tâm mềm yếu, đầy nỗi đau và sợ hãi. Anh gắng sức lấy lại vẻ lạnh lùng của mình nhưng không thành công. “Anh không thể làm điều này thay em, Blue à. Hoặc là em có gan để mạo hiểm, hoặc là không.”

“Em rất tiếc.”

“Nếu em bỏ đi, anh sẽ không đuổi theo em.”

“Em hiểu.”

Anh không thể tin cô đang làm thế này. Đến tận lúc nhìn cô chui vào trong xe, anh vẫn chờ cô tìm lại được dũng khí. Nhưng chiếc xe đã lăn bánh. Một con chó sủa vang từ xa. Cô lùi xe vào trong ngõ. Một con ong vo ve bay qua anh về phía đám hoa thực quỳ, và cô phóng xe đi. Anh chờ cô dừng lại. Chờ cô quay xe. Nhưng cô vẫn đi thẳng.

Cửa sau bật mở và Nita bước xuống các bậc thềm, chiếc áo choàng bay phần phật mở ra để lộ bộ váy ngủ màu đỏ chói. Anh nhảy lên xe trước khi bà bắt kịp anh. Một điều gì đó không thể tưởng tượng được cấu xé

trong tâm trí anh. Anh cố đẩy nó đi, nhưng khi tăng tốc vọt ra khỏi ngõ, nó chỉ càng lúc càng mạnh hơn. Sẽ ra sao nếu Blue nói thật với anh? Sẽ thế nào nếu anh là kẻ yêu đơn phương?

Có thật không? Blue tự vấn bản thân trong lúc lái xe dọc phố Nhà thờ lần cuối cùng. Có thật cô là kẻ hèn nhát? Cô tháo đôi kính đen ra và dùng mu bàn tay quệt nhẹ lên mắt. Dean tin là anh yêu cô, nếu không anh sẽ không bao giờ nói ra điều đó. Nhưng trước đây nhiều người cũng bảo họ yêu cô, và rồi từng người một trong số họ đều để cô ra đi. Dean sẽ chẳng khác gì. Đành ông như anh sinh ra không phải dành cho phụ nữ như cô.

Ngay từ đầu cô đã biết cuộc tình này sẽ đẩy cô vào tình cảnh trở trêu, mặc dù đã cố hết sức kiểm soát cảm xúc của mình, cuối cùng cô vẫn trao trọn con tim. Có lẽ một ngày nào đó những lời yêu thương của anh sẽ là một ký ức ngọt ngào, nhưng giờ nó như một con dao cùn đang xoay mạnh trong trái tim cô.

Nước mắt cô không kìm được mà tuôn trào trên má. Cô không thể gạt ra khỏi đầu những lời đau nhói của anh. Cô bé Blue Bailey ác khẩu đã đánh mất dũng khí từ nhiều năm trước rồi.

Anh không hiểu. Bất chấp việc cô có cố gắng đến thế nào, vẫn chẳng có ai yêu cô đủ nhiều để giữ cô lại bên mình. Chẳng ai từng...

Cô hít vào thật sâu. Bảng phân giới lướt qua. Cô mò mẫm trong túi xách tìm một tờ khăn giấy. Trong khi hỉ mũi, cô nghiêm khắc nhìn lại bản thân và thấy một người phụ nữ đang để cho nỗi sợ hãi điều khiển cuộc sống của mình.

Cô nói lỏng chân ga. Cô không thể rời thị trấn như thế này. Dean không phải là kẻ ngốc. Anh chẳng đáng trọn trái tim mình cho bất kỳ ai. Có thật là cô đã phải chịu tổn thương quá nhiều nên không nhận ra được tình yêu, hay cô chỉ đơn giản là một kẻ thực tế?

Cô nhìn đường tìm một chỗ có thể quay xe, nhưng trước khi tìm thấy, cô đã nghe thấy tiếng còi hú.

Một giờ sau, qua cái bàn sắt xám xịt, cô nhìn gã trưởng đồn cảnh sát, Byron Wesley. “Tôi không lấy cắp vòng cổ kim cương của bà ấy,” cô nói dường như lần này là lần thứ một trăm. “Nita đã nhét nó vào túi xách của tôi.”

Gã trưởng đồn nhìn ti vi qua đầu cô, lúc này đang phát chương trình Gặp gỡ báo chí. “Vì sao bà ấy lại làm thế?”

“Để giữ tôi lại Garrison. Tôi đã bảo ông rồi.” Cô nện nắm đấm xuống mặt bàn. “Tôi muốn có luật sư.”

Gã trưởng đồn lôi que tăm ra khỏi mồm. “Sáng Chủ nhật Hal Cates còn mải chơi golf, nhưng cô có thể để lại lời nhắn.”

“Hal Cates là luật sư của Nita.”

“Anh ta là luật sư duy nhất của thị trấn.”

Điều đó có nghĩa là Blue phải gọi April.

Nhưng April không nghe điện thoại, và Blue không có số của Jack. Nita là người đã gọi người bắt cô, khó có khả năng bà sẽ bảo lãnh cô ra. Vậy là còn lại Dean.

“Nhốt tôi lại đi,” cô nói với gã đồn phó. “Tôi cần suy nghĩ.”

Chiều thứ Hai, ngày hôm sau Blue bị bắt giam, Jack và Dean đứng trên hai cái thang đặt kề nhau để phủ lên nhà kho một lớp sơn trắng mới, ông hỏi. “Hôm nay con có định đi đón Blue không?”

Dean lau mồ hôi trên mắt. “Không.”

April ngược nhìn anh từ dưới đất, nơi bà đang sơn bầu cửa sổ. Chiếc khăn rằn màu đỏ bà buộc quanh mái tóc đã dính lổm đóm màu trắng. “Con có biết chắc mình đang làm gì không?”

“Con chắc chắn. Và con không muốn nói đến chuyện đó.” Anh không chắc chút nào. Anh chỉ biết rằng Blue không đủ mạnh mẽ để theo tiếp cuộc chơi. Nếu Nita không ngăn cô lại thì giờ này cô hẳn đã đi được nửa đường sang đầu kia đất nước rồi. Sáng nay khi tỉnh dậy, Dean quyết định mình có thể uống cho say và để mặc kệ thế, hoặc phủ sơn lên cái nhà kho chết tiệt này cho đến khi quá mệt để khỏi cảm thấy đau đớn nữa.

“Bố nhớ con bé,” Jack nói.

Dean tiêu diệt một tấm mạng nhện bằng khăn lau sơn. Bất chấp mọi điều anh đã nói với cô, cô vẫn rời bỏ anh.

Riley lên tiếng từ dưới đất. “Con nghĩ không chỉ có chị Blue và anh Dean cãi nhau thôi đâu. Con nghĩ cả bố với bác April cũng thế, bố ạ.”

Jack dán mắt vào chỗ đang sơn. “Bác April và bố không cãi nhau.”

“Con nghĩ là có,” Riley nói. “Cả ngày hôm qua hai người hầu như không nói gì với nhau, và chẳng ai nhảy nhót gì cả.”

“Chúng ta đang sơn mà,” April nói. “Cháu không thể lúc nào cũng nhảy múa được.”

Riley đi thẳng vào vấn đề. “Con nghĩ hai người nên kết hôn.”

“Riley!” April, vốn chưa bao giờ để bất kỳ điều gì làm mình xấu hổ, lúc này đỏ bừng mặt mũi. Jack thì khó đoán hơn.

Riley vẫn dai dẳng. “Nếu hai người kết hôn, anh Dean sẽ không phải là... Bố và bác biết đấy.” Con bé thì thào, “Con hoang.”

“Bố cháu mới là đồ con hoang,” April nạt. “Chứ không phải Dean.”

“Nói thế hơi quá đáng.” Riley bế Xù Bông lên.

“Bác April giận bố,” Jack vừa nói vừa nhúng con lăn vào cái băng sơn gắn với thang. “Mặc dù tất cả những gì bố bảo với bác ấy là bố nghĩ bố và bác ấy nên bắt đầu hẹn hò.”

Dean buộc mình phải gạt nỗi khổ sở của bản thân sang một bên. Anh nhìn xuống Riley. “Biến đi.”

“Em không muốn.”

“Anh cần nói chuyện với bố và bác April,” anh nói. “Chuyện người lớn. Anh sẽ kể mọi chuyện cho em sau. Anh hứa đấy.”

Riley nghĩ ngợi một lúc, rồi con bé cùng Xù Bông đi lên nhà chính.

“Mẹ không muốn hẹn hò với ông ấy.” April rít lên khi Riley đã biến mất. “Đây chẳng là gì ngoài nỗ lực được ngụ ý trang nghèo nàn của ông ấy nhằm lôi mẹ lên giường. Không phải lúc này mẹ nghĩ mình quá sức hấp dẫn đâu, nhưng cố mà thuyết phục ông ấy đi.”

Dean nhăn mặt. “Làm ơn đi. Không phải trước mặt trẻ con chứ.”

April chìa chổi sơn của mình về phía Jack, và một dòng sơn chảy xuống cánh tay bà. “Anh thích thách thức, còn em không tự nguyện dâng hiến cho anh. Điều đó biến em thành thứ mới lạ.”

Dù thấy ghê ghê khi phải nghe về đời sống ân ái của bố mẹ mình - hay rõ ràng là đời sống thiếu vắng ân ái - nhưng anh có quyền lợi trong cuộc nói chuyện này, và anh buộc mình phải ở lại.

“Cái biến em thành thành thứ mới lạ,” Jack nói, “là cái kiểu em không thể rũ bỏ được quá khứ.”

Họ bắt đầu tung hứng xỉ nhục nhau, hai bên đều nhất quyết bảo vệ ý kiến của mình nên chẳng nhận thấy nỗi đau mà cả hai đang phải chịu đựng, nhưng Dean thì thấy. Anh trèo xuống thang. Chỉ vì cuộc sống của anh đang rối tinh không có nghĩa là anh không thấy rõ những gì người khác cần phải làm. “Sẽ là rất ý nghĩa với con nếu cả hai người thực sự yêu quý nhau,” anh nói, “nhưng con đoán đó là vấn đề của con. Con biết bố mẹ không muốn làm con có cảm giác như mình là một sai lầm, và cứ phải đồng kích mỗi khi có mặt con hẳn là một mối lỗi.”

Một cái bẫy dỏ tẻ, và Blue hẳn sẽ nhìn ra ngay, nhưng lúc này cô đang bị giam trong nhà tù của thành phố vì tội ăn cắp sợi dây chuyền mà Nita đã nhét vào túi cô, thế mà hai con người này bị cảm giác có tội cuốn đi ngay. “Là sai lầm ư?” April kêu lên, bỏ ngay cây chổi sơn ra. “Đừng bao giờ cho rằng con là một sai lầm.”

Jack trèo xuống thang bước đến cạnh bà, hai người họ đột nhiên về một phe. “Con là một điều kỳ diệu, không phải sai lầm.”

Dean xóa ít sơn trong tay. “Con không biết, Jack à. Khi bố mẹ về cơ bản là ghét nhau...”

“Bố mẹ không ghét nhau,” ông đánh giọng. “Ngay cả khi ở hoàn cảnh tồi tệ nhất, bố mẹ cũng chưa bao giờ ghét nhau.”

“Đó là hồi trước, bây giờ là bây giờ.” Dean xóa thêm ít sơn. “Từ điểm nhìn của con thì... Thôi đừng bận tâm. Con không nên để chuyện đó làm mình buồn bực. Con sẽ thỏa mãn với những gì mình có thể có được. Khi bố mẹ đến xem con thi đấu, con sẽ xáo vé lung tung sao cho chỗ ngồi của hai người xa nhất có thể.”

Blue hẳn sẽ trơn trợt mất, nhưng April thì chặn tay lên ngực, làm dấy một vết sơn. “Ôi, Dean... Con không cần phải chia tách bố mẹ. Chuyện không phải thế đâu.”

Anh giả vờ bối rối. “Vậy thì là thế nào? Có lẽ tốt hơn hết bố mẹ nên nói cho con biết luôn vì con rất hoang mang. Con có gia đình hay không nào?”

April giật tấm khăn rằn ra. “Mẹ yêu bố con, dù điều này nghe ngớ ngẩn đến mức nào. Hồi xưa mẹ đã yêu, và giờ mẹ lại yêu. Nhưng điều đó không có nghĩa là bố con có thể nhảy ra nhảy vào cuộc đời mẹ bất cứ khi nào ông ấy muốn.” Giọng bà tỏ ra dối đầu hơn là yêu thương, và anh không hoàn toàn ngạc nhiên khi Jack phật ý.

“Nếu em yêu anh, vậy thì vì lý do quái gì em lại gây khó khăn cho anh như thế?”

Ông già đang dối mặt với chuyện này không được tốt lắm, Dean bèn quàng tay qua vai mẹ anh. “Vì mẹ đã tạm biệt những mối quan hệ qua đêm rồi, và chuyện đó khá giống như những gì bố đang đề nghị. Có phải thế không, April?” Anh quay lại với bố anh. “Bố sẽ đưa mẹ đi ăn tối vài lần rồi sau đó quên luôn là mẹ từng tồn tại.”

“Nói thế là láo toét,” Jack đáp trả. “Và dù gì thì con về phe ai thế?”

Dean nghĩ một lát. “Mẹ.”

“Cảm ơn rất nhiều.” Hoa tai của Jack tung lên khi ông hát hàm về phía nhà chính. “Con cũng biến luôn đi. Mẹ con và bố có vài thứ phải giải quyết.”

“Vâng, thưa ngài.” Dean giật lấy chai nước và biến mất. Dù sao thì anh cũng muốn được ở một mình.

Jack túm tay April kéo bà vào trong nhà kho nơi họ có thể có chút riêng tư. Ông đang cháy phừng phừng, và không chỉ vì cái nóng đầu chiều. Ông đang cháy bỏng vì tội lỗi, vì sợ hãi, vì ham muốn, và vì hy vọng. Nhà kho bụi bặm vẫn còn thoang thoảng mùi cỏ khô và phân chuồng. Ông đẩy April dựa vào một cái chuồng.

“Đừng bao giờ nói rằng tất cả những gì anh muốn ở em chỉ là tình dục nữa. Em nghe anh nói chưa?” Ông khề lắc bà. “Anh yêu em. Làm sao anh có thể không yêu em chứ? Chúng ta gần như là một. Anh muốn có một tương lai với em. Và anh nghĩ lẽ ra em phải để anh tự mình nhìn nhận chuyện đó chứ không phải cố thuyết phục con trai chúng ta rằng anh là một thằng đểu cáng.”

April không tỏ ra sợ hãi. “Chính xác thì anh nhận ra là anh yêu em từ lúc nào thế?”

“Ngay từ đầu.” Ông thấy nổi hoài nghi trong mắt bà. “Có lẽ là không phải đêm đầu tiên. Có lẽ không chính xác là ngay từ đầu.”

“Từ hôm qua thì sao?”

Ông muốn nói dối, nhưng không thể. “Trái tim anh đã biết điều đó, nhưng lý trí không hoàn toàn phân định được.” Ông cọ đốt ngón tay lên má bà. “Em đã can đảm hơn anh. Vào thời điểm em nói những lời nói đó ra, cảm giác giống như một quả trứng khổng lồ vỡ toác và cuối cùng anh đã có thể thấy thứ gì ở bên trong.”

“Và đó là...?”

“Một trái tim tràn ngập yêu thương dành cho em, April yêu dấu của anh.”

Giọng ông nghẹn lại vì xúc động, nhưng bà rất cứng rắn, và bà nhìn thẳng vào mắt ông. “Anh nói thêm nữa đi.”

“Anh sẽ viết tặng em một bài hát.”

“Anh đã từng làm thế rồi. Ai có thể quên được lời bài hát đáng nhớ về ‘cô gái tóc vàng xinh đẹp trong một cái bao đựng xác’ chứ?”

Ông mỉm cười và để một lọn tóc của bà trượt qua các ngón tay. “Lần này anh sẽ viết tặng em một bài tử tế. Anh yêu em, April. Em đã tặng lại cho anh hai đứa con. Trước mấy tháng vừa rồi, anh đã sống trong một thế giới nơi tất cả các màu sắc đều trộn lại với nhau cho đến khi chúng biến thành xám xịt, nhưng khi anh nhìn thấy em, mọi thứ lại bắt đầu rực sáng. Em là một món quà kỳ diệu, bất ngờ và anh không nghĩ mình có thể sống sót nếu món quà đó biến mất.”

Ông chờ bà tiếp tục gây thêm khó khăn cho mình. Thay vào đó, một nụ cười từ từ nở ra nơi khóe miệng mềm mại của bà, và tay bà thả xuống cặp quần soóc. “Được rồi. Em tình nguyện. Anh cởi quần áo ra đi.”

Ông cười rú lên kéo bà vào sâu hơn trong nhà kho. Tìm được một cái chăn cũ bẩn thỉu, họ tuột bỏ đám quần áo đầy mồ hôi và bê bêt sơn. Cơ thể họ đã mất đi sự săn chắc của tuổi trẻ, nhưng những đường nét mềm mại của bà làm ông thỏa mãn, và bà vẫn ngưỡng mộ ông như thể ông chỉ mới hai mươi ba.

Ông không thể làm bà thất vọng. Ông đặt bà nằm xuống tấm chăn, họ hôn nhau như thể chẳng bao giờ dừng lại. Ông khám phá những đường cong và những nơi thâm kín của bà trong khi từng vạt sáng xuyên qua các thanh gỗ mỏng trên nhà kho tạo thành những mảnh dây thừng vàng mỏng phủ lên cơ thể họ như những sợi dây trời buộc.

Khi họ không thể chịu đựng được nỗi giày vò thêm nữa, ông nhẹ nhàng hạ mình xuống bà. Bà tách chân ra. Để ông vào. Bà thật ẩm ướt, thật chặt. Sàn nhà cứng thử thách cơ thể họ - mai họ sẽ trả giá - nhưng lúc này chẳng ai thêm quan tâm. Ông bắt đầu chuyển động. Đây là thứ tình yêu tôn giáo. Thẳng thắn cởi mở, được tình yêu truyền cảm hứng, thuần khiết. Không còn sự hấp tấp của tuổi trẻ, họ có thời gian nhìn vào đôi mắt không che giấu của nhau. Có thời gian để truyền những thông điệp không lời và trao những lời hứa ngầm hiểu. Họ cùng nhau chuyển động. Cùng nhau lên cao. Cùng nhau lao tới. Và, khi mọi chuyện đã qua, họ cùng nhau tận hưởng phép màu xảy đến.

“Anh làm em có cảm giác mình trở lại là trinh nữ,” bà nói.

“Em khiến anh có cảm giác mình như một siêu anh hùng,” ông đáp lại.

Được bao bọc với những mùi trần tục của nhục dục và bụi bẩn, của mồ hôi và lũ gia súc đã bị bỏ quên lâu ngày, họ ôm chặt lấy nhau. Các khớp xương đau nhức vì sàn nhà cứng đơ. Trái tim họ ca hát. Mái tóc vàng óng, thướt tha của bà quét lên người ông khi bà chống người trên khuỷu tay hôn lên ngực ông. Ông vuốt ve sống lưng bà. “Giờ chúng ta sẽ làm gì đây, tình yêu của anh?”

Bà mỉm cười với ông qua tấm lưới tóc vàng óng. “Ngày nào biết ngày đó, tình yêu của em. Chúng ta sẽ sống ngày nào biết ngày đó.”

Bị bỏ tù cũng không hẳn là ác mộng như Blue đã tưởng. “Tôi thích hoa hướng dương,” phó đồn Carl Dawks vừa nói vừa xoa mái tóc xoắn tít ngắn ngủn. “Và đám chuồn chuồn đúng là rất đẹp.”

Blue lau chổi vẽ đi và xuống cuối hàng lang kiểm tra sự cân xứng của hai bên. “Tôi thích vẽ côn trùng. Tôi sẽ vẽ thêm vào một con nhện nữa.”

“Tôi không biết. Người ta trở nên khá buồn cười trong mấy chuyện liên quan đến bọn nhện.”

“Họ sẽ thích con này. Tấm mạng nhện trông sẽ như được làm từ những đồng vàng trang trí.”

“Cô đúng là có ý tưởng đấy, Blue.” Carl quan sát bức tranh tường từ một góc khác. “Sếp Wesley nghĩ cô nên vẽ một cái đầu lâu và hai cục xương bất chéo trong sảnh như một lời cảnh cáo phải tuân thủ pháp luật, nhưng tôi đã bảo ông ấy là cô không vẽ những thứ như thế.”

“Anh bảo ông ta đúng rồi đấy.” Thời gian trong nhà tù của cô yên bình đến kỳ cục, miễn sao cô không để mình nghĩ đến Dean. Giờ khi cô bắt đầu vẽ những gì mình muốn, các ý tưởng tràn ngập trong đầu cô nhanh

đến nỗi cô không thể theo kịp chúng.

Carl lững thững quay về văn phòng. Giờ là sáng thứ Năm. Cô đã bị tổng giam hôm Chủ nhật, và cô đã bắt đầu vẽ tranh trong hành lang nhà tù từ chiều thứ Hai. Cô cũng đã làm lasagna cho các nhân viên trong nhà bếp ủy ban và ngày hôm qua đã trả lời mấy cú điện thoại trong vài giờ khi Lorraine, tay tiếp tân, bị nhiễm trùng bàng quang. Cho đến giờ những người đến thăm có April và Syl, cùng với Penny Winters, Gary - tay thợ cắt tóc, Monica đại diện nhà đất và Jason - phục vụ quầy tại Barn Grill. Tất cả bọn họ đều tỏ ra cảm thông, nhưng ngoài April, chẳng ai hào hứng với chuyện bảo lãnh cô ra khỏi tù trước khi Nita ký những giấy tờ cuối cùng đồng ý với kế hoạch cải tạo thị trấn. Đó là điều kiện trao đổi mà Nita đã khơi mào để đổi lấy việc bắt giam Blue. Blue nổi cơn thịnh nộ với bà... và cũng xúc động không lời nào tả xiết.

Người không đến thăm là Dean. Anh đã cảnh cáo là sẽ không đuổi theo cô, và anh không phải là người dọa suông.

Trưởng đồn Wesley thò đầu vào hành lang. “Blue, tôi mới nghe nói Lamont Daily sẽ ghé qua làm cốc cà phê đấy.”

“Ông ta là ai?”

“Cảnh sát trưởng của hạt.”

“Biết rồi.” Cô đặt chổi vẽ xuống, lau sạch tay quay lại căn xà lim không khóa của mình. Cô hiện thời là tù nhân duy nhất ở nơi này, mặc dù Ronnie Archer đã ở đây vài giờ sau khi Carl bắt anh ta vì tội lái xe trong khi băng bị treo. Karen Ann đã bảo lãnh người tình ra, không giống Dean. Thế nhưng khoản bảo lãnh của Ronnie chỉ có hai trăm đô.

Căn xà lim của cô chứng tỏ là một nơi tốt để cô nghĩ về cuộc đời và phân tích qua những thứ rác rưởi đang cùm tay chân cô lại. Syl đã gửi đến một cái ghế có tay dựa và cái đèn đồng đặt dưới sàn. Monica đã đem đến ít sách và vài tờ tạp chí. Nhà Bishop, đôi vợ chồng giờ sẽ có thể biến ngôi nhà kiểu Victoria của mình thành một nhà nghỉ, đã cấp cho cô chăn ga gối tử tế và mấy tấm khăn bông. Nhưng Blue không thể tận hưởng bất kỳ thứ gì trong số đó. Mai Dean sẽ rời khỏi đây để tham gia trại tập huấn. Đã đến lúc phải vượt ngục rồi.

Ánh trăng hình lưỡi liềm hoàn hảo chiếu sáng từ trên bầu trời đêm xuống ngôi nhà trang trại tối om. Blue đỗ xe cạnh nhà kho, lúc này đã khoác lên mình một lớp sơn mới màu trắng, và hướng về phía cánh cửa bên hông, để rồi phát hiện ra nó đã bị khóa. Cả cửa trước cũng vậy. Một cảm giác khiếp sợ rùng mình len lỏi trong cô. Sẽ thế nào nếu Dean đã đi rồi? Nhưng khi ra đến sân sau, cô nghe thấy tiếng trường kỷ kéo kẹt trên nhà thềm, và cô có thể thấy mờ mờ một bóng người vai rộng đang ngồi ở đó. Cửa kính không chốt. Cô bước vào trong. Tiếng đá cục lách cách va vào nhau vọng đến chỗ cô. Anh thấy cô nhưng không nói một tiếng nào.

Cô xoắn chặt tay trước người. “Em không ăn cắp dây chuyền của Nita.”

Chiếc trường kỷ lại kéo kẹt. “Anh chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

“Những người khác cũng thế, kể cả Nita.”

Anh vẫn để tay gác ra sau mấy cái gối đệm. “Anh không còn nhớ được họ đã vi phạm bao nhiêu quyền theo hiến pháp của em. Em nên kiện.”

“Nita biết em sẽ không kiện.” Cô bước về phía cái bàn sắt nhỏ đặt ở cuối trường kỷ.

“Là anh thì chắc chắn anh sẽ kiện.”

“Đó là vì anh không cảm thấy gần gũi với nơi này như em.”

Vẻ lạnh lùng của anh giảm hẳn. “Nếu em cảm thấy gần gũi đến thế thì sao em lại bỏ chạy?”

“Bởi vì...”

“Đó là điểm quan trọng.” Anh đặt mạnh chiếc ly lên bàn. “Em bỏ chạy khỏi mọi thứ mà mình quan tâm.”

Cô không thể tập hợp được năng lượng để mà tự vệ. “Em thực sự là kẻ hèn nhát.” Cô không thích thấy mình quá phơi bày ra như thế, nhưng đây là Dean, và cô đã làm anh tổn thương. “Vấn đề là, rất nhiều người thực sự tốt đã quan tâm đến em nhiều năm qua.”

“Và tất cả bọn họ đều bỏ em. Ủ, anh biết.” Về mặt anh cho thấy anh chẳng quan tâm. Cô giật cái ly của anh, uống một ngụm lớn, rồi sặc sụa. Dean chẳng bao giờ uống thứ gì mạnh hơn bia, nhưng đây là whiskey.

Anh đứng dậy bật đèn sàn mới của khu hiên, như thể anh không muốn ở cùng cô trong bóng tối. Hàm râu lún phún của anh đã dài hơn mức chuẩn thời trang đến cả nửa phân, tóc phẳng lì một bên đầu, và cánh tay anh dính một vết sơn, nhưng anh vẫn có thể tạo dáng cho một mẫu quảng cáo End Zone. “Anh ngạc nhiên là họ lại để em ra ngoài,” anh nói. “Anh nghe nói chuyện đó sẽ không xảy ra cho đến khi Nita ký bản kế hoạch của thị trấn vào tuần tới.”

“Không hẳn là họ để em ra ngoài. Đại loại là em đã vượt ngục.”

Chuyện đó khiến anh chú ý. “Thế nghĩa là sao?”

“Miễn là em đưa xe của trưởng đồn Wesley về trước khi ông ấy xong ca trực thì em không nghĩ là ông ấy sẽ phát hiện ra. Chỉ giữa hai ta thôi nhé, chỗ ông ấy làm việc khá lờ lững.”

Anh giật lại cái ly từ cô. “Em trốn tù, và em ăn trộm xe cảnh sát á?”

“Em không ngốc thế. Đó là xe riêng của trưởng đồn. Một chiếc Buick Lucerne. Và em chỉ mượn thôi.”

“Mà không nói với ông ta.” Anh uống một ngụm.

“Em chắc chắn là ông ấy cũng chẳng bận tâm.” Cảm giác mình bị đối xử tệ sủi lên bề mặt. Cô ngồi thụp xuống cái ghế mây đối diện với trường kỷ. “Cảm ơn vì đã vội lao đến bảo lãnh em ra.”

“Khoản bảo lãnh của em là năm mươi nghìn đô đấy,” anh nói thẳng thừng.

“Anh trả khoảng chừng đó cho dầu gội đầu.”

“Phải, chà, em là định nghĩa khá chính xác về một ‘nguy cơ trốn chạy[1]’ đấy.” Anh quay lại vị trí cũ.

[1] Nguyên văn là flight risk: thuật ngữ thường được các luật sư sử dụng để thuyết phục với quan tòa là bị cáo có nhiều khả năng sẽ bỏ trốn ra nước ngoài để tránh bị xử tội nếu như được bảo lãnh khỏi trại tạm giam. Ngoài ra “flight risk” cũng dùng để chỉ một người có xu hướng bỏ chạy khỏi các mối quan hệ/khỏi tình yêu vì sợ đau khổ.

“Anh định mai sẽ quay lại Chicago mà không gặp em, đúng không? Để em lại đây cho chết mòn.”

“Em khó mà chết mòn.” Anh yên vị trên đám gối. “Nghe nói sáng hôm qua trưởng đồn Wesley đã để Golden Agers mượn em cho buổi thuyết minh về một bức tranh sơn dầu.”

“Đó là chương trình làm việc phóng thích của ông ấy.” Cô đan tay trong lòng. “Anh mừng vì em bị bắt, đúng không?”

Anh từ tốn uống thêm một ngụm nữa, như thể đang suy nghĩ thật kỹ. “Sau rốt thì chuyện đó cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều, đúng không? Nếu Nita không thể hiện tính xấu xa nhất của mình thì giờ em đã biến mất rồi.”

“Em ước gì ít nhất anh cũng... đến thăm em.”

“Em đã bày tỏ quá rõ ràng về tình cảm của mình lần cuối cùng chúng ta nói chuyện rồi còn gì.”

“Và anh để một chuyện nhỏ như thế ngăn mình lại ư?” Giọng cô ghen lại.

“Sao em lại đến đây hả Blue?” Anh có vẻ mệt mỏi. “Em muốn đâm con dao sâu hơn một chút sao?”

“Anh nghĩ về em như thế à?”

“Anh đoán em đã làm điều mình phải làm. Giờ anh cũng chỉ làm như thế thôi.”

Cô áp hai chân thật chặt vào cái ghế bập bênh. “Khó mà ngạc nhiên khi em có vài vấn đề nho nhỏ về lòng tin.”

“Em có vấn đề về lòng tin. Về nghệ thuật. Về sự cứng rắn giả tạo. Rồi còn vấn đề về thời trang nữa.” Anh bĩu môi. “Không, chờ đã, đó là một phần trong cái vấn đề cứng rắn giả tạo.”

“Lúc trưởng đồn Wesley chặn em lại thì em đã sẵn sàng quay về đây rồi!” cô kêu lên.

“Chắc chắn rồi.”

“Đó là sự thật.” Cô không hề nghĩ là anh có thể không tin cô. “Anh nói đúng. Những gì anh đã nói sau nhà Nita ấy.” Cô hít vào thật sâu. “Đúng là em yêu anh.”

“Ừ hứ.” Mấy viên đá kêu lách cách khi anh uống cạn ly rượu.

“Thật đấy.”

“Vậy tại sao nghe giọng em nói như kiểu em đang sẵn sàng nôn mửa thế?”

“Đại loại em vẫn đang làm quen dần với ý nghĩ đó.” Cô yêu Dean Robillard, và cô biết mình phải chấp nhận sự mạo hiểm đáng sợ này. “Em đã... gần đây em đã có rất nhiều thời gian để suy nghĩ, và...” Miệng cô khô khốc đến nỗi cô phải dùng sức để thốt nên lời. “Em sẽ đến Chicago cùng anh. Chúng ta sẽ sống với nhau một thời gian. Để xem mọi chuyện có ổn không.”

Sự im lặng lạnh lẽo theo sau câu nói đó. Cô bắt đầu thấy bồn chồn.

“Thỏa thuận đó giờ không còn để mở nữa,” anh lặng lẽ nói.

“Mới chỉ có bốn ngày!”

“Em không phải là người duy nhất có thời gian suy nghĩ.”

“Em biết chuyện này sẽ xảy ra mà! Đó chính xác là điều em đã nói từ trước đến giờ.” Cô đứng bật dậy. “Với anh em chỉ như một món ăn lạ miệng thôi.”

“Em vừa mới chứng minh quan điểm của anh. Chính xác đây là lý do mà anh không tin tưởng em.”

Cô muốn đánh anh. “Làm thế nào anh lại không thể tin em chứ? Em là người đáng tin nhất trên đời này! Cứ hỏi bạn bè em mà xem.”

“Những người bạn mà em chỉ nói chuyện qua điện thoại vì em chẳng bao giờ ở trong một thành phố với họ nhiều hơn vài tháng ư?”

“Em vừa mới bảo sẽ đến Chicago cùng anh, đúng không?”

“Em không phải là người duy nhất cần có sự đảm bảo. Anh đã chờ quá lâu rồi mới yêu ai đó. Tại sao lại phải là em, anh không biết được. Chuyện đùa tàn nhẫn của Chúa, anh đoán vậy. Nhưng anh sẽ cho em biết điều này. Anh không định thức dậy mỗi sáng mà cứ phải tự hỏi liệu em có còn ở bên mình không.”

Cô cảm thấy muốn nôn. “Vậy thì sao?”

Anh bướng bỉnh nhìn cô. “Em nói xem.”

“Em đã nói rồi. Chúng ta sẽ bắt đầu ở Chicago.”

“Em sẽ thích thế, đúng không?” Thực chất anh đang chế nhạo cô. “Em mạnh mẽ hơn ở những nơi ở mới. Chính việc mọc rễ ở một chỗ mới gây rắc rối cho em.”

Anh đã vạch trần cô.

Anh đứng dậy. “Cứ cho là chúng ta sẽ đến Chicago. Anh giới thiệu em với bạn bè. Chúng ta có thời gian tuyệt vời bên nhau. Chúng ta cười. Chúng ta cãi vã. Chúng ta làm tình. Một tháng trôi qua. Một tháng nữa. Và rồi...” Anh nhún vai.

“Và rồi một sáng nọ anh thức dậy, em đã ra đi.”

“Anh đi rất nhiều trong thời gian diễn ra mùa giải. Thử tưởng tượng xem điều đó sẽ hành hạ em thế nào. Cả đám phụ nữ nữa. Họ cứ vô vấp vào bất kỳ ai mặc đồng phục. Em sẽ làm gì khi tìm thấy vết son môi trên cổ áo của anh chứ?”

“Miễn là nó không nằm trên chiếc quần đùi End Zone của anh thì em nghĩ em có thể xử lý được.”

Anh không hề mỉm cười. “Em không hiểu rồi, Blue. Lúc nào phụ nữ cũng bám theo anh, và bản tính của anh không phải là quay lưng lại ngay mà không tặng cho họ một nụ cười và bảo rằng anh thích tóc hay mắt của họ hay một điều tử tế chết tiệt nào đó ở họ vì điều đó khiến họ cảm thấy dễ chịu, và như thế khiến anh thấy dễ chịu, anh là con người như thế.”

Một người có sức quyến rũ bẩm sinh. Cô yêu người đàn ông này.

“Anh sẽ không bao giờ phản bội em.” Anh nhìn xuống cô. “Anh cũng là con người như thế. Nhưng làm sao để em có thể tin điều đó, khi em cứ luôn chờ bằng chứng cho thấy anh không yêu em - rằng anh cũng chỉ giống tất cả những kẻ khác đã từ bỏ em? Anh không thể coi chừng mọi hành động của mình, kiểm duyệt mọi điều anh nói vì sợ em sẽ bỏ đi. Em không phải là người duy nhất mang trên mình những vết sẹo.”

Cái lý lẽ không thể bác bỏ được của anh khiến cô hoảng sợ. “Em sẽ phải tự kiếm được một vị trí trong đội Robillard? Có phải là thế không?”

Cô mong anh lùi bước, nhưng không. “Ừ, anh đoán là thế.”

Cô mất cả thời thơ ấu cố chứng tỏ bản thân xứng đáng với tình yêu của người khác, và cô luôn thất bại. Giờ anh đang đòi hỏi cô làm điều tương tự. Sự oán giận làm cô ghen ngào. Cô muốn bảo anh hãy cút xuống địa ngục, nhưng có gì đó trên vẻ mặt của anh khiến cô dừng lại. Vẻ yếu đuối từ trong sâu thẳm người đàn ông có tất cả mọi thứ. Trong khoảnh khắc đó cô hiểu điều mình cần phải làm. Có lẽ sẽ thành công, cũng có thể thất bại. Có lẽ cô sẽ lại phải chịu đựng nỗi đau khổ ở một cấp độ hoàn toàn mới. “Em sẽ ở lại đây.”

Anh nghiêng đầu, như thể không nghe rõ những gì cô nói.

“Đội Bailey sẽ ở lại nơi này,” cô nói. “Ở trang trại. Một mình.” Các ý nghĩ chạy đua trong đầu cô. “Thậm chí anh không cần phải về thăm. Chúng ta sẽ không gặp nhau cho đến khi...” - cô lục tìm một thời điểm quan trọng nào đó - “đến lễ Tạ ơn.” Nếu em vẫn còn ở lại đây. Nếu anh vẫn còn muốn có em. Cô nuốt thật mạnh. “Em sẽ nhìn cây cối đổi màu, em sẽ vẽ, em chắc chắn sẽ hành hạ Nita vì những gì bà ấy đã gây ra cho em. Có thể em sẽ giúp Syl mở cửa hàng quà lưu niệm mới, hay...” Giọng cô vỡ ra. “Hãy chân thành nhé... có thể em sẽ hoảng sợ mà bỏ đi mất.”

“Em sẽ ở lại trang trại?”

Được không nhỉ? Cô gật đầu. Cô phải làm điều này cho cả hai bọn họ, nhưng chủ yếu cô phải làm điều này cho bản thân mình. Cô đã mệt mỏi vì cứ mãi thế này - một phụ nữ với cuộc sống quá nhỏ bé đến nỗi có thể nhét vừa vào cốc xe. “Em sẽ cố.”

“Cố ư?” Giọng anh như cắt xuyên qua cô.

“Anh muốn gì ở em chứ?” cô kêu lên.

Người đàn ông sắt đá héch cằn lên. “Anh muốn em mạnh mẽ giống như em luôn thể hiện bề ngoài.”

“Anh nghĩ chuyện này sẽ không cần phải mạnh mẽ sao?”

Miệng anh mím lại. Một linh tính đáng sợ bò xuyên qua người cô. “Chưa đủ mạnh mẽ,” anh nói. “Hãy tăng độ mạo hiểm lên xem.” Anh sừng sững phía trên cô. “Đội Robillard sẽ không về thăm trang trại, nhưng đội Robillard cũng sẽ không gọi cho em, thậm chí sẽ không gửi một cái email chết tiệt nào. Đội Bailey sẽ phải sống từng ngày trong sự tin tưởng.” Anh đào sâu hơn, thách thức cô đầu hàng. “Em sẽ không biết anh đang ở đâu hay đang ở với ai. Em sẽ không biết liệu anh có nhớ em không, có phản bội em không, có đang cố nghĩ ra cách để cắt đứt chuyện này không.” Trong một giây, anh im lặng. Khi lên tiếng trở lại, vẻ hung hãn của anh đã dịu đi, và những lời anh nói quét lên da cô. “Sẽ có cảm giác như thể anh đang từ bỏ em, giống như những người khác.”

Cô nghe thấy vẻ dịu dàng trong anh, nhưng cô quá mong manh khó mà nhận lấy. “Em phải quay lại nhà tù thôi.” Cô quay đi.

“Blue...” Anh chạm vào vai cô.

Cô vội vã lao ra cửa ra ngoài màn đêm. Thế rồi cô bắt đầu chạy, vấp dúi dụi trên cỏ cho đến khi ra đến chỗ chiếc xe của trường đồn. Dean muốn mọi thứ từ cô, mà anh sẽ chẳng trao tặng lại thứ gì. Chẳng gì hết ngoài trái tim anh, cũng mong manh yếu đuối như chính trái tim của cô.

24. Chương 25

Đầu tiên Blue vẽ hàng loạt nhà xe, vài cái nấu mình dưới mái vòm bí mật, số khác rong ruổi trên đường làng về phía dãy tháp và lâu đài mái tròn mạ vàng xa xa. Sau đó cô chuyển sang cảnh nhìn từ xa xuống những ngôi làng thần thoại với đường xá quanh co, những con ngựa trắng đang nhảy dựng trên chân sau, và thi thoảng là một cô tiên đậu trên chụp ống khói. Cô vẽ như một người điên, vừa mới kết thúc bức này đã bắt đầu ngay bức khác. Cô thôi ngủ, chẳng mấy khi ăn. Mỗi khi hoàn thành xong một bức tranh, cô lại giấu nó đi.

“Cô đang giấu tài giống y như Riley đấy,” Nita vạch trần Blue qua tiếng nhộn nhạo của cửa hàng Barn Grill vào một buổi sáng Chủ nhật giữa tháng Chín, hai tháng sau khi Dean quay lại Chicago. “Chừng nào cô chưa có dũng khí để người khác xem các tác phẩm của mình thì cô còn chưa có được sự tôn trọng của ta đâu.”

“Chuyện đó sẽ làm cháu mất ngủ đấy,” Blue đáp trả. “Và đừng làm như thể chưa ai được trông thấy chúng. Cháu biết bà đã gửi cho Dean bản sao mấy bức ảnh mà bà bắt cháu chụp.”

“Ta vẫn không thể tin được cậu ta cùng với ông bà bỏ lại bản câu chuyện riêng tư của họ cho cái tờ báo bản thủ đó. Ta suýt lên cơn đau tim khi thấy tựa đề. ‘Ngôi sao bóng bầu dục là đứa con yêu của Jack Patriot.’ Lẽ ra họ phải biết giữ giá hơn chứ.”

“Cái tờ báo bản thủ đó đã trả giá cao nhất,” Blue chỉ ra. “Và bà đã đặt mua nó nhiều năm rồi.”

“Chẳng quan trọng.” Nita khịt mũi.

Câu chuyện đã vỡ lở vào tuần thứ hai của tháng Tám với cuộc phỏng vấn độc quyền trên truyền hình của Dean, Jack và April không lâu sau đó. April kể với Blue là Dean đã quyết định sẽ công bố các bí mật vào ngày tổ chức sinh nhật cho Nita. Jack đã quá ghen ngào đến nỗi gần như không nói nên lời. Họ quyết định bán câu chuyện cho ai trả giá cao nhất, dùng số tiền thu được để thành lập một cơ sở gia đình hỗ trợ các tổ chức giúp đỡ trẻ em với những nhu cầu đặc biệt tìm được gia đình ổn định. Có mỗi Riley phản đối. Con bé muốn quyền tiền cho bọn cún con.

Blue nói chuyện với tất cả bọn họ qua điện thoại - tất cả trừ Dean. April không tình nguyện cung cấp nhiều thông tin về anh, Blue lại không thể hỏi.

Nita giật giật cái hoa tai hồng ngọc. “Nếu cô hỏi ta nghĩ gì ấy mà, toàn bộ thế giới điên hết rồi. Hôm qua có đến bốn chiếc RV lấn chỗ ở bãi đỗ xe trước cái cửa hàng sách mới đó. Điều tiếp theo mà cô nên biết là chúng ta sẽ có cửa hàng McDonald ở mọi góc ngách. Và ta sẽ chẳng bao giờ biết được tại sao cô lại bảo với Câu lạc bộ Phụ nữ Garrison là từ giờ họ có thể họp mặt ở nhà ta.”

“Và cháu sẽ chẳng bao giờ biết tại sao bà và cái bà Gladys Prader kinh khủng đó - người bà vẫn ghét - lại nảy sinh tình bạn cho được. Mặc dù một số người có thể sẽ gọi đó là hội phù thủy.”

Nita chép miệng thật mạnh khiến Blue sợ là bà sẽ nuốt chứng răng cửa mất.

Tim Taylor xuất hiện cạnh họ. “Trận đấu sắp bắt đầu rồi. Để xem liệu Stars cuối cùng có thể thắng được không.” Anh ta chỉ về phía màn hình ti vi to bự mà Barn Grill đã lắp thêm để mọi người có thể theo dõi các trận đấu của Stars vào các chiều Chủ nhật. “Lần này cố đừng có nhắm mắt lại mỗi khi Dean tung bóng nữa, Blue à. Trông cô như một cô nàng ảo là ấy.”

“Cậu đi lo việc của mình đi,” Nita đáp trả.

Blue thở dài ngả đầu lên vai Nita. Cô để yên như thế một lát. Cuối cùng cô nói, sao cho chỉ mỗi Nita nghe được. “Cháu không thể như thế này lâu thêm nữa.”

Nita vỗ lên tay cô, cọ một đốt ngón tay khẳng khiu lên má cô, rồi chọc vào sườn cô. “Ngồi thẳng dậy không gù lưng bây giờ.”

Đến tháng Mười, khả năng chơi bóng của Dean đã cải thiện, nhưng tâm trạng của anh thì không. Những mẩu tin vụn vặt moi móc được từ Nita không làm anh vững dạ. Blue vẫn đang ở Garrison, nhưng chẳng ai biết là được bao lâu nữa, và những bức vẽ xuất sắc, kỳ diệu về mấy cái nhà xe caravan và những miền đất xa xôi mà anh được xem trong những bức ảnh bà Nita chuyển tiếp cho cũng chẳng động viên được anh. Con bão dư luận ban đầu về mối quan hệ giữa anh và Jack đã bắt đầu chìm xuống. Ít nhất sẽ có một thành viên trong gia đình anh đến xem tất cả các trận đấu, còn tùy thuộc vào công việc và thời gian biểu ở trường của bọn họ. Thế nhưng, dù cho anh yêu cầu tất cả bọn họ rất nhiều thì cái lỗ hổng bên trong anh vẫn cứ càng lúc càng há hoác. Mỗi ngày dường như Blue lại trôi xa khỏi anh hơn một chút. Hàng tá lần anh cầm điện thoại lên định gọi cho cô rồi lại đặt máy xuống. Blue có số của anh, và cô mới là người cần phải chứng minh điều gì đó, không phải anh. Cô sẽ phải tự mình làm chuyện này.

Và rồi, vào một buổi sáng thứ Hai cuối tháng Mười trời đổ mưa, anh mở tờ Chicago Sun-Times ra, và toàn bộ máu bị rút cạn khỏi đầu anh. Một tấm ảnh màu thật lớn chụp anh ở Waterworks, câu lạc bộ khiêu vũ yêu thích của anh, cùng với một người mẫu mà năm ngoái anh từng hẹn hò. Một tay anh cầm chai bia và tay kia ôm chặt eo cô ta khi họ dính lấy nhau trong một nụ hôn suồng sã.

Dean Robillard và bạn gái cũ, người mẫu Ally Treebow, đã âu yếm nhau ở Waterworks vào tuần trước. Giờ khi họ đã quay lại với nhau, liệu chàng tiền vệ của Stars cuối cùng có từ bỏ danh hiệu là người độc thân đáng giá nhất Chicago?

Dean nghe một tiếng gầm bên tai. Đây chính xác là điều mà Blue đã chờ đợi. Anh hất đổ tách cà phê sáng khi chộp lấy máy điện thoại, tắt cả sự quyết tâm cho cô thời gian suy nghĩ đều biến sạch. Nhưng Blue không nghe máy. Anh bắt đầu để lại lời nhắn. Vẫn không có hồi âm. Anh gọi Nita. Bà đặt mua mọi tờ báo Chicago, thế nên anh biết Blue cũng sẽ thấy tấm ảnh này, nhưng Nita cũng không nghe điện thoại. Anh phải đến trụ sở của Stars trong một giờ nữa để tham gia buổi họp sáng thứ Hai. Nhưng anh lại nhảy lên xe lái đến O'Hare. Trên đường đi, cuối cùng anh cũng đối mặt với sự thật về bản thân mình.

Blue không phải là người duy nhất có vấn đề trong mối quan hệ này. Trong khi cô dùng vẻ gầy gò của mình để ngăn mọi người đến gần, thì anh lại sử dụng vẻ hòa nhã đáng yêu với hiệu quả không kém. Anh đã bảo rằng anh không tin tưởng cô, nhưng giờ điều đó có cảm giác như là sự tránh né. Có thể trên sân bóng anh không biết sợ là gì, nhưng trong đời sống thực anh lại là kẻ hèn nhất. Anh luôn co mình lại, sợ phải biến thành kẻ thất thế đến nỗi tình nguyện để bản thân ngồi trên ghế dự bị thay vì chơi cho đến phút cuối cùng của trận đấu. Lẽ ra anh nên đưa cô đến Chicago. Tốt hơn hết nên mạo hiểm mất tất cả thay vì trốn tránh như cách anh đã làm. Anh đã trưởng thành lâu rồi cơ mà.

Một cơn bão tuyết ở Tennessee đã hủy chuyến bay ban đầu của anh, và khi anh đến được Nashville thì đã là chiều muộn, trời lạnh và mưa phùn. Anh thuê một chiếc xe lái thẳng về Garrison. Trên đường đi, anh thấy các thân cây đổ và những chiếc xe tải công ích đi sửa lại các đường dây điện bị hỏng. Cuối cùng, anh rẽ vào con đường đầy bùn dẫn về trang trại. Bất chấp những thân cây trơn trượt, bãi cỏ ướt nhẹp bùn và cái dạ dày đang cuộn lên của mình, anh có cảm giác như thể mình đã về nhà. Khi nhìn thấy ánh điện soi sáng từ cửa sổ phòng khách, anh hít vào hơi thở trong lành đầu tiên kể từ lúc mở tờ báo buổi sáng.

Anh để chiếc xe gần nhà kho và lao qua làn mưa về phía cửa bên hông. Cửa khóa, anh phải vào nhà bằng chìa khóa của mình. “Blue?” Anh đá bỏ đôi giày ướt sũng nhưng vẫn mặc áo choàng khi xông vào trong ngôi nhà lạnh lẽo.

Chẳng có cái đĩa bẩn nào đặt cạnh bồn rửa, không có hộp bánh quy nào mở trên quầy bếp. Mọi thứ đều sạch bong. Một cơn ớn lạnh chạy xuyên qua anh. Ngôi nhà mang lại cảm giác như không có người ở.

“Blue!” Anh quay ra phòng khách, nhưng ánh điện anh thấy qua cửa sổ phát ra từ một chiếc đèn được cắm vào cái đồng hồ bấm giờ. “Blue!” Anh lao lên cầu thang hai bậc một, nhưng thậm chí trước khi lên đến phòng ngủ, anh đã biết mình sẽ thấy gì.

Cô đi rồi. Quần áo của cô không còn ở trong tủ để đồ của anh nữa. Các ngăn tủ cô để đồ lót và áo phông đã trống không. Một bánh xà phòng vẫn còn nằm trong giấy bọc, đặt trên giá bồn tắm không được sử dụng, gói giấy vệ sinh duy nhất nằm trong tủ thuốc là của anh. Chân nặng trĩu, anh bước vào phòng ngủ cũ của Jack. Nita đã bảo rằng Blue làm việc ở đây để tận dụng nguồn ánh sáng qua mấy ô cửa sổ góc, nhưng thậm chí một tuýp sơn cũng không còn ở đó.

Anh quay xuống tầng dưới. Trong lúc vội vàng bỏ đi, cô đã bỏ quên cái áo len và để lại một cuốn sách trong phòng khách, nhưng thậm chí cả món sữa chua anh đào mà cô luôn chứa trong tủ lạnh cũng đã biến mất. Cuối cùng anh quay vào phòng khách, nhìn chằm chằm cái đèn nhấp nháy trên ti vi nhưng chẳng thấy gì cả. Anh đã đổ xúc xắc và đã thua.

Điện thoại của anh đổ chuông. Vẫn chưa cởi áo choàng, anh lôi chiếc điện thoại từ trong túi ra. Đó là April, bà gọi để hỏi xem anh thế nào, và khi nghe thấy vẻ quan tâm trong giọng bà, anh liền gục đầu vào lòng bàn tay.

“Cô ấy không còn ở đây, mẹ à,” anh nói bằng giọng run rẩy. “Cô ấy đã bỏ chạy.”

Cuối cùng anh ngủ thiếp đi trên ghế sofa trong tiếng rì rào của chương trình QVC[1]. Sáng hôm sau anh thức dậy muộn với cái cổ cứng đơ và dạ dày cồn cào. Ngôi nhà vẫn lạnh và mưa quất rầm rập trên mái. Anh loạng choạng vào bếp pha một bình cà phê, rồi uống sạch sẽ.

[1] QVC: tập đoàn xuyên quốc gia về mua sắm hàng hóa trên truyền hình.

Phần còn lại của cuộc đời trải dài trước mắt anh. Anh khiếp sợ quãng đường quay lại sân bay. Cả chặng đường dài mà chẳng có gì làm ngoài việc đếm những bước đi sai lầm của mình. Chủ nhật này Stars sẽ đấu với đội Steelers. Anh có băng cần nghiên cứu, có chiến thuật cần dựng, nhưng anh chẳng quan tâm gì đến bất kỳ chuyện nào trong số đó.

Anh ép mình phải vào tắm, nhưng lại không gom đủ ý chí để cạo râu. Đôi mắt vô hồn trừng trừng nhìn lại anh qua gương. Mùa hè này anh đã tìm thấy gia đình của mình, nhưng giờ anh đã đánh mất người bạn tâm giao. Anh quần khăn tắm quanh eo và lơ đãng dẫm vào phòng ngủ.

Blue đang ngồi khoanh chân ở giữa giường.

Anh loạng choạng.

“Chào anh,” giọng cô thoáng qua.

Đầu gối anh bủn rủn. Đã quá lâu rồi mới được nhìn thấy cô, anh đã quên mất cô xinh đẹp biết nhường nào. Vài lọn từ mái tóc ngắn xù bông đen nhánh rủ xuống khoe mắt kẹo mút nho. Cô mặc một cái áo khoác len xanh xanh xắn cùng chiếc quần vừa vặn gọn gàng ôm lấy bờ hông nhỏ nhắn. Một đôi giày búp bê xanh sẫm nằm trên tấm thảm cạnh giường. Thay vì tỏ ra bị đả kích, dường như cô lại đang ngấm anh với vẻ mê mẩn, và nụ cười của cô gần như là e thẹn. Anh rung động như thể bị sét đánh trúng. Sau tất cả nỗi thống khổ mà anh đã bắt mình phải trải qua, cuối cùng cô vẫn chưa thấy bức ảnh đó! Có lẽ cơn bão tuyết đã gây tắc nghẽn việc giao báo. Nhưng nếu thế thì tại sao cô lại chuyển ra ngoài?

“Anh có cho em biết là mình sẽ đến không ấy nhỉ?” cô hỏi.

“Anh... ừ... đã để lại vài tin nhắn.” Khoảng hơn chục tin.

“Em để quên điện thoại.” Cô nhìn anh dò hỏi.

Anh muốn hôn cô cho đến khi cả hai chẳng ai thở được nữa, nhưng anh không thể làm thế. Vẫn chưa. Có lẽ không bao giờ. “Đồ... đồ đạc của em đâu rồi?”

Cô ngẩng đầu lên. “Ý anh là gì?”

“Quần áo của em ở đâu? Dụng cụ vẽ nữa?” Giọng anh cất cao ngoài dự tính. “Đám kem dưỡng mà em hay dùng đâu? Đồng sữa chua chết tiệt đâu? Đâu hết rồi?”

Cô nhìn anh như thể anh đã phát điên. “Chỗ nào chẳng có.”

“Làm gì có!”

Cô thả hai chân ra, động tác giật cục. “Em đã vẽ tranh ngoài nhà nhỏ. Em giờ đang dùng sơn dầu thay vì sơn acrylic. Nếu vẽ ở đó, em sẽ không phải ngủ với mùi dầu.”

“Tại sao em không bảo với anh?” Ôi Chúa ơi, anh đang gào lên. Anh cố bình tĩnh trở lại. “Chẳng có chút thức ăn nào ở đây cả!”

“Em ăn ở ngoài nhà nhỏ để không phải chạy đi chạy lại mỗi khi thấy đói.”

Anh hít chút không khí vào phổi để cố kiểm soát cơn bộc phát adrenaline. “Thế quần áo của em đâu? Chúng biến mất rồi.”

“Đâu mà,” cô trả lời, trông vẫn vô cùng hoang mang. “Em chuyển đồ đạc sang phòng Riley. Em không thích ngủ ở đây mà không có anh. Thế đấy, cứ việc cười đi.”

Anh thả hai tay ra khỏi hông. “Tin anh đi. Ngay lúc này anh không có chút hứng thú cười đùa nào.” Anh cần phải chắc chắn. “Em cũng thôi không tắm nữa à? Em đâu có sử dụng phòng tắm của anh.”

Cô vắt hai chân qua thành giường, hai hàng lông mày nhíu lại. “Phòng tắm đâu kia gần hơn. Anh không sao chứ? Anh bắt đầu làm em thấy sợ rồi đấy.”

Anh không hề nghĩ đến chuyện kiểm tra các phòng tắm khác hay ra ngoài nhà nhỏ. Anh đã để bản thân chỉ thấy những gì anh cho là sẽ tìm thấy, một phụ nữ mà anh không thể dựa dẫm vào. Nhưng anh không phải là người dựa dẫm, không sẵn lòng phơi bày trái tim mình ra. Anh cố bình tâm lại. “Em đã ở đâu thế?”

“Em đã đến Alanta. Nita cứ mè nheo em về đám tranh vẽ, và ở đó có một tay buôn tranh quái lắm...” Cô khựng lại. “Em sẽ kể anh nghe sau. Họ bắt anh ngồi dự bị à? Có phải chuyện này là thế không?” Sự phẫn nộ trong cô bùng nổ. “Làm sao họ có thể làm thế chứ? Đợt tháng Chín anh không thi đấu thì sao chứ? Sau đó trở đi anh đã chơi cực kỳ xuất sắc còn gì.”

“Họ không phạt dự bị anh.” Anh thọc tay vào mái tóc ướt. Phòng ngủ lạnh chết bỏ, anh nổi da gà khắp người mà vẫn chưa giải quyết được chuyện gì. “Anh cần nói với em một chuyện, và em phải hứa là có muốn nổi điên cũng phải nghe anh giải thích xong đã.”

Cô há hốc miệng. “Ôi, Chúa ơi, anh bị u não rồi sao! Trong suốt thời gian qua, trong khi em trốn chui trốn nhủi ở nơi này...”

“Anh không bị u não!” anh cắt ngang. “Có một tấm ảnh của anh trên báo ngày hôm qua. Chụp trong một buổi quyền góp ủng hộ việc nghiên cứu bệnh ung thư mà anh đã tham gia hồi tuần trước.”

Cô gật đầu. “Nita đã cho em xem lúc em ghé qua thăm bà ấy.”

“Em đã thấy nó rồi à?”

“Ừ.” Blue tiếp tục nhìn anh như thể anh bị loạn trí.

Anh bước đến gần hơn. “Em đã thấy bức ảnh trên tờ Sun-Times ngày hôm qua à? Bức ảnh mà anh đang hôn người khác ấy?”

Về mặt cô cuối cùng cũng tối sầm lại. “Cô ta là ai thế? Em phải đá đít cô ta mới được.”

Có lẽ vì đã phải chịu đựng quá nhiều cơn chấn động, anh cảm thấy choáng váng và phải ngồi xuống mép giường.

“Nita đã cáu điên lên, tin em đi.” Blue phẩy tay và bắt đầu đi đi lại lại. “Bất chấp chuyện bà ấy bắt đầu thích anh, bà ấy vẫn tin là tất cả đám đàn ông đều là cặn bã.”

“Còn em thì không à?”

“Không phải ai cũng thế, nhưng đừng để em phải nói đến Monty Thất thế. Anh có biết anh ta còn cả gan gọi điện cho em và...”

“Anh không quan tâm đến Monty!” Anh lại nhảy dựng lên. “Anh muốn kể với em về bức ảnh đó!”

Cô có vẻ hơi bực mình. “Vậy thì nói đi.”

Anh không hiểu gì cả. Không phải Blue là người mỗi sáng thức dậy đều lo sợ mình sẽ bị bỏ rơi hay sao? Anh gút chặt nút buộc của cái khăn tắm đang có nguy cơ rơi xuống. “Lúc đó anh đang đứng ở quầy bar thì cô ta tiến tới. Năm ngoài bốn anh đã hẹn hò vài lần, nhưng chuyện cũng chưa tiến triển thành cái gì. Cô ta say và cứ lao vào anh. Theo đúng nghĩa đen ấy. Anh đã đỡ cô ta để cô ta không bị ngã.”

“Lẽ ra anh nên để cô ta ngã. Người ta chẳng tôn trọng ranh giới cá nhân của anh gì cả.”

Giờ thái độ của cô bắt đầu khiến anh nổi cáu. “Anh đã để cô ta hôn anh. Anh không đẩy cô ta ra.”

“Em hiểu. Anh không muốn làm cô ta xấu hổ. Có nhiều người đứng xung quanh, và...”

“Chính xác. Bạn bè cô ta, bạn bè anh, hàng đồng người lạ, và thằng cha thợ ảnh chết tiệt đó. Nhưng ngay khi dứt được ra, anh đã kéo cô ta sang một bên, và bốn anh đã có một cuộc tán gẫu riêng tư về việc giữa hai người không có mối quan hệ nào cả. Anh không hề nghĩ gì thêm về chuyện đó cho đến khi đọc báo ngày hôm qua. Anh đã cố gọi cho em, nhưng...”

Cô nhìn anh dò hỏi, và rồi vẻ mặt cô trở nên lạnh lẽo. “Không phải cuối cùng anh lao về đây vì nghĩ rằng em đã bỏ đi vì một chuyện như thế đấy chứ?”

“Anh đã hôn người khác!”

“Anh đã nghĩ rằng em sẽ bỏ đi! Anh đã nghĩ thế! Chỉ vì bức ảnh ngu ngốc đó. Sau tất cả những gì em đã phải trải qua để chứng tỏ bản thân!” Mặt cô lóa lên ánh chớp vị nho. “Anh là đồ ngốc!” Cô lao ra khỏi phòng.

Anh không thể tin được. Anh mà thấy bức ảnh Blue hôn một gã đàn ông khác thì anh đã đập tan thế giới này ra rồi. Anh lao theo cô ra hành lang, cái khăn ẩm ướt mỗi phút một lạnh hơn. “Em đang bảo anh rằng em không hề lo lắng - không một phút nào - là anh có thể đang phản bội em đấy à?”

“Không!” Cô bắt đầu xuống cầu thang, và rồi xoay người lại. “Anh thực sự trông chờ là em sẽ tan nát cõi lòng mỗi lần một phụ nữ khác quăng mình vào anh à? Bởi vì nếu như thế thì em sẽ suy nhược thần kinh trước khi tuần trăng mật kết thúc mất. Tuy nhiên, nếu bốn họ mà làm thế trước mặt em...”

Anh sưng người lại. “Em vừa mới cầu hôn anh đấy à?”

Cô xù lông lên. “Anh có vấn đề gì với chuyện đó không?”

Bảng tỉ số sáng lên, và anh tặng cho đời dấu hiệu chiến thắng. “Chúa ơi, anh yêu em.”

“Em chẳng ấn tượng đâu.” Cô hằm hằm lao thẳng xuống những bậc thang còn lại. “Tại sao em có lòng tin ở anh... sau tất cả những gì em đã phải chịu đựng... thay đổi cả cuộc đời mình vì anh... mà anh vẫn chẳng có chút lòng tin nào với em chứ?”

Sự khôn ngoan nói nhỏ rằng đây không phải là thời điểm tốt nhất để lời quá khứ của cô lên. Hơn nữa, cô nói có lý. Thực sự có lý, và anh sẽ phải bảo với cô những gì anh đã học được về bản thân mình, mặc dù không phải ngay lúc này. Anh chạy theo cô. “Vì... vì anh là một thằng khốn thiếu tự tin quá đẹp trai đến nỗi làm hại bản thân mình chẳng?”

“Đúng đấy,” Cô dừng lại cạnh giá treo áo. “Em đã cho anh quá nhiều quyền lực trong mối quan hệ này. Rõ ràng giờ đã đến lúc em nắm quyền kiểm soát.”

“Liệu em có thể bắt đầu bằng việc cởi quần áo không?” Hai hàng lông mày của cô nhíu lại. Cô sẽ không để anh thoát dễ dàng như thế, nhưng anh vội vàng lảng đi. “Đám quần áo ấy ở đâu ra thế?”

“April đặt mua mọi thứ cho em. Bà ấy biết em sẽ không phiền.” Mấy lọn tóc của cô lắc lư. “Và em quá tức giận - quá điên tiết - để mà cởi quần áo lúc này.”

“Anh hiểu. Em phải chịu đựng rất nhiều từ anh.” Một cảm giác tuyệt đối yên bình tràn ngập trong anh, thứ cảm giác chỉ bị quấy rầy bởi cái thứ cương cứng hùng dũng mà ngay cả cái khăn lạnh giá cũng chẳng thể nào khiến nó mất nhuệ khí. “Kể anh nghe về Atlanta đi, em yêu.”

Một bước đi khôn ngoan về phía anh, nó khiến cô tạm thời quên đi chuyện anh là một tên ngốc thiếu tự tin đang yêu say đắm. “Ôi Dean, tuyệt lắm. Anh ta là người buôn tranh có uy tín nhất ở miền Nam. Nita

không chịu im miệng về mấy bức tranh, và bà ấy khiến em phát điên đến nỗi cuối cùng em phải gửi ảnh cho anh ta xem. Ngày hôm sau anh ta gọi cho em yêu cầu được xem tất cả.”

“Thế mà em không thể cầm điện thoại lên báo cho anh biết một chuyện quan trọng như vậy?”

“Lúc này anh đã có đủ chuyện để mà nghĩ rồi. Nói thật nhé, Dean, nếu hàng công của anh mà không bảo vệ tốt hơn cho anh thì em...”

“Blue...” Anh đã chạm đến giới hạn kiên nhẫn của mình.

“Dù gì thì anh ta cũng thích tất tần tật!” cô nói. “Anh ta sẽ cho em một cuộc trưng bày riêng. Và anh không tin được cái giá anh ta sẽ tính đâu.”

Thế này là đủ rồi. “Chúng ta sẽ sắp xếp đám cưới tùy theo tình hình.” Anh khép lại khoảng cách giữa họ bằng hai sải chân, kéo cô vào lòng hôn cô chính xác như những gì anh đã mơ đến suốt mấy tháng qua. Cô cũng hôn lại anh. Cô hôn anh thật. “Chắc chắn sẽ có đám cưới, Blue. Ngay khi mùa giải này kết thúc.”

“Được thôi.”

“Thế thôi à?”

Cô mỉm cười ôm gương mặt anh. “Anh là người trước sau như một, Dean Robillard. Càng về nhiều, chuyện đó lại càng rõ ràng hơn với em. Và anh biết chuyện gì cũng rõ ràng không kém không?” Ngón tay cô lần theo môi dưới của anh. “Em cũng là người trước sau như một. Trung thành với một sai lầm, và mạnh mẽ nhất trong những người mạnh mẽ.” Anh kéo cô vào mình. Cô áp má lên ngực anh. “Anh đã bảo em cần phải ổn định một chỗ, và anh nói đúng. Trước đây khi ta ở bên nhau, hạnh phúc mới dễ dàng làm sao. Em đã phải khiến điều đó trở nên khó khăn. Việc biết rằng mình đang có một gia đình ổn định đã giúp em rất nhiều. Nó... làm em thôi không còn sợ hãi nữa.”

“Anh mừng lắm. April...”

“Ồ, không phải April.” Cô nghiêng đầu nhìn lên anh. “April là một trong những người bạn thân thiết nhất của em, nhưng, đối diện với sự thật đi, với bà ấy anh luôn ở vị trí đầu tiên.” Trông Blue có vẻ hơi biện hộ. “Sự thật là, dù tốt hay xấu thì Nita cũng yêu quý em. Và tin em đi, bà ấy sẽ chẳng đi đâu cho đến khi có người đóng một cái cọc qua tim bà ấy.” Nụ cười của cô trở thành dấu chấm hỏi. “Chúng ta nhờ April lên kế hoạch đám cưới thì có sao không? Em sẽ chỉ phá hỏng nó thôi, và nói thật nhé, em thích vẽ hơn.”

“Em không muốn lên kế hoạch cho đám cưới của mình ư?”

“Không nhiều. Đám cưới không làm em thích thú lắm.” Cô nhìn lên anh bằng ánh mắt mơ màng, dịu dàng nhất mà anh có thể tưởng tượng ra. “Có điều, được kết hôn với người em yêu... Chuyện đó lại khiến em vô cùng thích thú.”

Anh hôn cô dữ dội hơn đến khi cô thở dốc đẩy anh ra. “Em không thể chịu đựng thêm nữa. Anh chờ ở đây đi.”

Cô chạy lên tầng trên, và bất chấp thực tế là mình đang ngập ngừng nguy cơ bị giảm nhiệt, anh còn hơn cả sẵn lòng chờ cô xuống. Anh đi đi lại lại cho ấm lên và nhận thấy đã có nhiều sinh vật thần thoại hơn xuất hiện trên mấy bức tường phòng ăn, bao gồm cả một con rồng trông rất hiền lành. Anh cũng nhận thấy hình vẽ cửa nhà xe mở rộng với hai hình thù nhỏ xíu đứng rọi bóng lên cửa sổ.

Tiếng bước chân của cô vang lên sau lưng anh. Anh quay lại. Nếu không tính đôi bốt đen hầm hố thì cô chỉ mặc mỗi cái áo lót ren hồng và quần lót nhỏ xíu đồng bộ. Blue của anh mặc màu hồng. Anh khó có thể tiếp nhận được. Cô đã tìm được đủ dũng khí để mặc đám quần áo nữ tính và vẽ những bức tranh mềm mại.

“Đồ đuổi được em đấy!” Với một nụ cười trêu chọc, cô chạy trước anh về phía bếp và ra ngoài theo cửa bên hông, cặp móng nhỏ xinh của cô lấp ló dưới lớp quần lót như hai nửa trái đào. Anh lơ đãng vài giây để thưởng thức cảnh tượng đó nhưng vẫn có thể bắt kịp cô ngay khi đến giữa sân. Trời lại chuyển sang mưa tuyết, và anh đã đánh rơi khăn tắm, nghĩa là anh hoàn toàn khỏa thân, chân trần và lạnh thấu xương. Cô lại chạy lên trước để đến chỗ nhà xe trước anh. Cô bật cười, đẩy vẽ ranh ma như đám tiểu yêu mà cô đã vẽ. Những giọt băng tuyết lấp lánh trên tóc cô, bóng núm vú của cô lộ ra qua lớp áo lót mềm ướt sũng. Anh theo cô vào trong.

Nhà xe lạnh ngắt. Cô đá đôi bốt ra khỏi chân. Anh lột bỏ chiếc quần lót ướt. Kéo cô xuống dưới anh, họ ngã xuống chiếc giường lạnh giá. Anh kéo chăn bông phủ lên hai cơ thể ướt sũng run rẩy của họ rồi trùm qua đầu. Trong cái hang động tối om của mình, họ sưởi ấm cho nhau bằng bàn tay, bằng những nụ hôn, bằng cơ thể, và bằng những lời hứa hẹn cần phải trao nhau.

Cơn mưa tuyết nện ầm ầm trên mái vòm nhà xe, vỗ vào mấy ô cửa sổ nhỏ, quất lên cánh cửa màu xanh. Họ nằm đó cùng nhau, được che chở một cách hoàn hảo.

Lời kết

Bộ lễ phục tuxedo hẳn được thiết kế ra chỉ để cho Dean Robillard mặc, Blue nghĩ thế khi cô đứng cạnh anh trước bệ thờ. Anh lộng lẫy đến mức cô phải thẫn lộn trần anh để không còn cảm giác bị đe dọa, mặc dù bản thân cô trông cũng xinh đẹp tuyệt trần, nhờ bộ váy cưới của Vera Wang mà April đã tìm cho cô. Trao đám cưới vào tay April là quyết định khôn ngoan thứ nhì của Blue, ngay sau quyết định kết hôn với người đàn ông này, người mà hóa ra cũng thiếu tự tin giống như cô.

Hàng trăm cành lan trắng đến từ nửa vòng trái đất phủ kín thánh đường. Đám pha lê gắn tay lấp lánh trên những chiếc nơ xanh nhạt tô điểm các băng ghế dài và các bệ hoa. Nhiều pha lê hơn nữa kết nên hai chữ cái đầu tên cô dâu chú rể trên lối đi màu xanh. Nhà thờ chật ních bạn bè và đồng đội của Dean, những người đã bay đến tham dự hôn lễ tháng Hai này, thêm vào đó là những người bạn mới của cả hai ở Garrison. Nhờ có Dean, Stars chỉ thua ngay trước trận tranh chức vô địch AFC, đó là một kỳ công, nếu xem xét đến khởi đầu chậm chạp của họ.

Jack đứng cạnh Dean làm phù rể. Bộ lễ phục của ông cũng hoàn hảo hệt như bộ của cậu con trai, nhưng Jack đã dùng thêm phụ kiện là đôi hoa tai màu đen-bạc. Trong vai trò là phù dâu của Blue, chiếc váy dài màu xanh nhạt của April trông nghiêm túc hơn chiếc váy mùa hè mà bà đã chọn cho lễ cưới sắp tới của mình ở Hawaii. Đám cưới đó sẽ chỉ là sự kiện gia đình, mặc dù April và Jack cho phép Riley mời bạn thân nhất ở trường đến dự để con bé có ai đó cùng độ tuổi mà chơi đùa. Dean đã tặng cho bố mẹ anh khu đất quanh hồ làm quà cưới, và giờ họ sẽ sớm phá ngôi nhà nhỏ đi để xây nhà nghỉ cho riêng mình.

“Ai đồng ý cho người phụ nữ này kết hôn với người đàn ông này?”

Nita đứng dậy trên hàng ghế đầu tiên. Bà trông oai vệ trong chiếc áo dài rủ màu xanh thắt ngang lưng. “Tôi đồng ý,” bà nói bằng giọng không cho phép ai tranh cãi. Nita đã dẫn Blue đến bệ thờ, điều đó có vẻ hoàn hảo với cả hai người họ. Virginia vẫn đang ở Colombia, bảo vệ những người không có tiếng nói. Dean đã gửi cho bà một chiếc điện thoại di động trả tiền trước, và bà với Blue nói chuyện với nhau thường xuyên hơn, nhưng Blue biết cái điện thoại đó rồi sẽ sớm dừng lại ở một trại mồ côi hoặc là sẽ được đem cho tặng một nhân viên y tế mà thôi.

Riley đứng dậy từ hàng ghế đầu. Trông con bé xinh xắn và hạnh phúc trong chiếc váy xanh lam với những nụ hồng trắng trên mái tóc đen. Jack cầm cây ghi ta cùng con bé cất lên bản ballad mà hai cha con đã cùng nhau sáng tác cho hôn lễ này. Giọng hát kỳ diệu của Riley lấp đầy nhà thờ, và khi Jack hòa vào cùng con bé trong đoạn bè, tiếng khăn giấy sột soạt vang lên khắp mọi nơi.

Đã đến lúc tuyên thệ. Dean nhìn xuống Blue, mắt anh lấp lánh vẻ yêu thương mà cô ngỡ là mắt mình cũng vậy. Mọi thứ đẹp đẽ đều đang vây quanh họ: ánh nến, hoa lan, gia đình và bạn bè. Blue nhón chân lên. “Nhờ April,” cô thì thầm, “anh mới có được cái lễ cưới mà mình từng mơ ước kể từ khi còn là một bé gái đầy nhé.”

Tiếng cười vang vọng của Dean là một lý do nữa khiến cô yêu người đàn ông này bằng cả trái tim mình.

Đêm tân hôn của họ diễn ra trong ngôi nhà trang trại. Mai họ sẽ lên máy bay của Jack để đi nghỉ tuần trăng mật ở ngôi nhà của anh tại miền Nam nước Pháp, nhưng đêm nay họ hoàn toàn toại nguyện khi được nằm thoải mái và thỏa mãn trên chiếc giường làm thành từ những tấm chăn bông trước lò sưởi phòng khách.

Cô lách chân vào giữa hai đùi Dean. “Nói đến chuyện hai gã đàn ông ôm nhau làm trò cười cho thiên hạ, hôm nay anh và Jack chắc chắn đã hoàn thành tốt phần việc của mình rồi đấy.”

Dean áp môi lên tóc cô. “Ít ra bọn anh cũng không đến nỗi khơi mào một cuộc tranh cãi ầm ĩ, như thế là hơn em rất nhiều rồi.”

“Đâu phải lỗi của em. Làm sao em biết được Karen Ann lại quyết định tham gia tiệc cưới của bọn mình mà không cần mời chứ?”

“Anh cá là cô ta sẽ chẳng bao giờ đe dọa một cái bánh cưới khác nữa đâu. Em đã nhảy qua hai hậu vệ để đến chỗ cô ta đấy.”

Blue cười toe. “Phần yêu thích của em là khi April bắt đầu gào lên, ‘Không, Blue! Con đang mặc đồ Vera Wang!’”

Anh cười khùng khục. “Phần yêu thích nhất của anh là khi Annabelle nhảy vào giúp em.”

Họ lại bắt đầu rúc vào nhau. Chuyện này dẫn đến chuyện khác, và thật lâu thật lâu sau họ mới lại nói chuyện được. “Anh vẫn đang cố quen với việc có một cô vợ giàu có,” anh nói.

“Làm gì có.” Thế nhưng, tranh của cô đang được bán ra với tốc độ nhanh chóng mặt. Những người bình thường không biết gì về nghệ thuật siêu đẳng nhưng lại biết mình thích gì đang mua tranh của cô, vẽ bao nhiêu mua hết bấy nhiêu. Công việc của cô cũng đã cho Dean một hướng đi trong tương lai mà anh vốn vẫn luôn kiếm tìm. Anh và April sẽ tiến hành kinh doanh cùng nhau, quảng bá một dòng thời trang kỳ dị dựa trên những thiết kế của Blue. April sẽ bắt đầu mọi thứ từ năm tới với vài kiểu mẫu cơ bản. Họ hy vọng đến lúc Dean giải nghệ, họ đã sẵn sàng để mở rộng sang mảng nội thất và trang trí nhà cửa. Xem xét đến khiếu thẩm mỹ hoàn hảo của hai mẹ con họ và sự nhanh nhạy trong kinh doanh của Dean, Blue không nghi ngờ gì chuyện họ sẽ thành công.

Dean nhìn bức vẽ khổng lồ thống trị bức tường dài nhất trong phòng khách, là lý do họ tổ chức đêm tân hôn ở đây thay vì trong phòng ngủ tầng trên. Anh ve vuốt vai cô. “Anh không nghĩ còn chú rể nào lại có một món quà cưới tuyệt hơn thế.”

“Em thấy nó trong một giấc mơ.” Blue rúc đầu vào cổ anh. “Chính xác như cách nó sẽ xảy ra với chúng ta. Em gần như không ngủ trong khi vẽ nó.”

Cô đã vẽ trang trại, nhưng như những phần còn lại trong tác phẩm của cô, đây là một thế giới thần tiên về mùa hè và mùa đông, về mùa xuân và mùa hạ. Cô đã mở những bức tường của ngôi nhà để khoe ra mọi thứ bên trong. Trong một phòng, tất cả bọn họ ngồi quanh một cây thông Noel. Ở phòng khác, họ vây quanh một bà già đang thổi nến sinh nhật. Bọn cún nô đùa ẩm ỉ trong bếp. Một buổi tiệc mừng chiến thắng Siêu Cúp tổ chức ở sân sau, và buổi tiệc mừng ngày lễ Độc lập của thị trấn lấp đầy sân bên hông nhà. Ở thềm trước, một dáng người nhỏ xíu trong bộ đồ hải ly, chỉ thò ra cái đầu, đang ngồi trên một quả bí ngô Halloween. Một con đường mòn dẫn từ trang trại ra ngoài hồ, ở đó cha và con gái đang chơi ghi ta trên bờ và một phụ nữ với mái tóc dài vàng óng đang giơ tay lên trời. Đàn ngựa lang thang trên bãi cỏ. Những con chim kỳ lạ đậu trên nóc nhà kho. Và ngay bên trên ngôi nhà lớn, một quả khinh khí cầu hạ xuống cùng hai đứa bé đang mỉm cười lấp ló trong thùng, đứa nào cũng có sức mê hoặc bẩm sinh.

Nhấn cưới của Dean lập lờ trong ánh lửa khi anh chỉ về bên trái bức tranh. “Sau vụ khinh khí cầu, đó là phần anh thích nhất.”

Blue chẳng khó khăn gì đoán ra ý anh. “Chẳng hiểu sao em biết trước là anh sẽ cảm thấy như thế.”

Nhà xe nằm dưới một vòm cây. Những dây leo chỉ chít giữ mấy bánh xe yên vị. Cô và Dean đứng cạnh nhau, và những người họ yêu mến đang nhảy múa xung quanh họ.

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Lời cảm ơn của tác giả

Tôi biết nghề viết lách lẽ ra phải là công việc đơn độc, nhưng đã có quá nhiều người ủng hộ và khuyến khích tôi, nên tôi không cảm thấy như vậy. Tôi rất biết ơn các độc giả đã gửi cho tôi những email đáng yêu và cũng đồng hành cùng tôi trên trang web susanelizabethphillips.com. Đó là nơi tôi biết đến Beverly Taylor, một người rất tử tế đã chia sẻ với tôi lượng kiến thức khổng lồ về Đông Tennessee. (“Không phải đâu, Susan. Cô không thể gọi nơi này là Eastern Tennessee.”) Cũng phải cảm ơn Adele San Miguel vì những hiểu biết sâu sắc của cô ấy về Tennessee, và bác sĩ Bob Miller vì một lần nữa đã tư vấn tôi về các chấn thương của các cầu thủ bóng bầu dục. Một số giáo viên đã giúp tôi hiểu được bọn trẻ mười một tuổi, bao gồm Kelly

LeSage và cô bạn thân Susan Doenges của tôi. Ngoài ra, một số các cháu lớp bốn và năm vô cùng đáng yêu đã cố hết sức làm rõ vấn đề cho tôi. Xin được cảm ơn tất cả.

Ủng hộ về mặt tinh thần bắt đầu với Bill chồng tôi; chị gái Lydia; hai đứa con trai tuyệt vời; và hai cô con dâu đáng yêu nhất trên đời này, Dana Phillips và Gloria Taylor. Thêm vào đó, mỗi ngày tôi đều cảm ơn các bạn nhà văn tài giỏi, hài hước, sâu sắc của tôi, đặc biệt là Jill Barnett, Jennifer Cruise, Jennifer Greene, Kristin Hannah, Jayne Ann Krentz, Jill Marie Landis, Cathie Liz, Lindsay Longford, Suzette Van, Julie Wachowski và Margaret Watson. Rồi còn tất cả các hiệu sách và các thư viện văn đang tiếp tục kiếm tìm độc giả mới cho tôi nữa. Tôi vô cùng biết ơn.

Về chuyên môn, tôi đã được một đội ngũ kỳ diệu nhất trên đời ở William Morrow và Avon Books hỗ trợ, trước hết là biên tập viên Carrie Feron của tôi. Thật vui sướng khi được làm việc với nhiều người phi thường đến thế trong các lĩnh vực nghệ thuật, biên tập, tiếp thị, sản xuất, xuất bản và bán hàng. Phải, tôi biết mình may mắn thế nào. Steven Axelrod đã là người đại diện của tôi từ khi anh ấy còn học cấp một. Đó là mối quan hệ cộng sự tuyệt vời. Sharon Mitchell, trợ lý tài giỏi của tôi, biết cách làm mọi việc và nếu không có cô ấy thì tôi đã lạc lối rồi.

Cuối cùng, tôi dành lời cảm ơn sâu sắc đến con trai tôi, Zach Phillips, vì đã cho phép tôi sử dụng hai bài hát của mình, “Why Not Smile?” (bản quyền năm 2006) và “Cry Like I Do” (bản quyền năm 2003). Zach, con thật là cừ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sinh-quyen-ru>